MIHAELA GHEORGHE

VIAŢA DIN VIS

Prefaţă

"Micuţa pasăre ar voi să zboare către acest Soare Divin, strălucitor, care-i încântă ochii... dar vai! nu poate decât să-şi ridice micile aripi, dar să zboare, asta nu-i stă în măr unta-i putere! Ce va urma? Va muri de supărare văzându-se atât de neputincioasă?... O, nu! Micuţa pasăre nici măcar nu se va mâhni. Cu îndrăzneaţă uitare de sine vrea să scruteze mai departe Divinul său Soare; nimic nu va reuşi să o sperie, nici vântul, nici ploaia, iar de
s-ar întâmpla ca nori negri să ascundă Astrul Iubirii, micuţa pasăre nu-şi schimbă locul... ea ştie că dincolo de nori Soarele ei tot străluceşte, strălucirea Lui nu va păli nicio clipă."

Sfânta Tereza de Lisieux - "Istoria unui suflet"

CAPITOLUL I

HOTĂRÂREA

Nici nu putea să se uite la mulţimea din jurul ei. Peste tot erau numai feţe neprietenoase, duşmănoase. Lumea huiduia şi arunca în ea şi-n alte câteva persoane cu *fel şi fel de obiecte, ba chiar şi cu mâncare. Totuşi privirea îi fu atrasă ca de un magnet de flăcările care se vedeau. Fumul era oribil, dar nu atât de îngrozitor cum era mirosul care îl însoţea. Îi veni rău de la stomac. Era un miros de păr pârlit, amestecat cu mirosul de carne arsă şi cu miros de sânge. Rugurile aprinse erau pentru oameni, pentru cei ca ea. Două dintre ele îşi uciseseră deja victimele, însă pe cel de-al treilea era încă o formă care mai avea putere să se tânguie. Trupurile arse trăzneau. Săreau scântei din ele. Vântul bătu iar în direcţia ei şi mirosul o lovi din nou, mai înfiorător decât prima dată. Simţi că stomacul ei nu putu să îndure mai mult de atât. Acesta se răsuci în interiorul ei atât de brusc, încât fu dureros. Sucul gastric i se ridică până în gât, dar reuşi cumva să-l trimită înapoi. Nu vroia să dea dovadă de laşitate. Nu vroia să i se citească teama pe chip, acea teamă care o stăpânea şi care mânca din ea cu totul. Îşi închise ochii pe jumătate pentru ca nimeni să nu poată citi groaza din ei. Se mai auzi un geamăt gâtuit. O trecu încă un fior. Trupul care încă nu-şi pierduse suflarea de tot, pentru care moartea ar fi fost o binecuvântare acum, arăta ca şi celelalte două: hidoase, mutilate...ici se vedea carne sângerândă...colo se vedea carne carbonizată, iar în unele locuri focul arsese totul în cale, până la oase. Imaginea era grotescă, terifiantă. Mirosul morţii chinuitoare, care ar fi trebuit să alunge mulţimea, o înnebunea parcă şi mai rău, o înseta de moarte...moarte prin ardere pe rug.*

Făcu toate eforturile să se detaşeze. Să se detaşeze de toate: de imaginea rugurilor aprinse, de mirosul inuman, de mulţimea care zbiera şi care o îmbrâncea. O loviră iar. Făcu abstracţie de roşiile care îşi lăsau zeama ce se scurgea pe rochia ei albă, pe piele, pe păr. Nu era o rochie propriu-zis. Era ţinuta de temniţă pe care o obligaseră să o îmbrace. Încercă să deruleze evenimentele din acea dimineaţă.

Intraseră peste ea, în casa ei, o luaseră de păr, smulgând-o din pat şi adresându-i fel şi fel de invective şi acuzaţii. Ştia că era inutil să te lupţi, inutil să încerci să te aperi măcar. Nu opuse rezistenţă.Când o împinseră pe uşă aruncă o ultimă privire patului. Era locul în care cunoscuse dragostea, unde împărtăşise pasiunea cu cel iubit, cu cel ales, cu acel unic al ei... o primă şi singură noapte de pasiune, o pasiune cât pentru o viaţă. Încercă să se agaţe de acele imagini, de acele amintiri unice, pentru care meritase să se nască şi pentru care merita chiar să şi moară. Cunoscuse dragostea lui, puterea pasiunii lui în braţele lui şi era un preţ pe care era dispusă să-l plătească.

*Fu împinsă din nou şi, cu gândurile departe, căzu de această dată. Părul ei despletit care îi ajungea mai jos de mijloc, o înfăşură ca într-*o mantie. Piciorul cuiva o lovi. Pielea pometelui plezni. Soldatul îl împinse pe cel care o lovise. Oricum nu avea *importanţă. Acelaşi soldat o ajută să se ridice, încercând cu o oarecare stângăcie să-i şteargă sângele care începuse să-i curgă pe faţă.*

-Ce faci, omule? fu el atenţionat. Las-o aşa, sau vrei să atârni şi tu lângă ea?

-Uită-te la ea, răspunse soldatul. Eu ştiu că nu e ce zic ei că e. Este doar pentru că azi-noapte...

Se opri dintr-o dată, înăbuşindu-şi vorbele.

-Mda, ca să vezi...

Se uită mai cu atenţie şi cu recunoştinţă la soldatul care credea în nevinovăţia ei. Sub caschetă se vedeau bucle galbene. Faţa era uşor alungită, cu trăsături regulate, luminată de doi ochi căprui, care acum o priveau cu milă, însoţită de disperarea de o pierde. Îl cunoştea. Păzise porţile casei ei de multe ori şi tot de atâtea ori citise în ochii lui o admiraţie vecină cu venerarea. Simţi că el încerca să-i desfacă pe nevăzute sfoara care-i ţinea mâinile legate şi care îi tăiaseră pielea din jurul încheieturilor care sângerau.

-Nu, şopti ea doar pentru urechile lui.

Văzu cum o priveşte iar, nehotărât.

-În genunchi!

O smuciră şi ea căzu. În genunchi. În raza ei vizuală apăru marginea roşie de catifea a unei robe.

Se ridică, în ciuda durerilor, şi-şi îndreptă umerii, ridicându-şi faţa cu mândrie. Îi puteau lua viaţa – şi o vor face cu siguranţă – dar nu-i vor putea frânge mândria. Prin vene îi curgea încă sânge nobil. Va sta faţă în faţă cu cel care era călăul ei. Îl va privi în ochi şi-l va domina cu sângele străbunilor ei, cu mândria ei.

Se auzi um murmur cînd ea se ridică în picioare, îndreptându-şi silueta fragilă.

Îşi ridică ochii spre el.

Şi totul în ea se frânse.

Călăul ei, ucigaşul ei, inchizitorul îmbrăcat în roba lui roşie care o condamna era... el, cel pe care îl iubise noaptea trecută, cel care o iubise noaptea trecută. Îi trebuiră câteva momente ca să realizeze că el îi pusese o întrebare. Doar când unul din soldaţi o lovi din nou reveni oarecum la realitate. Văzu cum soldatul cu părul blond îl opreşte pe cel care o lovise. Şi asta văzu şi inchizitorul.

-Îţi recunoşti sau nu erezia? întrebă acesta din nou.

Ea zmuci din cap. Era un gest care putea să însemne orice, de la negaţie la acceptare.

-Recunoşti că m-ai vrăjit? întrebă el iar.

Ea îşi ridică ochii spre el din nou, cu bruscheţe chiar. Îşi dezlipi buzele uscate, crăpate şi sângerânde şi vorbi atât de uşor, că numai el o putu auzi.

-Atunci şi tu m-ai vrăjit pe mine?

El se purtă ca şi cum nu ar fi auzit nimic.

-Recunoşti sau nu?

Vocea lui era aproape un urlet. Dar în loc să o intimideze, acest fapt îi dădu tărie. Tăria de a înfrunta mulţimea, de a înfrunta soldaţii, de a înfrunta moartea însăşi, de a-l înfrunta pe el. Trase aer în piept şi zise tare:

-Recunosc....

Mulţimea vui din nou, apoi încremeni.

Era prima fiinţă care recunoştea. Soldatul blond îşi ridică brusc privirea către ea, şocat. Până şi inchizitorul părea cumva surprins.

-Recunosc... că te-am iubit!

-Blasfemie... şoptiră cei din jur.

Dar ea nu era atentă la ei. Ea era atentă doar la el. Căuta în el, în privirile lui, o sclipire care să-i fi dovedit că l-a răscolit cumva; că ce-au trăit cu o noapte în urmă fusese la fel de real şi pentru el. Dar în ochii lui nu era nimic, decât răceală.

Şi asta o ucise. El îi luase tot: dragostea, fecioria, fericirea de a fi cu el, amintirile, sufletul. Cum putea să o mai sperie moartea care urma, când el o ucisese deja? Cum să-i mai fie frică de sfârşit când sfârşitul ei însemna şi sfârşitul agoniei din ea? Suferinţa o sfârteca precum un pumnal înfipt în inimă care se răsucea fără oprire, la infinit...Căzu în genunchi, cu o mână încleştată în carnea ei, în dreptul inimii. Gâfâia încet, ca şi cum o suferinţă imensă pusese stăpânire pe ea. Buzele i se albiră. Pielea îi deveni lividă.

Soldatul cu părul blond îşi încleştă mâna pe sabie, gata s-o scoată din teacă, gata să se lupte cu oricine.

-Eretica a recunoscut blasfemia, rosti inchizitorul. Astfel s-a absolvit de moartea prin ardere pe rug. Va fi executată prin decapitare.

Mulţimea izbucni în urale asurzitoare, atât de asurzitoare că nici nu se mai auzi urletul ieşit din pieptul soldatului blond.

Eşafodul era la fel de aproape ca şi rugul pregătit pentru ea. Nu trecu mult timp până ajunse. Nici nu trebuiră să o forţeze să-şi pună capul pe butuc. Mâinile îi erau legate una de alta, dar ea se ţinea cu ele de piept. Degetele ei păreau ca nişte gheare care încercau parcă să-i smulgă inima. Se puse singură în genunchi. Îşi aşeză singură capul într-o parte, lăsând gâtul alb şi subţire la vedere. Totul impresiona la ea. Oamenii văzuseră execuţiile pe rug fără emoţie, ci poate cu bucurie. Suportaseră ţipetele, zbieretele, sunete agonizante, mirosul cărnii de om arsă... şi totuşi nu puteau îndura suferinţa acestei femei care venea de bunăvoie în întâmpinarea morţii, de parcă o îmbrăţişa cu uşurare chiar. Se lăsă tăcere. Era o tăcere aproape palpabilă. Numai din rândurile soldaţilor se auzea o respiraţie greoaie, dureroasă. O auzi şi ea.

Îşi îndreptă ochii spre soldat, mulţumindu-i din priviri, în timp ce securea îşi luci în soare tăişul când se ridică deasupra ei. Apoi se uită la el. Ochii inchizitorului o priveau direct, până în suflet. Niciodată nu îşi dăduse seama cum să definească nuanţa ochilor lui. Dar acum, in cea din ultimă clipă, ştiu. Irişii lui, de culoarea cicoarei amestecată cu cea a argintului viu, pe care ea ii acoperise cu sărutări nu cu mult timp în urmă aveau culoarea... morţii.

Şi securea căzu.

Îşi duse instinctiv mâna la gât. Aproape că o durea. Răsufla atât de greu încât şuiera. Trupul îi era acoprit de o peliculă groasă de transpiraţie. Se ridică dintr-un salt pe marginea patului. Visul, coşmarul fusese atât de real, de senzorial, că încă simţea în nări mirosul greu şi avea senzaţia de durere în toate locurile unde fusese rănită în vis. Nu era prima oară când visa astfel de vise. Dar acesta fusese mult prea intens, îi dăduse senzaţia de acută realitate. Încă tremurând, se duse la baie cu tălpile goale lipăind pe podea. Se privi în oglindă, dându-şi părul de culoarea argintului la o parte. Îşi văzu fruntea înaltă, sprâncenele bine conturate şi frumos arcuite, ochii uşor alungiţi, de culoarea chihlimbarului pătat cu puncte aurii, umbriţi de gene dese, nasul fin, buzele cărnoase. Ştia că era o fiinţă frumoasă. Nu era nici vanitoasă, nici o falsă modestă. Se născuse cu o minte supradotată şi nu avea cum să fie altfel. Niciodată. La 14 ani terminase deja liceul, iar la 16 abolvise şi facultatea. Trecuse un an de la absolvire, dar ea încă se ducea la universitate, ţinând legatura cu profesorii. Reveni în prezent cu gândurile. Cu o oarecare

teamă îşi dădu la o parte părul de pe gât. De o parte şi de alta, circular, se vedea un semn fin, ca o cicatrice, care nu fusese înainte acolo. Se cutremură din nou. Oare puteai să mori în realitate dacă mureai într-un vis care părea real – scutură din cap – era atât de real, încât îţi lăsa semne?

Dimineaţa se apropia şi începu să se pregătească pentru ziua care se aşeza în faţa ei. Dădu drumul la duş, aruncându-şi hainele la întâmplare. Corpul ei era bine proporţionat, frumos dezvoltat, dând la iveală câteva aluniţe şi câteva semne ce semănau cu cicatrici. Se spălă mecanic, mirosul gelului său de duş cu aromă de iasomie alungând alte esenţe care ar fi putut să-i stăruie încă în urma visului. Apa îi alunga starea de ireal, îi alunga spaima. Era obişnuită să ştie totul, să înţeleagă totul, să găsească o explicaţie logică la orice. Dar aşa ceva... aşa ceva îi depăşea limitele cunoaşterii. Privea oarecum cu ochii în gol cum se scurgea clăbucul de pe ea în canalizare, urmărind traseul acestuia. Opri apa şi se înfăşură în prosop. În timp ce se spăla pe dinţi auzi vocea mamei sale:

-Halo, micul dejun e gata!

Numele ei, culoarea părului ei, cât şi faptul că avea o minte supradotată, fuseseră de multe ori surse de jenă pentru ea şi de amuzament pentru alţii. Nu-i fusese uşor să facă faţă răutăţilor colegilor ei, care întotdeauna erau mai mari ca ea, să suporte jignirile şi insultele fetelor care întotdeauna erau mai frumoase şi mai dezvoltate ca ea, ori să se prefacă indiferentă la faptul că niciodată, nici un băiat nu-i dăduse atenţie. Scuipă în chiuvetă spuma albă a pastei de dinţi cu un soi de enervare şi-şi clăti gura. Se îmbrăcă la repezeală şi se grăbi spre bucătărie.

-Bună dimineaţa!

-Bună dimineaţa, scumpo!

Mama ei îi zâmbi şi-i trimise un sărut prin aer.

-Mmm, adulmecă ea aerul, clătite?

-Sigur, ce e mai bun pentru frumoasa mea.

Se aşezară amândouă la masă, fiecare interesându-se de programul celeilalte. De când murise tatăl ei, devenise un obicei de a se interesa îndeaproape una de cealaltă.

-Oh, dau o fugă până la facultate, răspunse ea oarecum neglijent la una din întrebările mamei sale.

-Şi ieşi cu pulover pe gât pe căldura asta? întrebă mama ei neîncrezătoare.

Mama ei, Claire, era o femeie obişnuită, de statură medie, între două vârste, cu alură plăcută şi care avea un simţ al observaţiei foarte ascuţit. Aşa observase faptul că fetiţa ei avea un intelect mult dezvoltat peste ce era normal şi făcuse tot posibilul ca Halo să nu-şi irosească această capacitate, care pentru ea era un motiv veşnic de mândrie. Halo preferă să nu răspundă. Curăţă masa şi spălă vasele. Ca în fiecare dimineaţă. Nimic nu era altfel şi totuşi totul părea schimbat. Asta era! O farfurie îi alunecă din mână cu zgomot. Visul ei! Asta însemna! Din toate teoriile şi lucrările pe care le citise şi studiase despre legătura viselor cu subconştientul şi conştientul, flăcările puternice din visul ei o avertizau că o aştepta o schimbare. Însă finalul tragic al visului îi şi arăta că schimbarea era ireversibilă şi poate că nu tocmai fericită.

-Eşti bine? o întrebă Claire.

-Sigur, răspunse ea, minţind. Ei bine, ştii unde mă găseşti, dacă ai nevoie de mine, mai continuă ea apoi, cu o atitudine lejeră studiată.

-Bine, draga mea. Ne vedem mai târziu.

Halo îşi aruncă rucsacul pe un umăr şi ieşi afară, apucând drumul spre facultate. Într-adevăr, era un soare ce răspândea o căldură puternică. După câteva minute de mers simţi primul fir de sudoare scurgându-i-se de la ceafă pe spate. Se trase uşor de gulerul înalt. Însă îi plăcea să meargă pe jos, prin aerul liber, indiferent de distanţa care trebuia parcursă. Aşa că atunci când ajunse la universitate era lac de apă. Urmărea absentă copacii înverziţi, băncile aglomerate din campus. Trecea cu vederea peste feţele studenţilor, unele bine ştiute, altele vag familiare, iar altele total necunoscute. Unii o priveau cu plictiseală. Alţii o priveau cu un soi de curiozitate şi uimire în acelaşi timp. Pentru ei, ea era mult prea mică să aibă ce căuta la facultate. Acest lucru nu o deranjă mai mult ca altă dată. Intră în clădire. Era o idee mai răcoroasă. Ignorând privirile celor din jur, merse spre biroul profesorului care îi inspirase o reală pasiune pentru legătura lucrurilor văzute cu lucrurile nevăzute, legătura subconşientului cu conştientul şi invers.

-Halo, ce surpriză plăcută!se ridică profesorul Dunn când aceasta intră în biroul său, după un ciocănit discret înainte. Ia loc, te rog!

Plăcerea care se citea pe faţa lui era reală, fata ştiind bine acest lucru.

-Bună ziua, domnule profesor, salută ea cu un zâmbet.

La fel ca şi cu colegii, erau unii profesori care o plăceau, admirându-i capacităţile, nesfiindu-se chiar să-i ceară opiniile cu privire la diverse rezolvări, probleme sau alte chestiuni legate de materii, dar erau şi alţii care nu o priveau cu ochi buni din pricina unor invidii meschine. Domnul Dunn nu făcea parte din această ultimă categorie.

-Ce mai faci, Halo? Cum merg treburile?

-Bine, mulţumesc, domnule profesor.

-Te pot ajuta cu ceva?

În vocea lui se ghicea îndoiala respectuoasă şi Halo zâmbi. Un profesor bătrân se îndoia că o mai poate ajuta într-un domeniu pe care el îl stăpânea foarte bine.

-Ei bine... începu ea.

Se ridică brusc din fotoliul în care se aşezase şi se îndreptă spre fereastră, privind afară, dar fără a vedea de fapt nimic. Domnul Dunn îşi ridică sprâncenele peste ochelarii groşi, uitându-se la silueta ei, încadrată de lumina ferestrei. Fata părea aproape eterică, aşa cum stătea cu lumina în spatele ei. O văzu încadrată de un nimb de lumină. Îl trecu un fior. Pentru prima oară începu să priceapă legătura dintre numele ei ciudat şi ea. Îşi scoase ochelarii şi-i şterse. Îi puse apoi la loc. Halo îşi schimbase poziţia iar, deplasându-se prin încăpere, atingând obiecte, dar în tot acest timp fiind oarecum absentă. Ochii ei se plimbau peste piesele de mobilier grele şi vechi, peste rafturile pline cu cărţi, cu coperţile aproape rupte, cu foile lor îngălbenite. Senzaţia cum că ar fi fost înconjurată de un soi de energie luminoasă dispăruse. Probabil că numai asta fusese, o simplă iluzie optică ce se formase atunci când lumina se vedea dincolo de ea. Răsuflă, cu un zâmbet autoironic în colţul buzelor.

-Halo?

Văzu pe faţa ei frământarea care o răscolea şi se îngrijoră. Halo era pentru el fiica pe care nu o avusese niciodată. Nu se căsătorise niciodată. El era un om al cărţilor vechi, împrăfoşate, un om al unor teorii atât de abstracte, încât cu siguranţă că nu avea cum să-şi găsească pereche. Şi când trecuse prin viaţă, crezând că le văzuse pe toate, şi începând să se îndoiască de teoriile lui, de credinţele lui, apăruse această fiinţă mică, mult prea mică pentru a percepe, pentru a cuprinde atâtea cunoştinţe, despre atâtea lucruri. Ea era cea care îi întărise credinţa, care îi alungase îndoielile că dusese o viaţă irosită pe teorii reale

doar teoretic, dar fără demonstraţii, fără aplicaţii în lumea reală. Halo era fiica, nepoata şi-n acelaşi timp era răspunsul rugăciunilor şi întrebărilor lui, confirmarea teoriilor sale, încununarea muncii lui de-o viaţă.

-Halo, tu ştii că mie îmi poţi spune absolut orice. Nimic nu mi se va părea prea bizar sau prea incredibil.

Vocea lui tremura uşor. Era un tremur care trăda totodată preocuparea, grija lui faţă de ea, dar şi nerăbdarea descoperirilor.

-Ei bine, reîncepu ea, făcând un gest cu mâna care putea să însemne orice, aţi mai auzit despre cazuri în care subiecţii care au vise profunde, să zicem de gradul III sau chiar IV, undeva unde creierul depăşeşte undele cele mai profunde,... aceşti subiecţi să aibă dovezi fizice cum că ar fi fost chiar în mijlocul visului respectiv, că au trăit în viaţa reală visul respectiv?

Ochii domnului Dunn se măriră sub impactul vorbelor ei.

-Şi tu cunoşti un astfel de subiect?întrebă el cu grijă.

-Să zicem că vorbim la nivel de teorie, zâmbi ea, la nivel de ipoteză. Ar fi posibil aşa ceva?

-Aha, zise el încet. Din toate cunoştinţele mele nu am auzit încă de un caz în care subiectul vreunui vis să depăşească undele beta şi nici de vise profunde de asemenea grade... trei, patru... şi vocea lui se pierdu gânditoare. Dar, pe de altă parte, nici nu am cunoscut vreo persoană cu capacităţi intelectuale atât de dezvoltate.

Şi aici îşi ridică privirea spre ea.

-În afară de mine, vreţi să spuneţi, zise ea.

-În afară de tine, aprobă el, dând din cap aprobator în acelaşi timp.

-Şi totuşi noi vorbim de un caz ipotetic, nu uitaţi, facu ea încăpăţânată.

-Halo, ce este? Ce vrei să-mi spui şi-n acelaşi timp te fereşti să-mi spui?

Vocea lui era oarecum rugătoare.

-Dar credeţi că este posibil?

Profesorul Dunn oftă.

-Creierul omului este încă cel mai mare mister, draga mea, spuse el. S-au descoperit multe despre fel şi fel de lucruri, mistere şi enigme dezlegate, până la divinitate chiar. Dar creierul uman a rămas un mister. Ştii bine ce capacitate are şi la fel de bine ce procent mic foloseşte omul din el. Nu ştiu, nimeni nu ştie, se scuză el, ce e cu restul, ce ascunde restul sau ce poate face restul. TU eşti singura fiinţă pe care Dumnezeu mi-a scos-o în cale, care cu siguranţă îşi foloseşte mai mult din capacitatea creierului. Dar cât de mult? Cât de mult foloseşti acum? Cât de mult vei folosi mai târziu? Cât de mult poţi folosi încă? Ce poţi înfăptui tu? Astea sunt întrebări la care nu am răspuns. Nimeni nu va avea răspuns.

În glasul lui se citea cu uşurinţă regretul de a şti atât de multe şi totuşi atât de puţine, regretul încă de vrea să ştie mai mult şi de a nu putea.

-Poţi să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

Halo îl privi preţ de o secundă sau două. Ştia că putea avea încredere în el că nu va râde de ea, că nu va crede că era nebună. Răsuflă doar o dată înainte de a începe să-i povestească visul, pe scurt şi roşind cu gândul la părţile pe care nu i le spunea.

-Şi spui că ai dovezi fizice?întrebă el.

Fără un cuvânt, ea îşi trase în jos gulerul înalt al bluzei.

Profesorul Dunn icni, în prag de şoc. Întinse mâna, ca în transă. Când ea treări îşi lăsă mâna jos. Pupilele lui erau dilatate.

-Domnule profesor?

Vocea ei era nesigură, în timp ce se gândea cu îngrijorare dacă domnul Dunn putea face chiar atunci şi chiar acolo un atac de apoplexie. Cum el nu răspunse, mai întrebă o dată, scuturându-l uşor de această dată.

-Domnule Dunn? Vă simţiţi bine?

El se trezi ca dintr-un vis, revenind la realitate, mişcându-şi ochii măriţi spre ea.

-Incredibil, sopti el. Incredibil. Incredibil.

-Domnule Dunn? E totul în regulă?

-Vai, biată copilă, mai zise el.

El privea neîncetat la gâtul ei, acolo unde văzuse cicatricea oribilă, ştiind că nu fusese niciodată acolo înainte; că doar de atâtea ori o văzuse cu tricouri care îi lăsau gâtul dezgolit şi care pe atunci nu prezenta nici urmă de astfel de semn înfiorător. Ea dăduse drumul deja la gulerul înalt al bluzei, dar simţi nevoia să ducă şi mâna, ca şi cum s-ar fi protejat.

-Biată copilă, murmură el în continuare. ASTA... asta nu poate să se mai întâmple...şopti el cu înfrigurare.

-Este posibil ca subiectul să moară în timp ce visează?întrebă ea cu bruscheţe, privindu-l fix în ochi.

El se gândi câteva clipe, apoi renunţă.

-Nu ştiu, zise el atât de încet, încât ea se întrebă dacă articulase sau doar formase cuvintele cu buzele.

Profesorul Dunn se aşeză pe scaunul de la biroul său, ca şi cum nu l-ar mai fi ţinut picioarele. Se prăbuşi, mai exact. Mai încet, Halo se aşeză şi ea în fotoliul pe care stătuse înainte. Atmosfera era încărcată de aşteptare. Aşteptarea ei. Halo aştepta de la bătrânul profesor Dunn, bătrânul care ştia totul, răspunsuri. Aştepta explicaţii. Dar profesorul Dunn nu o putea ajuta. Profesorul Dunn nu ştia. Acesta gemu înăbuşit, capul căzându-i în palme, spinarea cocoşându-i-se dintr-o dată sub povara neştiinţei, sub povara neputinţei. Trecură câteva momente astfel. Apoi el îşi ridică privirea sprea ea, cu ochii însufleţiţi brusc.

-Eu nu te pot ajuta, Halo. Dar poate ... poate că este cineva care o va face.

Pupilele lui Halo luceau a curiozitate.

-Ce vreţi să spuneţi?

-De-a lungul timpului, în cercetările şi studiile mele, am luat legătura cu mulţi oameni şi multe instituţii, draga mea. Există o instituţie pentru cazuri nemaiîntâlnite, deşi mă îndoiesc că vreun astfel de caz, ca al tău, a existat vreodată. Totuşi, dacă este cineva care te poate ajuta, acolo vei găsi ajutor. Sau răspunsuri. Nu ştiu dacă într-adevăr vei găsi ceva, dar este singurul loc unde poţi încerca.

Profesorul rupse o foaie dintr-o agendă şi scrise cu stiloul repede pe ea ceva. Îi înmână hârtia apoi.

-Memorează cum vei ajunge acolo, apoi fă hârtia bucăţele, Halo. Nu este un loc pe care cei de acolo să-l lase a fi descoperit. Vei spune că eu te-am trimis la ei, ca să fii primită, dar de acolo, totul va depinde de tine.

Profesorul îşi muşcă buzele.

Halo aruncă o părivire pe hârtie, înainte de o face bucăţele mici. Se ridică.

-Mulţumesc, domnule profesor Dunn, zâmbi ea cu recunoştinţă.
-Ai grijă, totuşi, draga mea. Nu e nici uşor de intrat acolo, dar nici uşor de ieşit.
-Ce vreţi să spuneţi?
Profesorul ezită.
-Domnule profesor?
-Am mai trimis acolo patru fete şi nu am mai auzit niciodată veşti de la ele. Erau, ca şi tine, fiinţe excepţionale, extraordinare...
Vocea lui se pierdu, gândindu-se fără îndoială, la celelalte fete despre care nu mai ştia nimic. Îşi reveni însă, înainte ca Halo să-l mai întrebe ceva.
-Ceea ce vreau să-ţi spun este că trebuie să fii pregătită să renunţi la tot. Şi în acelaşi timp să fii pregătită să înfrunţi ce vei găsi acolo.
-Adică?
Domnul Dunn se uită la ea şi văzu că fata era speriată.
-Adică trebuie să fii pregătită să renunţi la oamenii pe care îi cunoşti, la oamenii pe care îi iubeşti, la locurile pe care le agreezi, la stilul tău de viaţă, la tot. La viaţa ta întreagă. Cât despre ce vei găsi acolo... ridică din umeri. Nu ştiu. Poate să fie ceva bun sau poate să fie ceva rău. Nimeni nu s-a mai întors ca să povestească. Ai grijă şi adu-ţi aminte de vorbele mele când va trebui!
În timp ce se întorcea acasă, vorbele lui ca un ultimatum îi răsunau în minte din nou şi din nou. Era ca o placă veche de pick-up ce se blocase. Ştia că profesorul Dunn nici nu exagerase, nici nu dorise s-o sperie. Aceasta era schimbarea care i se pregătea? Visul o avertizase foarte clar că totul era ireversibil, că odată ce alegea acel drum nu mai era cale de întoarcere. Dar era ea pregătită pentru o astfel de schimbare? Nu avea la ce renunţa în afară de mama ei, pentru că nu se ataşase de nimic şi de nimeni. Niciodată nu-şi găsise locul, nicăieri. Dar putea ea să renunţe, totuşi, la tot ce însemna viaţa ei actuală? Nu credea.
Fu absentă tot restul zilei. Claire se întorsese de la serviciu şi pregătea cina. Nu era îngrijorată, pentru că bănuia că Halo era în camera ei şi citea, ca de obicei. Fata ei dragă şi deşteaptă. Claire zâmbi, gândindu-se la ea, în timp ce dragostea şi mândria pe care le simţea pentru fiica ei o inundau.
Fiica ei adoptivă.
Rememoră clipa în care ea şi Ben – Dumnezeu să-i poarte paşii pe bine – o găsiseră înfăşată, în coşul de lângă gardul din spatele casei. Nici nu vroia să ştie cine îi făcuse un astfel de dar, pentru că, oricât au încercat ea şi Ben să aibă propriul lor copil, nu reuşiseră. Iar prin spatele casei nu trecea niciun drum. Era doar un firişor de apă curgătoare şi dincolo de el se întindea pădurea. Şi când ei erau din ce în ce mai nefericiţi şi mai deznădăjduiţi, apăruse această minune, ca cel mai frumos cadou pentru ei. Şi asta fu totul. Au pretins în faţa întregii lumi că era copilul lor. Şi era. Nimeni nu întrebase niciodată despre Halo nimic. Numele i-l pusese tocmai pentru că într-o noapte în care luna era înconjurată de un halou ca un curcubeu, această minune care era fiica ei apăruse. Trecuseră de-atunci 17 ani; 17 ani în care o îngrijise, se sacrificase pentru ea şi o iubise. Cum putea să nu fie fiica ei?
Sunetul ascuţit făcut de cuptor o făcu să tresară. Friptura era gata. Nici legumele ca garnitură nu mai aveau mult. Mâna ei care se oprise porni din nou să se mişte. Dădea cu lingura prin castron, amestecând ingredientele necesare sosului Bechamel pe care îl prepara.

-Cina e aproape gata!strigă ea. 15 minute, cel mult!

Halo auzi chemarea. Gândurile ei erau asemănătoare cu ale mamei sale. Se gândea la cât de mult o iubea pe mama sa, la cât de multe renunţase aceasta pentru ea. Se gândea la durerea pe care o simţiseră amândouă când Ben, tatăl ei murise. Cum putea să o lase pe mama ei să treacă prin aceeaşi durere, ba poate şi mai mare, dacă ea, Halo, n-ar mai fi fost? Setea ei de cunoaştere o ardea pe interior ca şi cum ar fi fost un fier înroşit înfipt adânc în mintea ea. La fel şi spaima pe care încă o simţea în urma visului. Se forţă să alunge toate aceste gânduri şi-şi compuse o faţă senină, înainte de a ieşi pe uşă, pentru cina care acum îi părea interminabilă. Fu o cină neobişnuit de tăcută.

-Totul e în regulă, Halo?o întrebase Claire, văzând că aceasta părea preocupată de ceva.

-Sigur, mamă, totul e O.K., minţi ea.

Claire dădu din umeri. Nu era prima oară când o vedea pe Halo preocupată. Gândea că ziua la facultate îi dăduse noi preocupări. O mulţumea acest fapt, pentru că ştia că viaţa cu nimicurile ei şi cu obişnuinţa ei o plictisea pe fată.

Nu, nu putea să renunţe la tot.

Şi cu acest gând se pregăti să se bage în pat pentru a dormi. Aproape că auzi declicul din creierul ei când alunecă din conştient în subconştient. Simţea, chiar şi în subconştient, că ceva o trăgea totuşi şi mai adânc în inconştienţă şi cu un sentiment de spaimă, încercă să reziste. Dar nu putu.

Şi iat-o. Inhalând acelaşi miros oribil, al cărnii umane sfâşiate, al sângelui, al morţii. Câmpul fumega. În jurul ei vedea chipuri cunoscute agonizând. Era rezultatul unei lupte între două armate. Erau morţi şi răniţi şi de o parte şi de alta. Duşmanul avea pierderi multe, ca şi ea. Simţea armura grea. Era obosită să lupte, dar era mai obosită să-i piardă pe cei pe care îi iubea. Care era rostul acestei lupte, când tot ce iubea ea murea? Simţea dureri ici colo. Erau probabil răni pe care le dobândise în timpul luptei, dar pe care atunci nu le simţise. Îşi privi mâinile. Erau murdare de sânge. Îşi privi paloşul. Avea aceeaşi culoare roşiatică. În unele locuri roşul se închisese la culoare, semn că sângele era mai vechi acolo. Armura ei era acoperită de aceeaşi culoare oribilă. Ridică mâna să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Realiză că şi faţa ei era acoperită de sânge. Nu ştia însă cât era sângele celor ucişi de ea şi cât era propriul sânge. Doar ea mai era în picioare. Şi monstrul. Duşmanul. Care era acoperit din cap până-n picioare *de o armură neagră, care acum avea aceeaşi culoare ca şi a ei, culoarea sângelui, a suferinţei, a pierderilor. Trase aer adânc în piept. Mirosea a fum şi a cadavre. Mirosea a moarte. Monstrul care îi luase tot se apropia. Dar ea nu avea de gând să renunţe. Mai avea încă pentru ce lupta. Mai avea de trăit pentru a iubi pe cel care o iubea. Era egoist din partea ei, ştia acest lucru. Nu-şi dorea să trăiască decât pentru a fi din nou cu el, decât pentru a mai fi iar în braţele lui, decât pentru a se contopi din nou cu el, decât pentru el. Îi jurase noaptea trecută, când fusese a lui pentru prima oară, că se va întoarce la el. El râsese. Amintirea nopţii trecute îi insuflă un val nou de adrenalină. Mâna i se încleştă pe arma cu tăiş dublu.*

-Lăsaţi-mă pe mine, auzi ea o voce în spatele ei.

Se întoarse. Supusul ei, prietenul ei, se căznea să se apropie. Era rănit grav, dar nu era rănit de moarte. Acest lucru o bucură. Îl privi cum se chinuie şi înaintă spre el.

-Stai, îi spuse ea. Eşti rănit. Odihneşte-te.

El căzu din nou şi ea se aplecă spre el. Îi dădu cascheta jos şi buclele lui galbene se revărsară pe pământul umed şi roşu. Îl mângâie cu blândeţe şi el îşi închise ochii căprui la atingerea ei. Îşi întoarse capul ca pentru a-i săruta mâna, dar buzele lui o atinseră doar în treacăt.

-Fă-te bine, îi şopti ea. Jură-mi că o să fii bine!

Şi în vocea ei se auzea tonul poruncii, care cerea ascultare.

-Jur, hârâi el, dar promiteţi-mi că o să fiţi bine, doamna mea.

-O să fiu, zâmbi ea. Este lupta mea, prietene. Au murit destui pentru mine.

-Atunci lăsaţi-mă şi pe mine să o fac, şopti el întretăiat.

Se vedea că suferă. Se vedea că era slăbit. Se vedea că nici nu se putea ridica, dar să mai lupte...? Şi totuşi vroia să moară pentru ea.

-Nu, prietene. Nu va mai muri nimeni pentru mine, oftă ea, privind la chipurile dragi peste care masca morţii se aşezase. Nu va mai muri nimeni pentru mine. Tu doar jură-mi că vei fi bine. Ştii că te iubesc.

Ochii lui se închiseră, ca şi când durerile erau din ce în ce mai insuportabile.

-Cum voi putea, când...

-Jură!

El închise ochii din nou.

-Pentru mine, spuse ea, cu tonul vocii îmblânzit. Jură pentru mine.

-Atunci vă jur.

Auzi iar cum monstrul necunoscut se apropia. Se ridică şi ea, pregătindu-se de luptă.

Primul sunet al spadelor încrucişate se făcu auzit. Metalul scrâşnea peste metal, tăişul peste tăiş. Din nou. Şi din nou. Sunetele păreau că sunt scoase în atelierul unui fierar care bătea metalul continuu. Amândoi răsuflau greu. El era mai puternic, dar ea era mai agilă. Şansele erau egale pentru amândoi, căci amândoi ştiau că era o luptă până la moarte şi că numai unul dintre ei supravieţuia.

Ea mai simţi o durere în dreptul coastelor, acolo unde tăişul sabiei lui o atinse. Simţea armura de pe ea din ce în ce mai grea. Aproape că abia mai stătea în picioare sub greutatea ei. Îşi tăie nodurile care îi ţineau armura legată şi o dădu jos de pe ea. Îşi scoase şi cascheta, căci vedea mai bine fără ea şi respira mai bine fără ea. Rămase doar într-o cămaşă albă, largă, desfăcută mult la gât. Prin despicătura cămăşii se zărea începutul sânilor. Nici nu-i păsa. Părul ei lung, de culoarea argintului şi care îi ajungea până dincolo de brâu era împletit într-o coadă groasă. Cămaşa era pătată de sânge. Vântul începu să bată. Cămaşa flutură pe ea. Coada ei lungă tremură încet. Pantalonul bărbătesc, mulat pe ea, îi scotea în evidenţă formele subţiri, dar armonioase. Niciodată nu arătase mai fragilă şi-n acelaşi timp mai puternică decât acum.

În ochii luptătorului rănit, care-i jurase că va fi bine, niciodată nu arătase mai frumoasă ca acum. Niciodată mai mult ca acum nu-şi simţise inima explodând.

Adversarul păru că ezită doar o secundă când o văzu. Însă doar o secundă, căci apoi păru să atace cu şi mai multă furie, cu şi mai multă putere. Ea para cu dibăcie atacurile susţinute ale monstrului, dar cu destul de mult efort. Apoi ea făcu o eschivă şi-l lovi direct în cascheta. Aceasta nu rezistă loviturii ei şi se frânse. Furios, duşmanul şi-o smulse de pe faţă, apoi o privi.

Şocul de pe faţa ei işi putea găsi oglinda în ochii luptătorului care uitase de jurăminte şi care acum se chinuia să se ridice pentru o ajuta.

Ochii duşmanului, de culoarea cicorii, amestecată cu cea a mercurului erau ochii pe care ea îi adorase şi în care se pierduse cu toată fiinţa ei doar cu câteva ceasuri în urmă. Cel care era unicul ei motiv de a respira pe acest pământ îi luase pe toţi cei dragi ei, îi luase fiinţa, îi luase dragostea şi acum vroia să-i ia şi viaţa. Iar ea cum mai putea să lupte cu el? Cum să omori acel ceva sau pe acel cineva, când acel cineva este unica raţiune pentru care tu exişti?Îşi aminti râsul lui de noaptea trecută, când ea îi jurase că se va întoarce la el. Nu fusese un râs de fericire. Fusese un râs amuzat, de batjocură. Durerea pe care o simţi in inimă îi tăie răsuflarea. El râsese nu numai de ea, ci de tot ce reprezentase ea, tot ce reprezentaseră sentimentele ei pentru el, tot ce reprezentase dăruirea ei.

Durerea insuportabilă sufletească depăşi cu mult durerile rănilor, care nu o puseseră la pământ. Dar acum căzu într-un genunchi.

-Tu, şopti ea.

Sunetul epuizat al vocii ei fu dus de vânt până la luptătorul care reuşise să se ridice şi el într-un genunchi. Suferinţa din vocea ei îl duru atât de rău, încât căzu înapoi pe pământul care mirosea a iarbă proaspăt încolţită, carne de om şi sânge.

-Te-am iubit, o mai auzi el. Te-am iubit. Ţi-am dat tot. Tot!

Şi vocea ei se mai ridică un pic.

Ea se lăsă să alunece lângă spadă, până ce rămase alungită pe pământ şi se încovrigă ca un copil mic.

-NU, zise luptătorul rănit cu pletele blonde.

Dar de fapt nu spusese nimic. Fusese doar strigătul inimii lui, inimă care nu vroia să-şi ţină jurământul făcut, dar care ştia că nu avea încotro decât să-l respecte.

Monstrul se apropie, sabia lui cu dublu tăiş legănându-i-se încet în timp ce mergea. Când ajunse, ea se întoarse cu faţa în sus, privind la el, dar fără să-l vadă. Irişii ei de culoarea chihlimbarului cu puncte de aur topit aveau pe ei pâcla unei suferinţe care ucidea deja.

Îi luă foarte puţin timp să-şi proptească vârful sabiei în pieptul ei. Vântul adie din nou, aducând cu sine mirosul greu al inutilităţii, al unei iubiri pierdute, al unei vieţi trăite în van. O privi în ochi când apăsă capătul armei în carnea ei.

Ţipă. O înţepa inima ca şi cum chiar ar fi fost înjunghiată. Sări din pat, ca şi-n noaptea precedentă. Durerea era prea vie, prea reală. Sudoarea îi lipea tricoul de trup, ca o a doua piele. Respira cu dificultate, încercând să se detaşeze de vis, încercând cu disperare să-şi dea seama ce era real şi ce nu. Aprinse veioza de pe noptieră, ridicându-şi tricoul. Sub sînul stâng, perfect proporţionat, apăruse o cicatrice groasă, cicatrice care nu existase niciodată. Se lăsă să alunece pe podea.

Indicaţiile de pe hârtia profesorului Dunn îi apăreau mai clar în minte decât cuvintele lui de avertizare. Ce era acolo? Ce o aştepta acolo? Era cale de întoarcere? Nu ştia. Dar luă hotărarea. HOTĂRÂREA de a găsi pe cineva care să o ajute, indiferent ce însemna acest lucru.

Când primele sclipiri de lumină au apărut pe cer, ea ştia ce avea de făcut. Pentru a mai avea viaţă, orice fel de viaţă, trebuia să renunţe mai întâi la ea.

CAPITOLUL II

PRIETENI

Era greu să-şi ia la revedere. Era greu pentru că nu ştia dacă era un „ la revedere” sau era un „adio”. Claire suporta cu greu despărţirea, lacrimile revărsându-i-se peste obraji, lăsând dâre negricioase din cauza rimelului care începuse să curgă. Nu fusese dificil s-o convingă pe Claire că trebuia să meargă la o instituţie specială de învăţământ. Mama ei ştia acest lucru, doar că niciodată nu mai fuseseră despărţite. Venise chiar cu propunerea ca ea, Claire, să o însoţească pe Halo acolo unde se ducea.

-Hai, mamă, e timpul să mă laşi să cresc, spusese cu destulă blândeţe Halo, deşi îngrozită de ideea că mama ei ar putea să meargă cu ea.

Acest lucru ar fi fost imposibil. Aşa că nu-i mai dădu voie să continue când aceasta deschise gura ca pentru a argumenta ceva.

-Ce ai de gând să faci? Să renunţi la serviciu, la prieteni, la tot ce cunoşti tu? Cât ai zice peşte, mă voi şi întoarce. Nici nu-ţi vei da bine seama că am plecat.

-Ştii că pentru tine nu mi se pare că aş renunţa la nimic, spuse Claire încetişor, dar în tonul ei se simţea că era gata să asculte de data asta.

Halo depuse şi mai multă putere de convingere în vocea ei, aducând argumentul care cu siguranţă o va convinge pe mama ei.

-Ştii, o să mă mărit într-o bună zi şi o să mă duc la casa mea...

Capul lui Claire zvâcni.

-Sper că nu acum!

Halo izbucni în râs.

-Sigur că nu acum, mamă, doar îţi arătam că va veni o zi inevitabilă când va trebui oricum să plec. Hai să vedem cum ne descurcăm de pe acum, să facem un fel de repetiţie. Şi apoi oricum nu va dura mult. Şi vom vorbi la telefon şi ne vom vedea în weekenduri şi vacanţe...

Îşi intrerupse tirada pentru că ştia că minţea. Nu vor exista nici telefoane, nici vizite. Nici nu ştia dacă va mai exista ceva. Dar dacă era o cale de a îndrepta lucrurile, de a face ca totul să revină la normal, ea o va găsi. Îşi dorea să aibă o putere să facă în aşa fel încât nimic să nu se schimbe. Îşi dorea să aibă puterea de a mişca soarele, de a mişca luna, de a face vântul să bată, de a da timpul înapoi...Imaginea mamei sale se estompă în ochii ei... Apăru mai întâi un flash care îşi schimba culorile de la roz fosforescent la roşu incandescent, apoi la violet intens... Din flashul respectiv porniră apoi iradieri de lumini colorate... turcoise, albastru intens, verde pădure, galben solar... Din iradierile luminoase se formară două mingi colorate, la fel de luminoase, care-şi shimbau culorile: roz din nou, galben, albastru, roşu... Mingile de lumină alergau una în jurul celeilalte, ca şi cum ar fi vrut să se prindă una pe cealaltă, dar fără a reuşi. Când şi când dintr-una pornea o rază de energie, care părea că o răneşte pe cealaltă. Şi totul se succeda cu repeziciune pe fonduri de culori fosforescente care se schimbau cu repeziciune în faţa ochilor ei intraţi în transă.

-Halo, ce este?

Vocea lui Claire o readuse la realitate. Nu ştia ce se întâmplase. Niciodată nu mai păţise aşa ceva. Doar îşi dorise să fi avut o putere mare ca să facă lucrurile normale şi

apoi toate acele culori, acele lumini, acele energii....Oare creierul ei, din care folosea mai mult decât era normal începea să-i facă cunoscute şi alte dimensiuni? Oare profesorul Dunn avusese dreptate? Atingea o altă dimensiune în cunoştinţe? Se scutură de aceste gânduri şi încercă să zâmbească spre Claire.

-Mă gândeam că nici nu am plecat şi deja parcă mi-e dor de tine.

Claire izbucni în alt şuvoi de lacrimi. Emoţia o cuprinse şi pe Halo, care-şi simţi colţurile ochilor umede. Încercă să se abţină pentru a nu o afecta şi mai mult pe mama ei. Claire o îmbrăţişă pe Halo strâns, ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul, deşi ştia că trebuie s-o facă.

-Sună-mă des, şopti Claire, înainte ca Halo să se tragă cu blândeţe din îmbrăţişarea mamei sale.

-Aşa o să fac.

Inima lui Halo se strânse. Ştia că nu o va face. Ştia că-i va provoca mamei sale o durere imensă, aceeaşi durere pe care ea o simţea deja, dar nu avea încotro.

Se îndreptă spre partea veche a oraşului, acolo unde totul era părăsit şi pustiu. Tot ce era acolo erau clădiri vechi şi părăsite. Lumea inventase deja poveşti şi istorii despre cum că locurile acelea ar fi fost bântuite. Nimeni nu credea cu adevărat acele poveşti, sau poate că le credea. Cert era însă că nimeni nu se aventura niciodată în partea aceea a oraşului, noapte sau zi.

Când intră în acea atmosferă realiză însă că aerul era încărcat de un ceva mistic, un ceva în care simţeai sacralitatea locurilor respective. Nu era nici ţipenie. Nici un animal, nici o pasăre nu răsufla prin acele locuri. Parcă totul era încremenit. Acolo nu era viaţă. Şi cu toate astea, Halo se simţea privită, se simţea urmărită. Parcă ferestrele fără perdele şi cu geamuri sparte aveau propriii lor ochi care o urmăreau. Îşi aranjă rucsacul pe umăr şi, făcând abstracţie de teama care o încerca, merse spre cea mai impozantă clădire de acolo. Pe timpuri, acea clădire fusese bibliotecă. Uşile scârţâiră lugubru când intră pe ele. Totul era împrăfoşat, vechi, parcă din alte timpuri. Interiorul clădirii era destul de întunecat. Colţurile camerelor erau şi mai întunecate. Mobilierul, sau ce mai rămăsese din el era acoperit cu cearceafuri. Cearceafurile erau şi ele îngălbenite, iar din loc în loc erau rupte. Căuta să ajungă în încăperea centrală a fostei biblioteci. Rafturile erau goale. Numai pânze de păianjeni le mai acopereau acum. Ea simţea mirosul de vechi: umezeală, praf şi putreziciune. Tuşi puţin. Un sunet o făcu aproape s-o ia la sănătoasa, până îşi dădu seama că era ecoul şi că sunetul care se auzea era propriul zgomot care reverbera în toată clădirea, prin toate încăperile.

Ajunse în camera din mijloc. Era deosebită. Aici nu existau rafturi pe care să fi stat cărţi. Camera era ciudată pentru că era rotundă şi pentru că pereţii erau acoperiţi de oglinzi mari. Podeaua era şi ea acoperită cu desene ciudate, tot sub forma unor cercuri concentrice, încadrate de un pătrat. Erau din loc în loc diverse semne, pe care nu le înţelegea şi diferite cuvinte, scrise într-o limbă pe care o mai văzuse prin cărţile vechi. Îşi văzu imaginea reflectată în toate acele oglinzi. Reflecţia ei o arăta din faţă, pe laterale, din spate. Se răsuci. Părul ei flutură la mişcarea ei. Ştia că era tot ea în imaginile din oglinzi şi totuşi cumva părea că e altcineva acolo, o persoană, o entitate străină. Încercă să descifreze cuvintele scrise în limba aceea ciudată. Se postă în mijlocul acelor cercuri desenate pe podea, stând în patru labe şi şoptind cuvintele pe care le descifra.

Nici nu-şi dădu seama când se schimbă decorul. Strânse din ochi. Lumina era mai puternică acum. Se ridică de jos. Clipi de câteva ori, pentru a se asigura că nu are halucinaţii.

Era clar aceeaşi încăpere. Pereţii rotunzi, acoperiţi de oglinzi, cercurile concentrice încadrate de chenarul acela sub formă de pătrat, semnele şi formele ciudate...doar că acum toate sclipeau ca şi cum ar fi fost făcute din aur....pereţii erau albi, curaţi, luminoşi, ca şi oglinzile care sclipeau de curăţenie. Lumina care intra pe ferestre se amplifica din cauza lor. De aceea şi senzaţia de strălucire puternică, de aceea instinctul de a-şi strânge ochii.

-Ei bine, asta da vizită....

Se întoarse brusc la auzul vocii necunoscute, făcând ochii mari sub impactul şocului. Nu înţelegea nimic. Visa oare? Se ciupi pe furiş. Nu, nu visa. Şi totuşi, în faţa ei, din spatele unui birou mare, făcut dintr-un lemn care mirosea a santal îi vorbea un bărbat destul de în vârstă.

Îşi impuse să nu se mai teamă de nimic. Oricum toate evenimentele din ultimele zile erau bizare.

-Pot să ştiu cine te-a trimis aici?întrebă bărbatul din nou. Pentru că este clar că nu veneai aici neîndrumată.

Ea îl studie înainte de a-i răspunde. Era bătrân, având în jur de şatezecişi ceva de ani. Părul îi albise aproape complet. De sub sprâncenele albe şi ele, stufoase, o priveau curios doi ochi albaştri, spălăciţi. Probabil că irişii lui se decoloraseră odată cu înaintarea în vârstă. Ştia că aşa se întâmpla la toată lumea. Deşi totul părea din alte timpuri, de la mobilier la materialele folosite pentru perdele, draperii şi tablouri, dând senzaţia unui ambient străvechi, omul era îmbrăcat în haine moderne, purtând un costum in trei piese, bleumarin. El o analiză în acelaşi fel în care şi Halo îl analizase pe el.

-Deci drăguţă domnişoară?

-Numele meu e Halo Duncan, începu ea, şi m-a trimis aici profesorul Dunn.

O lucire de recunoştere trecu prin ochii bărbatului.

-Bunul profesor Dunn, deci, zise el gânditor. Mda, a mai trimis şi înainte persoane, toate de excepţie, atât de excepţionale, încât mă întreb ce ai tu mai mult de atât de a găsit de cuviinţă să te trimită la noi....?

Privirea lui era inchizitorială, studiind-o mai cu atenţie.

-Am...am nevoie de ajutor, şopti ea.

-În ce privinţă?întrebă el.

Ea însă tăcu, nesigură.

-Dar nu m-am prezentat, zise el, ca şi cum i-ar fi putut citi îndoielile. Eu sunt Ancient, zise el. Conduc acest loc şi eu aloc pentru fiecare dintre cei ce vin aici îndrumătorul şi felul ajutorului pe care cei ca voi îl pot primi. Aşa că spune-mi, care este problema ta şi de ce eşti specială?

Numele lui nu ar fi trebuit să o mire. Probabil că avea chiar mai mulţi ani decât credea ea că are.

-Dar te rog, ia loc, domnişoară Halo.

-Doar Halo, vă rog, zise ea, apropiindu-se de biroul lui şi aşezându-se pe scaunul pe care el i-l indicase.

Şi aşa îşi începu povestea. Îl urmărea îndeaproape, pândindu-i reacţiile. I se păru ca prin ochii lui trece un aer viclean şi se înfioră. Îşi aduse aminte de avertizările

profesorului ei. Dar deja era aici. Tot ce putea să facă era să lase evenimentele să curgă şi în funcţie de ele va acţiona şi ea. Urmară câteva momente de tăcere.

-Înţeleg, zise el. Bineînţeles că eşti binevenită, domni...Halo, continuă el cu o voce suavă.

Privi un pendul mare.

-Este ora mesei. Sunt sigur că te vei simţi bine la noi. Voi vorbi cu unul din îndrumătorii noştri, apoi la bibliotecă, să vedem cu cine vei lucra îndeaproape. Dar vom discuta după prânz, draga mea.

Halo se ridică.

-Şi cum voi ajunge la masă?întrebă ea.

Ancient schiţă un zâmbet.

-Ai ajuns până aici, nu? Sunt sigur că nu-ţi va fi greu să găseşti sala de mese.

Tonul lui concedia cu graţie. Nu era nimic decât cordialitate, înţelegere şi respect în vocea lui, însă toate astea o speriau pe Halo, ca şi cum ceva în subconştientul ei o avertiza în legătura cu acest bătrân, care era şi mai bătrân. Ieşi pe uşa care se vedea în dreapta ei.

În faţa ei se întindea un hol imens. Pe pereţi atârnau tablouri vechi şi preţioase, care înfăţişau persoane din alte timpuri. Draperiile care încadrau ferestrele înalte erau din catifea grea, vişinie. Covorul auriu pe care păşea era moale şi pufos. Aproape că îi venea să se descalţe pentru a simţi moliciunea de desubt.

Într-adevăr, ca şi cum ar fi fost condusă de un instinct straniu, ajunse în sala de mese. Era multă lume acolo, deja aşezată. Când ea intră, toţi ochii se îndreptară spre ea. Îşi ţinu o clipă respiraţia. Însă apoi toată lumea îşi văzu liniştită de mâncare, ca şi cum nu reprezenta cine ştie ce interes. Era bine. Pentru prima oară nimeni nu se uita la ea ca la o ciudăţenie. Apoi realiză că probabil toţi cei de aici erau ei înşişi nişte ciudăţenii. Mirosul mâncării îi lăsă gura apă. Nici nu-şi dăduse seama că-i era aşa foame. Mirosea a cartofi copţi, a friptură proaspătă, a fel şi fel de supe şi ciorbe, pline cu mirodenii, a fel şi fel de deserturi. Îşi umplu o farfurie şi se aşeză la o masă la care nu stătea nimeni. Atunci observă iar că mai multe perechi de ochi o priveau, cumva a avertizare. Pe uşă intrară atunci patru fete. Se vedea clar că era un grup foarte unit. Se îndreptau spre ea.

-Aşa deci...eşti nouă pe-aici, nu? întrebă una din ele.

Halo dădu aprobator din cap, intimidată.

O altă fată începu să râdă.

-Ai speriat-o, Flame, zise ea. Hai, nu mai fi aşa.

Se întoarse spre Halo apoi.

-Flame se aprinde cam repede, apoi chicoti, de parcă ar fi spus o glumă bună. Să stăm cu toate. Demult nu am mai stat de vorbă cu altcineva în afara grupului nostru. Spune-i şi tu, Wind.

-Sigur. Hai, Flame, controlează-te.

Se aşezară toate patru pe lângă Halo.

-Cum te chemă?întrebă fata cea prietenoasă.

-Halo. Halo Duncan.

Fata râse din nou.

-Aici nu eşti decât Halo.

Aceasta încuviinţă, deşi nu ştia de ce.

-Eu sunt River. Şi acestea sunt Flame, pe care ai cunoscut-o, Wind şi Forest.

-Îmi pare bine, spuse Halo încet, înghiţind mâncarea în acelaşi timp.

Încercă să la studieze, cât mai discret posibil. Toate păreau cam de aceeaşi vârstă, poate să fi avut un an sau chiar doi peste anii ei.

River era o fată subţire. Ovalul feţei ei era încadrat de un păr lung până la jumătatea spatelui, de o culoare neagră cu reflexe albastre. În lumină părea că era albastru complet. Ochii îi erau de culoarea toporaşilor albaştri, ca şi cum ar fi fost de catifea, iar buzele îi erau palide. Pielea îi era translucidă, văzându-i-se cu claritate vinişoarele, mai ales la mâini, ale căror unghii erau ojate cu albastru strălucitor. Se vedea că era o fată veselă, prietenoasă, deschisă.

Flame avea părul roşu închis, cu şuviţe mai deschise, ba portocalii, ba aurii. Buzele ei erau roşii ca sângele, fără să se fi dat cu vreun ruj. Obrajii erau rumeni şi ei, iar ochii ei aveau culoarea mahonului, un maron roşcat, care căpătau şi luciri în nuanţa vinului rubiniu atunci când se înfuria, ceea ce părea că se întâmpla destul de des. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi, dar îşi imagină că pielea ei era roşiatică peste tot. Se vedea clar că avea un temperament pe care cu greu şi-l controla.

Wind era de o frumuseţe care putea să-ţi taie respiraţia. Era o făptură gingaşă, fragilă. Părul îi era gri la culoare, înspicat cu şuviţe de aur. Irişii ei păreau să oglindească cerul atunci când era senin, neacoperit de nici un nor. Până şi genele ei erau gri, gri deschis. Pielea care o acoperea avea culoarea laptelui. Nici o venă nu strica acea simetrie albă a trupului ei. Se observa bine calmitatea ei şi felul ei împăciuitor de a fi.

Forest avea pielea închisă la culoare. Părul de culoarea ciocolatei, tuns cu breton, limita sprâncenele-i groase. Ochii erau verzi pădure cu puncte maronii. Nu vorbea mult.

-Mie îmi place părul ei, o auzi pe River. Şi ochii ei îmi plac. De fapt, cred că-mi place de ea şi gata.

Râse apoi.

-Tu de ce eşti aici? întrebă apoi, plină de curiozitate.

-Dar voi?răspunse Halo.

River râse din nou.

-Stai liniştită. Aici nimeni nu are secrete prea mult timp. Pe noi ne-a trimis aici un profesor, profesorul Dunn.

Pupilele lui Halo se dilatară. Deci ele erau fetele pe care le mai trimisese profesorul Dunn aici? Şi oare de cât timp? Pentru că ele nu păreau aşa în vârstă.

-Şi pe mine tot profesorul Dunn m-a trimis aici, zise ea.

Toate patru işi ridicară dintr-odată privirile către ea.

-Nu, zău!făcu River, care de departe era cea mai vorbăreaţă. I-auziţi, fetelor. Profesorul Dunn mai trăieşte încă.

-De cât timp sunteţi aici?întrebă Halo.

-Cine mai ştie, răspunse Wind. Aici timpul înseamnă altceva. Se scurge altfel. O să-ţi dai seama şi tu.

Oh, avea atât de multe întrebări pentru ele...când atenţia îi fu atrasă de fete, iar. River îşi plimba un deget deasupra farfuriei cu supă, iar în dreptul degetului ei supa făcea nişte adâncituri, ca şi cum ar fi dat cu lingura prin ea. W..\..\..\..\Program Files\Yahoo!\Messenger\Media\Smileys\table.htmlind îşi ţinea mâna deasupra farfuriei ei care scotea aburi, iar apoi, în următoarea secundă, mâncarea ei se răci.

-Noi suntem neputincioase, scrâşni vocea lui Flame, eu şi Forest.

River râse iar.

-Doar acum, scumpă prietenă, doar acum. Dar mi-aduc aminte de alte dăţi, când tu şi Forest aţi fost mai utile ca noi.

Vorbele astea părură să o mai îmblânzească pe Flame.

-Deci? Tu ce poţi să faci?îşi mută River atenţia către Halo.

Halo nu răspunse. Ea nu putea să facă nimic de genul acesta. Era înmărmurită de ce făceau fetele astea. Ele erau într-adevăr, excepţionale. Halo nici nu mai ştia de ce se află într-un astfel de loc. Aproape că îi era jenă să răspundă. River începu să vorbească din nou. Energia ei era de neoprit, la fel ca şi plăcerea ei de a vorbi, după câte se părea.

-Eu controlez orice este lichid, după cum ai putut vedea. Nu degeaba numele meu e River. Aşa m-am născut, ca şi celelalte. Flame are puterea de a controla tot ce arde.

Râse din nou.

-Să vezi când arde ea.

Flame îi aruncă o privire puţin supărată.

-Dar nu a mai făcut asta de mult. Îndrumătorul ei a învăţat-o să-şi controleze furiile, pardon, excesele. Wind, după cum îi sună şi numele are puterea de a controla tot ce înseamna aer, iar Forest controlează tot ce înseamnă pământ. Astea suntem noi, şi rânji. O gaşcă. Nu prea socializăm cine ştie ce, pentru că din anumite motive, ceilalţi de aici se cam tem de noi. Am avut nişte probleme cu controlul până am învăţat. Nici noi nu am ştiut bine ce se întâmplă, aşa că îţi dai seama că eram destul de speriate de tot ce se întâmpla cu noi, de tot ce se întâmpla în jurul nostru...

Flame îi dădu un cot.

-Ce?zise River. O să fie una de-a noastră. Ştii că aici nimic nu e întâmplător, şopti ea. Dacă am găsit-o aici înseamnă că aici trebuia să fie şi că ea face parte dintre noi. Sau va face, oricum.

Flame se juca nervoasă cu mănuşile pe care le purta.

-Aşa că tu ce poţi face?reluă Wind întrebarea pe care o pusese River mai devreme.

-Eu nu... eu nu pot face aşa ceva... ce faceţi voi.. adică... Nu fac nimic din ce faceţi voi...eu nu am astfel de puteri.

Mănuşa lui Flame căzu şi instinctiv, Halo se aplecă s-o ridice. Ca şi Flame. Izbucni o lumina eterică, albă, atunci când mâinile lor se atinseră. Flame şi-o retrase repede pe a ei. River sări.

-Te-a fript?o întrebă ea pe Halo.

-Să mă frigă?! Nu, deloc. Cum să mă frigă?!

Wind îi lua mâna repede lui Halo şi o studie.

-Extraordinar...şopti ea. Nimic. Nici o arsură, nici o urmă.

River rânji spre ea, mulţumită.

-Şi zici că nu ai nici o putere? Adică nu ştii tu că ai, vrei să spui. Dar de asta eşti aici, să vezi ce e cu tine. Şi cred că orice ai în tine e mai puternic decât orice avem noi. Flame stă cu mănuşi protectoare dintr-un material de azbest, pentru că mai are de lucru la autocontrol şi atunci când se enervează arde tot ce atinge...dar în general arde orice. Iar la tine.. nimic. Ţi-am spus că eşti una de-a noastră, că nimic nu e întâmplător...mai ales aici. Şi cred că dacă nu te afectează puterea lui Flame, nici ale noastre, ale celorlalte, nu te vor afecta. Să fii tu oare...

-River, nu ţi se pare că vorbeşti cam mult?o întrerupse Forest

Era prima oară când vorbea. Cele patru fete se priviră între ele, ca şi cum ar fi împărtăşit ceva numai de ele ştiut. River dădu din umeri.

-Poate, admise ea, dar nu pot să nu mă întreb.

Halo îşi dădu seama că totuşi fiecare dintre cele patru fete extraordinare îşi punea aceeaşi întrebare, doar că nu-şi dădea seama ce întrebare ar fi putut să fie.

-Deci care e povestea ta?întrebă Wind.

Înainte însă ca Halo să-i poată răspunde, se auzi un zgomot făcut ca de un gong.

-Ah, făcu River. Gata cu pălăvrăgeala. Trebuie să mergem la cursuri.

Scoase o limbă delicată, la fel ca şi făptura ei.

-Dar o să vorbim diseară, când ne adunăm în dormitoare. Am un presentiment că vei fi cazată cu noi, ia să vezi, şi zâmbi apoi. Sunt sigură că o să fim prietene. Toate cinci. Cele mai bune. Şi poate o să ne spui povestea ta. Ştiu sigur că va fi fascinantă. Pa pa.

Într-adevăr, toată lumea se ridica de la mese, ieşind fiecare pe o uşă sau alta, în funcţie de locul unde trebuia să ajungă. Se ridică şi ea, luând-o înapoi, prin acelaşi hol prin care trecuse.

Acum se afla din nou faţă în faţă cu Ancient. Ochii lui o măsurau mai cu atenţie, dar o atenţie precaută, totuşi.

-Sper că ţi-a plăcut la noi, până acum.

Vocea lui era toată numai lapte şi miere. Halo nu putu să aibă încredere în el. Nu exista nici o voce atât de suavă. Vorbele profesorului Dunn îi stăruiau în minte şi îi menţineau o permanentă stare de alarmă. Atenţia ei era mereu trează. Nici nu aprobă, nici nu negă. Doar aşteptă ca Ancient să vorbească.

-Ţi-am găsit îndrumătorul perfect, dragă Halo. Imediat vei şi face cunoştinţă cu el. Iar la bibliotecă ţi l-am desemnat pe Raff. Ei bine, nu-l cheamă chiar aşa, dar aşa preferă să i se spună. Pe el îl vei cunoaşte când te vei duce tu acolo. El nu prea iese cine ştie ce. Îi place printre cărţi. Când şi când, dacă este absolut necesar, mai iese şi el printre noi.

Se opri abrupt, ca şi cum ar fi vorbit deja prea mult. Uşa se deschise şi se închise. Un curent uşor de aer ajunse până la ei.

-O, Sin, te aşteptam. Iat-o pe noua ta elevă. Numele ei este domnişoara Halo Duncan, dar îi place să i se spună Halo. Halo, acesta este îndrumătorul tău, profesorul tău şi, după cum vei vedea, va fi şi confidentul tău.

Şi Sin apăru în raza ei vizuală. Halo îşi ţinu răsuflarea în timp ce-l studia pe îndrumătorul ei. Îndrumător?? Dar poate să fi avut cu opt ani mai mult decât ea. Oare ce fel de capacităţi erau ascunse aici? Dar nu vârsta lui fragedă îi tăie răsuflarea.

Era înalt, mult mai înalt decât ea. Şi era foarte bine făcut. Mânecile scurte ale tricoului din bumbac lăsau să se vadă braţe musculoase. Totodată materialul se întindea bine pe pieptul lui şi pe stomacul lui plat. Blugii îi veneau ca turnaţi pe el, arătând că şi muşchii picioarelor erau la fel de bine dezvoltaţi. Îşi ridică ochii înapoi la faţa lui. Avea părul blond, tuns după ultima modă. Bretonul era doar puţin mai lung, acoperindu-i o sprânceană. Nasul era bine proporţionat, deasupra unor buze frumos conturate. Trase aer în piept. Mirosul care emana din el, de la parfumul lui discret, îi umplu nările. Mirosea a pin, a munte, a aer sănătos, a mosc. Îi plăcea acest miros. O relaxa. Se uită în ochii lui căprui şi îngheţă.

Ea îl cunoştea.

Ea ştia cine este el.

Fusese mai întâi soldat, apoi fusese luptător. Era parte din visul ei. Cumva era parte din viaţa ei. Fusese parte din viaţa ei înainte de a-l întâlni, practic.

-Bună, zise Sin, întinzându-i o mână, pe care ea o apucă cu stângăcie. Îmi pare bine.

El o cunoştea, oare, aşa cum îl cunoştea ea pe el?se întrebă ea. Dar în ochii lui nu putu citi nimic în afară de o reală plăcere surprinsă. Se simţi jenată. Avu impresia că tot sângele îi năvăli în obraji.

-Şi mie îmi pare bine, spuse ea încet.

-Bun, făcu Ancient. Deja văd că voi doi o să vă înţelegeţi bine. Atunci puteţi merge la treabă. Nu vrem să irosim timp, nu-i aşa?

-Sigur, răspunse Sin.

Halo îl urmă pe cel care era îndrumătorul ei acum.

-Deci care e păcatul tău?întrebă ea, apoi continuă repede. Scuză-mă, nu e treaba mea. Dar cum toată lumea pe aici pare să aibă numele a ceea ce este de fapt...

Sin zâmbi. Avea şi o dantură frumoasă. Halo simţea că o legătură invizibilă o trăgea spre el.

-Nu-ţi face griji, răspunse el. Eu mi-am ales numele aici. Iar păcatele mele sunt multe şi se repetă la nesfârşit.

Vocea lui era tristă.

-Unde mergem?încercă ea să-i abată gândurile.

-În laboratorul meu, care va fi sala ta de curs şi sperăm că şi locul unde vei găsi ajutor. Aşa că ce-ar fi să-mi spui la ce să mă aştept, până ajungem acolo?

Halo începu să povestească din nou, dar cu oarecare plictiseală, pentru că deja mai spusese lucrurile astea.

-Dar asta nu e tot, nu?spuse el când ea termină de vorbit.

-Adică?

-Mai sunt şi părţi pe care le omiţi, pe care nu le spui, făcu el.

Halo roşi uşor şi Sin râse.

-Nu-i nimic, vom afla noi, promise el.

-Tu nu mă cunoşti, nu-i aşa?întrebă ea.

-Ar trebui?

Şi el se uită la ea cu coada ochiului.

-Probabil că nu.

El deschise o uşă şi-i făcu loc să intre.

-Pe aici, am ajuns.

Halo privi în jur. Era o încăpere spaţioasă, aerisită, luminoasă. Pe peretele din dreapta era o bibliotecă plină cu cărţi. În stânga era un fel de pat, cu tot felul de fire şi cabluri ataşate la un aparat ciudat. În faţă era un birou mare, ticsit de hârtii pline cu fel şi fel de însemnări. În faţa biroului se aflau două fotolii largi, confortabile. Pe jos era un covor gros, care o îndemnă să se descalţe. De data era hotărâtă să afle dacă acel covor era la fel de moale pe cât părea. Sin o văzu şi zâmbi din nou.

-Te rog, ia loc. Vom începe cu nişte teste destul de simple.

Halo se uită peste testele simple la care se referea Sin şi văzu că erau noţiuni universale de cunoştinţe, dar dintre cele mai avansate. Termină foarte repede cu ele.

-Impresionant, zise Sin.

Împinse o foaie colorată spre ea.

-Ce culoare vezi?
-Culori, vrei să zici, căscă Halo plictisită.
Aruncă o singură privire peste imaginea colorată.
-Dacă nu mă înşel, şi nu cred că mă înşel, acolo sunt cam...şi buzele ei se mişcară mute, calculând, sunt cam 3610 nuanţe ale aceleiaşi culori de violet.
Îndrumătorul ei o privi cu ochi în care se citea respectul.
-Şi mai impresionant. Să ai o minte atât de complexă, atât de dezvoltată şi să mai ai şi o înfăţişare pe măsură...
Vorbele lui o încălziră. Admiraţia lui era făţişă. Nu se prefăcea, nu se ascundea. Şi Halo se simţea foarte bine. Era primul băiat, primul bărbat care îi acorda atenţie şi altfel decât intelectual. Iar el arăta **atât** de bine...Oare era interzisă o relaţie între un subiect, cum era ea şi îndrumător? De data asta chiar roşi. Ochii ei erau visători, iar nuanţa chihlimbarie a irişilor ei deveni aurie.
Cu capul sprijinit într-o mână, ghemuită în fotoliu, cu picioarele strânse sub ea şi cu ochii aurii, era cea mai ravisantă, cea mai tulburătoare imagine.
Sin îşi drese vocea.
-Este suficient pentru astăzi. Mai bine să-ţi arăt împrejurimile, ce zici? Să te familiarizezi cu ele...Mâine vom face un experiment, care ne va ajuta mai mult pe amândoi.
Se uită pe agenda de pe birou.
Îi arătă toate locurile, grădinile, intrările şi ieşirile. Apoi o conduse spre camera unde urma să trăiască un timp.
River avusese dreptate. Era camera în care stăteau ele, cele patru fete. Era o camera cochetă, destul de spaţioasă. Mirosea a prezenţă feminină. Diferite izuri de parfum, poate şi un miros discret de cremă pentru corp. Făcuseră duş recent. Cele cinci paturi erau aliniate, despărţite de câte o noptieră. Patul care probabil era al ei era nedesfăcut. Pe el era o cuvertură groasă, vişinie cu argintiu. Aşternuturile paturilor erau din satin, dantelate pe margini. Era şi o uşă care dădea spre un soi de balcon. Ferestrele cu arcade erau decorate cu perdele lungi, dantelate şi cu draperii de catifea, aurii. Era frumos. Poate prea frumos. Descoperi cu uimire că soarele se pregătea să apună. Mingea care fusese până nu demult aurie avea acum o culoare roşiatică şi impregna atmosfera cu aceleaşi nuanţe, părând că cineva dăduse foc la cer. Din loc în loc câteva pete de lumină purpurie şi bleu străpungeau cortina ca de foc a cerului. Flame privea apusul de soare fără să clipească nici măcar o dată. Părea vrăjită de el.
-Ţi-am spus că aici timpul curge altfel, îi readuse aminte River. Vino şi povesteşte-ne despre tine. Şi-ţi vom mai povesti şi noi despre noi.
Flame îşi smulse ochii de la soare şi îi aruncă o privire.
-Dacă mai avem timp, zâmbi River, netulburată.
Halo începu să se integreze în acel mediu. Se vedea legătura puternică dintre aceste fete. Ştia acum prea bine că găsise aici ceea ce nu găsise nicăieri: prieteni. Căci ştia acum că vor deveni prietene. Cele mai bune.
Se sui în pat şi îşi încrucişă picioarele, stând în poziţie turcească, începând povestea vieţii ei.
Întors în biroul său, Sin se plimba de colo colo.
Bineînţeles că el ştia foarte bine cine era ea. Mult mai bine chiar decât ea. O aşteptase dintotdeauna. O dorise şi o iubise dintotdeauna. Şi tot dintotdeauna o şi pierduse.

Spera ca de data asta totul să fie altfel. Să trăieşti o eternitate iubind cu disperare, dorind cu disperare, fără speranţă, era mai rău decât orice final l-ar fi aşteptat, atâta timp cât ar fi fost propriul final. După secole de experienţă, după ani, foarte mulţi ani, în care avusese timp să-şi dea seama ce greşise şi ce nu, acum ştia exact ce trebuia să facă, dacă avea să fie cazul. Nu va mai primi un sfârşit inevitabil fără a încerca să-l schimbe.

Aşa că fie va rupe blestemul, fie jurământul.

CAPITOLUL III

EXPERIMENTE

Vântul îi mângâia faţa, alungând pentru câteva clipe căldura soarelui care-i încinsese obrajii. Închise ochii şi-şi ridică faţa în sus. Se împinse mai tare în leagăn. Inspiră cu plăcere. Mirosul de mărgăritare şi trandafiri o inundă. Erau florile care-i împodobeau leagănul în care se dădea acum. Îşi descheie puţin corsetul, pentru a lăsa aerul răcoros să-i atingă pielea mai mult. O auzi pe una din doamnele ei de companie oftând şi privi printe gene. Cele patru femei erau aşezate pe iarbă, stânjenite oarecum de rochiile lungi din crinolină şi mătase. Pletele lor erau strânse cuminţi în coroane împletite de jur împrejurul capetelor lor. Se vedea de la o poştă că nu se simţeau confortabil, nici în rochiile maiestuoase, nici cu părul strâns după cum cerea moda la curte. Era aproape păcat să nu le vadă părul lung până la talie, unul de culoarea focului, altul de culoarea pământului, celălalt gri şi, în fine, cel negru cu reflexe albăstrui. Imaginea ar fi fost perfect statică dacă nu ar fi fost mişcarea consecventă a leagănului, care scârţâia uşor.

-Cineva vă aşteaptă în foişor, doamna mea, auzi ea vocea înăbuşită a cavalerului ei.

Cu un mic ţipăt de încântare, sări din leagăn şi, nemaiţinând cont de uzanţe, o luă la fugă de parcă ar fi avut aripi la picioare. În urma ei, leagănul rămase în mişcare, gol.

Aşa cum era şi privirea cavalerului ei. Goală. În timp ce privea absent mişcările din ce în ce mai lente ale leagănului, cavalerul îl opri cu un gest brusc. Încă mai persista căldura trupului ei, esenţa ei, care era mai puternică decât mirosul florilor. Gemu neauzit şi-şi duse o mână la faţă pentru a-şi acoperi expresia de suferinţă care îi schimonosea trăsăturile frumoase şi ochii căprui.

-Îmi pare rău, auzi el vocea uneia dintre doamnele de companie.

Vântul îi răsfiră părul blond, răcorindu-l, dar nu-i putu alunga şi sentimentul de durere. Ei nu-i păsa. Niciodată nu-i păsase.

O, dar ei îi păsa. Îi păsa mai mult decât de propria ei viaţă. Dar îi păsa de cel care o aştepta în foişor. În timp ce se grăbea spre el, îl văzu privind cerul, cu spatele la

ea. Pe măsură ce se apropia de el, îi simţi mirosul inconfundabil de iasomie amestecată cu patchouli şi ambră. Nu credea că mai exista un astfel de aromă. Nicăieri. Niciodată.

El se întoarse şi ea se pierdu din nou în ochii lui de argint viu. Irişii lui păreau că se mişcă, atrăgând-o, chiar împotriva voinţei ei. Era nedrept ca în faţa lui să uite de tot şi de toate, în afară de senzaţiile trupului ei trădător, în afară de bătăile puternice ale inimii ei, care parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

-Ai venit, şopti ea.

-Dar n-ar fi trebuit să vin. N-ar trebui să fiu aici.

În vocea lui se ghicea un timbru înfrigurat. Nu avu timp să-l întrebe ce vroia să zică, pentru că el întinse o mână către ea şi ea se ghemui lângă el. Simţea trupul lui la fel de fierbinte ca al ei, controlând totuşi o pasiune cel puţin egală cu a ei. Însă când îşi lipi obrazul de pieptul lui, pielea ei percepu o temperatură ca de gheaţă, chiar şi prin materialul cămăşii care îl acoperea. Îşi ridică ochii spre el, cu buzele deschise, gata să-i pună o întrebare.

-Ce...

Dar buzele lui le acoperiră pe ale ei şi ea îşi pierdu şirul gândurilor. Nimic nu mai conta, decât această îmbrăţişare, decât acest sărut, această pas...

-Ia uitaţi-vă la ea ce face...Ha ha!

Vroia să se agaţe încă de acest vis, un vis care nu mai era un coşmar.

-Oare cu cine se pupă ea acum? Cu îndrumătorul ei tânăr, musculos şi frumos? Mh? Hai, pupăcioaso, trezeşte-te!

Auzi chicoteli în jurul ei.

-Pleacă, zise ea, dorindu-şi încă să doarmă şi să viseze.

Cineva trase de ea, dar se scutură.

-Of, bine, tu ai vrut-o....

Apa o udă pe faţă şi pe păr şi Halo sări ca arsă. Celelalte fete râdeau în hohote acum. Mai puţin Flame, dar până şi ea schiţase un zâmbet în colţul gurii. Halo le privi cu gura căscată. Erau îmbrăcate şi pregătite pentru noua zi. Nici una nu era atât de aproape de ea. Paharul ei cu apă stătea cuminte, nemişcat, pe noptieră, doar că acum era aproape gol. River îşi dezveli dinţii, rânjind la ea şi făcând un semn cu mâna. Restul apei sări din pahar în stropi mici, de această dată, direct pe faţa ei.

-Măcar eşti spălată pe faţă, nu?

-Nu ştiam că aici este permis să-ţi foloseşti puterile şi pentru astfel de lucruri, bombăni Halo printre dinţi.

-Păi dacă nu te mai trezeai odată, zise River din nou. Mişcai buzele ca şi cum te tot pupai cu cineva....Şi asta mi-aduce aminte... apropo, pe cine visai? Pe îndrumătorul tău drăguţ?

- Nu e treaba ta, încercă Halo să o pună la punct.

Buzele ei încă zvâcneau şi erau uşor inflamate, ca şi cum sărutul din vis fusese real şi actual.

-O, haide, nu fi rea, se milogi de ea şi Wind. Aici nu prea avem parte de distracţie. Eşti singurul caz de aici care trăieşte ce visează. Povesteşte-ne şi nouă!

-Distracţie?făcu Halo. **Asta** ţi se pare distracţie ţie?

Îşi dădu bluza jos, arătându-şi cicatricile înfiorătoare din jurul gâtului şi de la piept. Celelalte fete tăcură şi înghiţiră în sec.

-Iartă-ne, zise Forest. Nu am vrut să fim superficiale.

Wind îşi mişcă degetele şi bluza lui Halo se ridică de jos şi se aşeză în faţa fetei. După câteva clipe de tăcere, vocea lui River se auzi din nou.

-Mda, dar tot a fost amuzant să te vedem pupându-te aşa, de una singură.

Aerul de seriozitate dispăru. Până şi Halo zâmbi.

-Eşti incorigibilă, şopti aceasta.

Văzu că Flame o aprobă, dând discret din cap.

-Hai mai repede, o atenţionă Wind. Micul dejun se serveşte şi dacă nu suntem acolo după ce bate gongul, mai mâncăm tocmai la prânz.

-Păi să vedem cu ce mă îmbrac, mormăi Halo. Cu toate că nu am de ales.

-Oh, nu e chiar aşa. Aici ai tot ce trebuie, spuse Forest şi-i arătă dulapul alb, sculptat, pe care-l zărise în treacăt cu o seară în urmă.

Halo îşi alese o ţinută uşoară. Blugi şi tricou cu mâneci scurte, dar cu guler. Se pregăti cât de repede putu în baia somptuoasă. Îşi prinse părul într-o coadă de cal, pe care apoi o răsuci într-o formă de coc, astfel că părul îi era strâns şi lipit de cap.

-Sunt gata, anunţă ea.

-De ce îţi torturezi splendoarea aia de păr? oftă River.

-Din obişnuinţă, cred, răspunse Halo.

-Ai un păr spendid. Nu am mai văzut aşa ceva, continuă fata volubilă, aşa că nu înţeleg de ce să-l ascunzi. Aici nimănui nu i se pare nimic ciudat. Desfă-ţi părul.

-Altădată, OK? Lasă-mă încet, până mă obişnuiesc.

River oftă, dar cedă.

-Hai să mergem. Am întârziat deja.

În drum spre sala unde se lua micul dejun, Halo mai puse o întrebare.

-Mi se pare mie, sau noaptea a fost cam scurtă?

Fetele râseră din nou.

-Ţi-am spus deja că aici timpul se scurge altfel, dădu Wind din umeri. Te vei obişnui repede.

-După micul dejun avem studiu cu îndrumătorii până la prânz, apoi avem timpul pentru antrenament si experimente. Iar abia după cină avem şi noi timp liber să facem ce vrem, explică Forest.

-Antrenament?! Experimente?!

Fetele ridicară din umeri.

-Vei vedea.

Erau persoane şi persoane cu care se întâlneau pe hol şi pe lângă care treceau. Halo le recunoscu pe toate. Le văzuse cu o zi în urmă şi era suficient. Nu se obişnuise încă să nu se holbeze nimeni la ea, sau ca nimeni să nu-i adreseze vorbe jignitoare. Se relaxă, încet.

În nări îi ajunse miros de omletă şi bacon. Realiză că-i era o foame de lup. Se aşezară la masa fetelor... la masa **lor** şi devoră tot ce era în farfurie.

-Cred că cineva a fost foarte înfometat, rânji River.

Halo se bătu cu mâinile pe burta plină.

-Poţi şi tu să fii serioasă?

Flame dădu scurt din cap, in semn că nu. Gongul se auzi.

-Ei bine, studiu şi iar studiu, mormăi Wind. Iată-ne...

Halo zâmbi. Era ceva ce ei îi plăcea. Studiul. Cunoaşterea unor lucruri noi. Suna minunat.

-Păi.. ne vedem la prânz atunci, nu?

-Ne vedem!răspunseră câteva dintre ele.

Halo se îndreptă spre biroul lui Sin. Inima începu să-i bată mai repede. Nu ştia dacă era nerăbdătoare să-l vadă pentru că abia aştepta să înveţe ceva nou, să descopere ce anume i se întâmpla, sau pentru că vroia să vadă dacă la lumina zilei era la fel de atrăgător. Ciocăni scurt.

-Te rog, Halo, intră.

În aer plutea acelaşi miros de pin şi mosc, care îl caracteriza. Blugii pe care îi purta erau aceiaşi, dar tricoul era altul, de culoare crem. Se potrivea cu ochii lui.

Zâmbetul lui sincer o încălzi şi-i răspunse cu un zâmbet radios, de reală plăcere. Inima lui Sin făcu un salt, dar pe faţa lui nu puteai să citeşti nimic, decât bunăvoinţa unui profesor faţă de un elev strălucit.

-Bună, făcu el moale.

-Bună ziua, răspunse ea. Să vă spun domnule profesor acum?

Sin râse, deşi inima lui bătea să-i spargă pieptul. Ea flirta cu el, inconştientă.

-Cred că Sin e suficient.

-Deci despre ce vom studia astăzi?

În vocea ei se simţea surescitarea.

-Vom începe cu studiul energiilor naturale şi cum pot acestea să afecteze buclele temporale.

-Adică fizică cuantică? Nanotehnologie?

Şi părea dezamăgită. Nu era ceva nou. Sin râse din nou.

-Sunt sigur că dezamăgirea ta va dispărea odată ce vei vedea despre ce este vorba, înainte să tragi concluzii pripite. Vorbesc despre energiile primordiale: apă, aer, pământ, foc, eter.

În ochii ei luci o umbră de interes, în timp ce se gândea la noile ei prietene.

-Adică puterile pe care le au River, Wind...

-Exact. Sunt sigur că ai vrea să ştii mai multe despre ele, nu? Poftim, mai zise el, întinzându-i nişte cărţi.

-Şi voi da test?

Sin râse din nou. De data însă râse până îi dădură lacrimile.

-Iartă-mă, se opri el, ştergându-şi colţurile ochilor. N-am vrut să te jignesc. Doar că, ei bine, a trecut mult timp de când nu am mai auzit pe cineva să dea test...Aici nu sunt teste, nu sunt lucrări de control... sunt doar aplicaţii.

-Aplicaţii?

-Da, tot ce se studiază aici are şi aplicaţie. Vei vedea cu timpul despre ce vorbesc. Pe măsură ce cunoştinţele avansează, vei fi nevoită să mergi la bibliotecă. Pentru că sunt unele cărţi pe care nu avem voie să le scoatem de acolo. După ce termini cu astea vom face un mic experiment, OK?

Dar Halo nu mai era atentă la el. Deja se cufundase în lectură, studiind cu atenţie textele vechi, semnele, simbolurile. Linii curbe, care până atunci nu avuseseră înţeles, săgeţi, pentagrame...

„Puterea pământului, reprezentată prin....”

Sin o urmărea dând pagină cu pagină. Îi cunoştea de aproape o eternitate trăsăturile fine şi graţioase. Dar nu se sătura privindu-le acum, în această realitate. Ochii ei luceau de o inteligenţă aparte. Ici colo, părul îi scăpase în zulufi ondulaţi, argintii. Ar fi

vrut atât de mult să o atingă... Încă i se părea aievea că o avea în faţa lui, după atâta timp...Mâinile lui se încleştară pe marginile fotoliului pe care stătea şi venele pronunţate de pe braţe se umflară. Se ridică şi merse până în dreptul ferestrei. Privi afară, dar fără să vadă nimic. Ochii lui prinseră tot imaginea ei, reflectată. Acum putea s-o privească mai în voie, fără a se lăsa descoperit. I se păruse că şi ea era la fel de bucuroasă să-l vadă, aşa cum fusese şi el. Când îşi va da ea seama că destinele lor erau legate? Când îşi va da ea seama că nu-l va putea iubi niciodată aşa cum o iubea el de secole şi secole? Simţea că ea îl place. Putea, dacă i se va da mai mult timp, putea s-o facă să-l şi iubească. Inima lui reluă ritmul trepidant. Prins în reveriile lui, abia îşi dădu seama că ea terminase de studiat şi că îl privea la rându-i, cu atenţie. Temperatura corpului lui crescu.

-Gata? întrebă el cu o voce egală.

-Sigur.

Halo roşi puţin, prinsă asupra faptului de a-l cerceta. Era un studiu pe care-l făcea parte pentru că el aparţinea visurilor ei şi deci făcea parte într-o mare măsură din viaţa ei, parte pentru că i se părea un bărbat atrăgător.

-Eşti gata deci de un experiment?

-Gata.

-Bun. Treci acum pe acest suport.

Obrajii ei se aprinseră din nou. Suportul la care se referea el era patul de care atârnau multe fire şi cabluri. Se aşeză cu grijă pe el, întinzându-se. Roşeaţa i se extinse chiar şi pe gât când el se aplecă deasupra ei pentru a-i lega diverşi senzori la cap, la încheieturile mâinilor şi picioarelor, pe piept. Simţea bătăile inimii chiar şi în tâmple. Închise ochii, ruşinată.

Să fie atât de aproape de ea!... Era pentru prima oară că o vedea întinsă într-un pat, chiar dacă nu *patul lui*, dar felul în care se apleca peste ea pentru a-i prinde senzorii, era ca şi cum ar fi fost un preludiu, pe care oricât şi-l dorise, niciodată nu-l avusese. Pulsul lui depăşise demult 120 de bătăi pe minut, era sigur. Dorinţa îl străbătea ca un contur de foc al trupului. O privi. Cu ochii închişi şi îmbujorată era ca şi cum i s-ar fi predat. Fără să vrea, inconştient, îşi aplecă faţa mai mult spre ea.

Ştia că se apropiase de ea, după căldura pe care el o emana. Părea ca şi cum ar fi vrut s-o sărute.

Aparatul ţiui. Halo deschise ochii brusc. Sin tresări şi făcu un salt înapoi. Îşi trecu o mână peste faţă. Aproape că gemu. Vocea lui era uşor răguşită şi greoaie atunci când vorbi.

-Este un aparat care te va trece de la conştient la subconştient şi care îţi induce aproape instantaneu somnul. Senzorii sunt pentru a-ţi monitoriza activitatea cerebrală şi cardiacă.

În timp ce îi explica ce făceau, el porni maşinăria. Aşa că restul cuvintelor lui se pierdu. Somnul o cuprinse. Începu să viseze aproape instantaneu. Acele care lăsau urme de tuş pe hârtia care curgea din aparat începură să se mişte frenetic.

Cerul se întunecase. Nu era gri, aşa cum ar fi fost în mod normal, când ploua. Era aproape negru roşiatic. Ploaia curgea în rafale. O spăla de petele sângerii de pe zale. Sub ea, calul fornăi, poate speriat, poate nerăbdător. În jur erau oamenii ei, cu care luptase cot la cot până atunci. Imaginea care i se înfăţişa înaintea ochilor era hidoasă. Feţele lor erau încremenite. Unii muriseră cu ochii deschişi. Irişii lor erau nemişcaţi într-o uimire de gheaţă, ca şi cum sfârşitul îi luase prin surprindere. Alţii aveau gurile

căscate, cu sânge închegat pe dinţi şi pe buze. Ar fi trebuit să se simtă mirosul ororilor care acopereau câmpul, mirosul organelor lăsate la vedere, al trupurilor ciopârţite. Dar ploaia ştergea tot. Mirosuri. Culori. Un fulger imens brăzdă cerul negru. Tunetul care îl urmă fu asurzitor. Era deja udă până la piele. Nu conta. Era mai bine să simtă ploaia şiroind pe ea decât sângele, al ei sau al celor ucişi de ea. În gură avea totuşi gust de rugină. Cineva gemu. Apoi altcineva, în altă parte. Nu mai erau mulţi în picioare. Mai aruncă o ultimă privire. În unele locuri se vedeau trupuri sfârtecate, în altele capete fără corpuri...mâini şi picioare tăiate... se vedeau marginile lor... oasele se conturau clar în interiorul cărnii care avea să putrezească în curând. Tăieturile erau atât de perfecte, că din rănile respective nici măcar nu curgea sânge. În unele trupuri erau înfipe spade, în altele erau săgeţi ale căror capete ascuţite străpunseseră inimi, gâturi, ochi...

Calul fornăi din nou, mişcându-se nerăbdător, transmiţându-i dureri. Avea câteva răni, dar nu erau grave. O ardeau, dar nu o omorau. Trase de frâu.

-Atâta moarte...atâta durere, murmură ea.

Pe de partea cealaltă a câmpului oastea duşmană pregătise rândurile pentru atac.

-Sună din corn, prietene, zise ea atunci.

Bărbatul îmbrăcat în zale îşi şterse apa de pe faţă. Îşi scutură şi părul blond de apa grea. Ochii lui căprui o priviră cu aviditate, ca şi cum ar fi ştiut că o va face pentru ultima dată. Sunetul de luptă al cornului se auzi.

Cei care erau încă pe cai se aliniară. Ba încă şi din rândurile celor răniţi şi căzuţi la pământ se mai ridicară destui. Cu toate astea ei erau o mână de oameni pe lângă ceilalţi. Dădu pinteni calului şi călări înaintea lor. Gândurile i se detaşară de acest moment. Unde erau zilele însorite în care stătea cu doamnele ei de onoare în grădina plină de flori? Unde erau momentele de pasiune, de viaţă? Unde era ***el****? Leagănul plin de mărgăritare şi trandafiri era uscat şi rupt. Nici foişorul unde cunoscuse dragostea nu mai stătea în picioare. Fusese primul lucru dărâmat când duşmanii năvăliseră. Parcă cineva ar fi vrut cu tot diandinsul să distrugă cu furie acel simbol al unei iubiri unice, perfecte. Dar nu-i putură lua amintirile: săruturile lui, şoaptele lui, braţele lui care o cuprindeau, fierbinţeala trupului lui când îl căuta pe al ei. Şi asta era tot ce lua cu ea şi acum.*

Cerul bubui iar. Sunetul era asurzitor. Reveni cu gândurile în prezent. „Pentru cine plângi tu, ploaie? Îmi plângi tu morţii mei?”. Următorul fulger îi trimise prin vene adrenalină.

-Asta va fi ultima noastră luptă, prieteni! Poate vom muri, poate vom trăi! Poate vom pierde, poate vom învinge! Dar ce viaţă e o viaţă de rob? Ce viaţă e o viaţă de sclav?

Vocea ei crescu în intensitate, pe măsură ce devenea din ce în ce mai însufleţită, acoperind zgomotul ploii şi al tunetelor.

-Fără libertate, fără posibilitatea de a alege noi pentru noi nu e viaţă. Vreţi o viaţă de întuneric? Sau o viaţă de lumină? Puteţi trăi în întuneric sau puteţi muri în lumină! Ce alegeţi?

Rândurile celor care luptau atât pentru ei, dar mai ales pentru ea, răspunseră ca într-un urlet:

-Lumină!

Pielea i se încreţi. Tot părul de pe trup se ridică în acel moment. Nici măcar nu mai simţea frigul. Nici răceala sau umezeala apei care curgea de sus.

-Sclavie sau libertate?urlă ea şi mai tare.

-Libertateeeeeeeeee!!!

Îmbrăţişă cu privirea pentru o ultimă dată pe cei pe care-i iubea. Doamnele ei de onoare, cavalerul ei şi prietenul ei, oamenii care credeau în ea...Văzu în ochii tuturor credinţa în ea, veneraţia.

Îşi ridică mâna care-i cuprindea sabia.

Aşa făcură toţi ceilalţi, ca la unison. Sute de săbii se ridicară prin aer, tăind aerul încărcat. Puteai să auzi picăturile de apă care se loviră de metal, atât de bruscă fu mişcarea.

-Atunci spre libertate!răcni ea.

-Spre libertateeeeeee!

Cât era ploaia de puternică, oricât ar fi fost tunetele de asurzitoare, acum nici nu se mai auzeau... Zbieretele din sufletele lor, alături de ropotul copitelor cailor mânaţi de cei care fie îşi apărau libertatea, fie îşi căutau moartea acopereau totul. Caii fornăiau. Mişcau din capetele neobosite, coamele lor brăzdând aerul, apa... Ochii lor mari păreau că ştiu. Păreau că ştiu că se îndreptau spre sfârşit... al lor, al tuturor...Şi cu toată acea conştienţă a morţii, zvâcneau în întâmpinarea ei. Picioarele lor subţiri, musculoase, alergau poate mai repede ca niciodată, piepturile lor late se avântau înaintea armelor ca pentru a-şi proteja poverile... Armăsarii îşi purtau în spinări, cu cea din urmă şi cea mai mare mândrie, stăpânii...

Acel moment ireal stătu o clipă agăţat în propria lui eternitate...

Şi apoi săbiile se loviră unele de altele. Se auziră ţipete, gemete, strigăte, unele agonizante...Acolo unde metalul lovea metal săreau scântei.Unde metalul lovea însă carne sărea sânge. Caii nechezau. Unii dintre ei cădeau, ridicându-se, fără om în spinarea lui. Alţii cădeau fără a se mai ridica deloc. Braţele ei se mişcau frenetic, tăind din carnea duşmanilor cu amândouă mâinile. Se împiedică de un trup şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Instinctiv, se uită la acel trup.

-Nu, gemu inima ei.

Trupul de care se împiedicase era al uneia dintre doamnele ei de companie, al uneia dintre prietenele ei. Avea ochii deschişi şi îngheţaţi. Vroia, avea nevoie să ştie cine mai era în viaţă. Câţi mai erau în viaţă. Lacrimile începură să-i curgă, neoprite, nestăvilite, amestecându-se cu ploaia. Nu mai vedea pe nici una dintre prietenele ei. Văzu cu coada ochiului vârful unei săbii care se apropia de coastele ei. Îşi încrucişă ambele spade, blocând lovitura, apoi dădu cu furie în jugulara duşmanului. Sângele ţâşni, umplându-i propria faţă. Îi plăcea mirosul lui. Îşi linse buzele. Îi plăcea gustul lui, gustul sângelui duşmanului. Poate că nebunia pusese stăpânire pe ea, nu ştia. O frenezie isterică, vecină cu nebunia, îi mişca braţele, transformându-i mâinile care ţineau mânerele spadelor în arme mortale. Era în stare să muşte din jugularele lor, să-i ucidă cu mâinile goale.

Şi apoi nu mai fu nimic.

Decât ea. Decât ea şi duşmanii.

Dintre ei se detaşă conducătorul lor, care se apropie de ea. Paşii lui mari dar lenţi îi aduseră faţă în faţă. Ochii ei aurii se uitară în ochii lui de culoarea mercurului.

Cumva inima îi spusese acest lucru. Cumva ştiuse că cel care ucisese tot ce iubea ea şi care avea să o ucidă şi pe ea era ***el.***

-Te voi ucide, auzi ea vocea cavalerului ei undeva în spate.

Un rictus deformă buzele bărbatului pe care îl iubea, în timp ce făcu mişcarea de a se îndrepta spre prietenul ei.

-Nu, sări ea în faţa lui, protejându-şi cavalerul. Asta e între mine şi tine. Doar noi doi. Tu şi cu mine, la final.

-Doamnă, auzi ea voce cavalerului din nou, ca pentru a o contrazice.

Ea se întoarse spre el.

-Vei trăi prietene, îi spuse ea.

-Cum voi mai trăi dacă vă las să muriţi, fără să mişc un deget? Lăsaţi-mă pe mine să lupt primul. Şi dacă mă omoară, apoi poate să lupte şi domnia voastră.

Vocea lui era agonizantă în durerea ei.

-Nu, prietene. Îşi poruncesc să stai deoparte şi să trăieşti.

El gemu din nou, înfrânt.

-Să trăieşti, reluă ea mai blând. Să trăieşti şi pentru mine, dacă eu nu o voi mai face.

Apoi spadele ei le întâlniră pe celelalte. Era o bătălie de unu la unu şi deşi el era clar mai puternic, lupta era egală.

Putea ea să-l omoare? Putea ea să se uite în ochii lui şi să înfigă sabia în trupul cu care se contopise şi cu care împărtăşise o pasiune cât pentru o viaţă? Putea ea să privească cum s-ar fi scurs viaţa din el? Şi ar mai fi putut ***ea*** *după aceea să mai trăiască în orice fel? Ştia că nu. Buzele ei schiţară un zâmbet resemnat.*

Era un zâmbet în care puteai citi renunţarea de bună voie la propria viaţă, zâmbet care frânse inima cavalerului care o privea.

Aşa că atunci când lama spadei lui se îndreptă spre stomacul ei nici nu se obosi să pareze lovitura care o lovi din plin. Sabia lui o străpunse, spintecând-o şi tăindu-i răsuflarea de durere. Vârful sabiei lui se vedea ieşit pe partea cealaltă, prin spatele ei. Căzu în genunchi, cu capul în faţă. Una din mâinile ei scăpă o sabie, dar cealaltă se încleştă pe mâner. În poziţia aceasta o găsi moar....

Nu avea aer. Inspiră adânc, ca şi cum se sufoca. Durerea din regiunea abdomenului era groaznică. La fel era şi expresia de pe chipul lui Sin când îl privi. Îşi trase tricoul în sus, dezvelindu-şi pielea, fără nici un fel de jenă acum în faţa lui. Gemu. Între plexul solar şi ombilic, chiar la jumătatea distanţei, era o cicatrice groasă, umflată, maronie. Era ca şi cum cândva, demult, cineva îi scosese de acolo o bucată de carne.

Acum abia respira, acum gemea de durere; acum îşi vedea cu repulsie noua cicatrice, acum era în braţele lui. Sin îşi împreună braţele pe după ea cu blândeţe.

-Îmi pare rău, zise el. Ar fi trebuit să te trezesc mai înainte, zise el.

Ea se simţea destul de confortabil acolo, în braţele lui. Oricum avea senzaţia că îl cunoştea de foarte, foarte mult timp. Şi poate că aşa şi era.

Inima lui explodă când văzu că ea nu se retrage din îmbrăţişare. În toate timpurile îi fusese interzis să facă aşa ceva. Întotdeauna fusese supusul ei. Dar acum nu mai era cazul. Acum era liber să o îmbrăţişeze, liber să se apropie de ea, să o facă să-l...

-Ai descoperit ceva?întrebă ea înăbuşit din cauză că avea faţa presată de pieptul lui.

El o lăsă, ridicându-se şi îndreptându-se spre maşinărie. Rupse dintr-o mişcare toate acele hârtii. Era un aer de stânjeneală în atmosferă, după ieşirea lui necontrolată.

-Le voi studia şi-ţi voi spune mâine, făcu el. Acum trebuie să mergi la prânz. Ne vom vedea mâine.

Halo se îndreptă spre uşă. Durerea din abdomen încă îi pulsa. Simţea că el e supărat de ceva anume, dar nu-şi dădea seama de ce.

-Halo?

Ea se opri, întorcându-se spre el, dar fără să răspundă.

-Mhm, îmi pare rău dacă te-am supărat cu ceva, îngăimă el.

Ea roşi puţin.

-Deloc.

Şi fugi pe culoar.

-Ia uite cine a terminat pe ziua de azi cu studiul!făcu River când Halo se aşeză pe scaun.

Apoi observă grimasa ei de durere.

-S-a întâmplat ceva?

Halo îşi ridică tricoul, privind în jur cu nervozitate. Cele patru fete înghiţiră în sec când văzură semnul maroniu care, ştiau sigur, nu se aflase acolo dimineaţă.

-Asta e o porcărie, omule!zise River. Cum rezişti?

Halo dădu din umeri. Nici mâncarea nu i se părea că miroase apetisant. Mâncă mecanic.

-Ia zi, îndrumătorul ăla al tău nu se dă şi el la tine?

-Mda, trecuse prea mult timp de când n-ai mai scos o porcărie pe gura aia, mârâi Flame.

Halo zâmbi. River chiar ştia cum s-o scoată din starea aceea. Dar în acelaşi timp roşi, gândindu-se la momentul când el o luase în braţe.

-Haha, făcu River în continuare. Ştiam eu. Fiţi atente, fetelor, se întrezăreşte o poveste de amor la orizont.

Apoi îşi coborî vocea conspirator.

-Sper că nu o să ţii departe de noi toate detaliile picante, nu?

-River, o chemă Forest la ordine.

-Ce?izbucni River până la urmă, bosumflându-se. Aştept de mult o poveste ca asta şi dacă ea tot va fi...

Flame se întoarse brusc spre ea, avertizând-o din ochi. Wind îşi făcu mâna căuş, luându-i răsuflarea şi împiedicând-o să mai vorbească. Forest sărise şi ea în picioare.

-Mmm, mmm, mormăia River.

-Eşti în regulă?întrebă Wind.

River dădu din cap şi Wind îşi dădu şi ea drumul la mână.

-Ah, v-arăt eu vouă, le ameninţă River. Vă arăt eu vouă la antrenament!

Flame căscă plictisită.

-Mda, ce să-ţi povestesc....

Halo le privea cu îngăduinţă. Fetele se ciondăneau cu o reală afecţiune. Se îndoia că va veni ceva vreodată care să distrugă acea legătură vizibilă, unică, între ele. Dar dacă ar fi apărut, totuşi Halo îşi dorea din suflet să poată îndepărta orice pericol care ar fi putut-o distruge. Şi din nou ochii ei se pierdură într-o imagine în care flashurile de energie îşi schimbau şi succedau culorile cu viteză. Uneori luau formă de stele, alte ori

luau formă de flori, apoi luau forme de fulgere fosforescente: roşu, roz, albastru, mov, turcoise, verde, iar albastru, galben auriu.....

-Halo, vii?

Wind o trezi.

-Sigur că da. Ce fel de antrenament este? vru ea să ştie.

-Ne folosim puterile ca într-o posibilă luptă.

Auzul acestei explicaţii îi trimise lui Halo fiori pe şira spinării.

-Cum adică luptă? Luptă cu cine? De ce?

Wind ridică din umeri.

-Nu ştim ce va veni. Dar de când am venit aici toată lumea s-a antrenat ca pentru o luptă, imediat ce a învăţat cum să-şi folosească şi cum să-şi controleze puterile. Nu întrebăm de ce. Se aude însă că va veni ceva ameninţător pentru noi, pentru ceea ce suntem noi şi că vom fi nevoiţi să ne apărăm. În fine, făcu ea în continuare nepăsătoare. Astea sunt doar zvonuri. Acum să te pregăteşti pentru o distracţie pe cinste. Flame şi River sunt cele mai ofticoase.

Halo schiţă şi ea un zâmbet, dar era forţat. Ceea ce aflase de la Wind semăna foarte bine cu visele ei. Le urmă pe fete până ajunse într-o pădure. Iarba verde răspândea un miros proaspăt, ca şi copacii groşi, plini de frunze. În apropiere se auzea susurând un râuleţ.

-Ce loc este acesta?întrebă Halo cu o uimită încântare.

-Locul de antrenament. Fiecare grup are câte un astfel de loc. Sunt fel şi fel de locuri unde ne putem duce în timpul nostru liber, de după cină. O să ţi le arătăm pe toate. Nu e chiar aşa de rău aici.

Vocea lui River se pierdu uşor.

-Hai, River, zise Wind. Eşti gata? Ne-ai promis o răzbunare, nu-i aşa?

River rânji.

-Şi la antrenamentele-astea nu vă asistă nimeni?întrebă Halo nedumerită.

-O, suntem monitorizate, îi răspunse Forest.

-Mda, rosti Flame printre dinţi. Suntem băgate ca în cutii mici, fiecare pusă la locul ei.

-Şşşşşşşşt, făcu Forest. Suntem monitorizate şi **auzite**, Flame, îi atrase ea atenţia.

Flame îşi smulse mănuşile cu o oarecare brutalitate.

-Să vă văd, ţipă River cu încântare.

Şi mâinile ei se împreunară, răsucindu-se în diverse direcţii, în timp ce făcea un salt pe spate. Un şuvoi de apă apăru ca de nicăieri, cuprinzându-le pe celalte fete ca într-un vârtej. Luate pe nepregătite, acestea tuşiră. În dreptul lui Forest, pământul se desfăcu brusc, înghiţind apa. Wind făcu o tornadă mică pe care o îndreptă apoi spre River. Flame cuprinse vârtejul de apă care o înconjura cu palmele şi apa se opri.

-Asta-i tot ce poţi?întrebă ea.

River chicoti.

-Dar măcar v-am udat, nu?

Forest puse mâna făcută pumn pe pământ şi din dreptul ei plecă spre River un cutremur care-o aruncă pe aceasta într-un copac. Wind îşi roti degetele împreună cu Forest şi crengi ale copacului se înfăşurară în jurul lui River, ţintuind-o de trunchiul copacului. Flame îşi strânse şi ea pumnii, care se transformară în nişte torţe aprinse. Azvârli din pumni apoi şi torţele se făcură rotocoale de foc viu care se îndreptară spre

River. Halo ţipă uşor. Nu putea să asiste la aşa ceva. Fugi şi se aşeză în dreptul lui River, cu palmele desfăcute şi împinse în faţă, ca pentru a opri focul care se îndrepta spre ea cu viteză.

-Nu!se auzi din toate cele patru guri.

Înainte însă ca focul să o atingă, un câmp energetic luminos, argintiu se formă în faţa ei, iar mingile de foc căzură la pământ sub formă de cenuşă.

-Ce....

Neîncrederea se putea citi pe feţele tuturor, inclusiv pe faţa lui Halo.

-Ce este asta?întrebă Wind.

-Cred că cineva de-aici ne-a minţit, rosti Flame printe dinţi.

-Mda, aşa cred şi eu, zise şi Forest.

Halo îşi privea şocată mâinile, întorcându-le pe o parte şi pe alta. Nu realiza prea bine ce se întâmplase.

-Cum ai făcut asta?zise River.

-Jur că nu ştiu, făcu Halo cu voce stinsă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Jur.

Nu aveai cum să te îndoieşti de sinceritatea vorbelor ei. Cele patru fete se apropiară de ea.

-Lasă-ne să încercăm ceva, începu Forest. Dacă simţi vreo durere sau ceva, ne vom opri, bine?

Halo dădu din cap aprobator. Fiecare din fete îşi încercă puterile pe ea şi nimic nu avu efect asupra lui Halo.

-Incredibil, şoptiră ele.

-Eu v-am spus, sări River, luând-o pe Halo de gât. Eu v-am spus că ea e.

Celelalte tăcură.

-Cine? Ce?întrebă Halo înnebunită.

River deschise gura să vorbească, dar Wind o opri din nou.

-Şşşşşşşşşşşşt.

Apoi îşi drese glasul.

-Vom mai vorbi dupa cină.Vom merge să ne plimbăm, să-ţi arătăm împrejurimile, şi-ţi vom povesti câte-n lună şi-n stele. Ai să vezi că locul ăsta e nemaipomenit.

Nu prea avea legătură ce spunea ea cu ce vorbiseră până atunci, dar Halo pricepu că de undeva, cineva auzea tot ce vorbeau ele.

-Abia aştept, răspunse Halo.

-Până atunci ne laşi să ne antrenăm şi noi?se burzului River. Nu trebuia să te bagi. Aveam totul sub control.

-Da, da, râse Flame. Credem, nu fetelor? Dacă nu era... Halo, te prăjeai cu copac cu tot acum.

Şi începu să râdă, celelalte ţinându-i isonul. Halo se retrase, lăsându-le să se antreneze, să se lupte, să se joace. Urmărea uimită salturile graţioase ale fetelor, în sus, în spate, înainte. Distanţele pe care salturile lor puteau să le acopere erau surprinzător de mari. Apoi mai erau şi celelalte puteri ale lor. Forest comanda copacilor, comanda plantelor, comanda pământului şi toate se supuneau. Wind forma curenţi de aer, tornade. Tot ce însemna aer asculta de comenzile pe care Wind le dădea. River supunea apa cu toate capriciile ei, iar Flame năştea foc în fel şi fel de forme. Acum înţelegea ce făceau ele cu mâinile. Făceau formele pe care le învăţase mai devreme, din cărţile

îndrumătorului ei. Gândindu-se la Sin o cuprinse o stare de afecţiune, la fel ca pentru fetele pe care le urmărea. Ei toţi făceau parte din viaţa ei. Făceau parte din viaţa ei demult, acum îşi dădea seama. De la începutul începuturilor, poate înainte de facerea cea mare, ei erau destinaţi să fie împreună. Pentru ce, însă, nu ştia. Refuza să se gândească la coşmarurile ei şi la finalurile acestora. Pentru că dacă s-ar fi gândit la ele, ar fi trebuit să se gândească şi la un final pentru acum. Inima ei se deschise pentru Sin, pentru aceste fete şi în ochii ei se oglindea toată dragostea care o năpădea. Era un sentiment care se revărsa în ea, aducând intensitatea unor simţăminte pe care le avusese de secole pentru aceşti oameni. Închise ochii, lăsând această nouă energie să o inunde.

CAPITOLUL IV

BIBLIOTECARUL

Aştepta emoţionată ca Sin să-şi spună părerea. El stătea la biroul lui, cu capul aplecat peste hârtiile pe care le rupsese cu o zi în urmă din maşinăria care o monitorizase. În timp ce-l privea mai mult absentă, îşi aduse aminte de conversaţia ciudată pe care o avusese cu cele care de-acum erau prietenele ei.

După cină o duseseră în aceeaşi pădurice unde făcuseră antrenament, doar că acum erau chiar lângă apă. Pârâiaşul curgea repede peste pietrele curate. River îşi împreunase mâinile deasupra capului, închizând ochii. Apa le închisese pe toate cinci ca sub o cupolă.Wind îşi rotise şi ea o mână, astfel că apa nu pica peste ele, ci stătea deasupra lor, învârtindu-se. Fetele erau ca într-o sferă de apă care se mişca în permanenţă.

-Repede, zise River. Or să străpungă acest ascunziş imediat ce ne vor vedea.

-Sub aceste energii nici nu pot să ne vadă, nici nu pot să ne audă. Dar vor şti că ceva nu este în regulă.

Halo ar fi vrut să pună mai multe întrebări. Care ei? Cine erau ei? Şi de ce nu trebuia ca ei să audă? Dar îşi dăduse seama că nu era atunci momentul.

-Ai studiat despre energiile primordiale, nu? făcuse Forest, iar Halo încuviinţase, dând din cap.

-Ne-au văzut, zisese River printre dinţi, cu ochii închişi, concentrându-se încă. Mai repede.

-Ştii că sunt de fapt cinci energii şi nu patru. A cincea energie este cea a eterului. Noi nu am avut acces prea mult la această formă particulară de energie. Până la urmă ni se spune doar atât cât trebuie să ştim.

Cupola de apă începuse să se spargă, încet.

-Mai repede, şuierase River. Nu mai pot să rezist mult. Ne străpung scutul.

-Ei bine, noi credem că tu eşti cea de-a cincea, cea care are puterea eterului.

Halo rămăsese cu gura căscată. Îşi dusese o mână la piept.

-Dar eu... niciodată...

-Vom mai vorbi şi altă dată, dar acum ni s-a scurs timpul.

Şi cupola de deasupra lor se întoarse înapoi în râul căruia îi aparţinea. River începuse să râdă un râs forţat.

-Aha, deci, făcu ea. Îţi place de îndrumător!

Fetele râseseră, dar Halo nu negase. Era real, într-un fel aparte. Dar pricepuse totodată că trebuia ca fetele să inventeze ceva repede, pentru a le da **lor** o pistă falsă. Dar care lor?

Şi asta fusese tot.

Acum îl privea pe Sin cu o altă privire decât o avusese până atunci. Era o privire încărcată de afecţiune pe care el o simţea asupra lui şi care-l emoţiona.

-Eşti pregătită să asculţi?îşi ridică el brusc ochii către ea.

-N-are cum să fie atât de rău, zâmbi ea.

Sin îi răspunse la zâmbet, un zâmbet în care puteai citi atâtea lucruri, afecţiune, respect, admiraţie şi mai puteai citi un foc care părea să-l mistuie. Acest zâmbet îi făcu inima să bată mai repede şi mâinile să-i tremure uşor. Îşi plecă ochii.

-Ei bine, continuă el, ce vreau să spun este că aceste experienţe prin care treci nu sunt doar vise.

De asta îşi dăduse seama şi singură. Făcu o grimasă nerăbdătoare.

-În aceste experienţe, funcţia ta cardiacă încetează de tot. Doar funcţiile cerebrale mai funcţionează.

-Cum?!

-Exact. E ca şi cum eşti şi nu eşti prezentă. De fapt tu nu doar visezi, ci trăieşti efectiv aceste experienţe. Sunt nişte vieţi anterioare, dacă eşti mai familiarizată cu termenul. Dar sunt nişte vieţi anterioare pe care tu le trăieşti şi în timpul actual.

-Adică vrei să spui că am trăit de atâtea ori şi am murit de atâtea ori?! Dar cum?

-Aşa cum am spus, inima ta nu mai funcţionează în timpul real, când visezi, ci doar creierul tău. De asta eşti ancorată între viaţa reală şi celelalte vieţi pe care le-ai trăit înainte. De asta nici nu mori în timpul acestor experienţe. Când inima ta încetează să bată în celelalte vieţi, cordul tău îşi reia activitatea în timpul acesta. Creierul tău, pe care îl foloseşti la o capacitate extraordinar de mare, este cel care te aduce înapoi de fiecare dată. Cumva, funcţia ta cerebrală este mai puternică decât orice altă funcţie a ta. Altfel ai fi putut rămâne prinsă acolo.

-Adică altfel aş fi putut muri în realitate, vrei să spui, făcu ea pe un ton destul de sec.

-Încă de la primul vis de acest gen, îi confirmă el.

Se lăsă un moment de tăcere, fiecare dintre ei gândindu-se la câte ceva. Când îi va spune ea că îl cunoştea din alte vieţi? se întrebă el.

-Şi încă din primul vis te-am visat pe tine, spuse ea încet.

Privirile lui căprui o străpunseră.

-Ce înseamnă toate astea? Cum e posibil ca tu să exişti, ca şi mine, în tot atâtea vieţi? Sunt vieţile noastre legate în vreun fel, una de alta? Iar acum le visez şi pe fetele care stăpânesc aceste energii primare. Cum sunt vieţile noastre amestecate?

-Mintea mea este mai puţin dezvoltată decât a ta, zise el. Doar că eu am studiat foarte, foarte mult timp. De atât de mult timp, că nu mai reuşesc să-mi amintesc. De la începuturi.

-Vrei să spui că tu, în toate vieţile pe care le-am avut... nu ai murit?clipi ea şocată, înţelegând.

Sin dădu încet din cap.

-Cumva, de la prima ta moarte, eu nu am mai putut să mor. Am rămas neschimbat, în timp ce timpul trecea pe lângă mine şi tot ce cunoşteam sau iubeam pierea.

-Îngrozitor, murmură ea, oripilată.

El zâmbi cu tristeţe.

-Dar cum ... cum am putut să mor de atâtea ori şi tot de atâtea ori să mă reîntorc?

El nu avu răspuns la întrebarea ei.

-Sunt multe lucruri, pe care oricât le-am studiat, nu am reuşit să le înţeleg. Eu cred că la mijloc este fie vreun blestem, fie vreun jurământ. Adică ştiu că în cazul meu este vorba de un jurământ, dar în cazul tău... nu ştiu. Poate că sunt răspunsuri în cărţile din bibliotecă, dar acolo nu am avut acces. Am studiat numai ce mi s-a permis.

El poate că nu avusese acces la bibliotecă, dar ea avea. Şi era mai hotărâtă ca niciodată să dea de cap acestei poveşti incredibilie.

-Sin, începu ea. În legătură cu puterile primordiale....

-Da?

-Fetele cred...ei bine, fetele cred că eu aş putea fi a cincea.

Capul lui Sin zvâcni spre ea.

-Dacă ar fi aşa, asta ar explica multe lucruri atunci, spuse el.

-Cum aşa?întrebă ea nedumerită.

-Despre puterea eterului, despre care avem totuşi cunoştinţe limitate, se mai spune că este şi puterea sufletului. Aş vrea să te ajut mai mult, dar nu s-a permis la nimeni să studieze despre cea de-a cincea energie primordială. Dar dacă ai astfel de energie, tot te pot ajuta să o descoperi în tine, să o dezvolţi, să o controlezi. Desigur, noţiunile mele, aşa cum am spus, sunt limitate, în legătură cu acest subiect. Vino, să încercăm ceva.

Sin îi luă mâna, surescitat. Halo roşi uşor. De unde o atingea el simţea mici fiori de plăcere mai sus, pe braţ. O aşeză cu grijă într-unul din fotolii, apoi eliberă biroul, lăsându-l gol. Puse pe el doar o sferă albicioasă, rece.

-Ce este asta?făcu ea.

-Este o sferă de quartz, răspunse el. Îţi voi explica ce ai de făcut acum. Închide ochii. Relaxează-te cât de mult poţi. Comandă-ţi, dacă este cazul. Creierul tău comandă orice la tine.

Instinctiv, ea începu să facă tot ceea ce îi spunea el.

-Priveşte în interiorul tău, în interiorul corpului tău. Încearcă să-ţi vezi organele, muşchii, ţesuturile, sistemul nervos, oasele, sub forma unor energii.

Acum înţelegea de ce mai văzuse aceste culori luminoase care-şi schimbau nuanţele. Flashurile fosforescente pe care le văzuse de altfel şi cu ochii deschişi, îi apăreau în spatele pleoapelor închise. Doar că aceste culori erau mai intense, mai vii.

-Caută să te concentrezi acum în zona de deasupra ombilicului, cam la trei centimetri deasupra. Fă acolo o sferă de energie, dacă poţi. Apoi mişc-o în sus, până la plexul solar. Când ai mutat sfera acolo, concentrează-te mai mult. Măreşte sfera, apoi împinge-o înspre braţe, înspre palme.

Sfera pe care o vedea în interiorul ei se mişca cu destulă greutate prin braţe, pentru că era destul de mare. Când o aduse la nivelul palmelor, le scutură fără să vrea, pentru că o ardeau. Auzi un zgomot ca şi cum s-ar fi spart ceva şi îşi pierdu concentrarea. Deschise ochii. Piatra aceea mare de quartz de pe birou era făcută pulbere. Sin zâmbea.

-Eu, înghiţi ea, eu am făcut asta? Îmi pare rău, nu am vrut s-o sparg.

-Nu-i nimic, spuse el cu indulgenţă. A fost doar o explozie energetică necontrolată. Important e că posezi astfel de energie. Vei învăţa cu timpul s-o foloseşti, s-o controlezi, s-o canalizezi. Creierul tău îţi va fi de un real ajutor. Vom exersa împreună.

Căldura din ochii lui o încălzi. Cumva, acest cuvânt „împreună" sunase mai mult, mai intim, ca o promisiune făcută demult.

-Atunci mă bucur că s-au clarificat multe astăzi, rosti ea, privindu-l în ochi.

Sin nu pretinse că nu ştia la ce se referă ea.

-Da, şi eu mă bucur. Mă bucur că ştii, dar mai ales mă bucur că te-ai întors, în sfârşit. Te aştept de mult timp.

Vocea lui părea vocea unui om însetat, care a stat prea mult timp fără apă, şi care a găsit o oază într-un deşert nemilos. Apoi mâna lui se întinse peste birou şi o acoperi pe a ei.

Stătură un moment aşa. Faţa lui Sin era ca şi cum o rază de soare ar fi încălzit-o. El îşi închise ochii. Halo îi acoperi mâna lui peste a ei cu cea care îi rămase liberă.

Gongul de prânz se auzi. Tresăriră amândoi.

-Cred că ne vedem mâine, zise ea.

-Nu ai vrea...începu el cam gâtuit, nu ai vrea ca după cină să-ţi arăt împrejurimile?

Nu-i spusese că le văzuse deja pe majoritatea. În loc de asta, Halo aprobă, dând din cap, apoi ieşi repede pe uşă.

Sin rămase, privind visător în urma ei. Toate aceste secole de suferinţă meritaseră. Toată această aşteptare interminabilă meritase. Totul meritase, doar pentru ca în sfârşit să vadă în ochii ei un sentiment real pentru el, să simtă acea uşoară înfiorare a ei când o atingea, să vadă că roşea la apropierea lui, să creadă că în sfârşit, venise timpul lui, un timp în care şi ea să-l iubească, aşa cum el o făcuse dintotdeauna.

-Nu, că tu ne omori, făcu River înciudată. Eu ştiu sigur că se petrece **ceva** între tine şi frumosul ăla al tău... Sin, nu? De ce nu vrei să ne spui şi nouă?

-Pentru că nu se petrece **nimic**, sublinie Halo.

-Minţi, o acuză River. Minte, nu-i aşa, fetelor?

Celelalte o aprobară şi Halo oftă.

-Ei bine, poate că e ceva, dar nu ştiu exact ce anume încă.

-Ştiam eu, făcu River victorioasă. Te-a sărutat?

-NU!ţipă Halo, făcându-şi aer cu mâinile.

Wind râse şi suflă uşor în direcţia ei. Parcă trecu o briză peste ea.

-Ah...

Dezamăgirea lui River era caraghioasă.

-Dar o să ne spui când o va face, da?

-Nu se poate cu tine, râse Halo. Dacă vrei să ştii, diseară îmi arată împrejurimile.

-Adică e o întâlnire?

-Nu ştiu dacă s-o numesc chiar întâlnire....

-Este întâlnire, accentuă River, iar tonul ei nu admitea replică. Să ne spui **tot.**

-Dacă te preocupă aşa viaţă amoroasă a altor persoane, de ce nu te preocupă **propria** ta viaţă amoroasă? zise Halo.

-Glumeşti? Îndrumătorul meu cred că are vreo 50 de ani şi în afară de asta, vezi tu aici pe cineva care să merite interesul?

Halo aruncă o privire prin încăpere.

-De fapt văd vreo câţiva care merită priviţi mai îndeaproape, făcu ea.

-Las-o baltă, luă Wind cuvântul. Chiar dacă i-ar pica ei cineva cu tronc, nu s-ar uita nimeni la o lunatică, nebună, băgăcioasă, cum e ea....

Fetele începură să râdă.

-Vii astăzi la antrenament?se auzi vocea lui Forest către Halo.

-Îmi pare rău, astăzi trebuie să mă duc la bibliotecă.

-Uau! Deja? Dar chiar ai terminat repede cu cărţile de pe aici...

Halo dădu din umeri.

-Atunci ne vedem la masa de seară...

-Sigur. Pe diseară, făcu River. Şi vezi că aşteptăm toate detaliile picante de la întâlnirea ta cu frumosul ăla.

-Of, vrei să pleci odată?se înciudă Halo.

River scoase limba la ea. Celelalte fete aproape că o traseră de acolo pe River. Halo clătină din cap.

Biblioteca era o clădire impozantă. Fără un motiv întemeiat, inima lui Halo începu să bată mai tare. Înăuntru nu era aglomerat. Doar câteva persoane se plimbau printre rafturile mari, pline cu cărţi. Înţelegea acum de ce fiecăruia i se atribuia câte un bibliotecar. Nimeni nu ar fi putut să se descurce singur, fără a se rătăci, ori fără a fi strivit de greutatea acelor cărţi imense, care aveau dimensiuni gigantice.

-Pot să te ajut cu ceva?

Bărbatul care i se adresase avea în jur de 40 de ani, cu părul încărunţit ici colo.

-Eu ...îl caut pe Raff, făcu ea.

Ochii bărbatului se măriră sub lentilele groase ale ochelarilor pe care îi purta.

-Raff, zici? Ah, ei bine, el e tocmai la celălalt capăt al bibliotecii.

Halo privi spre direcţia indicată, dar gândurile îi fură distrase apoi de atmosfera acelui loc. Era în elementul ei acolo. Mirosul era cunoscut, inconfundabil. Mirosea a cărţi. Era acea aromă de cerneală şi de plumb, amestecată cu celuloză. Se uita uimită la înălţimea rafturilor, pline de cărţi grele. Praful care era obişnuit în orice bibliotecă, lipsea însă aici. Pe jos erau covoare groase, moi. Merse de-a lungul culoarului pentru a ajunge la capătul lui. Pe măsură însă ce se apropia, o încerca o teamă ciudată. În capăt se vedea o arcadă mare, care făcea intrarea într-o altă cameră. Acolo totul era în semiumbră. Putea să jure că vedea fie un abur, fie un fum, care o atrăgea inexorabil. I se făcu dintr-odată frică. Se opri în prag, indecisă. Parcă ceva o chema şi o alunga deopotrivă.

-Cine-i acolo?auzi ea o voce.

Stând încă în prag, răspunse cu o voce nesigură.

-Eu sunt Halo şi Ancient a spus că dumneavoastră veţi fi bibliotecarul meu. Sunteţi Raff, nu-i aşa?

-Intră odată, ce stai acolo?

Halo făcu câţiva paşi în interior. Totul era în semiobscuritate. Ferestrele erau acoperite în întregime de draperii, dar nu de catifea. Erau dintr-un material mai subţire, dar care împiedicau lumina să intre. Aşa cum văzuse, acolo mai erau şi rotocoale de abur care o împiedicau să distingă bine. Locul acela părea mai degrabă un cavou decât o încăpere de studiu. O trecu un fior. Apoi încă unul. O izbi un miros care-i ridică tot părul pe trup. Mirosea a iasomie, amestecată cu patchouli şi ambră. Era un miros inconfundabil, miros pe care-l simţea de fiecare dată în visele ei. Inima îi bătea cu o asemenea frenezie, de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Înghiţi convulsiv.

-Domnule... Raff?făcu ea.

-Ce carte îţi trebuie?

-Păi... aş începe cu ceva despre energiile primordiale.. ceva mai avansat, zise ea nesigură.

Se întoarse spre locul de unde provenea sunetul vocii lui, pentru că pe el nu-l vedea.

-Prea bine. Găseşte-ţi un loc şi eu îţi voi aduce ce-ţi trebuie.

Până şi vocea lui era ameninţătoare. Nu era un timbru cunoscut. La o analiză mai atentă, nu părea nici măcar un timbru uman. Vocea pe care Halo o auzea era un amestec de muzicalitate divină cu vibraţia înspăimântătoare a unui demon. Aerul parfumat o ameţea. În acel semiîntuneric reuşi cumva să-şi găsească un loc la un birou. Simţi apoi prezenţa lui suficient de aproape ca să o paralizeze. Mirosul pe care el îl emana şi care se simţea în toată încăperea o intoxica. Îşi ţinu răsuflarea şi îşi păstră ochii înaintea ei, prea încremenită în teama ei iraţională pentru a se uita spre el. Mâna lui intră în raza ei vizuală atunci când el îi puse un manuscris de proporţii impresionante şi i-l deschise.

-Cred că vei reuşi să dai paginile singură.

Sări în sus cînd îi auzi vocea atât de aproape. Răsuflarea lui o atinse şi ea ridică o mână ca pentru a se apăra. Căci acolo unde respiraţia lui îi trecuse peste gât simţea ca şi cum îi pusese un metal înroşit. Fierbinţeala aceea nefirească îi porni apoi de la gât, răspândindu-se în tot restul trupului. Un tremur ciudat o cuprinse. Dar tremura atât de tare că-i clănţăneau dinţii în gură. Îi veni să lase baltă acel manuscris şi să fugă de acolo, să fugă cât mai repede. Să lase acel întuneric, acel abur intoxicant şi să iasă la lumină.

Totuşi ceva mai puternic decât ea o ţintui pe loc şi o îndemnă să se uite cu coada ochiului când simţurile ei o avertizară că el se depărta. Nu reuşi să distingă decât o forma unei siluete masculine, destul de masivă. Părea că el era îmbrăcat tot în negru.

Abia reuşi să se concentreze asupra studiului. Nu-l vedea, dar simţea că este privită. Esenţele din aer îi impregnau părul, îmbrăcămintea, pielea şi o ameţeau. Îşi duse o mână tremurătoare la frunte, dar nu era transpirată. Făcuse gestul mai mult ca pentru a-şi alunga acea stare confuză.

Găsi în manuscris lucruri noi despre energiile primordiale: apa, focul, pământul, aerul şi eterul. Sin avusese dreptate. Puterea eterului mai însemna şi puterea sufletului. Era cea mai mare putere dintre toate, cea mai puternică forţă. Era o forţă care avea puterea să însufleţească, să dea viaţă. Era energia unică din care se trăgeau toate celelalte. Era energia care nu se sfârşea niciodată, care se repeta la nesfârşit. Lucrurile necunoscute din capul ei prindeau acum contur, întrebările pe care şi le punea începeau să aibă şi răspunsuri. Trecu cu ochii peste cuvinte ca ”blestem”, „jurământ”, cuvinte pe care le rostise şi Sin.

Întunericul se lăsase mai mult şi ea nu mai putea distinge literele. Fără să se gândească prea mult, trase draperiile într-o parte de la ferestra de lângă ea. Lumina care inundă spaţiul de lângă ea o făcu să strângă uşor ochii.

-Ce faci?

De nicăieri, vocea lui ca un răcnet se făcu auzită. Tot ca de nicăieri apăru şi el. Ea clipi de câteva ori, în timp ce se holba la el. Domnul Raff?! Domnul?! Dar nu era mai în vârstă decât Sin. La fel de bine dezvoltat, poate chiar mai bine, era îmbrăcat ca pe timpuri. Purta pantaloni negri, mulaţi, băgaţi în cisme înalte, tot negre. În sus purta o redingotă lungă până la jumătatea pulpelor musculoase, masculine. Din manşete ieşea

marginea dantelată a mânecilor unei cămăşi negre, din mătase. Cămaşa era destul de decupată la gât, până la jumătatea pieptului. Halo rămase încremenită, uitându-se la bustul lui sculptural, pe jumătate dezgolit. Muşchii pectoralilor lui se conturau foarte clar, pielea de pe ei fiind orbitor de albă şi de netedă, translucidă. Îi urmări fascinată linia gâtului puternic, unde se vedeau venele groase. Urma bărbia puternică, buzele prea senzuale pentru un bărbat, nasul lung, drept, ochii pe jumătate închişi, din cauza luminii. Părul lui era negru abanos, strâns tot ca pe timpuri, dar cu o oarecare neglijenţă. Bretonul era prea lung, acoperindu-i sprâncenele până la gene, ciufulit. Podoaba lui capilară era lungă şi şi-o ţinea strânsă cu un inel de piele. Nimic nu-i atenua masculinitatea oarecum prea debordantă, nici măcar perciunii lungi şi ondulaţi care-i încadrau faţa incredibil de frumoasă şi de simetrică.

Halo ameţi din nou, dar realiză că de această dată ameţise din cauza faptului că **uitase** să mai respire. Se clătină, dezorientată. El o prinse de antebraţ. Şi prin materialul bluzei simţi dogoarea lui. Atingerea lui o ardea. Inima ei bătea cu putere, sângele îi alerga prin vene cu viteză, înfundându-i urechile, care începuseră să-i vâjâie. Parcă întreaga lui prezenţă îi absorbea propria ei fiinţă într-un mod care nu era natural. Fire invizibile o atrăgeau inexplicabil, implacabil către el, într-un fel atât de profund încât o lăsa fără respiraţie, fără vlagă, fără voinţă. Privi de la mâna lui care o ţinea la ochii lui deschişi acum larg. Irişii lui erau făcuţi ca din mercur, chemând-o parcă să le încerce adâncimile lichide, să se înece în ei. Şi atunci toată acea fierbinţeală care o stăpânea se transformă într-o stare de spaimă care o îngheţă. Se smulse din mâna lui şi fugi.

Raff rămase nemişcat. Ea venise din nou. Apăruse iar, pentru a-i aminti de păcatul lui suprem, pentru a-l face iar să treacă prin iadul în care îl ademenise cu secole în urmă. Ea era păcatul lui. Din cauza ei căzuse în dizgraţia divină. Din cauza ei îşi pierduse aripile şi sufletul.

Îşi crease acest ambient în care putea să trăiască într-un fel sau altul, iar ea se insinuase în el, pentru a i-l distruge iar şi iar, dacă nu reuşea mai întâi el s-o distrugă pe ea. Ca întotdeauna, sângele lui se înfierbântase numai la simpla ei prezenţă. Auriul ochilor ei îl vrăjea, cum o făcuse mereu. Îşi încleştă maxilarele, scrâşnind din dinţi. Va sta departe de data asta. Nu se va mai apropia de ea. Va păstra distanţa, lucru care înainte nu-i reuşise. Trase draperia la loc şi luă manuscrisul uriaş pentru a-l duce la locul său. Căldura ei rămăsese impregnată. Prezenţa ei se strecura ca o batjocură la adresa lui. Manuscrisul gros se îndoi sub mâinile lui, când el şi le contractă brusc. Spera că ea nu va mai veni acolo.

Trupul lui îşi amintea atât de bine de al ei! Îşi simţi inima transformându-se într-un bloc de cristal, aşa cum se întâmplase şi înainte. Aproape că gemu. Transformarea aceea era incredibil de dureroasă. Îi sfârteca interiorul până la agonie. Prinse cu mâna încleştată una din vălurile care acopereau ferestrele şi privi afară, urmărind-o.

Se sprijini de un copac, răsuflând greu. Era bine la lumină. Atât de bine! Întâmplările prin care trecuse şi prin care încă trecea începeau să se potrivească precum nişte piese de puzzle. Trebuia să fugă de locul acela, de **el**, cât putea de repede. Însă în timp ce se pregătea să se vadă cu prietenele ei, fără o voinţă proprie a lor, ochii ei se întoarseră către ferestrele întunecate, acoperite de draperii. I se păru că una dintre ele se mişcă subit, ca şi cum cineva i-ar fi dat drumul cu bruscheţe.

-Eşti foarte tăcută, se plânse River.

-Cred că e emoţionată că are întâlnire, zise Wind.

Flame şi Forest zâmbiră, dând ochii peste cap şi oftând încet.

Halo nu răspunse. Gândul la Sin o umplu de o căldură plăcută. Îi plăcea asta. Din toate visele ei, trăirile ei, vieţile ei, Sin fusese prietenul ei cel mai bun, dar nu iubitul ei. Se înfioră a groază amintindu-şi de acei ochi de metal. Sin era lumina, Raff era întunericul. Iar ea era o fiinţă a luminii. Trăia ea o viaţă în care se schimbau destine? Era aceasta o realitate care putea avea un alt final decât până atunci?

Se îmbăiase, frecându-şi pielea cu furie aproape, ca pentru a scăpa de mirosul lui Raff. Se pregătea mecanic pentru a-l întâmpina pe Sin. Se simţea vinovată fără motiv faţă de acesta. Toată acea chemare împotriva oricărei firi, întreaga atracţie nefastă pe care Raff o exercita asupra ei o făcea să se simtă ca şi cum greşise cumva faţă de Sin. Aşa că acordă mai multă atenţie la hainele pe care urma să le îmbrace.

-Şi ea cică nu e o-ntâlnire, rânji River.

-Of, zise Halo. Vrei să termini? Nu e o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului. Nu e o întâlnire **din aia.**

-Zău?continuă Wind mieros. Dar de care întâlnire e, atunci?

Fetele izbucniră în râs, bucurându-se de stânjeneala evidentă a lui Halo.

-Cer prea mult dacă vă rog să vă evaporaţi discret când Sin ajunge aici?întrebă Halo.

Bineînţeles că le ceruse prea mult. Când Halo îi deschise acestuia uşa, celelalte fete stăteau grămadă, îmbulzindu-se, care să-l vadă mai bine. Halo privi drept în ochii lui Sin, încercând pe cât posibil să facă abstracţie de ele, având totodată o tentativă lamentabilă de a-şi alunga jena. Sin însă zâmbi, sincer încântat că o vede.

-Mergem?făcu el. Oh, bună seara, fetelor, adăugă când le văzu cocoţate una în spinarea celeilate, trăgând evident cu ochiul.

River plescăi din buze. Celelalte răspunseră cu politeţe salutului său.

-Te rog, făcu Halo printre dinţi, putem să plecăm mai repede?

Sin se dădu într-o parte, pentru a o lăsa să treacă, făcând în acelaşi timp cu mâna către fete. Merseră încet, unul lângă altul, braţele abia atingându-li-se, ca în pas de plimbare. Adevărul e că nu se grăbeau nicăieri. Halo se întreba dacă să-i spună despre Raff, bibliotecarul care se îmbrăca şi arăta ca din alte timpuri. Bibliotecarul care putea să fie orice, dar mai presus decât toate era o creatură a întunericului deplin, a tenebrelor, chiar dacă erau tenebre care o chemau şi o atrăgeau împotriva voinţei ei, împotriva oricărei logici. Şi atunci de ce nu-i spunea lui Sin despre el?

Sin o văzu îngândurată, frământându-se. Nu vroia ca ea să nu se simtă în largul ei şi ţinu să-i spună acest lucru.

-Uite ce e, nu vreau să te simţi inconfortabil în prezenţa mea, spuse el. Faptul că eşti aici cu mine, nu te obligă la nimic. Lasă-mă să mă bucur de simpla ta prezenţă, bine? Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine faptul că eşti lângă mine şi atât. Dar dacă nu te simţi bine în compania mea, mai bine ne întoarcem.

-Dar nu vreau să mă întorc, zise ea.

-Eşti sigură?făcu el sceptic.

-Absolut.

-Atunci să-ţi arăt grădinile cu flori. M-am ocupat personal de ele.

În tonul lui se simţea încântarea unui băieţel. Dar ea nu mimă entuziasmul atunci când în faţa ochilor îi apăru o arcadă din trandafiri, pe care intră cu nerăbdare. Mirosea a trandafiri şi a mărgăritare. Aproape că se aştepta să vadă şi leagănul din visul ei, atât de

asemănătoare era toată atmosfera. Toată grădina era plină cu flori viu colorate şi parfumate.Trandafiri gingaşi, albi sau roz delicat...cele mai fine şi aromate mărgăritare...în cupa fiecărei flori preţioase se zărea roua, în picături atât de fine şi de mătăsoase, încât fiecare floare părea că e înconjurată de un curcubeu mic. Cerul era acoperit de stele luminoase, strălucitoare. Sclipeau cu intensitate şi putea să jure că aici, în acest spaţiu ireal, erau mai aproape de pământ ca niciodată. Sin se apropiase de ea pe nesimţite. Halo îi simţea prezenţa caldă în spate, o prezenţă care o tenta şi o emoţiona uşor.

Palmele lui se mişcară pe braţele ei, de jos în sus şi invers.

-E atât de frumos, şopti ea fermecată.

Vocea ei era puţin mai tare decât un murmur, de parcă un sunet mai ascuţit ar fi stricat minunăţia acelui moment.

-Frumos, într-adevăr, zise el încet.

Dar Halo ştia că el se referea la prezenţa ei şi nu la ceea ce îi înconjura. Îi plăcea că el o admira atât de deschis, atât de făţiş, fără ascunzişuri sau fereli. Sin o întoarse cu faţa spre el. Privirea ei sclipea când se uita în sus, la el. Buzele ei se întredeschiseră uşor. Deşi se simţea emoţionată, dorindu-şi sărutul lui, era sigură de ceea ce făcea. Nu tremura, nu-i era teamă. Vroia să-şi demonstreze că nu se gândea la coşmaruruile ei, la Raff...Sin înghiţi greu. Inima lui bătea repede, emanând căldură în tot corpul. Îşi aplecă cu grijă capul.

-Ei, bună seara.

Halo sări ca şi cum ar fi fost împuşcată. Sin se redresă, nemulţumit şi înfuriat. Cine îndrăznea să intre aici şi să-i deranjeze? Era însă destul de întuneric pentru ca trăsăturile necunoscutului să rămână misterioase. Aroma de trandafiri fu acoperită de un miros puternic de iasomie.

-Bună seara, salută Sin. Vă putem ajuta cu ceva, domnule...?

Dar Halo ştia bine cine era. Nu trebuia să-i vadă faţa pentru a fi conştientă de esenţa lui, de conturul trupului lui, de legătura aceea incontrolabilă care o trăgea spre neguri obscure care o paralizau de teamă.

-Desigur că nu, mă scuzaţi dacă v-am deranjat, zie Raff încet, dar fără a se simţi urmă de remuşcare în tonul lui.

Era mai degrabă vocea unuia care provoca, decât îşi cerea scuze. Halo îl simţi pe Sin încordându-se şi îl apucă de braţ cu repeziciune.

-Nu te-am mai văzut pe aici, zise Sin.

-Oh, răspunse Raff cu nonşalanţă. Petrec destul timp în bibliotecă şi nu prea ies mult. Dar astă seară e o atmosferă destul de plăcută şi romantică, nu credeţi?

Tonul lui era cinic, cu accente ironice. Halo simţea că ochii lui o privesc fix, fără a o scăpa din priviri. Sin făcu un pas spre Raff.

NU, mai ales asta nu! Pentru nimic în lume nu avea să asiste la un prim conflict între ei!

-Mergem, Sin? Te rog, insistă Halo, când văzu că acesta nici nu se clinteşte.

-Mi-a părut bine, salută Raff, în timp ce ei se depărtau.

Nici unul din ei doi nu răspunse.

-Îmi pare rău că treaba asta ne-a stricat plimbarea, rosti Sin înciudat.

-Nu-ţi face griji, încercă ea să-l împace. Vor mai fi seri ca aceasta, promise ea.

Chipul lui Sin se mai însenină.

-Precis?

-Sigur că vor mai fi, zise ea.

Dacă avea să depindă de ea, vor mai fi cu siguranţă. Ura felul în care Raff apăruse acolo, în toată atitudinea lui citindu-se un ceva care parcă-şi exercita anumite drepturi asupra ei. Răsuflă uşurată cât de cât pentru faptul că Sin nu băgase de seamă. În faţa uşii se opriră. Halo ştia că Sin avea s-o sărute, iar ea nu avea nimic împotrivă, chiar dacă momentul nu mai era la fel de magic ca cel din grădină. Aşa că atunci când capul lui se aplecă uşor, al ei se ridică din proprie iniţiativă spre al lui. Era frumos să ai control asupra propriilor acţiuni, asupra propriului corp, asupra propriilor sentimente, gândi ea cu luciditate.

Uşa camerei se deschise brusc, River privind-o cu ochi care râdeau. În spatele ei era Wind, care o trăgea înapoi, ca şi cum ar fi încercat s-o reţină.

Halo şi Sin se depărtară uşor, iar Sin oftă. Pur şi simplu asta nu era seara lui şi gata. Dar ea îi promisese că vor mai urma şi alte plimbări şi poate că atunci nu va mai fi nimeni să-i întrerupă, poate că atunci nu va mai fi nimeni care să-l priveze de sărutul pe care-l aştepta de atâta timp.

-Noapte bună, zâmbi el.

-Noapte bună, îi răspunse ea. Şi mulţumesc pentru plimbare. Mi-a plăcut, îl asigură ea.

El îi făcu un semn din mână, apoi plecă. Halo se întoarse spre River, prefăcându-se supărată.

-Trebuia să deschizi tu uşa, nu?

-Păi cine-şi închipuia că voi o să vă sărutaţi? N-ai zis tu că nu e o întâlnire **de-aia**?

Wind îşi dădu ochii peste cap.

-Vino şi povesteşte-ne, făcură cele două fete.

River o trăgea de o mână într-o parte, iar Wind o trăgea de cealaltă mână, în partea opusă.

-Sper că nu vreţi să mă rupeţi în două?râse Halo.

-Scuze. Hai, aşează-te odată şi povesteşte-ne!

Halo privi la fete. Wind şi River aşteptau cu ochii mari de curiozitate. Flame se juca cu o bilă de foc, pe care o arunca dintr-o mână în alta. Mingea aprinsă avea o coadă tot de foc, Flame încercând să arunce mingea înapoi înainte ca flacăra cozii să atingă rotocolul viu. Forest era retrasă, părând că încerca să mediteze. În timp ce Halo se schimba pentru culcare, realiză din nou cât ţinea la aceste fete.

-Hai, ne spui sau nu?

-Of, fie, făcu Halo. Bine, curioaselor, dar să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce.

River bătu din palme. Halo le povesti pe scurt plimbarea, omiţând dinadins să menţioneze partea în care Raff apăruse pe neaşteptate, inoportun.

Acesta rămase în grădina feerică. Apucă furios câteva flori de trandafiri şi le strânse în pumn. Câţiva spini în intrară în carne. Din răni începu să curgă un lichid auriu, ca de foc, de parcă ar fi sângerat, dar nici nu băgă de seamă. Era atât de furios că ar fi vrut să demoleze totul, aşa cum demolase cândva un leagăn, un foişor... Era furios pe el, pentru că nu se putuse ţine deoparte. Îşi promisese că nu se va apropia de ea. Îşi promisese că va ţine distanţă. Însă în momentul în care îl văzuse pe Sin aplecându-se asupra ei, se materializase instantaneu pentru a-i opri. Cum putea ea să mai aibă atâta putere asupra lui, chiar după atâta timp, nu înţelegea nici el. Îşi privi rănile provocate de

spinii trandafirilor cum se vindecau, sângele de culoare aurie dispărând. Aruncă florile strivite pe jos. În locul lor şi-o imagină pe Halo zăcând zdrobită şi-şi mai reveni puţin. Ea reprezenta ceva de care el era dependent. Raff îşi ura slăbiciunea şi o ura pe ea pentru că îl făcea să fie slab, pentru că-l făcea atât de dornic de ea, încât interiorul lui ardea neobosit, fără oprire. Nici acum nu era sigur dacă avea tăria de a nu se mai lăsa trădat de chemarea incendiară, fără rezerve, a propriului corp, un înveliş pe care-l dispreţuia le fel de mult pe cât o dispreţuia şi pe ea. Dispăru din grădină, apărând în încăperile sale din bibliotecă. Nici una din puteri nu i se alterase odată cu trecerea timpului, nici măcar când aripile îi fuseseră luate, iar el fusese prins captiv în propriul păcat, păcat pe care îl comisese de la începutul tuturor timpurilor... din cauza **ei.**

CAPITOLUL V

LUCRURI

Mai multe zile trecuseră de când ea îi promisese lui Sin că vor mai ieşi la plimbare, dar vremea părea să ţină cu cine ştie ce putere potrivnică, pentru că de atunci plouase într-una. La început fusese plăcut, o schimbare oricât de neînsemnată în acel cadru era întotdeauna binevenită şi apreciată. Dar ploaia cădea la nesfârşit, fără oprire, iar acest fapt îi făcuse pe toţi cam irascibili, pentru că existenţa lor părea acum şi mai limitată, şi mai plictisitoare.

Exerciţiile ei de dezvoltare şi control al propriei puteri de care niciodată nu fusese conştientă înainte se desfăşurau bine, iar Sin era pe cât de mulţumit, pe atât de mândru de ea. În timpul orelor de studiu sau în pauzele pe care le făcea în timpul antrenamentelor, el o atingea uşor, niciodată necuviincios, dar lăsând-o să înţeleagă că el nu a uitat. Halo zâmbea cu plăcere, atingându-l şi ea rareori cu câte un deget pe mână.

Dar ceea ce era cu adevărat important, era că nu mai visase. Nu mai visase nimic. Nici un coşmar nu o mai bântuise, nici n-o mai rănise. Momentul coincidea straniu cu ziua în care îl cunocuse pe Raff, bibliotecarul. Deşi trecuse mai mult timp de atunci, nu se mai dusese la bibliotecă. Ştia că mai devreme sau mai târziu va trebui să se ducă, dar dacă era după ea, prefera mai târziu. Numai când se gândea, simţea o spaimă teribilă. Nu putuse să uite violenţa reacţiei întregii ei fiinţe la apariţia lui. Parcă izbucnise o furtună solară în interiorul ei, ca şi cum activitatea ei cardiacă se accentuase brusc, o activitate care era însoţită totodată de de intensificarea tuturor simţurilor. O terifia faptul că părea că nu mai are în stăpânire propriul corp, propriile instincte, propriul suflet. Poate că această spaimă mai mult sau mai puţin inexplicabilă, acest şoc prin care trecuse, îi oprise coşmarurile atât de brusc, pe cât de bruscă fusese şi apariţia lui?

-Nu te poţi concentra astăzi?auzi ea ca de departe vocea lui Sin. Vremea e de vină, nu? Toată ploaia asta....

Rupse în mâini un creion, brusc, iar vocea lui era furioasă, violentă chiar.

-De fapt, răspunse ea, recunosc că am nişte probleme în a descifra nişte texte.

Sprâncenele lui se ridicară surprinse. Se aplecă peste umărul ei pentru a vedea despre ce e vorba. Răsuflarea lui caldă o atinse. Ea îi răspunse tot cu căldură.

-Am înţeles, spuse el, iar în tonul lui acum era doar interesul unui pedagog.

Halo aşteptă.

-Aceste texte sunt foarte vechi, probabil încă de la facere, iar limba care se folosea atunci era limba îngerilor. Nu cred că vom găsi aici ceva cât de cât decent pentru a traduce aceste texte. Va trebui să mergi la bibliotecă. Acolo vei găsi ce-ţi trebuie.

Halo tresări. Numai acolo nu!

-Cred că nu voi muri dacă voi face asta mai târziu, nu?încercă ea să zâmbească.

-Acum chiar mă îngrijorezi, se încruntă Sin către ea. Niciodată nu ai refuzat ocazia de a învăţa ceva nou. Ce se întâmplă cu tine? E ceva în neregulă? De câteva zile eşti nervoasă, neatentă, tresari....Te temi sau te bucuri că acele coşmaruri n-au mai revenit? De ce nu mai visezi?se lamentă el în continuare. Numai un şoc putea să te blocheze. Simt că ceva a fost cu tine!insistă el.

Tot ce reuşi Halo, fu un zâmbet chinuit.

-Nu-ţi imagina lucruri care nu sunt, şopti ea, privind ploaia care se vedea prin geam.

-Oare?

Privirea lui o scruta cu atenţie. Sin ştia că-l minte, dar nu-şi dădea seama nici de ce, nici în legătură cu ce. Ar fi vrut s-o scuture, să-i spună că în el poate să aibă încredere. Dar nu îndrăznea să aibă o atitudine atât de radicală faţă de ea. Vechile obiceiuri mor greu!gândi el cu un soi de tristeţe. Şi acum, ţinând cont de cine era ea, ar fi trebuit să se plece înaintea ei. Dar acest timp în care ea apăruse din nou îi permitea mai multe lucruri.

-E ceva în neregulă cu biblioteca?reveni Sin cu o întrebare perspicace.

-Nu, negă ea cu destulă vehemenţă. De unde ai scos-o şi pe-asta? Doar ştii că-mi place acolo.

-Aşa credeam şi eu....

-Of, bine, făcu ea. După prânz o să mă duc şi o să caut despre limba îngerilor. Eşti fericit?se burzului ea.

-Ce m-ar face pe mine fericit, deşi se află în această încăpere, nu se rezumă la studiu, răspunse Sin încet, privind-o intens.

Halo roşi uşor. Dar buna dispoziţie îi reveni.

-Deci ce-i cu facerea asta?schimbă ea subiectul. Este vorba despre facerea cea mare? Crearea cerurilor şi a pământului? Despre cele şase zile în care Dumnezeu a creat totul? Luminătorii, vietăţile, plantele, omul?

-Exact.

Sin era atât de prins de subiect, încât renunţă pe moment la suspiciunile lui.

-Deci la creaţie, Dumnezeu a folosit aceste puteri primordiale, nu? Puterile pe care prietenele mele le stăpânesc.

-Da, zise Sin. Nu uita că atunci când a fost creat Adam, acesta a primit suflare de viaţă, adică puterea sufletului. Fără suflet nimic nu e viu. De aceea puterile tale sunt atât de speciale, cele mai mari. Dar mai sunt şi celelalte puteri, cele care stăpânesc peste plante, peste animale, peste păsări... sunt mai multe astfel de puteri, nu doar cele primordiale. Majoritatea celor de aici posedă astfel de puteri.

Pe Halo o străbătu un fior.

-Vrei să spui că toate aceste puteri sunt strânse în acest unic loc?

Sin dădu din umeri.

-Aşa cred. Sau măcar marea lor parte. Dar mă îndoiesc că mai sunt şi altele. Cu tine aici, cercul este complet. Tu ai puterea care dă viaţă.

Halo dădu din cap. O bănuială gravă îi încolţea în minte. Ideea era atât de absurdă şi de periculoasă, încât putea chiar să aibă dreptate.

-Sin, tu crezi că cineva care ar avea la îndemână toate aceste puteri ar putea.... ar putea crea o altă lume? Ca şi cum ar face lumea de la capăt? O nouă facere....

Vocea ei se pierdu, în timp ce se gândea la această posibilitate. Ideea ei îi dădu şi lui Sin o stare de nelinişte.

-Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el.

-Dar ar fi posibil?

-Poate. Însă nu ar fi o facere la fel de perfectă ca prima, pentru că totuşi lipsesc destule elemente. Însă cred că mergi prea departe cu gândul.

-Oare? Ce căutăm noi toţi aici? De ce acest loc este atât de secret? De ce nimeni de aici nu a mai plecat? De ce toată lumea e monitorizată, verificată, ascultată? De ce se doreşte păstrarea unei ordini stricte, a unei supuneri fără semne de întrebare? Suntem colecţionaţi pentru că cineva doreşte să se folosească de abilităţile noastre?

Erau totuşi întrebări mai mult retorice. Se vedea clar ca Halo nu aştepta răspuns.

-Ce mai ştii despre facerea primordială? reluă ea cu o anumită înfrigurare.

Sin dădu din umeri din nou.

-Cele mai vechi detalii şi probabil cele mai corecte şi mai detaliate sunt scrise în limba îngerilor, pe care poate doar Ancient s-o cunoască.

Halo ştia că şi ea o va cunoaşte. Trebuia. Iar dacă acest lucru însemna să suporte prezenţa odiosului de Raff, atunci aşa va face.

-Păi... cred că ne vedem mâine, zise ea, pregătindu-se să plece.

Sin încuviinţă, dând din cap. Îi era din ce în ce mai greu s-o vadă că pleacă. Aşa că atunci când ea se răsuci către uşă şi părul ei argintiu se învolbură, Sin ridică o mână, atingându-i şuviţele cu o mângâiere.

Halo era tot gânditoare când le ajunse din urmă pe prietenele ei, pentru a lua prânzul.

-Îmi place că te-ai hotărât să-ţi porţi părul desfăcut, zise River.

Celelalte fete păreau morocănoase. Flame izbucni.

-Mai plouă mult? Nu mai suport!

River rânji.

-Mie imi place apa, făcu ea. Şi cum mai merg lucrurile cu profesorul tău?
se-ntoarse apoi spre Halo, cu o voce mieroasă.

Aceasta scoase limba la ea, în loc de orice alt răspuns. Pe ea însă o frământa altceva.

-Voi nu aţi vrut niciodată să plecaţi de aici? Nu vă e dor de familiile voastre?

La masă se aşternu tăcere. Nimeni nu se grăbea să răspundă.

-Ei bine?insistă Halo.

-La început ne plăcea aici, rosti Forest, ca şi cum ar fi vorbit pentru toate. Aici nimeni nu-şi bătea joc de noi, nimeni nu ne privea ca şi cum am fi nişte monştri. Şi a fost bine că am putut înţelege ce se întâmplă cu noi, ce putem face şi de ce. Aici ne-am simţit speciale, acceptate, nu respinse de cei din jurul nostru. Apoi timpul a trecut într-un fel în care nici nu ne-am dat seama. Iar când am vrut să plecăm, să ne întoarcem la familii, nu am mai putut. Bătrânul ne-a spus foarte clar că odată ce am ajuns aici nu ne mai puteam întoarce. Sincer, nici nu ştin cât timp **real** a trecut de când suntem aici. Aşa că facem tot

posibilul să uităm de viaţa pe care am avut-o înainte. Am descoperit că nu ne foloseşte la nimic dorul de familii.

-Bătrânul?întrebă Halo cu nedumerire.

-Bătrânul, Ancient, explică Forest.

-A!fu tot ce zise Halo.

-Şi acum suntem puse la păstrare frumos, ca nişte piese de colecţie.

Aceasta era Flame, cu vocea ei răguşită. Rostise vorbele printre dinţi, cu furie.

-Bineînţeles că bătrânul ne-a îndrugat cât de periculos ar fi pentru noi, pentru toţi cei de aici, pentru toată această lume, dacă cei de afară ar afla despre ce e aici şi deşi l-am asigurat că vom păstra secretul, a fost foarte ferm.

Dar tot ce era acolo era pe din afară, nu era lumea normală, în care timpul se scurgea normal, în care oamenii erau normali.

-Suntem recunoscătoare pentru tot ce am învăţat aici, pentru ajutorul primit, dar cred că ar trebui totuşi să avem posibilitatea să alegem singure pentru noi, să alegem când vrem să mâncăm, unde vrem să mergem, când vrem să dormim..., înţelegi, lucruri de-astea mărunte....

Halo le înţelegea perfect. Oricine trebuia să aibă libertatea de a alege. Oricine trebuia să hotărască singur pentru el. Se gândea la Claire şi la cât putea fi aceasta de îngrijorată. Trebuia să ia legătura cu ea, orice-ar fi fost. Apoi gândurile care-i trecuseră prin minte în biroul lui Sin nu-i dădeau pace în continuare. Era din ce în ce mai convinsă că avea dreptate şi această idee o îngrozea. Era convinsă că cineva dorea să creeze o altă lume, să o ia de la capăt cu o altă facere, distrugând astfel tot ce era cunoscut, ştiut, iubit, inclusiv mama ei, profesorul Dunn.... Cine însă vroia un astfel de lucru? Ancient? Era el conducătorul? Sau era doar o marionetă, ca şi ele, în mâinile unui maestru păpuşar, care se juca cu vieţi, cu destine, de parcă ar fi fost o glumă bună, de parcă şi-ar fi aranjat propriul spectacol? Se uită în jurul ei. Erau unii care aveau întipărite pe feţe aceleaşi expresii melancolice ca ale prietenelor ei, dar erau şi alţii care păreau făcuţi pentru a trăi acolo până la capăt. Refuza să se gândească despre ce „capăt” putea fi vorba.

-Astăzi ce faceţi?le întrebă ea pe fete.

Până nu se lămurea îndeajuns de bine, până nu era sigură că ceea ce gândea era adevărat în totalitate, nu le va spune nimic fetelor.

Wind ridică din umeri şi căscă plictisită.

-Afară plouă. Din nou facem exerciţii de laborator. Şi tu?

-Eu mă duc la bibliotecă.

-N-aş ieşi pe ploaia asta....

Halo zâmbi

-Mie una, îmi place şi mie apa, o parafrază ea pe River, care chicoti.

-Aşa te vreau, rosti aceasta din urmă.

Halo o luă la fugă prin ploaie, dar tot se udă destul de bine. Când ajunse la bibliotecă, tremura uşor. Picăturile de apă se conturau clar pe pielea ei, pe braţe, pe faţă, pe gât. Hainele i se lipiseră de corp, umede. Părul bogat nu i se udase complet, dar şi el era stropit de ploaie. Pe unele suviţe apa fusese atât de generoasă cu ea, încât se vedea forma perfectă a picăturilor de ploaie. Şuviţele ei argintii dădeau stropilor din părul ei o aureolă ciudată, de parcă mici arcuri multicolore îi încadrau faţa în curcubeie.

Pe măsură ce se apropia de încăperile întunecate, tremurul ei se accentua, deşi nu avea neapărat legătură cu răcoarea pe care o resimţea.

Ceaţa aromată din interior îi provocă ameţeli, ca şi data trecută.

-Domnule... Raff?

Vocea ei nu era ridicată mai mult decât o şoaptă. Nici nu era sigură că articulase bine sunetele. Totuşi el apăru de nicăieri, morocănos. Era îmbrăcat tot ca pe timpuri, dar în albastru de data asta.

-Spune-mi Raff, bine? De ce ai venit iar? Credeam că nu mai vii!o acuză el, de parcă ar fi fost foarte deranjat de prezenţa ei.

-Ah, făcu ea. Păi... a trebuit să vin neapărat. Altfel nu veneam. Nici mie nu-mi place prea mult aici, făcu ea acră.

Se vedea foarte clar că de fapt vrusese să spună că nu-i place de **el**.

-Asta da schimbare, murmură el.

-Poftim? Ce vrei să spui? Ce schimbare?

- Nimic. Ce-ţi trebuie?

Halo se înfurie, deşi se simţea cel puţin intimidată, ca să nu zică terifiată. Evita să se uite măcar spre el, deşi era perfect conştientă de prezenţa lui, de conturul lui întunecat, de respingerea lui, care era de parcă ar fi împroşcat-o cu mii de ace. Esenţa lui o făcea să-şi piardă şirul gândurilor. Era mai bine că era suficient de penumbră să nu-l distingă bine. Nu că i-ar fi acordat prea mare atenţie, oricum!

-Auzi?mârâi ea spre el. Aici e întuneric, miroase ciudat şi mi-e frig. N-am venit să schimb amabilităţi cu tine, dar m-aştept în orice caz să-ţi faci treaba. Şi deocamdată treaba ta e să-mi dai mie orice îţi cer.

„Orice-ul” ei rămase suspendat în atmosferă. Până şi ea realiză că putea să aibă orice înţeles.

De data asta Raff râse. Râsul îl schimba ciudat, arătându-i latura umană, parcă încălzindu-l. Avea un timbru gros, răguşit, care-i dădea fiori pe şira spinării. Raff gândi surprins că ea nu era de data asta cum fusese înainte. Îl surprindea. Faptul că se simţea **plăcut** surprins, îl înfurie.

-Mhm, făcu el. Şi prin „orice”, înţeleg să te servesc de data asta cu...?

Era o aluzie foarte clară. Nu şi-l imaginase că el ar putea să tachineze, ori să vorbească cu dublu înţeles. Dar de fapt nu era tachinare, realiză. El chiar **vorbea serios**.

-Vreau o carte despre limba îngerească, zise ea.

-De ce?

El era din nou furios.

-Ce treabă ai tu cu limba îngerească?

-Asta **chiar** e treaba mea, sublinie ea.

Umezeala o făcu să tremure, vizibil de data asta.

Când el dispăru, ea mai mult se prăbuşi pe acelaşi scaun pe care stătuse şi data trecută. Raff îi puse un manuscris mare în faţă, deschizându-l. O mai trecu un val de frig. Corpul ei mai făcu o mişcare involuntară, rapidă, tremurând. În timp ce îşi arunca ochii pe prima pagină icni şocată când simţi că el pune pe ea o redingotă. Sunetul ei se auzi foarte clar în tăcerea de acolo, dar el nu zise nimic. De fapt, recunoscu ea, el nu pusese haina pe ea, ci doar o aruncase, ca şi cum ar fi aruncat orice obiect vestimentar în cuier, ori la întâmplare, pe o piesă de mobilier. I-ar fi fost recunoscătoare chiar şi aşa dacă mirosul acela tulburător nu i-ar fi cuprins simţurile şi mai mult. Prefera de o mie de ori mai mult să tremure decât să simtă că se îneacă în mireasma lui proprie. O dădu jos de pe umeri, scuturându-se inconştient. După aceea putu să se concentreze cât de cât, deşi nu la

capacitatea ei maximă, pentru că simţea ochii lui arzători asupra ei, deşi nici măcar nu-i percepea prezenţa. Instinctiv, îşi şterse fruntea cu o mână, ca pentru a-şi reveni.

Nu ştiu cât timp trecuse, dar văzul ei era din ce în ce mai slab. Afară se întunecase, iar lumina care era şi-aşa slabă, dispăruse aproape de tot. Îşi frecă ochii.

-Ce fel de om stă aşa, pe-ntuneric?şopti ea. Dacă o fi om....

Pentru că ea începuse să aibă dubii serioase.

-Cineva ca mine, răspunse el, făcând-o să tresară.

Avea un auz foarte fin, realiză ea, deşi ar fi trebuit să-şi fi dat deja seama.

Raff o privea scrutător. Era nedumerit. Dintotdeauna ea căzuse pradă farmecului lui, devenind sclava lui în toate. Acum însă vedea că ea fuge de el, de prezenţa lui. Îşi scuturase umerii când el îi pusese una din hainele lui pe ea. Văzuse că-i era frig. Şi în loc s-o lase să dârdâie, aşa cum ar fi trebuit, el acţionase ca un gentilom tâmpit. Dar chipul ei luminat ca de curcubeie, înfăţişarea ei fragilă, faptul că o văzuse cu părul desfăcut şi semănase mai mult ca niciodată cu ce fusese ea înainte, răsucise ceva în el, aşa cum se întâmpla mereu. Dar ea se scuturase de prezenţa lui, ca şi cum i-ar fi repugnat. Nu trebuia ca lucrurile să decurgă aşa, nu era normal. Ea îi căutase mereu prezenţa, implorând o clipă cu el şi acum nu-l suporta. Ce se schimbase? Era de vină oare acel imbecil îndrăgostit de ea? Nu era decât un servitor, se strâmbă el. Asta fusese mereu şi asta va fi. Şi mai era şi un laş. Care nu avusese tăria de a se lupta pentru ea. Oare acum acea slugă ducea o luptă pentru că spera s-o câştige pe ea? Şi de aceea ea nu avea nici o reacţie acum la el? Ba din contră, îl respingea cu forţă?

Cristalul din inima lui îl împunse din nou, rănindu-l. Scrâşni. Era un sentiment nou, chinuitor şi obsedant, pe care îl mai simţise şi când îi văzuse pe ei doi pe punctul de a se săruta. Nu înţelegea ce însemna acest lucru, dar le va demonstra că tot el va câştiga, tot el **o** va câştiga. Trebuia.

Apoi vocea ei se înmuie, trăsăturile chipului îndulcindu-i-se.

-Iartă-mă, te rog, se scuză ea. Nu am dreptul să comentez condiţiile în care îţi place ţie să trăieşti. Nu este treaba mea.

Fără să vrea, Halo îi aruncă o privire. Şi asta fu o greşeală.

Ochii lui de culoare alb-argintie prinseră a luci hipnotic. Era conştientă că era victima unui fel de vrajă, dar nu putea să se împiedice în a se pierde în adâncurile lor. Raff se apropie de ea, dar ea părea ţintuită locului. Deşi vroia, îi era imposibil să se mişte. Esenţa lui specifică o făcu să-i fie imposibil să respire. Deschise buzele pentru a trage aer.

-Mi-ai aruncat haina, zise el încet. Ca şi cum ai aruncat la gunoi un gest frumos. De ce?

-Mi...mi...mirosul, se bâlbâi ea.

El adulmecă aerul.

-Să-nţeleg că nu-ţi place mirosul meu?

Raff era chiar deconcertat.

-Nu.. nu e.. asta.

-Dar ce e?

Vocea lui persuada, era insinuantă. Mângâia. Parcă o atingea în interior.

Halo clătină din cap, nefiind sigură că mai putea vorbi.

-Atunci, dacă tu nu-mi spui, va trebui să descopăr singur, nu?

Halo abia mai stătea în picioare. Sub privirea lui adâncă, irişii lui părând vii, la apropierea lui atât de...aproape, cu aroma lui umplându-i plămânii în loc de oxigen, se clătină. Mâinile lui o prinseră de braţe, nescăpând-o din ochi. Unde el o atinse, părea că pielea îi luase foc. Trăgea aer cu greu iar inima îi bubuia în piept. Până şi ea putea s-o audă. În stomac simţea un gol ciudat, care-i făcea membrele să fie ca de gelatină. Părea că nici picioarele nu o mai susţineau. Pur şi simplu ar fi căzut dacă braţul lui nu i-ar fi cuprins mijlocul. Trupul ei veni în contact uşor cu trupul lui. Pieptul ei se atinse de pieptul lui lat. Limbi fierbinţi sinuoase plecau din locul unde el o atingea, răspândindu-i-se în restul corpului. Vârtejul acesta de emoţii atât de intense, care se învârteau adânc în ea o sperie de moarte. Era ca şi cum nu ar mai fi avut nici un pic de voinţă, ca şi cum ea nu mai avea nici un strop de control asupra ei, totul din ea convergând spre fiinţa lui. Se umplu de panică acum. Ridică o mână pentru a-l împinge uşor, ca pentru a pune chiar şi cea mai mică distanţă între ei. Dar nu fu nici un fel de presiune în degetele ei. Când ea îl atinse, el îi dăduse drumul atât de brusc, încât ea căzu înapoi pe scaun. Nu se mai atingeau. Nu se mai priveau. Închise ochii, trăgând disperată de ultimele fărâme de autocontrol. După câteva clipe de tăcere, ea ţâşni pe uşă.

Întunericul şi ploaia o înghiţiră.

Degetele lui Raff se contractară pe spătarul scaunului pe care stătuse ea. Gemu neauzit. Nu dorise decât să vadă dacă o mai poate stăpâni ca altă dată, că prezenţa acelui servitor nu reprezenta nimic pentru ea, dar căzuse în propria lui capcană. Apropierea ei îl ardea. Când buzele ei se deschiseseră pentru a respira, el abia se abţinuse să nu i le devoreze, să vadă dacă mai avea acelaşi gust de miere şi ambrozie, aşa cum îşi amintea el. Când o cuprinsese cu braţul şi ei se atinseră uşor, el înţepenise sub nevoia de a o zdrobi de el. Fusese prea mult însă când mâna ei i se proptise în piept. Ştiuse că ea îl va împinge. Nu ştia de unde, dar ştiuse.

Se simţea ciudat acum că ea îl respinsese, ireal într-un fel. Halo fugise de el. Pasiunea care-l stăpânea de secole şi pe care încercase de fiecare dată s-o învingă pentru a-şi merita aripile, pentru a le primi înapoi, îl prinse iar în ghearele ei nemiloase. Era o dorinţă care-l înnebunea, care-l făcea să se urască pe sine, s-o urască pe ea. Era o dorinţă pe care ori şi-o înăbuşea, ori care-l va face s-o distrugă iar. Dar de data asta nu credea că era o pasiune împărtăşită şi de ea. Credea că era singur în această tortură, delicioasă şi repugnantă în acelaşi timp.

NU SE PUTEA AŞA CEVA! NU ERA UN LUCRU NORMAL!

EL ERA UN ÎNGER!

Sau măcar fusese odată! Nu era natural ca unul ca el să aibă astfel de dorinţe! Dar de aceea îşi şi pierduse aripile şi locul, din cauza faptului că nu-şi putuse înfrâna acest imbold erotic pe care ea i-l trezise, încă de când ea fusese creată.

Gemu din nou la această amintire, care-l făcu să cadă în genunchi.

Din cauza ei i se luaseră aripile şi fusese aruncat într-o buclă termporală, suspendat între rai şi iad, jumătate înger, jumătate demon.

Şi dacă cineva l-ar fi auzit atunci, oricum nu l-ar fi înţeles. Nu pentru că nu şi-ar fi dat seama dacă el se ruga sau blestema, ci pentru că el vorbea în acea limbă pe care Halo începuse s-o descifreze, limba îngerilor.

Nici apa care cădea acum în rafale nu reuşea să-i alunge fierbinţeala din trup, nu reuşea să-i limpezească mintea atât de tulburată. Apropierea lui declanşase în ea multe amintiri voluptoase din visele ei, dar care erau asociate inevitabil cu moartea. Nu gâfâia

din cauza faptului că alergase, ci din cauza conştienţei faptului că ar fi vrut - Dumnezeu ştie cât de mult – ca el s-o sărute. Acolo. Atunci. Şi poate că ar fi vrut mai mult de atât. Respingea cu toată fiinţa ei acest asalt nemilos la adresa propriilor sale simţuri. Era nefiresc să fie atât de atrasă de el, împotriva oricărei logici, împotriva voinţei ei. Chiar cu toate visele ei, nu fusese pregătită pentru aşa ceva. Era Raff un soi de vrăjitor? Avea el puteri, ca cei de aici? Ce sau cine era el? Pentru că deşi pielea lui ardea peste a ei, când îl atinsese pe piept, chiar şi prin cămaşa de mătase simţise răceala ca de gheaţă. Şi de ce fusese nemulţumit că ea studia despre limba îngerilor? O frământau zeci de gânduri. Ar fi vrut să povestească cuiva, ar fi vrut să vorbească cu mama ei. Avea nevoie de **normalitate**.

Merse nebuneşte pe culoare până ajunse la Ancient. Nu se obosi să ciocăne la uşa acestuia. Intră ca o vijelie. Ancient nici nu păru mirat la vederea ei, deşi apariţia ei lăsa mult de dorit.

-Ce s-a întâmplat, draga mea?

Vocea lui era mieroasă, netulburată.

-Vreau să vorbesc cu mama mea, rosti ea ferm.

Ancient îşi împreună mâinile, sprijinindu-le de bărbie.

-Ori vorbesc cu ea, ori voi găsi o cale să plec de aici, ameninţă ea. Va fi greu, sunt conştientă de acest lucru, dar nu va fi **imposibil**. Şi atâta timp cât există o cale, o voi găsi. Dacă e cazul.

-Nu te înţeleg, zise el cu o mirare bine jucată. Nu-ţi înţeleg vehemenţa, zău! Nu am spus niciodată că nu puteţi comunica cu cei dragi vouă, ci că este periculos să menţineţi contact fizic cu ei, asta e tot.

Dar Halo nu putea fi păcălită de data asta. Simţurile ei o avertizaseră de la început în legătură cu acest om, iar acum era mai convinsă ca oricând că era un şarpe mincinos şi un prefăcut. Ştia că sub înfăţişarea lui de bătrânel înţelegător, cumsecade, zăceau ambiţii malefice care ar fi putut face părul măciucă oricui. Ştia că face parte din planul creării unei lumi noi, la conducerea căreia urma să se afle, singur, sau nu.

-Deci pot să vorbesc la telefon cu mama mea?

-Bineînţeles că da. Şi dacă ţi-ai fi făcut cunoscută mai devreme această dorinţă, ai fi văzut că nu era necesară toată acea tiradă.

Halo nici nu se gândi să se jeneze. Acum îi era teamă că spusese prea multe. Ancient apucă telefonul vechi, din aur, de pe birou şi îl apropie de ea. Halo formă numărul cunoscut. Se întoarse cu spatele la Ancient şi închise ochii, concentrându-se asupra acestuia, aşa cum o învăţase Sin. Vroia să-i vadă energiile interioare, să-l vadă fără învelişul cărnii. Sună de câteva ori până ce Claire răspunse. Vocea mamei sale de la celălalt capăt al firului îi aduse lacrimi la colţurile ochilor.

-Alo?

-Mama?

Claire părea la foarte, foarte mare distanţă şi glasul îi suna întrerupt.

-Halo? Halo? ţipă Claire.

Apoi începu să plângă.

-Acum te-ai găsit să mă suni? După atâta timp?

Dar ea nu era plecată de atât de mult timp, gândi Halo. Nici nu avea noţiunea timpului aici. Oare cât timp trecuse în lumea reală? Răspunsul îl primi pe neaşteptate.

-Sunt două luni de zile în care nu am primit nici o veste de la tine, îi reproşă Claire. Două luni, Halo. Cum ai putut să mă ţii atât de neliniştită? Nu ştiai că mă îmbolnăvesc de îngrijorare?

Două luni de zile?!

Halo gândea înnebunită. În acelaşi timp încercă să-l perceapă pe Ancient. Fără platoşa umană care-l acoperea, Halo îi văzu aura neagră. El tot era o masă de energie neagră, fără formă. O cuprinse o stare de nervozitate, amestecată cu teamă.

-Iartă-mă, mamă, nici nu ştiu când a trecut timpul, încercă Halo să o liniştească.

-Dar eşti bine? suspină Claire în continuare.

-Sigur, mamă.

-Când o să ne vedem? Halo, mi-e aşa de dor de tine...

-Şi mie mi-e dor de tine, mamă. O să ne vedem curând, minţi ea cu bună ştiinţă.

Dinspre Ancient percepu o undă neagră care se îndrepta spre mama ei.

-Trebuie să plec, mamă. O să te mai sun.

-Dar nu aşa de rar, bine?

-Da, mamă.

-Halo, vino acasă, şopti mama ei. Simt...simt ca şi cum ceva nu e în regulă. Unde ai spus că eşti? La ce şcoală?

-Hai, mamă, exagerezi, se panică Halo.

Ameninţarea către mama ei şi care pleca de la Ancient era din ce în ce mai mare.

-O să vin acasă, promit. Dar nu acum, bine?

-Este vorba despre vreun băiat?se interesă Claire.

În mintea ei apărură imaginea lui Sin, acoperită imediat de imaginea lui Raff. Se cutremură.

-Poate, zise Halo pe un ton de glumă. Uite, mamă, chiar trebuie să plec. Dar o să te sun curând şi atunci o să stăm la taclale cât vrei şi o să-ţi povestesc şi despre băieţi, bine?

-Promiţi?

-Promit.

Auzi cum Claire oftează.

-Bine. Te iubesc.

-Şi eu te iubesc.

Legătura se întrerupse. În receptor auzea doar un fâşâit. Văzuse cu ochii interiori cum acea energie neagră pe care o emana Ancient prin toate fibrele lui rupsese legătura telefonică. Simţise pericolul pe care Ancient îl reprezenta pentru mama sa. Poate că nu fusese o idee chiar atât de bună să o sune. Pentru că înţelegea acum că Ancient era în stare de orice ca să rupă legăturile celor de aici cu tot ce însemnase viaţa lor în lumea reală, indiferent ce însemna acest lucru. Trebuia să-şi protejeze mama. Şi o va face, chiar dacă ar trebui să se lupte cu o lume întreagă, cu puteri sau nu.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Ancient. Zâmbi şi speră să nu fie vizibil cât de fals era zâmbetul ei.

-Mulţumesc, domnule, făcu ea umilă. Şi vă rog să mă iertaţi pentru ieşirea mea. Nu ştiu ce m-a apucat. Ştiu că nu ne vreţi decât binele aici.

Ancient făcu un gest vag cu mâna, care însemna că nici nu băgase de seamă.

-Ai fost tulburată, înţeleg, zise el. Sper doar ca pe viitor să ai mai multă încredere în ce facem noi aici, mai multă încredere în mine.

-Sigur, minţi ea automat. Pot să mă retrag acum?

-Chiar te rog. Uită-te la tine cum tremuri. Şi eşti şi udă. Ai grijă să bei un ceai fierbinte.

-Aşa o să fac, mulţumesc, domnule.

După plecarea ei, Ancient aşteptă preţ de câteva clipe. După care îl chemă: -Raff!

Instantaneu, în faţa lui apăru Raff, uimit. Nu era chemat prea des aici.

-Deci asta e înfăţişarea pe care ţi-ai ales-o acum... , zise Raff netulburat.

-Să renunţăm deci la aparenţe?

-Nu e cazul pentru mine, îi răspunse Raff. Deci de ce m-ai chemat? Nu e un lucru pe care să-l faci des. Cine îţi dă bătaie de cap?

Nici nu fu surprins să afle că era aceeaşi fiinţă care-i dădea şi lui bătaie de cap.

-Este Halo, pe care ai cunoscut-o, făcu Ancient cu un anume înţeles.

-Este aceea pe care ai aşteptat-o şi ai căutat-o, vrei să zici, i-o-ntoarse Raff.

-Fie, admise Ancient. Exact ea. De parcă tu nu ai făcut acelaşi lucru.

Ochii lui Raff îl priviră destul de tăios.

-Eu nu, scrâşni el. Nici nu am aşteptat-o, nici nu am căutat-o. Din contră, speram că nu va mai apărea niciodată, deşi ştiam că se va întoarce iar. În fine, cum îţi dă ţie bătaie de cap? Şi ce vrei să fac eu?

-Nu e la fel de supusă cum era înainte.

Raff îl aprobă, dând afirmativ din cap. Asta observase şi el. Ancient continuă să vorbească.

-Şi asta mă face să mă întreb dacă nu cumva ea a evoluat într-un fel sau altul. Este impetuoasă, nesăbuită chiar, trăsături pe care nu le-a avut niciodată înainte. Şi dacă a evoluat, nu cumva e cazul să ne punem planul în aplicare?

-Nu confunda intenţiile noastre, îi atrase Raff atenţia. Eu nu am acelaşi plan cu tine. Ce vreau eu diferă foarte mult de ceea ce vrei tu.

-Poate, admise Ancient. Dar şi tu şi eu căutăm distrugerea ei într-un fel sau altul. Tu – ca să-ţi recapeţi aripile, iar eu – să împlinesc porunca Lui şi s-o aduc iar la forma iniţială, pentru ca în sfârşit, să se restabilească ordinea sus şi jos.

Când pronunţase cuvântul „Lui", Ancient ridicase ochii spre tavanul înalt al încăperii. Raff ştia că „sus" însemna „cerul", iar jos însemna „iadul". Pentru că aici unde erau ei era un spaţiu creat şi ancorat între aceste două lumi, unde nimic nu era ceea ce părea, unde totul trebuia aranjat în aşa fel încât şi lumile celelalte să se aranjeze. Ancient vedea în aceşti oameni doar energii, doar lucruri de care el avea nevoie pentru a îndeplini o poruncă, deşi Raff se îndoia din ce în ce mai mult că era vorba de o poruncă divină. Nu exista nici o poruncă divină care se necesite îndeplinirea ei prin distrugere. Dar poate că până la urmă aceste fiinţe erau **doar** nişte energii, doar nişte lucruri. Nu era sigur însă de acest lucru. În sinea lui dădu din umeri. Nici nu-l interesa prea mult de ce făcea Ancient ce făcea. Tot ce vroia el era să-şi spele păcatul şi să-şi primească aripile înapoi.

-Ce vrei să fac eu?reluă Raff întrebarea iniţială.

-Trebuie să-i fie limitată libertatea de mişcare.Trebuie ţinută departe de ceilalţi, până ce va fi gata să-şi ia forma care i se cuvine. Iar tu trebuie s-o ţii sub observaţie.

-De ce eu?se răsti Raff. Îndrumătorul ăla al ei nu face treabă bună?întrebă ironic. Nu-mi spune că ai şi incompetenţi aici.

-Mă întreb dacă nu cumva eşti de prea multă vreme pe pământ sau de prea multă vreme aici pentru ca şi celelalte senzaţii umane să te influenţeze, îl atacă Ancient. Se pare că această facultate a oamenilor de a percepe impresii specifice din lumea exterioară şi de a prelucra anumite categorii de stimuli interni şi-a lăsat o puternică amprentă asupra ta. Ar trebui să fii peste astfel de sentimente, desupra lor.

-Ar trebui, nu-i aşa? Ar fi trebuit, dar n-am fost. Aşa că astea sunt cele mai mici griji pe care mi le fac acum.

-Dar trebuie să o ţii aproape, să vezi dacă a evoluat sau nu!aproape că se răsti Ancient la el.

-Mi se pare că ai spus că am început să am simţuri umane. Eu le numesc demonice, făcu Raff pe un ton plat. Trebuie să-ţi reamintesc că tu nu-mi comanzi mie?

Gura lui Ancient se strânse, apoi faţa i se destinse într-o expresie de regret.

-Îmi pare rău dacă am lăsat să se înţeleagă un astfel de lucru, zise el. Bineînţeles că eşti liber să faci ce vrei, în oricare lume, nu e cazul să-ţi reamintesc eu.

-Mie – nu. Dar poate că ţie trebuie să-ţi mai reamintească cineva acest lucru din când în când.

-Nu am intenţionat să transform această discuţie într-un conflict, spuse Ancient a scuză.

-Să lăsăm asta.

Vocea lui Raff conţinea destulă nerăbdare.

-Ştii că mă deranjează lumina asta, aşa că hai s-o scurtăm. Să zicem pentru un moment că aş face aşa ceva. Cum se presupune că aş putea s-o ţin acolo, departe de ceilalţi?

-Trebuie să facă o greşeală gravă, pentru a primi o pedeapsă.

-De parcă aici ar putea face cineva ceva greşit fără ca tu să ştii, ironiză Raff.

Dinţii lui Ancient se dezveliră când acesta rânji cu răutate.

-Tocmai. Domnişoara Halo Duncan nu ştie încă, dar va face una din greşelile nepermise aici. Şi bineînţeles că va obţine o pedeapsă pe măsură: izolarea.

Privindu-l, Raff se întrebă pentru prima oară în aceste mii de ani dacă Ancient era într-adevăr arhanghelul pe care îl văzuse sub acel înveliş uman, dacă ceea ce făceau ei era divin sau nu, dacă era drept sau nu. Putea el s-o aibă pe Halo atât de aproape mereu şi să demonstreze că merita aripile înapoi? Sau urma să păcătuiască doar pentru ca apoi să distrugă tentaţia care-l dusese în păcat, adică pe ea? Însă ideea de a o avea singură, la discreţia lui, deşi ea fugea de el şi îl respingea, îl străbătu din cap până în picioare cu un fior de anticipaţie.

-Mă voi mai gândi la asta, promise el. **Poate** o voi supraveghea îndeaproape pentru a vedea dacă a evoluat până la cea mai înaltă formă.

Apoi el se dematerializă, dispărând din ochii lui Ancient.

Acesta aşteptă un timp, după care începu să râdă. Şi era un hohot dement.

-Înger pe naiba, râse el. Eşti al meu, băiete. Eşti al meu demult!

Şi în timp ce râdea, ochii albaştri spălăciţi ai lui Ancient prinseră a luci într-o culoare roşie, o nuanţă care te ducea cu gândul la un metal înroşit în focul cel mai adânc al iadului.

CAPITOLUL VI

ALTE LUCRURI

Era întuneric. Era atât de beznă, încât nu-şi vedea nici măcar propriile contururi. Obscuritatea aceea adâncă îi crea o stare de claustrofobie.

-Sin?strigă ea.

Dar el nu-i răspunse.

-Fetelor?

Nici ele nu-i răspunseră.

-Cineva?

Auzi doar ecoul propriei voci. Îşi dădu seama că era absolut singură. Nu avea ieşire, nu avea ajutor. Nici o luminiţă nu se zărea nicăieri. Ar fi vrut să fugă, dar nu vedea încotro. Ar fi vrut să iasă din acel întuneric care o strângea. Presiunea pe care simţea nu era numai la nivelul ochilor ei orbi, nici doar la nivelul minţii ei, ci se simţea legată de mâini şi de picioare de această invizibilitate.

Simţi o briză uşoară, care-i aduse în nări un miros plăcut de iasomie şi alte esenţe.

-E cineva acolo?

Dar nici un sunet nu se auzi din pieptul ei. Încercă din nou să strige, dar până şi vocea ei era mută. Briza se făcu simţită din nou.

Ajutor!strigă ea în mintea ei.

O invadă o stare de panică atunci când simţi aţintite asupra ei două luminiţe alb argintii. Cineva o privea. Acum era trasă de acea putere a întunericului spre cei doi ochi care o priveau. Nici măcar nu reuşea să se împotrivească. Era târâtă inexorabil către acel loc unde se vedea privirea ameninţătoare.

-Nu!ţipă ea.

-Halo, ce este? Toată noaptea te-ai sucit, te-ai învârtit, te-ai frământat şi ai bolborosit.

Vocea lui River era îngrijorată.

-Ai visat iar?

Halo deschise ochii, cu inima bătându-i puternic. Ţipătul din vis îi reverbera şi acum în cap. Avea o stare de greaţă. Simţea un pericol iminent. Se ridică într-un cot şi le privi pe fetele care se uitau la ea cu îngrijorare şi care erau încă în pijamale. Părea că abia se treziseră şi ele. Îşi trecu cealaltă mână prin păr.

-Mda, cred că am visat ceva, mormăi Halo, dar mi-aduc aminte mai mult frânturi.

-Dar n-ai mai visat de mult timp...

Halo râse fără umor.

-Nu, n-a fost unul din visele alea, a fost .....cred că a fost un vis obişnuit.

-Spune-i mai degrabă coşmar, bombăni Wind. Toată noaptea ai zis „Raff, nu! Raff, nu!”, se maimuţări ea în continuare.

Halo tresări, înciudată. Nici aici, în siguranţa luminii, nu putea să scape de amintirea lui? Nici departe de el nu reuşea să şi-l alunge din minte? N-ar fi trebuit să fie

atât de surprinsă până la urmă, gândi ea mai departe, doar el făcuse parte din vieţile ei anterioare într-un mod foarte profund. Modul profund în care el făcuse parte din vieţile ei o făcu să roşească acum.

-Şi cine-i Raff?veni întrebarea lui River.

-Ăăăăăă, se bâlbâi Halo, Raff este bibliotecarul meu.

River şi Wind rânjiră cunoscătoare.

-Pariez că e tot tânăr şi frumos. Of, da' mult noroc mai au unii...

Lamentarea lui River nu o mai amuză ca altă dată. Halo se strâmbă.

-N-aş zice chiar frumos. Mai degrabă înfricoşător, vrei să spui.

River îşi ţuguie buzele.

-Mda, suficient de înfricoşător ca să-l visezi toată noaptea, nu?

-Te rog, nu începe, bine?

Era o rugăminte sinceră şi reală în tonul lui Halo, iar River se execută involuntar. Fetele o priviră uimite. Prefăcându-se că nu observă, Halo o zbughi la baie ca să se pregătească cu minuţiozitate pentru ziua care începea.

Tot timpul încercă să-şi abată gândurile de la el, să se concentreze la fel şi fel de lucruri, importante sau nu. Veselia ei era forţată. În ochi avea o sclipire de parcă ar fi avut febră. Dar indiferent ce eforturi depunea, gândurile ei se întorceau cu o precizie enervantă din nou şi din nou la Raff. Îşi amintea cu atâta claritate toate evenimentele de ieri, petrecute cu el, încât parcă le trăia continuu, la nesfârşit. Chipul lui i se insinua în spatele pleoapelor, in mintea ei, ca o obsesie. Poate că, aşa cum i se arătase de atâtea ori în vise, era destinul ei să nu poată fugi de el. Iar destinul era implacabil. Doar încăpăţânarea ei de a nu ceda impulsurilor o ţinea departe de bibliotecă acum. Era peste astfel de lucruri mărunte. La acest gând, ea făcu o grimasă. Creierul ei **trebuia** să-i menţină o stare de luciditate care să o împiedice să facă lucruri ridicole. În timp ce se gândea la toate aceste lucruri, ea vorbea cu vioiciune cu fetele, răspunzând la întrebări cu coerenţă, luând parte în mod activ la conversaţie. Poate prea activ, işi spuse ea, când văzu privirile acestora suspicioase.

-Micul dejun a fost excelent, nu?

Înfipse o bucăţică de pâine în furculiţă şi şterse cu ea farfuria, apoi o băgă în gură, mestecând conştiincioasă.

-Da, făcu Wind cu îngăduinţă. Aş îndrăzni să adaug că aşa e mereu, de altfel. Mă mir că nu ai băgat de seamă până acum lucrul ăsta.

Şi căutătura fetelor era inchizitoare, bănuitoare.

Halo dădu din umeri cu o nonşalanţă studiată.

-Mda, păi poate că astăzi sunt mai atentă cu ce e în jurul meu. Sau poate am hotărât să vă urmez exemplul şi să mă adaptez cu seriozitate aici, din moment ce asta va fi viaţa mea de acum încolo, nu? Pa, paaaa! Ne vedem la prânz!

Cele patru fete nici nu se mişcară când ea plecă.

-Ceva nu e în regulă cu ea, afirmă Forest.

Celelalte dădură din cap, aprobând.

-E prea zglobie şi totuşi are în privire un ceva care o mistuie...

-Da, zise Wind, ca şi cum s-ar strădui prea mult.

Se lăsă un moment de tăcere.

-Asta e!sări River.

-Ce?

-Vă spun eu ce e cu ea, fetelor. Asta e draaaaaaaaaaaaaagoste cu D mare.

Prietenele ei oftară.

-Numai tu puteai să te gândeşti la aşa ceva. Hai să mergem, înainte să te mai ascultăm debitând prostii.

Se depărtară. Îşi puneau mâinile peste urechi, ca şi cum nu ar mai fi vrut s-o audă pe River vorbind.

-Da, da, făcea aceasta tropăind.Vă spun eu că asta e!

-Cineva s-o oprească, gemu Flame.

Prin ferestrele înalte din biroul lui Sin pătrunseră câteva raze de soare, timide.

-Hei, făcu Halo bucuroasă, s-a oprit ploaia şi a ieşit soarele.

Îşi mişca mâinile nepăsătoare, în timp ce muta o altă sferă de cristal de colo colo prin încăpere. Îşi controla mult mai bine acum puterea. Se uită spre Sin când acesta nu răspunse.

-S-a-ntâmplat ceva?

El rămase tăcut.

Atitudinea lui o făcu să-şi aducă aminte visul. Era convinsă că subconştientul ei încerca să-i transmită ceva. Poate îi arăta unde o vor purta paşii? Singură, prin întuneric, fără nimeni care s-o ajute? Nici chiar propria ei voinţă? Vocea lui îi întrerupse şirul gândurilor.

-**L**-ai cunoscut, nu-i aşa?

Mâna lui Halo căzu. La fel şi cristalul pe care îl purta prin aer. Acesta căzu cu un zgomot surd pe covorul gros. Nu negă. Nu ar fi avut nici un rost. Halo dădu încet din cap. Auzi oftatul lui Sin. Acest lucru o străpunse cu durere.

-Aşa trebuia să se întâmple, făcu el încet. Aşa trebuia să fie. Doar că aş fi vrut mai mult timp...

Sin îşi dăduse seama de când ea intrase pe uşa biroului în acea dimineaţă că o pierduse. Din nou. Nu era surprins. Doar că nu s-a aşteptat să simtă acea senzaţie de sfârşit, de nimicire a propriului suflet. Senzaţia de durere îi pornea din regiunea inimii, apoi i se răspândea în întreaga fiinţă, încremenindu-l în nemişcare. Ea fu cea care îl atinse.

-Îmi pare atât de rău, şopti ea.

Mai presus de orice el îşi dorea ca ea să nu-şi asume nici o povară, nici măcar cea a vinovăţiei. Se forţă să zâmbească. Acest efort însă îl vlăgui.

-Nu ai de ce, răspunse el. Nu este ceva ce tu, sau eu, sau oricine altcineva ar fi putut controla sau evita.

Halo simţi că-i vine să plângă. El era atât de cald, de generos, atât de capabil să renunţe la el însuşi, încât expresia lui de dezolare, de tristeţe, care îi distorsiona trăsăturile frumoase o atinse în interior ca şi cum un cuţit i s-ar fi răsucit acolo.

-Dar îţi jur că te iubesc.

Sin închise ochii. De câte ori, în cât timp auzise aceste cuvinte? Ştia că îl iubea. Dar nu era acel tip de dragoste pe care el şi-o dorea de la ea. Era o iubire care mai mult îl îndurera.

-Ştiu, răspunse el. Doar am fost de-a pururi prietenul tău cel mai bun, nu?

Glasul i se armoniza cu trăsăturile lui, nemişcate într-o mimică a durerii. Era prea multă suferinţă ca ea să mai poată suporta, mai ales a cuiva la care ea ţinea foarte mult.

-Dar bănuiesc că am avut şansa mea, nu?zise el. Îţi aminteşti plimbarea printre trandafiri?

-Sigur că mi-o amintesc.

Ea îl apucă de braţe cu bruscheţe, uimindu-l.

-Sin, tu eşti lumina mea. Întotdeauna ai fost. El este întunericul. Eu sunt o fiinţă a luminii. Trebuie să fiu cu tine. Înţelegi? Trebuie să fiu **a ta**, nu a **lui**.

Halo vorbea repede. Parcă încerca să se convingă mai mult pe sine decât pe el. Se ridică pe vârfuri, încercând să-şi pună buzele peste ale lui. Dar el o depărtă blând.

-Te rog, spuse ea cu glas căzut. Lasă-mă să fac asta, zise cu gura lângă a lui.

El se depărtă atunci cu o oarecare furie în gesturi. Şi vocea îi suna furioasă când vorbi. Mâinile ei căzură pe lângă corp.

-Crezi că nu-mi doresc?şuieră el. Dar nu aşa, ca un fel de experiment. Nu, când ştiu că tot ce faci este să cauţi o cale să fugi din calea inevitabilului. Nu, când poate îmi vei lăsa o amintire mai dureroasă care să mă bântuie în următorii mulţi ani ai existenţei mele. Ţi-am jurat cu mult timp în urmă că voi trăi...pentru tine. Şi iată-mă prins de jurământ într-un timp care nu se mai sfârşeşte, într-o făgăduială supremă care mi-a făcut mai mult rău. Dezleagă-mă mai bine de acel jurământ....

Mâna ei îi acoperi gura.

-Taci, murmură ea. Nu mai vorbi aşa. Nu suport să te mai aud.

Sin se scutură de atingerea ei. Tirada lui nu putea fi oprită acum.

-Dar a fost drept să sufăr. Pentru că am păcătuit.

Zâmbi din nou, dar cu autoironie.

-Mai ştii când ţi-am spus că mi-am ales numele din cauza păcatelor mele? Ştii însă care sunt ele?

Nici nu aşteptă încuviinţarea ei.

-Am fost creat să te slujesc întreaga existenţă. Nu aveam dreptul nici să te privesc. Iar eu... eu am tânjit după tine, mărturisi el. Te-am iubit şi dorit încât mă durea fizic.

Se opri un moment, apoi continuă.

-Şi încă mă doare, pentru că nu am încetat nici o secundă în existenţa mea în a simţi aceste lucruri. Întreaga mea existenţă a fost doar chinul de a te iubi fără speranţă. Şi cum să n-o fi făcut când tu erai perfecţiunea?

Obrajii lui Halo erau uzi. Lacrimile curgeau nestingherite.

-Te rog, suspină ea, te rog, opreşte-te!

El ridică însă o mână ca pentru a fi ascultat mai departe.

-Ştii care a fost însă un alt păcat al meu şi mai mare decât îndrăznela de a-mi ridica ochii asupra ta?

Râse.

Râsul lui era o mască hidoasă a unui geamăt.

-Faptul că nu ştiu dacă am fost un laş pentru că nu am murit înaintea ta, luptând şi scutindu-mă de alte dureri, scutindu-mă de această existenţă nesfârşită care pentru mine e mai mult o agonie, sau mi-a fost interzis să-ţi pot refuza ceva, orice ar fi fost ceea ce mi-ai fi cerut. Şi atunci cum pot să mă vait pentru că-mi plătesc propriile greşeli? Într-adevăr, merit să sufăr...merit să plătesc...

-NU este adevărat!ţipă ea la el, întrerupându-i monologul dureros. Cum poţi să spui aşa ceva? Cum poţi să crezi despre tine că ai fost un laş, când tot ce ai făcut sau nu ai

făcut, a fost pentru mine şi din cauza mea? Nu te mai tortura astfel, te rog, îl imploră ea. Nu vezi cât mă doare lucrul acesta?

El se opri, ochii lui îndreptându-se spre ea.

-Îmi pare rău, n-am vrut să te fac să suferi, se scuză el.

-Nu mai spune că meriţi să suferi. Nimeni nu merită acest lucru şi cu atât mai puţin tu!

-Promite-mi că orice s-ar întâmpla, orice va veni, dacă va fi cazul, mă vei dezlega de jurământ!

-Sin, se milogi ea.

-Promite-mi, insistă el.

-Îţi...îţi promit, suflă ea.

Se lăsă tăcere. Primul care se mişcă fu Sin. Adunându-se, el zâmbi, mai liniştit, sincer. Acum lui Halo îi era ruşine de tentativa ei de a-l săruta.

-Oricum, mă bucur să constat că ai făcut reale progrese.

-Da, răsuflă ea uşurată de schimbarea subiectului. Am avut un îndrumător bun, îl tachină ea.

-Da, se poate spune şi aşa, îşi însuşi el lauda, făcându-i cu ochiul. Cu limbile îngereşti cum merge? se interesă el apoi.

Ea avu o expresie de nemulţumire la adresa propriei persoane.

-Nu prea bine, recunoscu ea. Toate celelalte lucruri mi s-au părut accesibile, chiar uşoare. Dar ăsta e un lucru dificil chiar şi pentru mine. Dar cu puţin mai multă strădanie sunt sigură că voi reuşi.

Chiar dacă acest lucru însemna mai mult timp petrecut la bibliotecă, mai mult timp petrecut în preajma lui...

-Cum arată **el**?vru Sin să ştie.

Halo nu simulă că nu ştie la **cine** se referă Sin. Dădu din umeri, dar atitudinea ei era forţată.

-Identic. La fel ca şi tine, nici el nu s-a schimbat. Ba aş spune că măcar tu te-ai adaptat la timpurile noi, actuale. El a rămas însă undeva în trecut...ca înfăţişare, ca atitudine, chiar şi hainele pe care le poartă sunt parcă din altă epocă. Sin, cine sau ce este el? Un nemuritor, ca şi tine, prins în vreun jurământ?

-Nu ştiu, răspunse acesta cu mâhnire. Niciodată nu am ştiut.

-Ei bine, voi afla, promise ea. Şi poate că aflând mai multe lucruri voi putea să schimb ceva, nu crezi?

-Dar înainte nu s-a schimbat nimic, de ce crezi că acum ai putea să schimbi?

Ea îi făcu cu ochiul, apucând în acelaşi timp clanţa uşii pentru a ieşi.

-Acum sunt mult, mult mai deşteaptă.

Sin izbucni în râs.

-Prieteni?întrebă ea.

-Întotdeauna, pentru totdeauna, o asigură el.

Halo ridică degetul mare în sus, apoi ieşi, grăbindu-se să ajungă la masa de prânz. Ştia că Sin era tulburat. Şi ea era la fel. Hotărî să facă ceva, orice ar fi depins de ea, ca să producă o schimbare. Nu mai credea în predestinare. Omul îşi făcea propria soartă. Şi ea şi-o va face pe a ei. Durerea lui Sin era parcă şi durerea ei. Ţinea la el. Îl iubea, aşa cum o făcuse mereu. Nu era acel tip de dragoste oarbă, lipsită de raţiune. Se simţea chiar atrasă de el, ca şi cum el ar fi fost o rază caldă de soare, care-i mângâia fiinţa. Şi el fusese mereu

lângă ea, o ajutase mereu. Îşi va impune să se simtă şi mai atrasă de el. Îşi va forţa inima să-l iubească mai mult, mai profund. Chipul lui Raff se suprapuse peste imaginea mentală a lui Sin. Îi vedea acestuia din urmă trăsăturile atât de clar, încât parcă stătea acolo, în faţa ei.

-Uf, Raff, pleacă, vorbi ea cu voce tare.

-Vorbeşti singură acum?

Vocea lui aproape că o făcu să ţipe. Pentru că imaginea din capul ei se materializă chiar lângă ea. Aroma lui inconfundabilă o impregna din nou, neaşteptat.

-Cum faci asta?întrebă ea supărată. Acum nu eşti, acum eşti.

Buza ei inferioară se lăsă în jos, indicând o stare de neplăcere.

-Nu-ţi place să mă ai prin preajmă, nu?

Vocea lui era uimită, ca şi cum nici nu concepea aşa ceva.

-Deci să înţeleg că pe lângă alte capacităţi evidente, mai ai şi intuiţie, îl persiflă ea. Bravo ţie! Şi de când ai voie să părăseşti biblioteca?

Era prea tulburată de ceea ce se petrecuse în biroul lui Sin, prea prinsă de durerea acestuia pentru a mai cădea pradă în exces simţurilor care păreau că au o voinţă proprie a lor când se aflau în preajma lui Raff. Aşa că putea să fie chiar răutăcioasă cu acesta acum.

Raff începu să râdă.

-De când îmi permit să fac **orice** vreau eu. Nu înţeleg de ce nu-ţi place de mine. Nu trebuia să fie aşa. Tu...

Se întrerupse brusc. Dar Halo ştia la ce se referea el. Însă atâta timp cât el nu ştia despre faptul că ea era la curent cu tot, cu Sin, cu el, cu ea, cu povestea lor, se simţea oarecum mai în siguranţă.

-De ce eşti aici?vru ea să ştie.

-Să socializăm, pentru ce altceva?

-Asta de schimbare de atitudine, miji ea ochii spre el. Până acum doar ai mormăit şi mârâit la mine, iar acum vrei să fim amici.

-Nu vreau să fim amici, o contrazise el. Şi cred că cel puţin ultima oară când ne-am văzut, eu am fost destul de...(şi rânji a satisfacţie) amabil. Tu ai rupt-o la fugă prin ploaie.

-Deci dacă nu -ţi suport atenţiile scârboase înseamnă că fug, nu?

-Atenţii scârboase?!

De data asta era clar uluit. Părea aproape că nu cuprindea sensul spuselor ei.

-Cred că trebuie să mă uit în dicţionar, să văd ce-nseamnă „atenţii scârboase”, făcu el. Nu cred că mi-am actualizat chiar toate aceste expresii noi...

-Of, zise ea exasperată. Ştii ce vreau să spun.

-De fapt nu ştiu ce vrei să spui, dar îmi pot imagina. Însă nu ştiu de ce ai luat tu amabilitatea mea drept altceva.

Până la urmă el avea dreptate. Fusese doar amabil. Simţurile ei care exacerbau în preajma lui fuseseră cele care o determinaseră să plece aproape dramatic. Se înroşi uşor.

-Poate că ai dreptate, cedă ea cu vizibilă neplăcere. Dar asta nu explică ce cauţi tu aici, mai ales când ai afirmat foarte clar faptul că nu vrei să fim amici. Ceea ce este perfect. Pentru că nici eu nu vreau.

Se opriseră în loc. Soarele era mai puternic acum, lumina lui pătrunzând prin deschiderile largi ale ferestrelor din hol. Raff strânse ochii uşor, ca şi cum lumina îl deranja şi îşi ajustă poziţia astfel încât să stea uşor în umbră.

-De fapt, într-un fel, tu m-ai adus aici.

Ea ţocăi din buze, exasperată.

-Când ai vorbit cu voce tare şi mi-ai rostit numele, a fost ca şi cum m-ai chemat. Şi am venit. Nu mi se permite să nu vin când cineva mă strigă.

Părea că acest lucru nu-i făcea nici lui plăcere.

-Atunci mă mir cum ai pierdut partea în care îţi ziceam să pleci, îi dădu ea o replică sarcastică.

Raff făcu un pas spre ea. Un curent uşor de aer îi trecu peste faţă lui Halo la mişcarea lui, mirosul lui producându-i o stare de confuzie. Simţurile ei se ascuţiră, în timp ce inima ei bătea mai tare.

Nu înţelegea. Nu era normal ca ea să aibă acea atitudine faţă de el. Din nou gândi că era din cauza celuilalt bărbat. Scrâşni din dinţi, acelaşi sentiment neplăcut, asemănător cu furia, dar care nu era tocmai furie, necunoscut, cuprinzându-l. Se va alătura planului lui Ancient. Acum însă nici nu se gândea la alte intenţii obscure, importante. Se gândea doar la simplul fapt că o va îndepărta de acel ins, iar ea va fi numai în preajma lui, învăţând să trăiască doar cu el, până ce ar fi căzut pradă lui, din nou. Şi ideea asta îl umplea de o stranie satisfacţie. Ochii lui începură să licărească.

-Tu eşti... eşti cumva un vrăjitor?întrebă ea. Ai puteri magice?

-Puteri magice? Interesantă idee. Să zicem, dădu el din umeri. De ce?

Pur şi simplu nu-i putea spune că odată ce ochii lui au început să strălucească iar, mintea ei, raţiunea ei slăbea din ce în ce mai mult.

-Mă întrebam doar, spuse ea cu răsuflarea tăiată. În fine, se scutură ea, revenindu-şi uşor. Trebuie să plec acum. Sper că asta o să faci şi tu, nu-i aşa? Să pleci, adică.

-Să plec, să plec, se strâmbă el. Ba pleci tu, ba plec eu. O ţii într-una cu asta.

-Nu-nţelegi că nu vreau să am de-a face cu tine?

Halo se depărtă cu rapiditate. Îl jignise, ştia asta. Văzuse unda de şoc trecând peste faţa lui, înainte ca ea să se întoarcă. El nu avea **poate** nici o vină de reacţiile ei sălbatice şi nefireşti.

-Eşti cam îmbujorată, zise Wind în loc de salut.

-E frumosul ăla al ei, sunt sigură, făcu şi River. Ce mai face Sin?

-Nu puteţi şi voi să vă gândiţi la lucruri mai serioase?le reproşă Halo.

Refuza cu încăpăţânare chiar şi să se gândească la Raff, de teamă ca acesta să nu apară pe neaşteptate în mijlocul lor. Chiar dacă el îi spusese că e necesar ca numele lui să fie spus cu voce tare pentru ca el să apară, ea nu vroia să rişte. Îşi şi imagina reacţia fetelor, mai ales a lui River.

-Aş fi de acord cu asta, zise Flame ca replică la spusele ei.

-Adică la ce?făcu River. Aici totul e la fel. Plictiseală.

Wind îi ţinu isonul, căscând ostentativ.

-Ascultaţi, îşi coborî Halo vocea, atrăgându-le atenţia astfel.

-Ce?

Capetele fetelor se aplecară, apropiindu-se unele de altele.

-Ce ştiţi despre ceilalţi de aici? Îi cunoaşteţi pe toţi?

-Aproape, răspunse Forest.

Nu ştiau de ce vorbesc în şoaptă. Oricum erau monitorizate în permanenţă şi se ştia despre ce vorbeau. Nu-i mai atrase atenţia lui Halo în legătură cu acest lucru.

-Şi poţi să-mi faci un rezumat scurt cu privire la asta?

-Dacă-ţi face plăcere...

-De ce te interesează?

Vocea lui Flame nu era bănuitoare. Era mai mult curioasă, dar într-un sens în care părea că o aprobă pe Halo.

-O să vă spun, le promise Halo. Eu cred că cineva se foloseşte de toţi cei de aici pentru a crea o altă lume. Sau cel puţin se va folosi.

-Doamne, făcu Wind, dar ai mers chiar departe cu gândul.

-Nu, o contrazise Flame. Are sens ce pune ea. Chair are foarte mult sens. Asta ar explica foarte multe lucruri, nu credeţi?

Forest dădu din cap, gânditoare. Wind încă reflecta. Doar River părea încă neîncrezătoare.

-Haideţi, fetelor, pledă Halo. Sunteţi – suntem, se corectă ea, energiile primordiale. Iar cei de aici au fel şi fel de puteri adiacente. Şi suntem ţinute la un loc, fără să putem pleca de aici. Care e scopul? Nimeni nu mă convinge că totul e doar coincidenţă şi nici nu pot să cred că suntem ţinuţi aici, chiar împotriva voinţei noastre, pentru propriul nostru bine. Cine decide ce e bine pentru noi şi ce nu? Aţi studiat despre marea facere. Nu vedeţi că întrunim toate elementele, toate lucrurile necesare unei a doua faceri? Chiar dacă nu atât de perfectă ca prima? Pentru ce toată lumea face antrenamente de luptă? Cu cine ne vom lupta? De ce?

-Eu sunt convinsă, zise Flame, secondată de Forest.

-Mda, e posibil să ai mare dreptate, cedară şi Wind şi River. Şi atunci ce e de făcut? Ce se va întâmpla cu noi? Cu cei de afară?

Referindu-se la „cei de afară” se referea de fapt la familile lor, la prietenii lor, la lumea reală.

-Nu ştiu încă, răspunse Halo. Dar eşti dispusă să rişti ca să vezi ce se întâmplă? Pentru ca ceva să înceapă altceva trebuie să se termine, nu?

Vorbelor ei îi urmă o tăcere apăsătoare. Fiecare dintre ele reflecta. Era mult adevăr în ceea ce spunea Halo.

-Acum înţelegeţi de ce mă interesează tot despre toată lumea? Trebuie să ştim bine cu ce avem de-a face pentru a putea pune cap la cap toate lucrurile.

Flame dădu din nou din cap a aprobare.

-Păi, să începem, zise River. Uită-te la masa aia de acolo, cea din faţă, de lângă uşă. Sunt Stone şi Shape. După cum îţi indică şi numele lor, Stone poate să preschimbe orice în piatră, inclusiv pe el însuşi, iar Shape poate lua orice formă de animal.

Halo asculta atentă, reţinând chipurile şi capacităţile acestora.

-Mai la dreapta, continuă Wind, la masa cealaltă, sunt Ice şi Weather. Ice poate transforma orice în gheaţă, iar Weather comandă vremea. Poate crea orice fenomen meteorologic de care ai auzit şi încă unele de care nu ai auzit.

-Urmează mai încolo Gem, Gold şi Kyn. Gem transformă pietrele banale în nestemate. Gold transformă orice în aur, iar Kyn are puterea de a mişca lucrurile doar cu mintea.

-Mai lăsaţi-mă şi pe mine, se burzului River. În partea astalaltă sunt Glow, Dark şi Light. Glow are puterea de a da strălucire la orice. Dark poate lua vederea oricui, şi chiar să inducă întunericul, iar la capătul opus, Light luminează orice, oricând.

Cu cât fetele vorbeau mai mult, explicându-i lui Halo despre ceilalţi şi despre puterile acestora, cu atât fata simţea fiori reci pe spinare, de-a lungul coloanei vertebrale.

Urmară apoi Good Feeling, care putea să inducă oricui orice stare emoţională pozitivă şi Bad Feeling, care putea de asemenea să inducă stări emoţionale, dar negative. Era apoi Doctor, cel care putea vindeca orice rană doar cu o simplă atingere de mână. Iar la final era Witch, care putea combina în vorbe anumite energii pentru a obţine ceea ce dorea.

-Nu ştim chiar tot despre toată lumea, se scuzară fetele. Mai sunt destui. Majoritatea au doar abilităţi fizice mari. Cred că cel de acolo este Angel, care are puterea de a se teleporta. Se dematerializează şi se materializează oriunde.

Halo tresări. Asta făcea şi Raff. Oare şi el avea tot această putere a teleportării? Doar că el apărea la simpla pronunţare a numelui său. Era ceva mai mult de atât?

-Şi mai sunt cei cu puteri fizice foarte mari, care pot smulge copaci din rădăcini, care pot sfărâma stânci cu mâinile goale, sau care au capacitatea de a se autoregenera foarte rapid. De exemplu tipul ăla cu părul roşu, Wound, se vindecă imediat, de orice rană. Îţi dai seama că nici o boală nu se lipeşte de el. Am văzut cu ochii mei odată când s-a vărsat oala cu mâncare peste el. A fost greţos de-a dreptul, se cutremură Wind. Începuse să miroasă a carne de om arsă, a păr ars. Pielea de pe el era toată luată până la carne. Ţesuturile individului aproape că fierbeau. S-a văitat ca naiba, îţi dai seama, dar în câteva minute arăta normal, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Jur că am văzut cu ochii mei cum carnea lui macră a început să capete crustă şi pe deasupra a apărut epiderma, pielea refăcându-i-se uluitor de rapid. Nu i-a rămas nici un semn. Iar cel de acolo, care pare străveziu, Cam, are puterea de a se face invizibil, adică se confundă cu mediul înconjurător ca un cameleon.

-Vă daţi seama ce poate face cineva care deţine **toate** aceste puteri la un loc?şopti Halo.

Fetele tăcură. Fiecare era gânditoare. Pumnul îmbrăcat în mănuşă al lui Flame lovi masa, făcând tacâmurile să sară cu zgomot. Câţiva întoarseră capetele spre ele.

-Nu pot să cred că am fost atât de oarbe, zise ea printre dinţi, furioasă.

Forest o atinse consolator.

-Pur şi simplu nu aveam cum să mergem atât de departe cu gândul, o încurajă ea.

-Asta nu e o scuză, mormăi Flame, mai îmblânzită totuşi.

-Păi de-asta a venit Halo aici, nu?sparse River acea atmosferă prea serioasă, prea încordată. Ca să ne deştepte şi pe noi. Nu degeaba are creierul mai mare ca oricine de aici.

-Nu am creierul mai mare, explică Halo, jenată oarecum de remarca prietenei sale. Am creierul tot atât de mare ca şi voi, doar că eu folosesc mai mult din el.

-Tot aia e, dădu River din umeri, ca şi cum era de la sine înţeles acest aspect.

Forest începu să vorbească cu o oarecare teamă.

-Ştiţi că tot ce-am vorbit noi aici ştiu şi cei care ne monitorizează, nu? Ştiţi că vor fi urmări.

-De undeva trebuie să înceapă, făcu Halo cu nepăsare. Mi-e mai frică de ceea ce poate fi decât de ceea ce este deja concret.

-Nu-mi place când vorbeşti atât de complicat, se plânse River. Spui lucurui aşa de ciudate uneori, că nu înţeleg nimic.

Până şi Flame zâmbi.

-Mă şi mir de ce oare, făcu ea în zeflemea. La cât eşti tu de profundă....

River scoase limba la ea, strâmbându-se. Gongul care anunţa sfârşitul prânzului se făcu auzit şi fetele se pregătiră să se ridice.

-Îmi promiteţi că vă veţi gândi la asta?întrebă Halo.

-Nu avem la ce să ne gândim. Ne-ai convins deja, spuse Flame.

-Nu, zise Halo, la asta adică la o metodă de a împiedica acest lucru.

Forest o asigură în tăcere. Celelate aprobară şi ele, la fel.

-Antrenaţi-vă bine, fetelor, şopti Halo către ele. S-ar putea să fie un război.

Flame zâmbi, ca şi cum ideea nu-i displăcea deloc.

-Gândiţi-vă la puterile celor de aici şi antrenaţi-vă într-un fel în care le-aţi putea combate capacităţile.

-Hei, făcu River cu importanţă. Noi suntem cele mai puternice de pe-aici. Noi suntem puterile primordiale.

-Aşa e, îi ţinu Wind isonul.

-Aşa e, le dădu Halo dreptate. Dar noi suntem mai puţine decât ei. Şi nici puterile lor nu sunt de neglijat. Mie îmi place ca la orice problemă pe care o am de rezolvat să cunosc foarte bine ipotezele şi concluziile. Vouă nu?

-Haideţi, fetelor, făcu River, dându-şi ochii peste cap, să mergem. Iar a-nceput să filozofeze.

Halo zâmbi, dar se întrebă în acelaşi timp dacă ele o luau în serios. Pentru că ea nu glumea. Şi nici timpul nu era în favoarea lor, era sigură de acest lucru. Preocupată, se îndreptă mecanic spre bibliotecă. Dacă vroia să aibă chiar şi cea mai mică şansă împotriva unui duşman care pe cât era de invizibil, pe atât îl simţea de puternic, trebuia să cunoască tot ce se putea cunoaşte, de la facere şi de dinaintea ei.

Era inexplicabilă această emoţie care punea stăpânire pe ea, ori de câte ori se îndrepta spre clădirea impozantă, unde o aşteptau ore de studiu într-o încăpere pe care nu reuşise s-o vadă la justa sa valoare până acum. Ajunse în acel loc semiîntunecat şi vag parfumat. Nu-i simţea prezenţa acolo.

-Raff?îl chemă ea.

Raff era în biroul lui Ancient, stând de vorbă cu acesta.

-Lucrurile se precipită, spuse Ancient şi în glasul lui se ghicea o oarecare nerăbdare care-l miră pe Raff. Totul pare să scape de sub controlul strict de până acum. Ea e prea înzestrată mental. Te-ai mai gândit la propunerea mea de o ţine sub supraveghere strictă, pentru a afla dacă a evoluat?

Raff îşi aminti de reacţia ei, de vorbele ei, de atitudinea ei întreagă şi strânse maxilarele. Nu vroia deci să aibă de-a face cu el deloc, nu? Ei bine, el, Raff, se va îngriji personal pentru a-i demonstra că lucrurile ieşeau întotdeauna cum vroia el. O va ţine cu el până la judecata de apoi dacă era cazul, doar pentru a-i demonstra că nu avea cum să fie atât de indiferentă faţă de el, atât de pornită împotriva lui. Îi va demonstra că aveau ceva în comun şi acel ceva era o pasiune mare cât mii de ani trecuţi. Cristalul din pieptul lui îl răni puţin când în interiorul lui se răsuci ceva, dar care îi provocă totuşi o satisfacţie aparte la ideea ca ea să i se predea.

Între întrebarea lui Ancient şi răspunsul lui nu fu nici un timp ezitant. Îşi păstrase abilitatea de a gândi instantaneu mai multe lucruri odată.

-Da, m-am gândit, răspunse el. Şi da, o voi supraveghea îndeaproape. Tu doar ocupă-te ca ea să-şi merite pedeapsa. Ştii că nu poţi comite nedreptăţi aici. S-ar isca o revoluţie şi nu cred că e ceva ce te-ar avantaja.

Auzi vocea ei strigându-l.

-Trebuie să plec, murmură el, apoi se dematerializă din faţa lui Ancient.

-Nici o problemă, răspunse Ancient, deşi rămase singur. Nici o problemă în-tr-adevăr. Aşa cum am mai spus, Halo Duncan e pe punctul de a comite una dintre cele mai mari greşeli. Şi asta foarte curând. Mai curând decât crede ea. Pentru că e mai deşteaptă decât era înainte şi decât m-am aşteptat eu, mai periculoasă chiar.

Raff apăru în faţa lui Halo. Zâmbi subţire şi ea percepu o ameninţare. Deja inima ei bătea prea repede. Poate din cauza unei primejdii pe care el părea s-o reprezinte, poate din cauza parfumului greu din atmosferă care se accentuase când el apăruse, poate doar pentru că-l vedea.

-Mă căutai?întrebă el.

CAPITOLUL VII

ISPITE

Pentru prima oară Halo fu recunoscătoare lipsei de lumină din încăpere. Pentru că aşa putea să ascundă roşeaţa pe care şi-o simţea întinsă peste toată faţa. Îşi simţea obrajii încinşi şi doar cu efort rezistă impulsului de a-şi face aer sau de a-şi acoperi pometţii cu palmele.

-Nu te căutam, explică ea. Vroiam doar o carte.

Se aşeză la masa obişnuită şi aşteptă. De data asta Halo avu impresia că el o studiază cu un fel de curiozitate, dar având totodată o luminiţă în ochi care nu prevestea nimic bun. Parcă el ştia ceva ce ea nu. Orice ar fi fost, era convinsă în acelaşi timp că urma să afle şi ea.

-Eşti un nemuritor, nu-i aşa?întrebă ea.

El o privi lung înainte de a-i răspunde.

-Să zicem, acceptă el. Tu eşti?

Raff vroia să vadă dacă ea ştia cine era ea în realitate pentru a-l putea ţine la curent pe Ancient cu evoluţia ei, dar în acelaşi timp era straniu de curios în legătură cu tot ce reprezenta ea acum.

-Nu, negă ea. Nu aşa. Şi ai puterea de a te teleporta, nu-i aşa?

-Desigur că deja ai observat acest lucru, făcu el sardonic. Aşa că mă întreb de ce te frământă curiozitatea în legătură cu cineva cu care ai afirmat foarte clar că nu vrei să ai de-a face? Vrei să aflii povestea vieţii mele? Asta este?

Halo fu recunoscătoare din nou întunericului din jur.

-Nu vreau să aflu povestea vieţii tale, scrâşni ea.

Dar ar fi vrut să afle mai multe despre el, despre puterile lui, pentru a şti exact cu ce urma să se confrunte. Sau cel puţin asta îşi spunea.

-Atunci?

Tonul lui însă lăsa să se înţeleagă că nu putea fi păcălit.

-Bănuiesc că e pură curiozitate academică, găsi ea un răspuns care o mulţumi.

-Mhm.

Şi asta fu tot ce mai scoase Halo de la Raff. El era destul de suspicios şi nu mai avea să-i spună nimic, asta era foarte clar pentru ea. Când el se apropie pentru a-i dechide manuscrisul vechi, mirosul lui pregnant o învălui.

-Ce miros e ăsta?întrebă ea, neputându-se abţine.

-Da, răspunse el oarecum gânditor, ai spus deja că nu-ţi place nici mirosul meu...

-Nu am spus aşa ceva, sări Halo.

-Atunci îţi place?făcu el viclean, pe un ton leneş.

-Nu am spus nici asta, se apără ea. Aşa cum ţi-am spus, sunt doar curioasă. Pură curiozitate convenţională, adăugă ea, ca şi cum nu ar fi vrut ca Raff să înţeleagă greşit – Doamne fereşte – cum că **ea ar fi fost curioasă în legătură cu el.**

-Păi atunci cred că îţi voi răspunde când vei vrea să ştii dintr-un anume alt interes.

Raff realiză că el chiar spunea adevărul în acel moment. **Vroia** ca ea să fie interesată de el.

-Mda, păi probabil că n-o să aflu niciodată atunci, nu?zise ea cu sarcasm.

-Vom vedea, nu se dădu el bătut.

-Acum **pot** să studiez **în linişte**?

Raff rânji.

-Dar tu m-ai ţinut de vorbă, cu întrebările tale curioase...academice, desigur.

Halo nu îi mai răspunse, aplecându-se concentrată asupra cărţii. Dar se minţea chiar şi pe sine cu concentrarea ei. Nu reuşea să-şi focalizeze atenţia suficient. Era distrasă în permanenţă de prezenţa lui pe care o simţea undeva în jurul ei. Avea simţurile suficient de treze pentru ca totul în ea să fie ca un radar care determina prezenţa lui, vizibilă sau nu. Fire invizibile o atrăgeau spre el, ca într-un abis.

Raff era din nou uimit. Esenţa lui, care făcea parte din el aşa cum organele făceau parte din oameni, era aroma pe care toţi îngerii o aveau şi ştia că era un efluviu de sorginte divină: iasomie cu patchouli, ambră, vanilie şi iaspis. Era imposibil ca orice muritor sau nemuritor care ar fi simţit acest miros să afirme că nu-i place. Dar de fapt ea nu afirmase acest lucru, spusese ea. Dar nu afirmase nici contrariul. Probabil că era doar intrigată. Intrigat era şi el. Înainte, ea ar fi dat, după cum spusese chiar ea pe atunci – chiar şi sângele ei pentru o picătură de parfumul pe care el îl emana.

-Ador acest iz al tău, făcu ea, apoi îi adulmecă gâtul uşor, nasul ei fin atingându-l. Este cel mai perfect miros. Ca şi tine.

Chicotise ca o fetiţă, în timp ce el îşi împreuna mai tare braţele în jurul ei. Atingerea ei pe gâtul lui îi făcu sângele să fiarbă.

-Aş vrea să păstrez acest miros pentru o veşnicie, chiar dacă pentru fiecare picătură din parfumul tau aş plăti cu picătură din sângele meu, şopti ea mai departe.

Răsuflarea ei caldă îl înnebuni. O strânse şi mai mult în braţe.

-Au, protestă ea. Mă doare, eşti prea puternic!Dar nu-i nimic, aş vrea să fiu chiar şi mai aproape de tine, dacă s-ar putea...

Amintirea era atât de clară în mintea lui, încât parcă abia se întâmplase. Braţele îi zvâcneau de parcă chiar o ţinuse între ele, iar venele îi erau încinse de dorinţă. O privi din nou. Halo era aplecată peste carte. Părul lung, argintiu, i se despărţise la ceafă, lăsându-i gâtul fragil la vedere. Era ca o invitaţie pentru ca el să-şi lipească buzele de locul acela. Fără să-şi dea seama, se apropie de ea, aplecându-se uşor. Nu putea fi văzut. Nu-şi luase formă vizibilă încă. **Putea măcar** să miroasă pielea ei. Trase aer în piept. Emanaţia ei era ca un drog. Venele i se dilatară sub viteza circulaţiei sângelui.

El era undeva în spatele ei, aproape. Foarte aproape. Ştia acest lucru pentru că simţea ca şi cum mii de ace îi înţepau ceafa. Deci el avea şi puterea de a fi invizibil, sau de a se confunda cu mediul.

Cumva, atmosfera se schimbase subtil, deşi nu-şi dăduse seama când sau cum. Temperatura crescuse parcă. Ceaţa aceea care persista era mai densă. Printre sâni îi alunecă prima dâră de transpiraţie. Deasupra buzei superioare se strânseseră broboane. La fel şi deasupra sprâncenelor. Fără motiv, inima îşi înteţise bătăile şi descoperi că abia mai poate înghiţi. Fluidul olfactiv din aer era mai greu, mai vanilat parcă. Ceva ca nişte instincte sălbatice începu să crească în ea. Îi venea să se întoarcă spre el, să-l zdruncine într-un fel, ba chiar să muşte din el. Amintindu-şi perfect de forma buzelor lui care trădau o senzualitate debordantă, era tentată să-şi pună gura peste ele pentru a le simţi forma, gustul şi pentru a vedea ce senzaţii erau capabile să-i stârnească. Aproape că gemu, neauzit însă. Îşi lăsă capul peste carte.

Nu mai avea nici un rost să stea acolo. Pentru că oricum nu se putea concentra, pentru că aceste senzaţii din ea o speriau.

Raff percepu imediat schimbarea stării ei, fapt care-i aduse o un sentiment de euforie, dar care îi accentua dorinţa pe care o simţea pentru ea. De aceea nici măcar nu încercă s-o oprească atunci când ea se ridică şi plecă fără un cuvânt. El avea nevoie să-şi păstreze autocontrolul şi erau momente, ca acesta, când abia reuşea. Nu dorea să să se autoprovoace şi mai mult. Îşi demonstrase de prea multe ori înainte că era slab, lipsit de voinţă, condus numai de patimă şi de instincte în preajma ei. Însă ceea ce-l nedumerea era faptul că deşi avusese această pasiune extremă pentru ea întotdeauna, niciodată până acum cristalul pe care-l avea acolo unde ar fi trebuit să fie inima nu-l înţepase. Erau nişte dureri pe care le simţea când şi când, ca nişte împunsături, de parcă acele cristale se răsuceau. De aceea trebuia să o ţină mai mult timp lângă el, să descopere ce însemna acest lucru, dacă era vorba despre o transformare, ori Ancient avusese dreptate şi ea evoluase suficient de mult pentru a putea fi adusă la starea ei iniţială, iar el îşi va fi recuperat aripile.

Ea nu mai era blândă. Nu mai era supusă, aşa cum fusese odată. Nici măcar maleabilă nu era. Calităţile ei de războinică – războinica aproape perfectă care fusese şi care era sigur că încă era – reieşeau acum şi din manifestările ei, mai degrabă lipsite de graţie. Îşi imagină cum ar fi putut ea să i se predea, cu aceeaşi impetuozitate de care dădea dovadă acum, cu aceeaşi sălbăticie. Din gâtul lui ieşi un sunet gros, excitat. Ea nu reprezentase niciodată o provocare pentru el înainte. Dar acum întreaga ei atitudine era pentru el ca un afront, îl aţâţa şi într-un alt fel decât strict fizic. Ei bine, zâmbi el, nu fusese niciodată genul care să nu răspundă unei provocări.

Halo aproape că se izbi de Ancient. Era atât de grăbită să pună orice distanţă între ea şi acel aer fierbinte, greu de respirat, între ea şi Raff, atât de orbită de propria ei fugă, încât nici nu-l văzu pe bătrânul om care se mişca cu o încetineală lină, plină de un farmec ciudat.

-Dar eşti foarte grăbită astăzi, îi atrase el atenţia, în loc de salut.

-Oh, bună seara, făcu ea uimită. Îmi cer scuze pentru graba mea. Nu v-am văzut. Bănuiesc că eram adâncită în gânduri.

-Nu face nimic, o iertă el senin.

Halo era cu atât mai surprinsă cu cât nu-şi amintea să-l fi văzut pe Ancient în afara biroului său. Ce era atât de important încât acesta să-şi părăsească sanctuarul?

-Păi...cred.. că mă duc la masă acum, zîmbi ea nesigură.

-Este o idee bună, într-adevăr. Du-te, draga mea. Eu o să mai întârzi probabil pe aici ceva timp. Am foarte mult de lucru. Vreau să organizez o actualizare a întregii biblioteci şi îţi poţi da seama că nu e un lucru uşor de făcut. Şi nici care să necesite puţin timp.

Vocea lui era suavă, ca de obicei, poate chiar mai suavă. Halo avu senzaţia că el încerca să-i transmită ceva, dar nu era sigură ce anume. Se depărtă mai încet de data asta. O idee îi încolţi în minte. Tentaţia era atât de mare, încât nu era sigură că-i va rezista.

În timp ce ea se îndrepta spre sala de mese, Ancient rămase pe loc. Ideea pe care el i-o insinuase lui Halo prindea contur în mintea acesteia din ce în ce mai mult. El era maestrul ispitelor. Ştia că Halo nu va rezista.

Şi aşa era.

Cu Ancient ieşit atât de mult timp din birou, nu putea ea, Halo, să facă un experiment? Va reuşi ea să vadă cât timp îi va lua să se întoarcă în lumea reală, apoi înapoi, aici? Să vadă dacă acea uşă tridimensională putea fi deschisă şi închisă cu uşurinţă, pentru viitoarele planuri care îi apăreau în creier ca nişte schiţe imprecise? Pentru că era convinsă că ea şi restul ceilalţi se aflau undeva într-o lume paralelă, care coexista cu lumea reală. Doar axele universale erau altele. Liniile spaţiale şi temporale erau cele care difereau, alcătuind un fel de buclă temporală. Putea fi unica ei şansă de a afla acest lucru. Pentru că la fel de bine ştia că Ancient nu-şi va mai părăsi biroul atât de curând şi atât de mult timp. Şi pentru că era foarte important ca ea să afle, să ştie totul despre acel loc. Să cunoască pericolele cu care se confrunta pentru a şti să le evite pe viitor.

În loc să-şi menţină drumul către prietenele ei, ea schimbă brusc direcţia, după cum prevăzuse Ancient cu precizie. Nu era conştientă de exactitatea pericolului faptei pe care urma s-o facă, dar simţea gustul primejdiei. Inima îi bătea cu putere. Era destul de puternică să încerce? Şi dacă eşua, cât de rău putea să fie? Cât de grele puteau fi urmările?

Intră în biroul pe care acum îl ştia destul de bine. Până şi sunetul propriei respiraţii i se părea că e prea tare. Cel mai mic zgomot părea că se amplifică, chiar şi paşii ei neauziţi, de altfel, înăbuşiţi de covorul gros. Toate particulele din mediul respectiv păreau că vibrează, ca pentru a-i semnala ei prezenţa.

Rafturile acoperite cu cărţi o atrăgeau. Coperţile acestora sclipeau holografic, atrăgând-o inexplicabil. Fără a rezista, trecu cu degetele peste marginile uneia dintre ele. Oare cât timp mai avea? Îşi ascuţi auzul, dar nu percepu nici un sunet. Totul era nemişcat şi tăcut. Deschise cartea şi înmărmuri. Nu avea decât o singură filă. Pe ea era o imagine care se transforma, ca şi cum îi arăta continuarea celei precedente. Imaginea însă era sonoră. Vorbea. Dedesubtul imaginii erau şi cuvinte care se mişcau continuu. Parcă urmărea un film cu subtitrare. Numai că limba vorbită – o recunoştea acum – era limba îngerilor, pe care nu reuşise să şi-o însuşească încă. Iar cuvintele care se succedau în permanenţă erau şi ele scrise în aceeaşi limbă. La auzul sunetelor clare, emise de carte o închise brusc, înghiţind speriată. Puse cartea la loc cu repeziciune, amintindu-şi scopul pentru care ea se afla acolo.

Privi din nou prin cameră către mijlocul podelei, acolo unde stătuse prima oară când venise aici.

Cercurile acelea din aur, încadrate de pătrat, însoţite de simbolurile ciudate reprezentau o uşă, era convinsă de asta. Acelea erau coordonatele care făceau diferenţa între cele două lumi. Aruncă apoi o privire rapidă la tot ce o înconjura. Chiar pereţii rotunzi, acoperiţi de oglinzi alcătuiau o formă geometrică precisă. Înţelegea mai bine acum rostul oglinzilor. Ele erau acolo pentru a amplifica lumina până la intensitatea unei unde laser, cu ajutorul căreia puteai să faci saltul între curbele temporale. Se postă în mijlocul cercurilor care începură să emită lumini aurii. Acestea o încadrau. Luminile se ridicau tot mai sus, creând o peliculă luminoasă puternică, amplificată de oglinzile mari din jur. Pelicula începu să se onduleze de jos în sus şi invers, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Viteza cu care ea făcea valurile luminoase respective era atât de mare, încât ea nu mai putu ţine ochii deschişi.

Când deschise ochii, clipi de câteva ori. Era întuneric în jurul ei. Era acelaşi peisaj de adineauri, doar că acum se afla în lumea reală. Mirosul era umed, de vechi şi de praf.

Ar fi fost atât de uşor să renunţe la tot, să plece de acolo... să meargă s-o vadă pe Claire...să meargă acasă. Ar fi fost atât de uşor să se întoarcă la viaţa ei reală, umană! Şi atât de tentant!

Doar o clipă se gândi la acest lucru. Nu dură mai mult de o fracţiune de secundă. Era doar mai mult un gând răzleţ, fugitiv, care îi trecu cu mare viteză prin minte. Nu era mai mult de o ispită, pe care o alungă, aşa cum îşi alungase şi alte tentaţii din cap.

Multe lucruri depindeau de ea, de alegerile ei, de deciziile ei. La fel, şi multe fiinţe. Prietenele ei, Sin, toţi erau acolo, bazându-se pe ea, crezând în ea. Şi Raff era tot acolo. Se enervă uşor pe ea însăşi la această idee. Se concentră din nou la ce avea de făcut. În lumea aceea mai mult abstractă, energetică, uşa tridimensională se activa singură deci. Aici nu era la fel. Îşi aduse aminte că data trecută rostise cu voce tare simbolurile din cercuri. Deci din **lumea reală** uşa se acţiona prin amalgamarea, prin amestecarea la un loc a unor elemente disparate, eterogene, adică sunetele şi formele.

Întoarcerea înapoi fu mai lină. Apăru înapoi în biroul lui Ancient şi îngheţă. Acesta era aşezat la biroul lui, privind-o fix, cu ochi reci.

-Ia te uită!zise el cu surprindere, uitându-se la ea.

Privirea lui îi transmitea lui Halo faptul că ceva îl uimise peste măsură, dar nu înţelegea ce anume.

-Aşaaa deci, continuă el acuzator. Nu eşti de încredere.

Halo nu avu puterea de a vorbi. Era foarte clar acum că acest bătrân provocase totul.

-Tu mi-ai înscenat asta!îl acuză ea.

-Oare?făcu el. Eu doar am creat o posibilitate în acest sens, recunosc. Trebuia să văd dacă se poate avea încredere în tine, dacă eşti în stare să păstrezi intactă viaţa noastră aici. E de datoria mea să ştiu astfel de lucruri, pentru a putea proteja cât mai bine această lume. Dar **eu** nu te-am îndemnat la **nimic**. **Tu** ai fost cea care a profitat de împrejurări. Nu da vina pe alţii pentru propriile tale acţiuni.

Halo trase aer în piept ca pentru a spune ceva, ca pentru a se apăra într-un fel. Dar nu o lăsă să vorbească.

-Fiecare dintre cei de aici a avut aceeaşi ocazie pe care ai testat-o tu acum. Unii au profitat de ea, ca şi tine, alţii nu. Şi să ştii că toţi cei care au îndrăznit să pericliteze lumea noastră au plătit pentru asta. Aşa e normal. Trebuie să ne asigurăm că o astfel de întâmplare nu se va mai repete.

-Ce vrei să spui cu asta?

-Uită-te la tine!ridică el tonul, indicându-i oricare dintre oglinzile mari din încăpere.

Ea îi urmă sfatul răstit şi icni şocată când se văzu. Schimbarea ei era vizibilă. Ovalul feţei era mai bine definit, trăsăturile ei fiind clar modificate, maturizate. Părul îi era mult mai lung. Contururile ei erau în întregime mai feminine, mai rotunjite. Ridică o mână pentru a se convinge că imaginea reflectată în oglindă se mişca odată cu ea. Nu era niciun dubiu în privinţa asta. Era chiar ea, doar că mai în vârstă. Se simţea mai bătrână chiar şi interior vorbind, cu mintea încă şi mai dezvoltată.

Halo realiză că undeva între trecerea ei în lumea reală şi întoarcerea ei aici, cumva se schimbase. În primul era mai matură. Era mai stăpână pe ea. Nesiguranţele ei nu mai erau la fel de accentuate. Niciodată nu avusese tresăriri de orgoliu, iar acum dovedea o încredere în propriile calităţi care o uimeau şi totodată o făceau să fie conştientă de o

stare care semăna cu automulţumirea de sine. Se simţea răspunzătoare pentru soarta celorlalţi, iar această răspundere parcă atrăgea după sine o nouă putere. Ştia că era schimbată. Avea timp să-şi pună întrebări mai târziu în legătură cu acest lucru. Avea să se sperie mai încolo de această schimbare a ei. Pentru că acum nu era nici timpul, nici locul.

-Vezi ce se întâmplă când încalci regulile? Apropie-te!îi comandă el.

Halo nici nu îndrăzni să se împotrivească aşa că se duse în faţa lui. Îi despărţea doar biroul, acea piesă de mobilier impozantă.

-Eşti instigatoare, intrigantă şi trădătoare!

Acuzaţiile lui o şocau, mai ales că erau făcute pe un ton mai degrabă veninos. Parcă împroşca acele cuvinte, parcă la scuipa.

-Nu ştiu la ce te referi.

Coloana ei vertebrală se îndreptă, iar capul zvâcni în sus, cu nas cu tot. Întreaga ei alură era mândrie. Ancient nu putu să se împiedice în a aprecia acea atitudine a ei.

-Nu ştii, zici?făcu el. Păi atunci ce-ar fi să-ţi reîmprospătez memoria? Deşi mă surprinde că o fiinţă aşa excepţională cum eşti tu poate să uite atât de repede.

Halo preferă să nu replice la aceste ironii. Era mai presus de ele. Din nou Ancient o admiră, fără să vrea.

-Nimic din ce se face, se experimentează, ori se vorbeşte aici nu ne este ascuns, continuă Ancient.

-Ştiu acest lucru. Asta nu înseamnă că mă fac vinovată de acuzaţiile tale absurde.

-Chiar astăzi ai instigat pe câţiva subiecţi împotriva acestui stil de viaţă, împotriva acestei lumi, mult mai perfectă decât cea din care vii tu. Ce vrei să faci? Să produci o răzmeliţă? Ştii tu împotriva cui te pui? Plus că nu are nici un sens această atitudine a ta de împotrivire. Ce vă lipseşte aici?

Ancient o confunta direct, vedea Halo. Nici nu vroia să nege ceva. Poate dacă îl provoca şi ea la rândul ei puţin, îl va face să aibă chiar şi cea mai mică scăpare, chiar şi cea mai mică pierdere de control. Deja vedea că pentru el, celelalte persoane nu erau nimic mai mult decât nişte „subiecţi”.

-Recunosc acest lucru, zise ea. Dar eu nu voi numi atitudinea mea „instigare”, ci atitudinea unui om care doreşte să **ştie cu adevărat** ce se întâmplă aici. Atâta timp cât se pare că este un loc unde ne vom duce vieţile până la capăt, avem dreptul totuşi să putem alege felul în care vrem să trăim, dacă asta este cu adevărat ceea ce se întâmplă aici.

-Ah, da. Să nu uităm despre ideile tale îndrăzneţe şi aberante totodată despre facerea unei alte lumi. Şi pentru ce o altă facere, când aici este deja o altă lume?

Halo se aplecă puţin pentru a-l putea privi în ochi când îi răspunse.

-Asta tu să-mi spui. Sau cineva care poate.

Ancient nici măcar nu tresări, aşa cum presupuse ea că va face. Râse în schimb.

-Ai devenit îndrăzneaţă, draga mea. Acest lucru poate fi o calitate, sau nu. Depinde cum îţi foloseşti îndrăzneala.

Era o ameninţare foarte clară în expresia lui, dar Halo nici nu o băgă de seamă. Dădu din umeri.

-Tot ce pot să fac e să-ţi promit că voi afla ce se petrece cu adevărat aici.

Aşa cum el o ameninţase destul de făţiş, şi ea îi declara acum un război, pe faţă. Ancient zâmbi cu o anume încântare în mimică. De data asta expresia feţei lui era reală, îşi dădu ea seama. Lui Ancient îi făcea plăcere acea confruntare, deschisă şi ascunsă deopotrivă.

-Şi vei vedea că aici nu există nimic din ceea ce nu se vede. Nimeni nu are intenţiile ascunse pe care tu le bănuieşti şi de care faci atâta caz.

-A, nu?continuă ea. Atunci de ce atâta stricteţe?

-Oare lumea din care vii tu nu are propriile reguli? La voi nu sunt conduite sociale obligatorii pe care trebuie să le urmaţi? Iar dacă încălcaţi aceste reguli nu sunteţi pedepsiţi?

Halo nu avu replică, pentru că era ceva adevăr în ceea ce spunea el. Ancient profită de lipsa răspunsului ei pentru a continua.

-Acolo este permis şi normal să ai reguli, iar aici, unde totul este atât de straniu, unde totul trebuie conservat cu grijă, regulile dau naştere la suspiciuni? Acolo unde este mai nevoie decât oriunde de reguli, acestea sunt respinse şi încălcate chiar?

Halo începuse să se îndoiască de justeţea bănuielilor ei acum. Poate ea vedea tot ce se petrecea aici mai superficial decât trebuia. Şi trebuia să recunoască faptul că mai toată viaţa ei se împotrivise din instinct regulilor de orice fel. Avea Ancient dreptate? Vedea ea conspiraţii acolo unde nu era decât încercarea de a ocroti nişte fiinţe speciale, pe care lumea ei le respinsese deja? Cu toate că ştia precis că Ancient era lupul cel rău în toată povestea asta, nu mai era atât de sigură de justeţea gândurilor ei. Ştia că Ancient era personajul negativ pentru că vederea ei specială, care sesiza energiile interioare o văzuse pe a lui şi aceasta era neagră. Umerii i se încovoiară uşor, iar ochii i se plecară. Nu reuşi să observe privirea triumfătoare a lui Ancient.

-Aş fi putut trece cu vederea peste acţiunile tale de instigare care ar putea duce la disturbarea acestui loc, dar greşeala ta cea mai mare este că ai plecat de aici. Este strict interzis să foloseşti această poartă pentru a ieşi. Ea este folosită numai şi numai pentru a intra pe ea. Priveşte-te! Deja te-ai modificat. Cine poate şti cum s-ar schimba ceilalţi? Sau dacă unii dintre ei ar mai trăi chiar? Ceea ce ai făcut este un lucru care nu a fost iertat în trecut şi care nici acum nu va fi iertat. Aici nu sunt excepţii. Toată lumea este tratată la fel, fără diferenţe.

-Nici nu am avut această pretenţie, izbucni ea.

Planul ei de a-l determina pe Ancient să facă o greşeală cât de mică eşuase lamentabil şi ea se simţea dezamăgită.

-Nu neg că am comis probabil o greşeală destul de mare, dar m-am întors, nu-i aşa? Sunt aici.

-Asta nu te absolveşte de vinovăţie. Regulile sunt reguli şi ele trebuie respectate.

Toată această tiradă a lui Ancient o înfurie pe Halo, care simţea că oricum lucrurile vor ieşi tot cum vroia el.

-Dacă sunt judecată aici, cine este judecătorul meu? Unde sunt juraţii?făcu ea cu trufie.

Ancient se ridică atât de brusc, încât ea făcu instinctiv un pas înapoi. Trăsăturile lui erau acum distorisionate şi ea îl văzu o clipă fără masca pe care el o afişa în permanenţă. Faţa lui era hidoasă. Prin ochii lui trecu un fulger roşiatic, incandescent. Dar trecu atât de repede, încât ea nu fu sigură că văzuse bine, sau doar i se păruse. Ceea ce ea văzuse preţ de o clipă o sperie de-a dreptul. Până şi vocea lui era cavernoasă.

-Aici nu am nevoie de juraţi. **Eu** sunt cel care judecă aici. Eu şi numai eu. Şi toţi mi se vor supune.

Halo simţea din el emanând o putere foarte mare, o forţă nocivă, care putea să nimicească orice, pe oricine. Pe lângă teamă simţi şi un soi de satisfacţie. Poate nu reuşise

să afle nimic despre planurile lui, dar era sigură că trecuse de chipul pe care el îl afişa cu făţărnicie şi văzuse dincolo de el, văzuse ceea ce el ascundea. O hidoşenie aparte.Vroia să fi exersat mai mult cu Sin, să-l fi putut vedea aşa cum era el în realitate, pentrucă acum era sigură că nici Ancient nu era ceea ce părea.

Ancient îşi reveni destul de repede. Se aşeză înapoi în jilţul lui, calm. Fusese foarte aproape de punctul în care să se trădeze, ca apoi să nimicească această energie a ei de care totuşi avea nevoie. Fără ea, planul lui niciodată nu se va împlini. Şi nu mai avea de gând să aştepte cine ştie câte alte secole să treacă pentru a o găsi din nou. Răbdarea nu era ceva cu care el era familiarizat şi până acum dăduse dovadă de destulă. Fusese tentat să-i smulgă capul de pe umeri şi să ţopăie prin încăpere, râzând în timp ce ochii ei încă neîngheţaţi l-ar fi privit şocaţi. Se întreba cât de mult se trădase în faţa acestei fiinţe, cât anume văzuse din el. Halo reuşise să-i dea platoşa umană la o parte preţ de o secundă. Dar fusese suficient ca ea să observe ceva? O scrută cu atenţie. Dar expresia lui Halo era impenetrabilă. Se mira de faptul că nu o putea citi la fel de uşor cum îi citea pe ceilalţi. Se lăsa şi ea pradă ispitelor, ca fiecare, făcând să-i fie uşor să-i controleze sau să-i determine acţiunile. Dar nu reuşea să vadă prin ea.

-Prea bine, se făcu vocea ei auzită din nou. Care mi-e pedeapsa?

Vocea lui Ancient suna la fel de blândă ca întotdeauna, dar ea nu mai putea fi păcălită.

-E un termen prea dur cel de „pedeapsă”. Aş zice mai degrabă că este o măsură de precauţie. Vei sta sub supraveghere permanentă, cu libertatea de ieşi foarte restricţionată.

-Adică un fel de închisoare, punctă ea.

-Dacă preferi...

-Voi avea cel puţin acces la studiu?

-Bineînţeles, iar uimirea din vocea lui arăta că nici nu concepea altfel.

Poate că nu va fi aşa de rău, dacă putea să studieze în continuare. Însemna că putea să-l vadă pe Sin. Probabil că i se interzicea acum să-şi vadă prietenele. Îi părea deja rău şi deja îi era dor de ele.

-Atunci Sin... îndrumătorul meu va putea să mă viziteze?

Oare ce va spune el când o va vedea schimbată, maturizată? se întrebă ea fără să vrea. Dar Raff?

-Nu cred că am spus aşa ceva, zise el.

Halo tremură uşor, cu voce cu tot.

-Mi se pare că ai spus că voi studia în continuare. Am presupus că, din moment ce Sin este îndrumătorul meu...

Ancient dădu din cap a negaţie.

-Nu vei vedea pe nimeni în afară de cel care îţi va fi îndrumător, altul decât cel pe care l-ai avut până acum. Oricum se pare că cel vechi nu a reuşit să-ţi inducă şi respectarea regulilor.

Deci era până la urmă un fel de închisoare.

-Cât timp va dura această detenţie?

Halo nici nu se gândea să denumească altfel pedeapsa care i se administra.

-Cât timp voi considera că este necesar, i-o tăie el.

Ancient era din ce în ce mai uimit. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-l înfrunte, mai cu seamă să-i pună întrebări de parcă ar fi fost tras la răspundere. Nu pricepea cum această mână de carne nu se simţea intimidată. Oare chiar avea dreptate şi ea evoluase la

un alt nivel, mult superior? Era el mult mai aproape de împlinirea planului său decât credea? Un fior de anticipaţie îl străbătu. Dacă era aşa, Raff îi va spune.

-Le va transmite cineva prietenelor mele ce e cu mine? N-aş vrea să se îngrijoreze.

-Cu siguranţă toată lumea va afla ce s-a petrecut aici. Toată lumea trebuie să afle că ai fost dispusă să le pui siguranţa în pericol.

-Ei bine, bănuiesc că şi publicitatea negativă, tot publicitate se numeşte.

Halo îl uimi din nou cu vorbele ei care demonstrau o atitudine relaxată, liniştită. Nu era nici un pic de teamă în ea. Iar lui îi plăcea ca toată lumea să se teamă de el. Simţi că se înfurie din nou, iar furia – ştia prea bine – nu ducea la nimic bun. De regulă, îi venea foarte uşor să se controleze, să se ascundă. Era cel mai calificat în arta disimulării, a prefacerii, a minciunii. Şi iată-l acum, abia abţinându-se să nu izbucnească în faţa acestei fiinţe neînsemnate.

Totuşi se comportă ca şi cum nici nu o auzise, ca şi cum valoarea spuselor ei era redusă la zero. Continuă, încercând să arate netulburat.

-Şi oricum nu vrem să se creeze panică. Lipsa ta va fi cu siguranţă observată şi nu dorim să apară tulburări. Mai ales nu dorim să te vadă schimbată, îmbătrânită.

-Care voi?întrebă Halo perspicace.

-Am spus noi?se miră Ancient. Am vrut să spun eu.

Halo era foarte agilă în a observa lucruri şi în a face deosebirea între nuanţe. Probabil că chiar trebuia să aibă mai multă grijă cu ea.

Fata care era acum o tânără femeie îşi dădu seama că mai atinse un punct sensibil şi lăsă acest lucru să treacă în aşa fel încât să creeze senzaţia că nu luase în seamă. Iar de data asta Ancient chiar fu păcălit de falsa ei nonşalanţă. Ancient putea să inducă ispita, putea să citească trăsăturile feţelor, putea distinge minciuna de adevăr fără greş, putea face totul, dar nu putea citi gândurile.

-Atunci de când îmi voi începe pedeapsa?întrebă ea cu nonşalanţă.

-Chiar din acest moment.

-Şi îmi voi cunoaşte gardianul?

Vocea lui Halo era ironică.

-Îndrumătorul, o corectă Ancient.

-Pentru mine tot temnicer va fi, replică Halo cu o grimasă.

-Atunci temnicerul, zise Ancient cu o urmă de nerăbdare în glas. Raff!

Orice numai asta nu!

Ochii lui Halo se măriră înnebuniţi. Simţea cum groaza pune stăpânire pe ea.

Raff se materializă imediat. Pe chipul lui nu se putu citi nimic, nici chiar când el se uită către Halo, observându-i clar transformarea fizică.

-M-ai chemat?

Ancient rânji.

-Iată-ţi prizoniera, rosti el, arătând spre Halo. A comis această greşeală vizibilă şi nu are cum să scape nepedepsită. Va fi în grija ta, sub îndrumarea ta, în observaţia ta.

Halo nu putu să se uite spre Raff. Să fie aproape de el, în fiecare moment, fără pauză, era într-adevăr ceva mai puternic decât orice pedeapsă. Asta era o tortură. Era un chin care-i dădea fiori de anticipaţie totodată, dar o tortură.

-Prea bine, spuse Raff.

Şi atunci Halo ştiu că totul fusese aranjat de dinainte. Senzaţia că Raff ştiuse ceva ce ea nu, pe care o avusese mai devreme, devenise acum o certitudine. Asta era ceea ce el ştiuse încă de atunci.

Raff întinse o mână spre ea, dar ea se trase, respingând instinctiv atingerea lui. Pentru că se simţea oarecum trădată de el. El se încruntă uşor, dar nu spuse nimic.

-Atunci urmează-mă.

Halo ieşi după el, înfrântă. Cumva ea se simţea o victimă, iar el era călăul ei. Toată siguranţa ei dispăruse. Tot aplombul de care dăduse dovadă cu puţin timp înainte părea la fel de depărtat ca soarele de pământ. Nu înţelegea prea bine ce i se întâmplase. Era prea mult. Şocul de a fi fost prinsă de Ancient, maturizarea ei instantanee şi acum prezenţa lui Raff cu tot ce reprezenta el – miros, trup şi orice altceva mai avea el în interior o aruncară într-o stare de ireal, confuză. Mintea i se înceţoşa. Membrele i se înmuiară. Imaginile işi pierdură conturul. Se clătină, invadată de beznă. Ultimul ei gând conştient fu că visul fusese unul prevestitor, atenţionând-o în legătură cu acest moment.

Braţul lui o prinse înainte ca ea să se prăbuşească. Rămase înlemnit când o văzuse. Chipul ei era mai matur. Trăsăturile ei de adolsecentă se împliniseră, ca şi trupul. Hainele pe care le purta rămăseseră vizibil mici. Părul îi crescuse. De la vârsta de 17-18 ani pe care o avusese când ieşise pe poarta temporală, acum părea să aibă în jur de douăzeci şi ceva. Feminitatea ei era mai debordantă. Arăta ca un fruct care se copsese, ca un boboc de floare care tocmai se deschisese. Trebuia să-şi lase puţin timp pentru a se obişnui cu acest lucru.

Totodată văzuse însă şi că atingerea lui îi repugna lui Halo. Cumva conştientizarea acestui fapt îi provoca o stare interioară neplăcută, pe care nu ştia cum s-o denumească. Îi inspiră adânc aroma, minunându-se de cât de fragilă era. Cristalul din interiorul lui se răsuci din nou, provocându-i durere. Durerea era însă infimă comparativ cu plăcerea pe care o simţea având-o atât de aproape. Pleoapele ei străvezii tremurară uşor. Ochii închişi în spatele lor se mişcară imperceptibil, odată cu genele ei lungi, argintii. Îşi puse un braţ sub genunchii ei, iar cu celălalt îi susţinu gâtul. Mâinile ei atârnau fără vlagă, balansându-se încet, în timp ce el o purta spre încăperile lui. Părul ei atingea pământul, ştergând podeaua în timp ce el se deplasa cu ea în braţe.

Deocamdată era a lui.

CAPITOLUL VIII

ÎN DETENȚIE

Pleoapele i se deschiseră. Pupilele focalizară. Clipi de câteva ori, repede, pentru a se obişnui cu ambientul. În faţa ochilor ei se vedeau metri întregi de catifea aurie. Se ridică brusc în coate şi privi în jur. Patul în care se afla era imens, cu baldachin şi aşternuturi din satin, albastre. Pernele erau groase şi moi, la fel ca plapuma care o acoperea. Decorul semăna foarte bine cu unul din secolele trecute. Un dulap mare se întindea pe întreg peretele opus. Era auriu, cu modele sculptate şi acoperite cu aur. Covorul anatolian care acoperea podeaua era tot auriu, cu modele abstracte, albastre. Ferestrele înalte cu arcade şi care se aflau în partea stângă a încăperii erau ornate cu perdele tot de culoarea aurului, strânse la mijloc cu şnururi groase, din catifea de culoarea cernelii. În dreapta era aşezată o masă cu forme şi picioare ondulate din acelaşi material cu al dulapului. Deasupra ei trona o oglindă ovală, de dimensiuni impresionabile. Rama acesteia era făcută din nişte împletituri din aur. Lângă masă era şi un scaun, rotund, cu picioare buclate. În mijlocul camerei erau două fotolii mari, care denotau confort şi moliciune, învelite în barşon. Unul era auriu, iar celălat albastru. Pe peretele pe care era patul mai era o uşă cu modele şi mâner de aur. **Probabil** că dincolo de ea se afla şi o baie. Presupuse că şi aceasta era la fel de somptuoasă, prea luxoasă pentru o încăpere ce se vroia închisoare.

Inspiră. Aerul era parfumat, mirosind uşor a vanilie.

Cuprinse totul dintr-o singură privire, apoi decise să verifice dacă într-adevăr, uşa aceea dădea spre o toaletă.

Avusese dreptate. Se pregăti să înceapă prima ei zi de închisoare. Aşa constată că bluza îi rămăsese mică, de parcă ar fi intrat la apă. Mânecile abia îi ajungeau până la încheieturi. Marginea de jos nu-i mai intra în blugi, lăsând puţină piele la vedere. Peste piept, ţesătura părea să plesnească. Materialul din denim care-i îmbrăca picioarele abia îi ajungea până la glezne. Pe şolduri se mula ca o a doua piele. Îşi trecu mâinile prin păr pentru a-l aranja puţin. Acesta era acum suficient de lung pentru a-i atinge dosul genunchilor. Faţa nu i se modificase prea mult, deşi se alungise uşor. Aceleaşi sprâncene argintii, fine se arcuiau frumos peste ochii uşor migdalaţi, de culoarea chihlimbarului. Nasul părea puţin mai lung, iar buzele doar puţin mai groase. Pomeţii ei erau uşor scoşi în evidenţă.

Se spălă la chiuvetă cu apă curată, şi-şi clăti gura. Era tot ce putea face în condiţiile în care nu exista săpun, pastă şi periuţă de dinţi, ori vreo perie de păr.

Se întoarse în cameră, aranjă patul şi încercă apoi clanţa uşii. Constată că aceasta era încuiată. Se aşteptase la asta. Se aşeză pe un fotoliu, aşteptând să vadă ce se întâmplă în continuare.

Şi aşteptă.

Şi aşteptă mai mult apoi.

Aşteptă suficient de mult pentru ca stomacul ei să dea semne de foame şi nerăbdare. Acesta se frământa, scoţând sunete.

-Hei!strigă ea.

Doar ecoul propriei voci îi răspunse. Îşi drese glasul.

-Raff!

Acesta apăru în faţa ei. O privi atent, cercetând-o mai bine, cu ochii strânşi din pricina luminii din încăpere. Ochii lui se mişcau cu viteză peste trăsăturile ei, peste corpul ei.

Halo îşi duse mâna la păr, stânjenită.

-Scuze, făcu ea. Nu arăt prea civilizat.

Îşi arătă hainele care-i rămăseseră mici.

-Dar e tot ce am putut să fac în condiţiile în care nu există nici măcar un pieptene.

-Mda, mormăi el. Nu m-am gândit şi la asta. O să-ţi aduc tot ce ai nevoie. Mai bine mi-ai face o listă.

Ea nu arăta civilizat? Indiferent cum arăta, părea că Halo abia se dăduse jos din pat, aşa cum stătea cu părul încâlcit. Arăta....- singurul cuvânt care îi veni în minte – minunat.

-În fine, îşi scutură el capul.

Era clar că lumina aceea puternică îi afecta simţurile prea mult.

-De ce m-ai chemat?

Halo făcu ochii mari.

-Cum adică de ce? Cât e ceasul? Ştii de cât timp aştept aici? Mi-e foame!

-Mda, mormăi el din nou. Nici la asta nu m-am gândit.

Fu rândul ei să rămână surprinsă.

-Adică tu nu mănânci?

-Nu ca tine, făcu el. Te rog să mă scuzi că nu m-am gândit şi la aceste aspecte, făcu el, sincer dezolat. Vin imediat.

Şi aşa fu. Poate Halo avu timp să clipească de câteva ori înainte ca el să se întoarcă având în mâini un platou cu diverse fructe. Halo nu comentă, devorând aproape tot. Se simţea stingherită de privirea lui printre gene, care o scruta. Mirosul fructelor acoperea puţin propria lui esenţă.

-N-ai treabă?întrebă ea nemulţumită.

Raff rânji.

-Cred că ai înţeles bine că trebuie să fii ţinută sub strictă supraveghere.

Halo pufni.

-Te rog, făcu ea. Parcă aş putea pleca de aici undeva.

-Poate că nu, admise el. Dar eşti oaspetele meu, iar un amfitrion care se respectă îşi tratează cum trebuie musafirii.

-Oaspete!se strâmbă ea.Vrei să zici prizonieră.

-Ţi se pare ţie că această cameră seamănă cu o carceră? Nu-ţi place aici?

Raff era uimit.

-Ştii la fel de bine ca şi mine că este splendid, dar cum numeşti tu un loc din care nu ai voie să ieşi?

El rămase tăcut.

Halo mai desprinse o felie de portocală şi o băgă în gură. Buzele i se umeziră de la sucul fructului. Imediat privirea lui Raff se îndreptă spre gura ei. Ea băgă de seamă şi se înecă uşor. Buzele începură s-o mănânce. Aproape că îi venea să se scarpine.

Nu era drept să se fi maturizat şi încă să fi avut aceste senzaţii şi reacţii, chiar şi la cea mai mică privire a lui. Credea că odată cu înaintarea în vârstă să fi trecut peste acea infatuare adolescentină în ceea ce-l privea pe el. Însă acum îşi dădea seama că el o

atrăgea pur şi simplu. Erotic. Senzual. Sexual. Şi ar fi trebuit să scape şi de roşeaţa care-i invada acum obrajii. Şi de bătăile prea puternice ale inimii când devenea atât de conştientă de prezenţa lui. Încercă să caute un subiect anodin de discuţie.

-Ai spus că sunt oaspetele tău, îi reaminti ea. Să înţeleg că aici e la tine acasă?

Raff râse.

-De ce eşti atât de surprinsă? Nu mă asortez cu locul?

Oho! Se asorta şi-ncă cum! Îi mai aruncă o privire cu coada ochiului. Era îmbrăcat la fel de protocolar şi ciudat ca întotdeauna. Pantalon mulat, negru, băgat în cisme înalte, cămaşă prea decupată peste piept, albastră şi redingotă neagră cu butoniere din fire aurii şi nasturi de aur. Părul îi era prins într-un inel de piele tot neagră.

Se încălzea sub privirea ei aruncată pe furiş. Îi simţi ochii studiindu-l de jos în sus cu încetineală, întârziind cumva când ajunse la gura lui. Sângele îi pompa furios în timpane.

-O, ba da, îl smulse ea din reverie. Sigur că te asortezi! Doar că nu mă aşteptam la atâta...lumină.

-Nu prea stau aici, explică el.

-De ce nu-ţi place lumina? De ce nu mănânci? Ce altceva mai faci sau nu mai faci? Eşti sau nu eşti om? Sau doar pe jumătate?

Întrebările ei se succedau cu repeziciune. Trăsăturile lui Raff deveniră rigide.

-Iar pui atâtea întrebări?

-Aşa cum ţi-am mai spus, sunt curioasă. Nu mă pot abţine din a vrea să ştiu. Şi dacă voi petrece ceva timp în compania ta, nu e normal să ştiu cine eşti?

-Nu neapărat. Dar vom face un târg.

Ochii lui Halo sclipiră cu un interes suspicios.

-Ce târg?

-Câte o întrebare pe zi. Eu îţi voi pune o întrebare, tu o întrebare. Dacă voi constata că răspunsul tău e adevărat, îţi voi răspunde şi eu la fel de sincer.

Raff nu-i mai spuse că oricum el **nu putea** să mintă. Felul în care el era făcut nu-i permitea minciuna.

Halo nu ezită nici un pic când acceptă.

-Fie!

Apoi îi întinse mâna. Palma ei întinsă se pierdu cu totul într-a lui. Din vârful degetelor ei porni un fior cald înspre restul braţului. Şi Raff se înfioră. Era pentru prima oară când ea iniţia un contact cu el, chiar şi unul acesta atât de insignifiant, care pecetluia înţelegerea. Halo îşi retrase mâna repede, aproape smulgând-o şi el înţelese din nou că Halo nu-i suporta atingerea.

-Bun. Acum poţi să-mi aduci ceva pentru ca să studiez?făcu ea.

-Tot despre limbile îngereşti?

Halo zâmbi.

-Desigur. Încă nu am apucat să mi le însuşesc. Poate acum, dacă sunt mai bătrână, sunt şi mai deşteaptă. Poate voi reuşi acum.

El o contrazise imediat.

-Nu eşti bătrână.

Din contră, fusese înainte prea tânără.

Halo ridică dintr-o sprânceană.

-A, nu? Atunci cum sunt?

Raff nu ştia dacă ea cocheta sau pur şi simplu era sincer interesată să afle. Cuvântul „coaptă" îi stătea pe limbă. Căută alte cuvinte în cap.

-Aş zice că eşti mai matură, dar tot tânără. Cu siguranţă tânără.

Şi frumoasă. Şi atrăgătoare într-un fel în care nu fusese niciodată până atunci. Şi...neintreresată de el.

-Vin imediat, dispăru el.

Halo ştia că avea doar câteva clipe la dispoziţie să-şi refacă armura de nepăsare până la întoarcerea lui. Răsuflă adânc. El apăru cu hrisoave mari, vechi, pe care le puse pe măsuţă. Halo se întrebă dacă piesa aceea fină va rezista sub greutatea lor. Se părea că da.

Se aşeză pe acel scaun la fel de preţios şi începu să dea paginile îngălbenite, acoperite cu scris de aur.

-Tot aici eşti?

-Aşa cum am spus, te voi supraveghea îndeaproape.

-Aşa cum am spus, îl parafrază ea, unde aş putea să plec de aici?

Raff dădu din umeri. Era un gest care arăta că nu avea de gând să se clintească de-acolo. Halo oftă şi încercă să nu-i mai acorde atenţie, concentrându-se asupra literelor din faţa ei. Vedea acum că maturizarea ei nu se limitase doar la aspectul fizic. Chiar şi mintea ei cuprindea altfel, percepea altfel, asimila altfel. Mai mult. Mai repede. Mai profund. Deşi corpul ei era perfect conştient de prezenţa lui Raff, mintea ei reuşea acum să se separe cumva, să rămână oarecum detaşată.

Era o plăcere să o priveşti cum se concentra aplecată deasupra manuscriselor. Câteodată sprâncenele ei se încruntau, fiind probabil deosebit de preocupată. Îşi ţuguia buzele a nemulţumire când nu înţelegea ceva. Sau se scărpina în cap cu nedumerire. Era imposibil de curios în legătură cu tot ce reprezenta ea. Vroia să ştie totul despre ea. Vroia să ştie ce o făcea să-i sclipească ochii, sau ce o făcea să râdă. Sau ce o întrista. Sau de ce făcea anumite gesturi. Ce anume o motiva. Trebuia să ştie ce anume din ea îl atrăsese la ea şi încă îl atrăgea. Şi mai ales vroia să ştie de ce îl respingea ea. Pactul pe care îl făcuse cu ea îi convenea de minune. Poate că atunci când ea îi va răspunde la întrebări va ajunge şi el să o înţeleagă. Câte o întrebare pe zi. Rânji. Însemna că vor fi foarte, foarte mult timp împreună, numai ei doi.

Trecuseră câteva ore. Deşi stăruia cu privirea în carte, Halo se gândea la altceva. Se gândea la maturizarea ei instantanee atunci când trecuse prin poarta aceea temporală. Doar ce ieşise şi intrase înapoi şi iat-o îmbătrânită cu mai bine de cinci ani. Adevărul era că nici nu concepea să mai iasă pe uşa aceea. Decât dacă nu s-ar mai fi întors înapoi. Niciodată. Zgomotele produse de stomacul ei o atenţionară că trebuia să mănânce iar.

-Mi-e foame, rosti ea.

-Sigur, răspunse Raff, ridicându-se.

Oare el nu se plictisise stând acolo, nemişcat?

-Ăăăăă, te rog, îi atrase ea atenţia. Aş dori nişte mâncare mai consistentă, dacă se poate. Gătită.

-Bine. Am înţeles cum stă treaba acum. Mâncare, apă, periuţă de dinţi, pastă, săpun, şampon... am omis ceva?

Halo refuză să se simtă stânjenită.

-Haine şi tampoane, replică ea.

Putea să jure că Raff roşise, aşa că adăugă aproape rânjind.

-Oh, şi nu uita de chiloţi, te rog.

Raff lipsi puţin mai mult de data asta. Totuşi Halo avea nevoie de un timp numai al ei pentru a putea continua antrenamentele începute cu Sin. Îi era dor de el. Şi prietenele ei îi lipseau. Se întreba dacă acum se putea concentra mai bine asupra energiei pe care o stăpânea, dacă putea face mai multe lucruri. Instinctiv, îşi spuse că Raff nu trebuia să ştie şi despre asta. Trebuia să ajungă la un consens cu el în această privinţă.

Tresări când el apăru şi dispăru brusc de câteva ori.

Mai întâi îi el îi aduse masa. Farfurii din cel mai fin porţelan, tacâmuri din argint şi vase elegante. Mâncarea mirosea frumos şi scotea aburi. Îi lăsa gura apă. Apoi el îi mai aduse câteva pachete ambalate frumos. Ştia că în ele se afla tot ce îi ceruse ea şi poate şi ce nu îi ceruse.

Se aşeză să mănânce.

Raff privea cu încântare cum buzele ei cărnoase formează un „U" pentru a sufla uşor în lingura aburindă. Faţa ei era o expresie a plăcerii.

-Deci, făcu ea printre înghiţituri. Mai avem ceva de discutat.

El doar o privi expectativ.

-Despre timpul meu liber.

Când el deschise gura pentru a zice ceva, Halo ridică o mână pentru a-l opri.

-Te rog, ascultă-mă până ca capăt. Vreau să spun că am nevoie de un timp numai al meu, în care să nu mă simt privită tot timpul. Sunt fată, eşti băiat. Asta cred că-mi dă dreptul la câteva ore de intimitate, nu crezi?

Era o femeie acum, ar fi vrut el să-i atragă atenţia. Pielea începu să-i ardă când se gândi la intimitatea ei. Chiar era ceva ce nu ar fi pierdut pentru nimic în lume, dar ştia că era adevărat ceea ce spunea ea.

-Să zicem, încuviinţă el.

Halo fu uimită că el nu contraargumentase.

-După masa de prânz, când îmi fac siesta?sugeră ea.

Raff aprobă din nou.

-Oh, bine atunci, zise ea surprinsă.

-Atunci corect e să-mi acorzi şi tu mie o favoare oadată ce şi eu ţi-am acordat ţie, nu?zise el cu ochii sclipind a anticipaţie.

Fusese mult prea uşor ca să fie chiar adevărat!gândi ea. Dar în mod sigur în spusele lui era ceva adevăr.

-Cred că da, răspunse ea precaută.

-E bine atunci, făcu el satisfăcut.

Halo aşteptă ca el să continue, însă el tăcu, având doar pe faţă o expresie vagă de încântare.

-Ei bine?îşi pierdu ea răbdarea.

-Ei bine ce?

-Care e favoarea pe care vrei să mi-o ceri?

-A, făcu el lămurit. N-am spus că o voi cere acum. Doar să ţii minte că-mi datorezi una.

Nu prevestea nimic bun şi ea aprobă din cap, înghiţind în sec.

-Tu nu mănânci?îl testă ea din nou.

-Deja ţi-am spus că mănânc, doar că nu mănânc ce mănânci tu, zâmbi el.

-Şi ce anume mănânci tu?

-Asta e întrebarea pe ziua de azi?făcu el şiret.

-A, nu!sări ea.

Se şterse la gură cu şerveţelul.

-Lăsăm întrebările pe diseară?întrebă el. Înţeleg că vrei să rămâi singură după prânz.

-Bine, răspunse Halo.

Raff luă tava.

-Atunci pe diseară!

Şi dispăru.

Parcă era o întâlnire felul în care îşi luase el la revedere şi acest lucru o înfioră. Vroia să meargă la Sin. Era atât de uşor cu el! Ca respiratul.

Da, pentru că Sin nu-ţi ia minţile, raţiunea. Cu el nu simţi că aerul se-ncinge când îl respiri. Pentru că deşi îţi place de el, nu te atrage inefabil într-un ocean al simţurilor, cum o face Raff!

Halo vorbea cu ea însăşi, strâmbându-se aproape dezgustată de propria persoană. Se întinse în pat, cu mâinile împreunate sub cap, privind la catifeaua de deasupra patului cu baldachin. Se va ocupa mai târziu de despachetat. Avea o stare de plinătate pe care nu ar trebuit să o aibă. Dacă nu ar fi fost obligată să-şi petreacă timpul doar între aceşti pereţi, ar fi putut fi chiar şi mai mulţumită de atât. S-ar fi putut obişnui să fie tratată ca o prinţesă. S-ar fi putut obişnui să fie cu el în fiecare zi. Se cutremură puţin. Asta nu trebuia să se întâmple. Nu era în prezenţa lui decât de câteva ore şi deja îi plăcea compania lui! Se scutură.

*Concentrază-te!*îşi porunci ea.

Întinse braţele pe lângă corp. Era un exerciţiu cu care începea întotdeauna antrenamentele. Trebuia să stăpânească acest exerciţiu atât de bine, încât să intre în acea stare de după instantaneu, fără să mai treacă prin toţi aceşti paşi obligatorii.

Închise ochii.

Îşi comandă mental să se relaxeze. Fiecare muşchi al corpului începu să răspundă comenzii creierului ei. Extremităţile, degetele de la mâini şi de la picioare începură să tresară nervos. Apoi îşi porunci să nu-şi mai simtă greutatea corporală.

Eşti uşoară! Foarte uşoară! Eşti ca o vată înmuiată în apă. Eşti ca o frunză care zboară în bătaia vântului, ca un fulg.

Trupul ei răspundea fizic la comenzile creierului ei, cu care ea vorbea în gând.

O energie protectoare, de lumină albastră te înconjoară! Te aflii în spaţiul tău propriu. Aici nimeni nu te poate atinge, nimeni nu-ţi poate face nici un rău!

În jurul ei apăru o lumină albăstruie care-i urma conturcard.

În interiorul tău totul este energie şi doar energie! Porneşte din plexul solar, sub forma unei sfere violet, apoi se măreşte din ce în ce mai mult, până te cuprinde cu totul!

Nu-i luă mult timp să termine acest exerciţiu. Când deschise ochii şi se ridică din pat, corpul ei era înconjurat de un halou de lumină. Acum ochii ei vedeau intrinsecul. Obiectele erau doar obiecte, nu avea ce energii să vadă la ele. Însă păstrau energia lui Raff, acolo unde el se atinsese de ele, şi propria ei energie de asemenea. Urmele energetice ale lui Raff o uimeau. Erau de un alb pur, strălucitor, iar pe margine erau încadrate de o culoare gri metalizată. Totul în cameră era înconjurat de linii luminoase, încercuind imaginea lor fotografică. Îşi desfăcu braţele, întinzând palmele către diverse obiecte, mişcându-le apoi. Din palmele ei pornea o energie luminoasă, argintiu-străvezie,

care stătea de jur împrejurul obiectelor spre care ea se concentra, încadrându-le. În timp ce-şi mişca palmele, obiectele urmau direcţia acestora. Până acum nu reuşise decât cu câte un singur obiect în parte. Fără a-şi pierde concentrarea, încercă să-şi focalizeze energia şi asupra altor obiecte, fără a le scăpa însă pe celelalte. Şi acestea fură înconjurate de aceeaşi lumină translucidă. În scurt timp, toate obiectele din cameră pluteau în aer, mişcându-se dintr-o parte în alta.

Însă momentele ei de satisfacţie durară destul de puţin. Efortul o secătui de energie şi scăpă controlul. Mobilierul căzu greu, cu un zgomot puternic. Unul dintre fotoliile care cântăreau destul de mult căzu chiar peste ea. Nu fu destul de rapidă să se ferească. Piciorul îi fu prins sub el.

Ţipă destul de tare. Osul nu-i fusese rupt, dar cracul blugilor ei începu să se înroşească de sânge.

-Ce?

Vocea lui Raff era răcnită când apăru imediat lângă ea, cu o mână ridicând fotoliul, cu cealaltă trăgând-o de sub el.

Cu toată durerea pe care o simţea, Halo era suficient de lucidă pentru a-şi da seama de faptul că el avea şi o putere specială, dacă reuşise să ridice într-o singură mână piesa aceea grea de mobilier.

-Ce-ai păţit? Vrei să-mi dărâmi casa? zbieră el la ea. Te-ai gândit ca din moment ce nu poţi să pleci de-aici s-o dărâmi? Te-ai lovit?

Halo îşi strânse buzele, încercând să-şi reţină un gemăt când el o mişcă puţin cam brusc. Nu reuşi însă. Ochii lui Raff erau căscaţi în timp ce o examina, căutând vreo rană. Apoi văzu sângele de pe pantalonii ei. O luă în baţe şi o puse pe pat, blând de această dată. Îi ridică manşeta blugilor. Sub ei, pe tibie, se vedea o rană detul de urâtă şi de adâncă. Fotoliul îi zdrobise pielea serios, pe o suprafaţă destul de mare, iar plaga sângera abundent.

-Inconştientă, şuieră el printe dinţii încleştati.

Întinse o mână spre piciorul ei rănit, dar ea se retrase, gemând uşor.

-Nu-ţi face griji, n-o să te doară deloc, şopti el mai calm.

Îşi puse mâna dintr-o dată peste rana sângerândă, în timp ce ea icni şocată, pregătindu-se să ţipe. Însă ţipătul se opri în gât, înainte să iasă printre buzele ei. Nu simţea **nici un fel de durere**. Doar o senzaţie de calm şi căldură.

Nu mai ştia de cât timp mâna lui stătea acolo, pe pielea ei. Şi nici nu mai ştia în folosul cui. Al ei, sau al lui? Halo nu se mai ferea de atingerea lui. Era o premieră, chiar dacă ea era rănită şi chiar dacă ştia că atingerea lui îi lua durerea şi o vindeca. Se uita la diferenţa dintre texturile pielii lor, la deosebrile dintre culorile acestora. A lui era alb strălucitoare, a ei – uşor mai închisă la culoare. Erau la fel de calzi amândoi. Poate el era chiar mai cald. Îşi mută ochii de la picior la ochii ei.

Halo nu mai simţea nici o durere. Însă acum pielea o furnica uşor, mici fiori calzi răspândindu-i-se în corp. Când Raff o privi, ea se pierdu din nou în ochii lui. Adâncurile lor alb-argintii scânteiau, mişcându-se uşor, ca undele unei ape. O chemau, făcându-i imposibil să se împotrivească. Nici când el se mişcă mai mult spre ea nu se clinti. Mişcarea lui fusese înceată şi treptată. De aceea nici nu-şi dăduse seama când se apropiase el aşa de mult. Faţa lui era atât de aproape de a ei, încât putu să observe că irişii lui erau încă şi mai deschişi la culoare lângă pupile. Îi rămăsese suficientă luciditate încât să se gândească la faptul că ar fi trebuit să fie invers, marginea interioară a irisului lui să

fie mai întunecată. Ochii lui pâlpâiau. Gura lui era lângă gura ei. Printre buzele lui întredeschise ieşea respiraţia lui cu acel miros care-i paraliza simţurile. Un nod în gât îi tăie răsuflarea. Respira mai greu, întretăiat. Ar fi vrut – Doamne cât ar fi vrut – să-şi lipească propriile buze de ale lui, într-o inconştientă nebunie, să-i guste şi mirosul, nu doar să-l simtă. El o vrăjea din nou, era sigură. Vroia să-l oprească. Vroia ca el să continue. Nu ştia ce vroia. Dar trebuia să facă ceva. Orice.

-Te rog, şopti ea, răguşită.

Vocea ei răguşită îl scoase din transă.

Dacă ea nu ar fi spus nimic, dacă totul ar fi rămas tăcut şi nemişcat, era sigur că nu s-ar mai fi putu abţine din a o săruta. Cu un efort imens, întrerupse contactul privirilor. Ea îl respinsese. Din nou. Îşi luă mâna de pe piciorul ei.

Starea ei plină de emoţie a unei aşteptări neîmplinite fu înlocuită pe moment de şocul de a descoperi că acolo unde înainte fusese o rană destul de mare, care o ardea, acum nu mai rămăsese nimic. Doar pielea închisă, vindecată, nedureroasă.

Un colţ al minţii ei care era încă lucid adăugă la talentele lui deosebite şi faptul că avea puterea de a-i vindeca pe alţii, aşa cum precis o putea face şi cu el însuşi.

Raff se retrăsese. Nu ştia cât mai putea să reziste refuzurilor ei repetate. Era mai bine totuşi că nu o sărutase. Pentru că nu ştia dacă el se putea **limita** la un simplu sărut. Trebuia să nu se mai apropie atât de mult de ea. Trebuia să nu o mai atingă. Deloc. Dacă va putea.

-Cum ai făcut asta?întrebă ea mirată.

Raff dădu din umeri.

-Este doar ceva ce pot să fac, printre multe altele.

-Ai atât de multe capacităţi, se minună ea. Nu am mai văzut la nimeni atâtea talente strânse într-un singur loc!

-E bine că sunt util totuşi, nu?

Zâmbetul lui s-ar fi vrut ironic, dar ieşi doar trist. Halo i-l observă. De această dată nu doar trupul ei tresări la vederea lui. Ci şi inima. Senzaţia fu atât de intensă încât ieşi ca o durere. Fără să vrea, îşi duse o mână la piept, cu răsuflarea tăiată.

-Ce e?zise el repede, observând-o şi făcând un pas spre ea.

Halo se dădu imediat înapoi.

-Nimic, făcu ea prea repede. Absolut nimic.

Lui Raff îi veni să scrâşnească din maxilare când văzu că ea face din nou un pas de retragere la apropierea lui. Se înfurie şi îşi vărsă nervii.

-Atunci poţi să-mi spui şi mie în sfârşit ce făceai?

Privi spre pachetele nedesfăcute.

-Ai zis că ai nevoie de intimitate!o acuză el. N-ai aranjat nimic! N-ai desfăcut nimic!

Pricepu că atât de puţin reprezentau darurile lui pentru ea. Era prima oară când avusese impulsul de a-i dărui ceva şi pentru ea nu însemna nimic. Chiar mai puţin decât nimic.

Halo nici nu ştia ce să-i spună. Şi nu înţelegea de ce se manifesta el cu atâta furie.

-Îmi pppare rău, reuşi ea să îngaime, un pic intimidată de furia lui inexplicabilă. Nu am avut ttttimp.

Raff se opri, aruncându-i o privire.

-N-ai avut timp?! Dar ce ai făcut atâta timp?!

-Am dormit, bine?strigă ea, înciudată că era nevoită să mintă. Am aţipit un pic după masa de prânz, care-i nenorocirea? Şi când m-am trezit, am fost destul de buimacă şi m-am împiedicat de toate alea şi apoi cumva fotoliul a venit peste mine!

Explicaţiile ei nu erau chiar coerente, dar era maximum ce putea face.

-Tocmai mă pregăteam să-mi pun toate lucrurile la locul lor!se grăbi ea să adauge.

Furia lui Raff se evaporă. Nu şi nevoia de a o săruta.

-Atunci, deşi ştiu că am promis să te las singură până la cină, pot să mai stau cu tine puţin? Doar să mă asigur că ţi-ai revenit complet, zise el repede.

Halo gândi că oricum antrenamentul o vlăguise. Se îndoia că mai era în stare de ceva, pentru că se simţea epuizată. Chiar îi era somn. Era surprinsă că el îi cerea permisiunea, de care oricum nu ar fi avut nevoie până la urmă.

-Bine, acceptă ea. Dacă nu te plictiseşti...

Halo se minuna de acele perii de păr, de acei piepteni. Erau din aur, cu pietre preţioase pe mânere.

-Ce frumoase sunt!admiră ea cu voce tare.

-Mă bucur că îţi plac!

Şi Raff puse în voce o căldură care îl surpinse până şi pe el.

-Sunt de la tine?!întrebă ea foarte surprinsă.

El dădu din cap.

De fapt, gândi ea, ar fi trebuit să ştie că acele lucruri îi aparţineau lui. Toate erau foarte vechi şi preţioase. Îşi aranjă restul accesoriilor. Puse săpunul pe marginea chiuvetei din marmură, iar pe suportul de deasupra din cristal îşi aranjă pasta şi periuţa de dinţi, alături de un recipient care mirosea a iasomie. Presupuse că era un şampon. Nici nu-şi imagina cum ar fi fost să intre în cada aceea mare, rotundă şi înaltă, care avea sculptaţi pe ea delfini aurii care ieşeau din valuri albastre.

Trecu apoi la restul pachetelor şi holbă ochii, nevenindu-i să creadă. Rochii?!??? Scoase una după alta, metri întregi de catifea, mătase, organdi şi tul. Metri întregi de culori luminoase: alb, auriu, albastru, turcoise, violet...

-Te aştepţi ca eu – şi îşi duse un arătător spre ea – să port aşa ceva?

-Doar asta am, făcu el netulburat.

-Dar nu pot să port asemenea rochii, protestă ea.

-De ce nu?făcu el nedumerit.

-Pentru că.

Raff păru deconcertat.

-Nu înţeleg.

Halo oftă.

-Este doar un răspuns ca oricare altul, atunci când nu ai nici un motiv plauzibil pentru a te justifica, îi explică ea pe un ton doct.

Raff zâmbi.

-Atunci dacă nu ai cum să-ţi motivezi refuzul, de ce nu îmbraci rochiile astea?

Halo oftă din nou.

-Nu am mai purtat rochie până acum. Şi cu siguranţă nu astfel de rochii.

-Dar cred că îţi vor veni foarte bine.

Admiraţia din vocea lui o făcu să se înroşească şi totodată să nu mai privească cu ostilitate piesele acelea vestimentare de o eleganţă impunătoare. Privirea îi căzu pe alte materiale, dantelate, creţe. Se albi.

-**Astea** ce sunt?

Ridică o pereche de pantalonaşi.

-Până aici, decretă ea pe un ton ferm. **Poate**, doar **poate**, voi îmbrăca aceste rochii, dar prefer să stau goală pe dedesubt decât să port **aşa ceva.**

Raff rânji. Gândul la goliciunea ei îl făcu să i se suie sângele în cap.

-Cum vrei, dădu el din umeri.

Halo merse la dulapul impozant şi aranjă frumos pe umeraşele de acolo îmbrăcămintea. De pantalonaşi nici nu se atinse.

-Pe ăştia, îi arătă ea către ei, îi poţi lua înapoi.

Apoi aranjă prosoape mari, moi, groase. Şi un halat fastuos, roşu, aproape decadent. Se potrivea cu acea cadă care o ducea cu gândul la desfrânare.

Scena era aproape casnică. El stătea într-un fotoliu, urmărind cum ea despacheta şi aranja haine. Halo roşi la acest gând şi inima îi bătu mai tare.

Afară se înserase. Apusul înroşise cerul, iar atmosfera din cameră prinse o culoare ciudată. Pe măsură ce se întuneca, ochii lui Raff se deschideau mai larg, mirosul lui se accentua. În acelaşi ritm se accelerau şi respiraţia lui Halo şi bătăile inimii ei. Era conştientă că prezenţa lui o copleşea. Şi mai era conştientă de un lucru.

Cu nu mai mult de o zi înainte, senzaţiile pe care le încerca în preajma lui, atât de sălbatice, o speriaseră. O speriau şi acum. Doar că acum le înţelegea. Era dorinţă. Pură pasiune pe care el i-o inspira. Se temea de atingerea lui în aceeaşi măsură în care se temea de reacţiile ei. Iar vieţile ei anterioare îi arătaseră exact unde ducea acea pasiune mistuitoare: la moarte.

Ei bine, dacă depindea doar de ea, nu va mai ajunge acolo. Trebuia ca acel creier al ei de care era atât de mândră să poată fi în stare să-i controleze simţurile. Sau... măcar să le evite.

Stomacul ei chiorăi.

-Ştiu, făcu Raff. Este timpul pentru cină.

Şi dispăru.

Halo era sătulă de hainele acelea care acum erau strâmte. Şi care miroseau uşor a transpiraţie. Era chiar nerăbdătoare să scape de ele. Scoase o rochie din dulap. Era lungă, desigur, aurie, partea de jos unduindu-se, iar partea de sus fiind destul de decupată peste piept, cu mâneci lungi cu volane la capăt. Ar fi fost ridicolă de-a dreptul, dacă n-ar fi fost acest decor, dacă n-ar fi fost Raff... Dar aşa simţea că se amestecă cu acest peisaj, într-un ansamblu desăvârşit. O aruncă pe pat şi îşi scoase bluza. Privi o clipă cu neplăcere la semnele de pe corpul ei. Poate dacă îşi va pune o eşarfă, din moment ce rochia era decoltată, va reuşi să ascundă semnul acela îngrozitor de pe gât?

Ţipă când în faţa ei apăru Raff.

-Pleacă, strigă ea.

Imediat acesta se dematerializă.

Halo simţi că toată pielea de pe trup i se înroşeşte de jena momentului. Nu se aştepta ca Raff să se întoarcă atât de repede. Nici prin minte nu-i trecuse. Altfel s-ar fi schimbat în baie. Apoi se încruntă. Nu era normal să se simtă stingheră în propria ei cameră.

Lui Raff îi tremurau mâinile pe platou. Închise ochii, amintindu-şi goliciunea ei. Deşi nu apucase să vadă prea mult din ea, pentru că Halo se acoperise imediat cu rochia pe care o ţinea în faţa ei ca un scut, păruse totuşi atât de mătăsoasă, încât îi venea să se

înfrupte din carnea ei. Înţelegea mai bine acum ce spusese ea în legătură cu intimitatea. Auzi cum ea îl strigă.

Puse platoul pe masă. Halo îi evita privirea.

-Îmi pare rău, rosti el. E vina mea. Nu m-am gândit că te vei schimba. Ai avut dreptate. Ai nevoie de intimitate. Nu e cazul să te simţi jenată, te rog.

Nu-i mai spuse că el ştia deja cum arăta ea dezbrăcată în întregime. Şi Halo ştia că el îi cunoaşte trupul, la fel cum îl cunoştea şi ea pe al lui. Pentru că ştia că stătuse perfect goală în braţele lui, de nenumărate ori, în alte vieţi. Totuşi amintirile ei în legătură cu acest aspect erau foarte estompate. Pentru că în toate visele ei, îi apărea întotdeauna ziua de după, şi nu momentele în sine.

-Te voi lăsa acum, zise el surprinzând-o. Cred că ai nevoie să fii singură. Noapte bună!

Halo nu recunoscu nici măcar în sinea ei că se simţea dezamăgită de plecarea lui. Trecuse cu destulă uşurinţă peste momentul neplăcut. După ce îşi petrecuse majoritatea zilei în compania lui, exceptând cele câteva ore de antrenament, puţine, îi simţea lipsa acum. Era o prostie din partea ei. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, nu părăsită. Mâncarea apetisantă nici măcar nu-i mai prezenta interes acum, deşi înainte îi fusese foarte foame. Era pe punctul de a plânge şi nici măcar nu ştia de ce.

*Încetează1*îşi ordonă ea. *Eşti ridicolă! Tu eşti prizoniera lui, iar el e temnicerul tău, atât!*

Cu mişcări încete se aşeză la masă. Mâncă mecanic.

Era atât de frumoasă! Ştiuse că rochiile acelea i se vor potrivi. Asta era cu adevărat ea, nu Halo care purta tricouri şi blugi. După această întâmplare era convins că ea se va răci şi mai mult, atitudinea ei va fi şi mai rigidă.

Iar el era un idiot! Ce-l interesa pe el ce gândea sau simţea ea? El avea o misiune clară. Să-i prezinte lui Ancient progresele ei, iar el să-şi ia aripile înapoi.

Cumva însă, nu i se mai părea la fel de important ca înainte, iar hotărârea lui în acest sens până şi pentru el suna a minciună. Iar el nu putea să mintă. Cristalul din interior îl împunse din nou, ca un ghimpe, doar că mai tare de data asta. Gâfâi scurt, ducându-şi o mână la piept, încleştându-se pe cămaşă şi rupând-o fără să vrea.

Se îndreptă spre camerele lui pustii şi întunecoase. Unde nu erau decât regrete, dezolare, singurătate şi amărăciune. Prea multă amărăciune.

Poate mâine o vor lua de la capăt.

Mâine.

CAPITOLUL IX

TEORII

Trezirea de dimineaţă fu destul de plăcută. Nici un vis nu-i tulburase odihna nopţii. De mult timp nu mai dormise atât de bine şi atât de liniştită. Se întinse în patul imperial cu satisfacţie, căscând cu poftă. Nici nu se gândi să-şi acopere cu mâna gura larg deschisă. Nu ştia cât e ceasul. Nici nu o interesa. Şi oricum nu avea nici un orologiu după care să se îndrume. Azvârli plapuma şi se dădu jos din pat cu un salt. Se mai întinse o dată.

Se spălă pe dinţi metodic. Îşi făcu restul toaletei, apoi îmbrăcă o altă rochie. Se aşeză pe scăunelul alb cu faţa la oglindă şi începu să-şi perie cu plăcere podoaba capilară. Mişcările ei erau lente, calme.

Era o imagine plină de senzualitate aşa cum îşi pieptăna ea părul, cu ochii închişi şi cu o expresie de delectare întipărită pe faţă. Aşa că Raff mai pierdu o clipă privind-o.

Halo nu-l auzi, dar aerul care se parfumă brusc, precum şi fiorii pe care-i percepea în spate o avertizară că el era acolo.

-Bună dimineaţa, salută ea, după care se întoarse spre el.

-Bună dimineaţa, răspunse el.

Luminozitatea din cameră era destul de mare şi el îşi ţinea ochii strânşi, închişi pe jumătate. Acest lucru îi aduse lui Halo în minte altceva.

-Nu am apucat ieri să-ţi pun întrebarea la care aveam dreptul, zise ea.

Raff nu replică, dar faţa lui îi spunea că aşteaptă. Deşi Halo avea să-i pună multe alte întrebări şi mult mai importante, se trezi întrebând cu totul şi cu totul altceva.

-De ce ochii tăi nu suportă bine lumina?

-Îţi voi răspunde după ce îmi vei răspunde tu la întrebarea mea, îi aduse el aminte.

-Bine.

Ca şi ea, şi Raff avea alte chestiuni mai însemnate de aflat, dar acum nu-i stătea mintea la ele.

-Ce e cu mirosul meu de nu-ţi place?

Halo roşi uşor şi Raff se minună. Trecură câteva momente de tăcere.

-Nu eşti obligată să răspunzi, făcu el, dar dacă nu o faci, nici eu nu-ţi voi răspunde la întrebare.

-Ăăăăăăă, aveam de gând să răspund, se fâstâci ea.

-Ei bine?

Raff chiar era curios în legătură cu acest lucru.

-Nu e că nu-mi place.

Din contră!

-Atunci? Şi voi şti dacă mă minţi sau nu, o avertiză el.

-E că...nu ştiu...are ceva prea pregnant, care mă ameţeşte, explică ea.

-Atunci...îţi place?

Halo dădu din cap aprobator.

-Da, e plăcut, prea plăcut, dacă înţelegi ce vreau să spun. E un miros intens, care intoxică aproape. Nu am mai simţit un astfel de miros. Şi miroşi întotdeauna aşa. Parcă e

un miros care vine din tine, din-năuntrul tău, care devine mai puternic odată cu lăsarea serii.

Glasul ei coborâse până la nivelul unei şoapte. Încerca să fie cât mai sinceră, chiar dacă se simţea şi stânjenită în acelaşi timp.

Raff respiră adânc. Deci înţelegea acum că ea nu respingea mirosul lui. Din contră, afirmase – cum spusese ea? – că o intoxică. Nu chiar astea fuseseră **exact** propriile ei cuvinte, dar asta lăsase să se înţeleagă. Şi în mod cert declarase că o ameţeşte. Iar acest fapt nu însemna că era neapărat un lucru **rău**. Îl cuprinse o satisfacţie imensă. Părea că ea fugea ca şi cum **îi plăcea prea mult,** încă. Se întrebă imediat dacă nu cumva ea fugea şi de alte lucruri care de fapt îi făceau plăcere, cum ar fi apropierea lui, atingerile lui...Din nou cristalul din interiorul său se răsuci dureros. Dar era atât de încântat de noua lui teorie, că aproape nici nu băgă de seamă. Era decis să testeze această ipoteză. Numai gândul cum va efectua el aceste teste îi făcea ca viteza sângelui să crească, încălzindu-l.

-Înţeleg, zise el.

-Acum e rândul tău, zise ea repede, încercând să-i abată lui gândurile de la vorbele ei.

-Corect. Deci de ce nu suport lumina, nu? Ei bine, este foarte simplu. Am stat foarte, foarte mult timp în încăperile mele, fără lumină, şi este normal ca ochii mei să se fi dezobişnuit cu strălucirea luminii. Ca şi cum văzul meu s-a adaptat mai bine la întuneric decât la lumină. După cum ai văzut şi la bibliotecă, până şi acolo am creat un mediu care să nu fie prea luminos.

-Şi de ce ai preferat întunericul?

Chipul lui Raff se rigidiză un pic.

-Asta nu e cumva o a doua întrebare?

-Nu neapărat, sări ea. Poate să fie o continuare ale aceleiaşi întrebări. Aşa cum ai procedat şi tu.

Raff zâmbi, dar nu cu amuzament. Părea din nou trist. Şi din nou această expresie fugară de pe faţa lui cauză în Halo durere.

-Din vina mea, zise el atât de încet, încât Halo îşi încordă auzul pentru a nu pierde nimic. Am fost o fiinţă a luminii care, printr-o greşeală mare, a fost aruncată în întuneric.

-Deci ţi-ai asumat o vină atât de mare şi te-ai simţit atât de pustiit, încât înnegrindu-ţi inima, ai extins această acţiune inconştient şi în jurul tău.

Raff tresări. O privi cu furie.

-Ce ştii tu?

Halo nu fu impresionată. Dădu din umeri.

-Aşa e, nu ştiu nimic. Dar ştiu că peste orice există şi iertare. Şi mai ştiu că de obicei suntem iertaţi mai repede de cei cărora le greşim decât reuşim să ne iertăm noi înşine.

Raff rămase uluit. Ea emise o teorie atât de probabilă, încât se temu să o aprofundeze mai mult. Pentru că era foarte posibil ca ea să fi avut dreptate în ceea ce spusese. Iar dacă ea avea dreptate, atunci el a trăit prea mult timp în întuneric, căindu-se pentru o culpă care-i putuse fi iertată deja. Însă dacă el ar fi fost iertat, atunci şi-ar fi primit aripile înapoi şi încă nu se întâmplase acest lucru. Nu, nu era posibil ca ea să aibă dreptate. Era interesant ce afirmase ea, dar era o totuşi doar o teorie.

-Deci mai avem dreptul la câte o întrebare, nu?întrebă Halo.

-Aşa se pare, răspunse Raff gânditor încă.

-Deci?

Raff rânji.

-Nu acum. Eu mi-o păstrez pentru mai târziu. Eşti gata pentru micul dejun?

-Sigur că da, zâmbi ea larg. Tu nu mi te alături?

-Nu cred.

-Dar tu ce mănânci? Mi se pare că ai spus că mănânci totuşi, nu?

Raff dădu din cap.

-Dacă asta e întrebarea ta pe ziua de azi, îţi voi răspunde mai târziu.

-Nu. Nu ştiu. O să mă mai gândesc. Poate o să-mi vină în minte o întrebare mai interesantă. Nu o lua în calcul deci.

Halo vorbea repede şi Raff începu să râdă.

-Bine, am înţeles. Acum mănâncă până nu se răceşte.

În timp ce Halo mesteca cu greu din pricină că Raff era cu ochii aţintiţi asupra ei, totuşi fiecare se gândea în altă parte.

Halo se gândea la prietenele ei, la Sin, la ce cugetau ei în legătură cu fapta ei şi implicit, cu pedeapsa ei. Zâmbi în timp ce-şi imagină reacţiile lor. Probabil că Flame mai ardea câte ceva, iar River îşi exprima zgomotos, în felul ei caracteristic, nemulţumirea. Wind ar fi aprobat-o, iar Forest ar fi dat în tăcere din cap. Iar Sin probabil că era înfuriat şi mâhnit. Sau poate că asta îi plăcea ei să-şi imagineze. Poate că, din contră, ei erau supăraţi pe ea.

Raff o privea absent, întrebându-se la ce reflecta ea. Dacă se gândea la el, sau se gândea la celălalt. Sau poate că în lumea ei avusese pe cineva special, cineva pe care iubea şi la care se gândea acum. Totuşi acest zâmbet al ei cu siguranţă că nu-i era destinat lui însuşi. Dinţii lui se loviră unii de alţii când îşi încleştă maxilarele într-o furie dureroasă. Acum ştia că ceea ce simţea el era pură gelozie. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată până atunci. Era cu siguranţă neplăcut. Era o simţire chinuitoare şi obsedantă la ideea că Halo se gândea acum la celălalt bărbat, deşi se afla cu el. Încercă să se autoliniştească, zicându-şi că era doar o bănuială şi nimic mai mult. O simplă teorie pe care şi-ar fi dorit-o absurdă. Hotărî să pună capăt acestei incertitudini şi totodată propriului chin.

-La ce te gândeşti?făcu el brusc.

-Oh, zise ea cu nepăsare. Mă gândeam la ceilalţi, ştii tu, la toţi prietenii mei.

Oare ea îl includea şi pe celălalt ins printre prietenii ei? Era doar un prieten şi nimic mai mult pentru ea? Spera că da.

-Înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Pentru că de fiecare dată, în fiecare viaţă a ei, ea preferase să moară înainte ca cei pe care îi iubea ea să păţească acelaşi lucru. Nu pricepea bine nici acum acest lucru, de ce preferase ea să-şi dea viaţa pentru altcineva. Nu putea emite nici măcar o ipoteză cu privire la asta, nici cea mai mică teorie. Dar, aşa cum sperase, dacă va sta suficient de mult în preajma ei, o va putea percepe.

-Despre ce vrei să studiezi astăzi?schimbă el subiectul, după ce văzu că ea a terminat de mâncat.

-Despre limbile îngereşti, răspunse ea nedumerită, crezând că era de la sine înţeles.

-N-ai terminat?făcu el. Mi se pare că e ceva timp de când înveţi despre acest limbaj.

-Da, aşa e, confirmă ea cu ciudă la adresa propriei persoane. Sincer, nu am reuşit să învăţ tot, pentru că nu m-am aşteptat să fie atât de dificilă. Mi se pare că nimic din tot ce am studiat până acum nu a fost aşa de greu.

-Limbile îngereşti nu sunt pentru oameni, rosti el cu o oarecare emfază. M-am mirat chiar că ţi-ai ales un astfel de subiect pentru studiu. Şi recunosc că nu mă aşteptam să ajungi până aici. Mă gândeam că ai fi renunţat după primele pagini. Şi totuşi tu ai insistat, oră după oră, zi după zi, să înţelegi ceva de neînţeles pentru oameni.

Halo se simţea uşor măgulită. Cu toate că ea nu era atât de mulţumită de ea însăşi.

-Şi cred că voi mai avea destul pentru a o învăţa aşa cum trebuie, zise ea.

-Te pot ajuta, făcu el.

Halo îl privi cu uimire. Însă nici chiar ea nu putea fi atât de uimită pe cât era el. Nu ştia ce-l apucase să se ofere în a o ajuta.

-Tu... cunoşti această limbă?!întrebă ea foarte surprinsă.

-Desigur.

-Cum aşa?îi ceru ea explicaţii.

-Pentru că, îi replică el, amintindu-i de răspunsul pe care i-l dăduse şi ea cu o zi în urmă.

Raff înţelegea pe deplin acum rostul acestei replici. Era un răspuns foarte bun atunci când nu puteai sau nu vroiai să spui mai multe. Halo se strâmbă la el. Dar nici măcar asta nu reuşea să-i atenueze din drăgălăşenie în ochii lui.

-Să ştii că e mai uşor dacă ai pe cineva care să te ajute în legătură cu asta, pledă el.

-Sunt convinsă, răspunse ea, încă neputând să-şi revină din uimirea cauzată de faptul că el cunoştea această limbă.

Ce spusese el? Că oamenii nu puteau înţelege această limbă? Şi cu toate astea se părea că el o cunoştea bine, sau cel puţin aşa afirmase. Nu ştia ce să mai creadă despre el. Oricum era înclinată să creadă din ce în ce mai mult că el nu era om. Avea prea multe talente, nu-l văzuse niciodată făcând nici cel mai mic gest uman, adică să caşte, să se scarpine, să-şi dezmorţească oasele...emana acel miros specific, care – era la fel de convinsă – nu aparţinea nici unui deodorant. Era propria lui aromă. Afirmase că se hrăneşte, că se hidratează, dar ea una nu-l văzuse făcând nimic din toate astea. Iar ea...nu era nici ea tâmpită. **Cu siguranţă** că el **nu era om**. Dar atunci ce era el? Să îndrăznească ea să emită câteva teorii? El îi întrerupse şirul gândurilor când se întoarse cu o carte la fel de mare şi de groasă ca şi cele de dinaintea acesteia.

-Eşti gata?

-Întotdeauna.

Stăteau amândoi, unul lângă altul, uşor aplecaţi peste carte. Din nou parfumul lui o învălui, aşa cum şi esenţa ei îl cuprindea pe el. Apropierea o făcea pe Halo să vibreze, aşa cum îl făcea şi pe Raff. Dar amândoi făceau abstracţie de aceste senzaţii. Ea pentru că era prea nerăbdătoare să stăpânească aceste cunoştinţe ezoterice şi pentru că mai mult ca niciodată vroia să demonstreze cuiva ce putea face cu mintea ei, el - pentru că (şi era prima oară în mii de ani), pe lângă atracţia pur fizică pe care o simţea pentru ea, avea acum şi o senzaţie de plăcere. Mulţumire. Simplă. Doar pentru faptul că era cu ea, că se afla în apropierea ei. Şi atât. Ochii ei sclipeau când înţelegea câte ceva. Iar când se concentra, între sprâncene se formau cute mici, verticale. Era o conştientizare a fiinţei ei altfel decât până atunci. Nici nu-şi dădură seama cum trecu timpul.

Raff închise cartea.

-Uau!zise Halo cu surescitare. Mi se pare mai uşor acum. Mulţumesc pentru ajutor. Cred că aşa voi termina în sfârşit cu asta…

-Ce te-a făcut să vrei să cercetezi îndeaproape limbile îngereşti?întrebă Raff curios.

-Păi...vreau să citesc manuscrisele de dinaintea Genezei şi acelea sunt scrise în limba îngerească, explică ea.

Raff se holbă la ea.

-De ce???

Halo nu-i putea spune despre teoriile ei cu privire la o nouă facere pe care cineva ar fi înfăptuit-o cândva, la un moment dat. Erau prea multe necunoscute, prea multe variabile, prea multe goluri. Până şi ea trebuia să admită că ipotezele ei se loveau de cuvinte ca „cineva”, „cumva”, „cândva”... iar apoi nu avea încredere în el. Deşi văzuse că energia lui era alb strălucitoare, văzuse şi faptul că el mergea mână în mână cu Ancient. Sau cel puţin asta îi demonstrase de când cu întâmplarea cu poarta temporală. Ceea ce îi ridica alte semne de întrebare. Era Raff omul lui Ancient? Erau amândoi prinşi în aceste tertipuri? Sau Raff era, ca şi ea şi ceilalţi, doar un pion, păpuşă legată cu sfoară care se mişca aşa cum o mânuia cu atâta îndemânare acel bătrân? Vroia tare mult să ştie acest lucru, dar totodată era conştientă că trebuia să descopere singură. Dacă putea avea încredere în Raff – sau nu.

-De ce nu?răspunse ea cu o altă întrebare. Mie îmi place să ştiu. Mai mult de atât, am nevoie să ştiu lucruri, nu doar despre un subiect sau altul. Despre tot ce se poate cunoaşte, în lumea asta sau în alta.

Raff era nedumerit şi acest lucru se citea pe faţa lui. Halo râse uşor.

-Tu ştii de ce sunt eu aici? În această lume?

-Nu m-a interesat niciodată.

-Bănuiam. Cu toate astea, trebuie că te-ai întrebat ce caut eu aici.

Din acest punct de vedere nu avea cum să nu-i dea dreptate. Doar că pe el nu-l interesase care erau capacităţile care au adus-o într-un astfel de loc. Pe el îl interesase doar de ce venise ea iar în calea lui. Şi nici Ancient nu-i spusese mai multe despre ea. Poate că putea face toate lucrurile odată, gândi Raff. Poate că, satisfăcându-şi propriile curiozităţi, va putea să-i dea şi lui Ancient un răspuns cu privire la ceea ce îl interesa să afle.

-După cum ştii, continuă ea netulburată, analizele imagistice au arătat că omul îşi foloseşte creierul în totalitate. Însă toată lumea ştie că de fapt un om de un intelect mediu foloseşte cel mult 3-5 % din capacitatea lui. Un geniu foloseşte 10-11%. Eu folosesc ceva mai mult de atât. Undeva în jur de 18% cred.

Raff fu impresionat.

-Sper că încă evoluez, zise ea. Dacă voi ajunge la 20 % voi putea să mă ridic în aer prin propriile mele forţe umane. Îţi dai seama ce ca lumea ar fi?făcu ea un fel de paranteză.

Raff ştia prea bine chiar ce însemna să zbori. Zburase şi el cândva. Când avusese aripi. Starea de amărăciune care îl cuprinse nu mai era însă la fel de profundă ca până atunci. Nu-şi dădea seama în ce moment această mâhnire a lui profundă începuse să se diminueze. Refuză să se lasă pradă acestor gânduri negre şi se concentră pe spusele ei.

-Cum necum SNC-ul meu, adică sistemul meu nervos central – adună la un loc toate cele trei stări ale lui: conştientul, subconştientul şi inconştientul. Creierul meu le adună pe toate, dar nu le poate folosi concomitent. Încă.

Îşi aduse aminte de visele ei care îi arătau din vieţile ei anterioare şi impactul pe care acestea îl avuseseră asupra ei, semnele de pe trupul ei fiind martore.

-Uau, zise Raff. Deci eşti cineva tu, nu?

Halo nu fu sigură dacă Raff râde de ea sau nu. Deocamdată nu-i spuse şi despre celelalte capacităţi ale ei. Nu avea încredere în el.

-Şi cum se manifestă la tine această punere împreună a tuturor stărilor sistemului tău nervos central?

Halo îşi prinse buza de jos cu dinţii, gândindu-se puţin ce să răspundă la întrebarea lui.

-Visez, îngăimă ea.

-Şi?

-Ei bine, visele mele îşi lasă dovezi fizice pe mine, şopti ea.

-Uluitor, făcu el. Ce fel de dovezi?

-Dovezi, insistă ea încăpăţânată. Semne, dacă preferi. De exemplu, dacă în vis mă tai la mână, când mă trezesc voi avea o cicatrice exact în locul unde m-am tăiat în vis.

Raff nu mai zise nimic. Doar se gândi la semnificaţiile profunde ale vorbelor ei. Era destul de tensionat.

-Şi tu despre ce ai visat?

Halo păli. În nici un caz nu-i va mărturisi că văzuse momente din vieţile ei anterioare, că îl văzuse pe el şi văzuse şi atrocităţile pe care tot el le înfăptuise. Pentru că ar fi trebuit să-i recunoască şi că în celelalte vieţi ale ei îl iubise. Profund. Cât pentru o viaţă care se părea că nu se mai sfârşea. Cât pentru o eternitate. Îi mulţumea lui Dumnezeu că acum, în această viaţă, se părea că totul era altfel. Dorinţa era încă acolo, era adevărat, dar sentimentele – ...

-Ei bine?insistă el, văzând că ea nu răspunde.

Halo făcu un gest vag din mână.

-Ei, ştii tu... vise obişnuite. Nimic important.

Raff atinse uşor eşarfa de la gâtul ei.

-Nu e prea cald pentru eşarfă?

Halo înlemni la ideea că el ar putea trage de fâşia aceea de mătase şi ar observa semnul de pe gât. Şi-ar fi dat el seama de ceva, dacă ar fi văzut acea cicatrice? Era convinsă că el ştia cine era ea, ce reprezentaseră unul pentru celălalt şi cum el îi luase viaţa de atâtea ori, chiar dacă niciodată nu o lăsase să înţeleagă un atare fapt. Dar pentru nimic în lume nu dorea să-i dea lui de înţeles că şi ea ştie. Iar dacă el ar fi văzut acel semn ar fi ştiut că ea era la curent cu totul.

În cap i se învârteau fel de fel de teorii, dar încerca să nu lase să i se citească ceva pe faţă.

Scoase dintre degetele lui materialul delicat.

-Nu de cald, nici de frig. Doar că rochiile sunt prea decoltate.

Raff râse şi Halo răsuflă uşurată. De data asta el păruse păcălit.

Raff îşi aşeză o mână pe umărul ei. Atingerea lui parcă o arse şi Halo se ridică destul de brusc. Mâna lui căzu. Ea se retrăgea pentru că cea mai mică atingere a lui îi provoca silă sau pentru că se simţea afectată în aceeaşi măsură în care era şi el afectat?se

întrebă el. Se ridică şi el, privind-o fix. Halo îşi lărgi puţin eşarfa în jurul gâtului, ca şi cum nu ar mai fi avut aer dintr-odată.

-Ăăăăă, ce se-aude cu prânzul meu?îşi înclină ea capul şi punând în voce un ton de glumă.

-Vine, mormăi el, dispărând.

Halo răsuflă uşurată din mai multe motive. O dată pentru că se descurcase cu întrebările lui care ar fi putut s-o dea de gol, şi o dată pentru că mâna lui pe umărul ei îi transmise fiori fierbinţi în tot restul corpului. Nu înţelegea cum cea mai mică atingere a lui îi provoca adevărate fierbinţeli, aşa cum nu înţelegea cum simpla lui prezenţă o emoţiona, provocându-i un tremur interior pe care se mira că nu şi-l trădase până acum. Bine că măcar el nu era afectat ca ea! Pentru că **poate** se putea descurca doar cu propria ei dorinţă. Dar nu era sigură ca ar mai fi reuşit şi cu a lui. Era altfel de data asta. El nu o mai dorea, ca înainte, iar ea nu îl mai iubea, ca înainte. Era o uşurare, se păcăli ea. Deşi inima i se strânse la gândul că nu mai e atrăgătoare în ochii lui. I se păruse că ieri, când îi vindecase piciorul şi el se apropiase atât de mult de faţa ei, el ar fi vrut să o sărute. Sau poate că asta văzuse ea, asta îşi dorea ea să creadă. Se pregăti psihic pentru timpul pe care îl mai aveau de petrecut împreună în continuare.

-Povesteşte-mi despre viaţa ta de acasă, zise el la un moment dat, după ce ea începuse să mănânce, surprinzând-o.

-Ce anume vrei să ştii?

Totul, ar fi vrut el să răspundă, dar se mulţumi cu un dat din umeri.

-Nu ştiu exact. Aşa, în general, despre viaţa ta.

Halo se gândi puţin înainte să răspundă.

-Eram destul de singură, sau aşa mă simţeam eu, începu ea. Deşi e super să ai creierul mare, nu prea te ajută în relaţiile interumane.

Tonul ei era puţin melancolic.

-Aşa că presupun că am fost o singuratică, aşa ca tine. Doar că eu i-am avut pe părinţii mei să mă iubească exact aşa cum eram. Pe tata l-am pierdut destul de devreme. Moartea lui a fost atât de bruscă, încât mult timp nici eu, nici mama nu am realizat prea bine ce s-a întâmplat. Trăiam mai mult din inerţie, decât din intenţie. Apoi timpul a trecut şi cumva ne-am obişnuit. Am început să trăim din nou. Mai dificil totuşi. Pentru că fără tata nu era chiar o viaţă completă.

Tăcu puţin, amintindu-şi de Ben. Vocea începuse să-i tremure uşor, a lacrimi şi Raff se simţi impresionat fără să vrea.

-În fine, îşi reveni Halo. Acum suntem numai eu şi mama. Sau măcar eram. Până să vin aici. Acum eu sunt aici, ea e acolo, atât de aproape una de cealaltă şi totuşi atât de departe...Ştiu că e îngrijorată în privinţa mea. O fac să sufere şi asta mă doare.

Suspină puţin.

-Deci asta era viaţa ta? Doar tu şi mama ta?

-Da, făcu ea moale. Doar eu şi mama. Şi universitatea. Şi profesorul Dunn. Un scump.

Raff se încruntă la auzul unui nume masculin.

-Profesorul Dunn?

-Un drag şi bătrân prieten al meu care m-a trimis aici, explică Halo visătoare.

Alt prieten deci. Se părea că toată lumea îi era prietenă.

-Nu ştiu cât de prieten ţi-a fost dacă te-a trimis aici, zise el cu scepticism.

-Oh, un bun prieten, crede-mă. M-a avertizat că s-ar putea să nu mă mai pot întoarce. Cu toate astea eu am riscat. Vezi tu, eu sunt convinsă că orice problemă existentă are şi o rezolvare implicită. Trebuie doar să cunoşti foarte bine toate datele şi apoi să încerci prin fiecare metodă cunoscută să o rezolvi. Şi dacă nu se cunoaşte încă nici o metodă de a o soluţiona, atunci trebuie doar s-o inventezi de unul singur.

Ascultându-i vocea monotonă, calmul glasului, Raff se simţi mai odihnit decât se simţise în toată existenţa lui. Aproape că ar fi vrut să-şi sprijine capul de ceva şi să-nchidă ochii.

Fusese un timp când şi el dăruia cu generozitate, când tot ce-l interesa era binele altora. Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Prea mult timp. Apoi propriul lui păcat îl aruncase între demoni şi nu-l mai interesase nimic decât propria lui amărăciune, propriul ţel. De cât timp nu mai dorise el binele cuiva? De cât timp nu mai dăruise nimic din el nimănui? Sau de când nu mai suferise pentru cineva, aşa cum făcea ea? Căci ea asta făcea. Cu o inconştienţă uimitoare, ea se dăruia pe sine oricărei persoane care părea să o accepte. Era suficient să o tolerezi măcar şi ea îţi răspundea în schimb cu mult mai multă căldură, cu dăruire, cu dragoste. Cristalul din piept păru să-l străpungă de data asta şi şuieră printre dinţi, expirând cu zgomot.

-Te simţi bine?

El nici nu negă, nici nu încuviinţă.

-Şi despre un prieten?

-Ţi-am spus despre prietenul meu, profesorul Dunn, zise ea nedumerită.

-Nu, mă refer la un prieten ca la un iubit.

Halo zâmbi.

-Aşa cum ţi-am spus deja, minţile mari sunt bune pentru multe lucruri, dar nu şi pentru relaţii.

-Deci n-ai avut pe nimeni?

Halo smuci din cap cu ochii plecaţi, jenată. Expresia ei aducea mai mult cu umilinţă totuşi.

Raff însă era mulţumit de răspunsurile ei. Unele îl puneau pe gânduri, altele îi lămureau unele dintre grijile lui, ca de exemplu gândul că ea ar fi lăsat pe cineva în lumea ei, la care spera să se întoarcă într-o bună zi. Ceea ce el ştia prea bine că nu se va întâmpla niciodată. Îşi alungă în mod expres din cap motivul pentru care ea nu va avea cum să se mai întoarcă vreodată în lumea ei.

-Te las acum, spuse el. Ştii....orele tale de intimitate, zâmbi el.

Halo îi răspunse la zâmbet. Deşi trebuia să recunoască faptul că nu-i prea venea să se apuce de antrenament, ştia că trebuie să facă acest lucru.

-Cât despre momentul penibil de ieri seară, vreau să te asigur că nu ai nici cel mai mic motiv să te simţi jenată. Iar pe viitor, începând din seara asta, o să bat la uşă înainte să intru, bine?

Ochii ei se rotunjiră uşor, plini de recunoştinţă.

-Mulţumesc.

Halo se apucă să exerseze după ce el dispăru. Exerciţiul de început îl făcu imediat. Se concentră mai mult şi mai bine de această dată şi nu mai scăpă obiectele. Şi încă mai avea destulă energie. Încercă s-o focalizeze mai bine, s-o împingă în exteriorul ei mai mult. Şi atunci văzu că energia din ea, care luă forma trupului ei, ieşea parcă din ea. Conturul acela luminos îi părăsi trupul de tot. Se vedea pe sine, doar un trup nemişcat cu

ochii privind în gol, ca o moartă, în timp ce **ea** era cu totul în afara lui. Nu reuşi să stea aşa mai mult de câteva clipe, pentru că apoi forma aceea energetică luminoasă intră inapoi în ea.

Această ultimă încercare, acest nou experiment îi supse toată energia. Răsufla atât de obosită, de parcă ar fi ridicat greutăţi mari de dimineaţă şi până acum. Era frântă. Făcuse o descoperire uimitoare, dar era vlăguită de orice capacitate de a acţiona, chiar şi aceea de a se mişca chiar. Se târî până la pat şi se lăsă moale în el. Adormi aproape instantaneu.

Nu auzi bătaia lui în uşă.

Raff aşteptă puţin, apoi mai bătu o dată. Cum ea nu-i răspunse nimic, nici să intre, nici să aştepte, trecu dincolo de uşă, îngrijorat. Ochii lui străluceau cu luminiţe mercuriene în întuneric. O văzu dormind profund, cu gura întredeschisă. Pieptul îi urca şi-i cobora uşor, ritmic. Părul îi era răsfirat pe pernă. Mâinile îi erau strânse în pumni, ca la copiii mici. Întotdeauna îşi ţinuse mâinile aşa când dormea. Una dintre ele îi stătea relaxată peste stomac iar cealaltă era ridicată deasupra capului. Îşi amintea perfect felul în care dormea ea. Ei, poate că unele lucruri se mai schimbau. Dar cu certitudine că erau şi lucruri care nu se schimbaseră. Şi unul dintre ele era felul în care dormea ea. Privind-o, simţi nevoia să aibă faţă de ea o atitudine plină de delicateţe, gingăşie şi fineţe. Şi era ceva chiar mai presus de pasiunea pe care ea i-o inspira în permanenţă. Nu mai avusese acest impuls niciodată. Aşa că nu ştia să-l numească. Dar era sigur că-i va găsi o denumire, aşa cum descoperise şi gelozia. Halo îşi schimbă poziţia, încovrigându-se ca şi cum i-ar fi fost frig. Oftând, Raff trase învelitoarea uşor, acoperind-o. Înainte ca el să dispară, o auzi vorbind.

-Şi întrebarea mea? mormăi ea somnoroasă.

El chicoti.

-Promit că mâine ai voie la două, răspunse el cu glasul coborât.

-Şi cina mea?

Halo căscă.

-Îţi voi aduce un mic dejun consistent, zise el pe acelaşi ton.

-Mmm....

Adormise din nou. Nu-nţelegea de ce era aşa epuizată. Ce făcuse ea după masa de prânz? Ieri căzuse fotoliul peste ea, azi dormea cu un somn profund, nestăvilit, inexplicabil. Doar dacă ea nu cumva îl minţise şi avea câteva secrete pe care nu vroia să i le împărtăşească. Ce ar fi putut face ea astfel încât să fie atât de obosită? Avea ea şi alte abilităţi? Abilităţi pe care Ancient le aştepta? Teoria nu era deloc neplauzibilă.

În virtutea acestui moment însă, acest moment care-l umplea de o senzaţie interioară nouă, îi va mai lăsa puţin timp la dispoziţie. Fie ca lucrurile să se normalizeze, fie ca ea să-i spună ce făcea. Apoi el nu ar mai fi avut încotro şi ar fi trebuit să-şi încalce cuvântul şi s-o urmărească pe furiş, pentru a afla ce secrete mai ascunde ea.

Deşi adormită, fusese totuşi conştientă de prezenţa lui. Simţurile şi instinctele ei erau somnoroase, leneşe. Însă acum credea că ar fi suportat ca el s-o atingă. Pentru că era **prea** toropită de somn. Şi era convinsă cu nu ar mai fi luat-o cu fiori. Nici cu fierbinţeli. Tot ce vroia era să doarmă. Să doarmă şi-atât. Cumva însă, ar fi vrut să-l simtă şi pe el în acelaşi timp, poate chiar să doarmă cu el? Lângă el? Tânjea după o apropriere a lui care să fie totuşi mai calmă decât sălbăticia care o cuprindea de obicei în prezenţa lui. Da, tare i-ar fi plăcut să doarmă cu el!

Ea părea atât de liniştită şi de calmă în somnul ei! Era ca o invitaţie ca el să se întindă acolo, lângă ea. Doar să simtă căldura ei, respiraţia ei. Doar s-o privească încă şi mai de aproape pentru a vedea ce era atât de schimbat şi totuşi atât de „la fel” la ea, încât îl schimba şi pe el ineluctabil.

Cristalul parcă rupse din el de data asta. Durerea era atât de ascuţită, încât se îndoi în faţă, aplecându-se din mijloc. Îşi duse instinctiv o mână la piept, degetele încleştându-i-se ca nişte gheare. Îi tăia răsuflarea. Deschise gura ca să poată respira, şuierând.

Halo nu avea cum să fie conştientă de acest chin al lui, fizic şi spiritual în egală măsură. Un zâmbet larg îi curbase buzele.

El arăta foarte chipeş, cu redingota lui cusută cu fir de aur peste cămaşa elegantă cu manşete creţe. Sala de bal era plină, dar ea nu avea ochi decât pentru el. Restul erau doar imagini şterse, fără un contur precis. Inima ei începu să palpite mai intens când îl văzu apropiindu-se de ea şi înclinându-se în faţa ei. El răspândea un miros divin. Îşi lăsă mâna în a lui şi el o cuprinse atunci, învârtindu-se într-un vals ameţitor. Rochia ei de culoarea aurului se învolbura în jurul ei când se învârtea pe sunetele muzicii. Nici unul nu-şi putea desprinde ochii din ai celuilalt. Ar fi vrut ca dansul să nu se sfârşească niciodată.

Şi Halo visa, zâmbind în continuare. Şi la fel ca dansul aievea, ar fi vrut ca visul să dureze o veşnicie.

CAPITOLUL X

LUMINĂ

Se scursese ceva timp de când ea era aici. Se obişnuise atât de mult cu prezenţa ei, încât era chiar bucuros o aibă acolo. Se ridică nestăpânit din fotoliu, având dorinţa absurdă de privi afară.

De mult nu mai dorise să privească un răsărit. Fără nici un motiv, doar din impuls, se apropie de fereastra acoperită de draperia groasă. Ridică o mână pentru a da uşor într-o parte draperia. Uitându-se spre cer, văzu că acesta prinsese tente de violet, în partea stângă. În mijloc era încă negru, iar în dreapta extremă se zărea un turcoise marin intens. Norii se observau ca nişte aburi mai închişi la culoare. Din întunericul profund al boltei apăru un punct auriu strălucitor. Acel punct fierbinte părea că-i arde ochii. Deşi strînse din ei, privi încăpăţânat în continuare. Pe măsură ce timpul trecea, punctul acela auriu se mărea. Din el pornea o aureolă orange, înconjurată la rândul ei de una roşiatică. Stelele care încă se mai zăreau, precum şi marginea curbată a lunii păreau că ard.

Oftă.

Răsăritul soarelui avu asupra lui acelaşi impact pe care-l avusese şi atunci când îi observase crearea. Îl umplea de o mirare interioară care acum îi făcea cristalul din piept să se răsucească dureros.

Asta făcuse Halo, realiză el dintr-o dată. Adusese înapoi în viaţa lui răsăritul. Poate de aceea el ar fi vrut să o păstreze în viaţa lui chiar pentru o eternitate. Halo îi amintise de multe dintre minunile facerii. Bucurie. Plăcere. Râs. Şi răsărit.

Tocmai de aceea dilemele care îl stăpâneau nu-i dădeau pace. Ar fi vrut să o păstreze acolo pentru totdeauna. În acelaşi timp era nevoit să fie parte activă în planul lui Ancient. Ar fi vrut să trezească în ea aceleaşi senzaţii pe care şi el le simţea. Dar în acelaşi timp ştia că odată ce ar fi făcut acest lucru, nu mai era cale de întoarcere. Ar fi vrut să se poată ţine departe de ea, dar în acelaşi timp ar fi vrut să o facă a lui, mai presus de orice. Dar ştia că dacă se va întâmpla acest lucru, va trebui să o ucidă. Din nou. Cum se va descurca el cu toate astea, nu-şi dădea seama.

Lăsă draperia să revină la loc. Îşi băgă mâinile în păr, cu toate degetele răsfirate. Ar fi vrut să fie doar un singur lucru, fie lumină, fie întuneric. Fie înger, fie demon. Pentru că aşa, împărţit pe jumătate, neaparţinând nici unei părţi, dar fiind o combinaţie între amândouă, îl înnebunea. Nimic din atitudinea ei nu-i dăduse de înţeles că ar fi ştiut cine sau ce era el. Poate că era mai bine. Poate că de această dată, cu ajutorul ei, reuşea să nu mai cadă în păcat şi aşa s-ar fi salvat amândoi. Trebuia să fie puternic! Şi pentru asta, mai întâi de toate, trebuia să lase lumina să intre în el.

Cu gesturi bruşte, scurte, smulse toate draperiile care acopereau ferestrele. Încăperea fu inundată de lumină strălucitoare. Pe măsură ce draperiile picau, una câte una, starea lui de spirit se îmbunătăţea, chiar dacă ochii lui se făceau din ce în ce mai mici.

Răsăritul se transformase într-un soare strălucitor, un glob luminos incandescent. Faptul că ochii lui sufereau, îl făcea totuşi să se simtă oarecum bine. Suferinţa aceasta îl făcea să se simtă chiar uman, într-un fel. Nu era ce ar fi dorit el, dar era mai departe acum de întuneric.

Halo adusese în el şi lumină acum.
O auzi strigându-l şi Raff zâmbi. Era timpul pentru micul dejun.
-Hei, îi zâmbi ea larg, bună dimineaţa.
Surâsul ei era luminos. Părea sincer bucuroasă de prezenţa lui. Raff se simţea încălzit de atitudinea ei. Acelaşi fior de gingăşie faţă de ea îl scutură.
-Şi ţie la fel, răspunse el.
Halo îl percepea cumva schimbat, dar nu-şi dădea seama cum şi de ce. Ajunsese la concluzia că nu era chiar aşa de rău să fii într-o astfel de închisoare maiestuoasă, cu mâncare gustoasă şi mai ales avându-l pe el ca temnicer. Era însă nemulţumită că deşi trecuse ceva timp de când era aici, nu reuşise să afle foarte multe despre el, chiar dacă ritualul *o întrebare pe zi* funcţiona încă.
-Ai băgat de seamă că nu-ţi mai ţii ochii le fel de strâns când intrii aici?întrebă ea dintr-odată. Cred că începi să te obişnuieşti din nou cu lumina.
-Posibil, admise el liniştit.
Halo fu bucuroasă şi pentru asta. Simţea o nevoie absurdă de a-i transforma amărăciunea în acceptare, înţelegere, iertare şi într-un final – în fericire. Deşi prezenţa lui nu mai constituia o sursă de enervare, constată că nu se putuse obişnui însă cu felul în care arăta el, sau mirosea.
Pentru a-şi alunga acele gânduri care o emoţionau, se aşeză pentru a-şi lua masa de dimineaţă.
-Tu iar nu mănânci?
Colţurile buzelor lui Raff se curbară uşor în sus, încercând să-şi reţină un zâmbet.
-Şi tu iar eşti curioasă?
-Ştii că sunt, îi aduse ea aminte cu un reproş ascuns în voce. Ce poate fi atât de special, atât de secret, încât să nu spui ce mănânci?
Doar dacă...
Îşi aduse aminte de reacţiile lui, faptul că nu suporta lumina, forţa lui.... Nu, nu avea sens, pentru că deşi pielea lui era foarte albă, el nu era rece... poate cumva în regiunea pieptului, dar....Se întrerupse din mâncat.
-Nu bei sânge, nu?
Raff râse cu poftă de data asta.
-Nimic de genul ăsta, nu, desigur.
-Deci nu eşti vampir.
-În nici un caz, o asigură el. Chiar că ai multă imaginaţie.
Halo dădu din umeri, deloc jenată.
-Prea multe cărţi citite, se scuză ea.
Mai urmară câteva clipe de tăcere.
-Deci care e mâncarea ta preferată?
-Nu te dai bătută cu una cu două, nu?
Şi în tonul lui era admiraţie.
-Nici înainte n-o făceam şi cu siguranţă că nu am de gând să încep acum, mai ales că am mai îmbătrânit.
Raff făcu o grimasă.
-Iar începi cu asta... De câte ori trebuie să te asigur că nu eşti bătrână deloc?

Halo înţelesese acest lucru, dar îi plăcea să-l audă pe el spunând-o. Se simţea măgulită, vocea lui pe acele vorbe turnându-i în vene un foc vâscos, dulce, ca mierea. Cumva era sigură că aşa aveau gust buzele lui. A miere. Mâncarea îi rămase în gât. Tuşi.

-Eşti bine?

Cu ochii plini de lacrimi şi încercând să-şi recapete răsuflarea, dădu din cap, în timp ce mâna i se întindea după paharul din cristal. Bău apa cu nesaţ.

-Ambrozie, zise el.

-Poftim?

-Asta mănânc eu, ambrozie.

-Nu te cred, zise ea.

Raff o privi curios.

-Şi de ce nu?

-Toată lumea ştie că ambrozia nu există. Se presupune că era hrana aromată a zeilor, în mitologia greacă, despre care se credea că dă nemurire şi tinereţe veşnică.

-Tot ce spui este perfect adevărat, zise Raff, cu o mică excepţie. Ambrozia chiar există.

-Bine, făcu ea înciudată. Văd că azi ai de gând să râzi de mine...

Raff râse. Dacă ea ar fi ştiut că el nu avea cum să mintă!

-Crezi ce vrei, îi zise el, dar eu îţi spun adevărul.

Halo îi aruncă o privire destul de urâtă. Doar că era prea drăguţă strâmbându-se aşa la el.

-Astăzi citeşti tot despre limbile îngereşti?făcu el cu interes sincer.

-Nu ştiu ce să zic, se gândi ea puţin. Mai sunt multe cărţi?

-De fapt e ultima.

Sprâncenele lui Halo se ridicară surprinse. Plăcut surprinse.

-Oh, bine, făcu ea uşurată. Credeam că nu mai termin odată cu asta. Păi dacă mai e o singură carte, cu un profesor ca tine, voi termina prea repede azi. Aşa că mai adu-mi o carte din aceea care se referă la timpurile de dinaintea facerii. Din aia scrisă în limba îngerească. Nu degeaba m-am chinuit s-o învăţ, nu?

Raff aprobă, dar se simţea oarecum nemulţumit că ea cerea astfel de cărţi.

Într-adevăr, ultima carte o terminară destul de repede.

-Bravo, îi zise el. Ai reuşit un lucru extraordinar, o lăudă el. Aşa cum ţi-am spus, limbile îngereşti nu sunt pentru oameni. Dar se pare că tu o vorbeşti foarte bine acum.

-Ca şi tine, sublinie ea.

-Să zicem, făcu el abrupt.

-Mulţumesc oricum, zise ea surescitată, nelăsând ca tonul lui sec să-i strice mulţumirea.

Îi puse o mână pe braţ.

-N-aş fi reuşit fără tine.

Raff tresări. Era prima oară că ea iniţia un contact cu el, prima oară când îl atingea de bună voie. Şi chiar dacă era un gest spontan, parcă fu atins cu un metal incandescent. Se uită fix la mâna ei.

Halo observă cum el se uită la mâna ei care-i cuprinsese acestuia braţul. Căutătura lui era prea fixă. Îşi retrase degetele uşor, dar mişcarea ei lentă ieşi mai mult ca o mângâiere. Raff îşi ţinu răsuflarea. De data asta chiar nu credea că se înşeală. Halo îl mângâiase. Deşi fusese o dezmierdare cam stângace, fusese totuşi o mângâiere. O privi.

Halo însă îi evita privirea, cu o umbră de roşeaţă pe pomeţi. Raff inspiră adânc, pieptul lui mărindu-şi volumul. Vasele lui de sânge deveniră mai groase, mai fierbinţi. În spatele ochilor lui deschişi, o lumină ca un fulger îl străbătu.

Halo se depărtă, făcându-se în toate felurile. Nu intenţionase să-l mângâie. Dar când simţise textura pielii lui, atât de fină, precum firele de borangic, de parfumată, trebuise pur şi simplu să se asigure că chiar exista o astfel de piele, că era reală.

Raff se încruntă. Când el luase decizia cuminte de a păstra o oarecare distanţă faţă de ea, Halo se găsea atunci să facă tot posibilul pentru a-i clătina hotărârea.

Era el supărat de îndrăzneala ei? Halo nu ştia ce să creadă, dar expresia înnegurată de pe faţa lui aşa îi lăsa impresia. Fusese totuşi un gest neînsemnat. Putea să fie un gest de mulţumire şi atât.

-Mă voi retrage acum, o anunţă el, surprinzând-o.

-Dar mai am de citit.

-Sunt convins că vei reuşi asta şi singură.

Şi dispăru.

Halo era din ce în ce mai nedumerită de atitudinea lui. Poate că ştia mult mai multe lucruri decât oricine acum, dar aceste jocuri ale emoţiilor şi interpretarea acestora aruncau în mintea ei o pată de întuneric. Ar fi vrut să fie mai luminată şi în această privinţă. Vedea acum că era o adevărată artă să ştii să relaţionezi cu o altă persoană, cu atât mai mult cu cât persoana în cauză era de sex opus. Cu atât mai mult cu cât persoana respectivă te atrăgea. Poate că era doar curioasă, îşi zise ea. Desigur că două-trei sărutări ar fi fost de-ajuns să-i potolească această curiozitate şi poate să pună capăt acestor emoţii şi senzaţii cu care nu ştia cum să se mai descurce. Existau oare şi astfel de cărţi, care să descrie un sărut şi ce simţeai când îl experimentai? Cu gândul la astfel de cărţi, se întoarse spre ce avea ea de studiat.

Limbajul folosit pentru a scrie acel manuscris nu mai era ceva ce ea nu cunoştea acum. Deşi nu tocmai stăpână pe acele simboluri, ea începu să descifreze acele mistere. Era impresionată când se gândea că acel manuscris era printre cele mai vechi scrieri vreodată, care-i dădea informaţii despre timpuri înainte chiar şi de geneză, de facerea lumii.

Urmărea cu aviditate cuvintele. Acolo se vorbea despre nişte creaţii ale lui Dumnezeu, pe nume mal'ak, nu din materie, ci din suflare, vânt şi foc. Deci din nou se vorbea despre acele energii primordiale. Apoi se menţiona faptul că aceste fiinţe spirituale, superioare, au fost create înainte de timp, de aşezarea temeliilor pământului, înaintea creării lumii materiale. Aceste creaturi despre care citea cu atenţie, erau personale, având voinţă proprie şi inteligenţă proprie, cu puteri superioare, cu cunoştinţe superioare. Erau fiinţe imortale, putând să aleagă în a-I sluji Creatorului sau nu. Totodată nu puteau înţelege slăbiciunile, neputinţele, ori durerile omeneşti. Nefiind limitate de timp şi spaţiu, aceste fiinţe nu se imbolnăvesc, nu îmbătrânesc, nu se schimbă. Au capacitatea de a se mişca foarte repede, de a se dematerializa şi materializa imediat. Numărul acestor creaturi este ca nisipul mării. Aceste fiinţe îl venerau pe Creator. Hrana lor era ambrozia.

Halo îşi întrerupse lectura, şocată. Dintr-odată, în minea ei se făcu lumină. Aproape că văzu cu ochii minţi cum în creierul ei se aprinde ceva ca o lampă.

Cuvinte precum „putere", „dematerializare şi materializare", „ambrozie", „imortal" şi multe altele îi alergau înaintea ochilor. Ştia acum ce anume era Raff.

Era un înger.

Se plecă peste carte pentru a citi mai departe.

Îngerii se împărţeau în Serafimi, Heruvimi şi Ophanimi, care stăteau cel mai aproape de Dumnezeu. Urmau apoi Domniile, Puterile şi Stăpânirile. Iar a treia grupă cuprindea Dregătoriile, Arhanghelii şi Îngerii. Apoi cartea vorbea despre nişte îngeri deosebiţi: Uriel, Rafael, Raguel, arhanghelul Mihail, Sarakiel şi Gabriel, Zatael şi Suryal.

Se întrerupse iar. Oare Raff venea dela Rafael? Era atât de surescitată încât abia mai avea răbdare să parcurgă încet cu ochii cele scrise în carte. Ar fi vrut ca informaţiile să-i vină dintr-odată, ca un val. Se întoarse din nou asupra manuscrisului.

Despre serafimi, sau serafi, zicea că aceştia aveau şase aripi. Cu o pereche de aripi aceştia îşi acoperă faţa, cu o alta îşi acoperă picioarele, iar a treia pereche o folosesc pentru zbor.

Despre Heruvimi sau Cheroubeini se spunea acolo că au o înălţime de cinci metri, la fel ca şi întinderea aripilor lor desfăcute. Halo māri ochii când printre numele diverse ale Heruvimilor iniţiali îl găsi şi pe cel al lui Satan, care acum era demonul suprem.

Trecu repede cu ochii peste Ophanimi. Văzu apoi că Arhanghelii erau căpetenii îngereşti, dintre care cel mai des pomenit era Mihail. Apoi manuscrisul îi arăta despre îngerii care nu erau cu adevărat imuni la toate ispitele.

Trupul lui era ca o piatră de hrisolit, faţa îi strălucea ca fulgerul şi ochii îi erau ca nişte flăcări ca de foc; dar braţele şi picioarele semănau cu nişte aramă lustruită şi glasul îi tuna ca vuietul unei mari mulţimi.... înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada...

Halo ridică ochii de pe hârtie şi privi în gol. Dar Raff nu avea pielea ca arama, iar ochii nu-i avea precum focul şi nici îmbăcămintea nu-i era albă. Din contră, la el îmbrăcămintea era închisă la culoare, predominând negrul, pielea nu-i era arămie, ci albă, iar ochii nu-i erau ca de foc, ci erau de culoarea fulgerului.

Închise cartea. Nu ştia prea bine de ce descrierea din manuscris nu se potrivea cu felul în care arăta Raff, dar era sigură acum că Raff era un înger.

-Raff? strigă ea şi el apăru imediat.

-Gata?o întrebă el.

-Ştiu ce eşti tu, şopti ea.

-Nu, i-o tăie el, nu ştii.

Şi vocea lui era dură.

-Ba da, insistă ea. S-a făcut lumină acum în capul meu.

-Serios?întrebă el ironic. Luminează-mă şi pe mine, te rog, făcu el pe acelaşi ton.

-Eşti înger.

Înainte ca el să fi putut spune ceva, ea continuă rapid.

-Eşti puternic, ai darul de a vindeca şi probabil şi de a te autovindeca. Te hrăneşti cu ambrozie, până şi mirosul tău...

-Taci, zise el cu asprime. Doar taci, vrei?

Halo se opri. Ştia şi ea că mai erau câteva lucruri care nu se potriveau, dar convingerea ei era foarte fermă. El era un înger.

-Te-ai uitat cu atenţie la mine?mârâi el, nelăsând-o să continue. Am eu ochii ca de foc? E pielea mea arămie? Port cumva haine albe? Ochii mei nici măcar nu suportă lumina, dar să fiu o fiinţă a luminii...

-Ştiu că sunt câteva inadvertenţe, dădu ea din cap, dar...

-Nu, fără ”dar”, rosti el. Şi mai presus de toate...**ai văzut tu la mine aripi?**

Vocea lui deveni înăbuşită.

Halo trebui să recunoască faptul că el avea dreptate în tot ce spunea, dar nu o putea convinge de contrariul.

-Poţi să spui ce vrei, zise ea încet. Poţi să-mi aduci câte contraargumente vrei, dar eu ştiu că tu eşti un înger. Imortal, care nu îmbătrâneşte niciodată...

-Nu, i-o tăie el din nou. Încetează să mai spui asta. Nu sunt un înger. **Nu mai sunt.**

Lui Halo i se tăie respiraţia la auzul ultimelor lui cuvinte. Pricepu atunci. De fapt el îi spunea că fusese cândva un înger, dar că acum nu mai era. Asta era ce vroia el să zică, nu?

-Dar ai fost unul, spuse ea pe un ton care nu admitea negaţie.

Raff o privi cu ochii goi. Venise deci timpul ca ea să afle adevărul întreg? Sau poate doar o parte din el? Hotărî să vadă până unde va fi dispus să-i spună din povestea lui, a lor.

-Da, am fost.

-Şi acum ce eşti? Că e la fel de sigur, cu aripi sau fără, cu descriere exactă sau nu, că încă mai ai multe dintr-unul.

Raff oftă. Era un sunet care trăda o disperare mare care-i sfâşie inima lui Halo.

-Poate, admise el, dar la fel de cert e şi faptul că nu mai sunt un înger. Mi-am pierdut aripile demult şi de atunci am încercat într-una să le recapăt înapoi. Poate sunt mai bine de şase mii de ani.

-De ce? Ce s-a-ntâmplat?

Trecu atât de mult timp până ca el să răspundă, încât Halo se îndoia că el o va mai face. Apoi el vorbi.

-Era perfect. Imediat ce am fost creat şi mi s-a suflat viaţă am putut vedea perfecţiunea din ceruri. Perfecţiunea a tot ce era acolo. ***Basileia tou theau***, adică împărăţia cerurilor în limba greacă, explică el, era ***basileia tôn ouranôn,*** adică Paradisul. Nu se poate explica în cuvinte cum era acolo...fericirea deplină.

Lui Halo îi era frică să şi respire, ca nu cumva cel mai mic sunet să-l distragă şi să nu-şi mai spună povestea.

-Eram fericit doar să exist. Era cea mai simplă şi mai perfectă fericire.

Ochii lui se închiseră, aducându-şi aminte de acele timpuri.

-Apoi am păcătuit grav, m-am lăsat pradă tentaţiei şi, aşa cum era şi normal, mi s-au luat aripile şi am fost aruncat aici. Aşa că acum nu mai sunt înger. Sunt doar pe jumătate. Cealaltă jumătate este jumătatea păcatului, a iadului. Aşa că poţi spune mai exact că sunt jumătate înger, jumătate demon.

Raff îi prezentase o versiune foarte scurtă a ceea ce se întâmplase de fapt, era sigură. Povestea lui avea foarte multe goluri, dar îi spusese esenţialul.

-Sper că ţi-am răspuns la multe întrebări acum, făcu el plat.

-Nu chiar, zise ea. Am înţeles în mare parte. Probabil că întâmplările prin care ai trecut te-au modificat. Dar eu tot cred că ai rămas o fiinţă a luminii, chiar dacă în tot acest timp te-ai ascuns de soare şi ochii tăi nu mai suportă bine nici un fel de strălucire luminoasă.

Pielea lui Raff se întinse pe pometi şi se albi şi mai mult.

-Nu mai spune asta, scrâşni el. Nu ştii ce vorbeşti.

-Ba eu cred că da, zise ea încăpăţânată.

-Nu are rost să ne certăm pe ceva ce eu ştiu mai bine ca tine, zise el cumva obosit.

Halo oftă.

-De asta nu vroiai tu ca eu să citesc aceste hrisoave, zise ea gânditoare. Nu-mi vei spune mai mult decât mi-ai spus deja, nu?

Nu primi nici un răspuns, dar ea ştia că aşa era. Oftă din nou, de data asta pentru evidenta lui durere. Suferinţa lui vizibilă devenea într-un fel propria ei suferinţă. Îşi dădu seama că la un moment dat, nu se ştie când, trăirile lui o mişcau pe ea ca un magnet. Când el era bucuros era şi ea bucuroasă. Când el era trist era şi ea tristă. Iar când el era nervos şi ea avea o stare irascibilă. Îşi dorea acum să fi putut alina acel chin prin care el trecea.

Raff simţi aceeaşi amărăciune pe care o simţea mereu, dar nefiind însoţită de această dată şi de mânie. O mânie îndreptată atât împotriva lui, cât şi împotriva ei. Amintirile pasiunii lor nu mai erau încărcate de gust amar, ci denotau o oarecare dulceaţă.

Atmosfera se încărcă de multiple senzaţii, emanate de ambele părţi, de el şi de ea. Erau atraşi unul de celălalt fără nici o oprelişte. Ea simţea cum se desprinde de trup fără nici cel mai mic efort, întregul ei intrinsec ţintind fiinţa lui. Dorinţa pe care el o simţea pentru ea se intensifică. Poliedrul acela de cuarţ în care i se transformase sufletul după ce păcătuise se mişcă din nou, cauzându-i durere. Acea durere era însă mai suportabilă într-un fel, căci nu mai era acompaniată de întuneric, ci de lumină de această dată. Aerul devenise mai dens, aproape irespirabil.

Halo îşi trecu o mână peste faţă, încercând cu disperare să se adune şi să-şi alunge acea stare. Căuta înfrigurată o întrebare pertinentă.

-Şi Raff e numele tău cu adevărat?

-Este numele pe care îl am acum. Ce contează?

-Într-adevăr, nu contează prea mult.

Ea chiar vroia să ştie tot, nu? Poate că dacă îi va spune întregul adevăr, ea îşi va mai pierde din curiozitatea ei nativă şi de multe ori supărătoare. Raff trebuia să admită că nu i-ar fi putut spune întregul adevăr acum. Nu putea să vadă ce reacţie ar fi avut ea după ce i-ar fi mărturisit de câte ori a ucis-o şi felurile în care o făcuse. Cum nu-i putea mărturisi motivul pentru care o făcuse. Se scutură. Poate că nu venise totuşi momentul să renunţe la întuneric. Tocmai atunci Halo încercă să dea o notă jovială a tot ceea ce se întâmplase. Ambianţa devenise prea serioasă. Nu-i plăcea că trezise în Raff amintiri atât de neplăcute şi regrete atât de copleşitoare.

-Păi ... e bine de ştiut că ai lângă tine un înger, chiar un fost înger, dacă înţelegi ce vreau să zic, glumi ea. Ca şi cum aş avea un ex înger păzitor.

Raff zâmbi fără să vrea. Aşa cum gândise mai devreme, Halo chiar era raza lui de lumină. Ori de câte ori simţea că se afundă într-o disperare fără sfârşit, ea zicea sau făcea ceva care-l scotea din acea stare. Cu toate că dacă ea ar fi ştiut realitatea nu credea că l-ar mai fi numit înger păzitor. Atunci ea ar fi văzut cu adevărat că era demonul care pretindea şi el că este. Aşa că nu se putu împiedica în a-i atrage atenţia.

-Nu face greşeala de a crede că în mine mai este ceva bun. Poate că sunt jumătate înger, dar nu uita, că sunt în acelaşi timp şi jumătate demon.

Halo ştiu că el o avertizează. Dar refuză să se lasă cuprinsă de neplăcere.

-Şi acum, că mi-ai spus, putem să mâncăm?

Raff zâmbi iar.

-Îţi spun sincer că mă uimeşte această poftă a ta de mâncare. Mi se pare că mănânci într-una.

-Doar pentru că tu te hrăneşti cu nectarul zeilor, nu înseamnă că mâncarea pe care o mănânc eu e mai puţin gustoasă. Poate că e doar mai puţin săţioasă, te-ai gândit la asta?

Raff clătină din cap, dispărând.

Halo ştiu în secunda în care el a dispărut. Ştiu că nu mai era cale de întoarcere. Ştiu că deşi luptase destul, pierduse bătălia. Bătălia cu ea însăşi. Ştiu că nu putea să scape de soartă. Ştiu că se zbătuse **tocmai** ca să ajungă aici. Aici unde ajunsese să respire doar pentru că el respira. **Ştiu că îl iubea**. Complet. Fără tăgadă. Ireversibil. Senzaţia de gol pe care o avea atunci când el nu era o lăsa pustiită. În toate vieţile ei anterioare îl iubise. Aşa că nu ar fi trebuit să o mire acest lucru acum. Era ca şi cum ar fi continuat aceeaşi poveste de mii de ani, fără întrerupere. Trăise de atâtea ori doar pentru a muri şi a se naşte tot pentru a-l iubi pe el. Era înger. Cum să nu-l iubeşti? Era aproape un sacrilegiu să-l iubeşti. Dar cu toate astea nu se putea abţine. Un colţ al minţii ei îi aduse aminte că era şi demon, dar alungă acea idee. În toate vieţile ei demonul din el se trezise la viaţă doar când dorinţa dintre ei s-ar fi consumat. Tot ce avea de făcut era să se menţină lucidă, iubindu-l în tăcere, fără nici măcar a visa cum era să fii în braţele lui. Dacă asta era tot ce avea ea de făcut pentru ca el să rămână în lumină, acolo unde-i era locul, cu siguranţă că nu va fi un sacrificiu atât de mare.

Când Raff reveni văzu expresia ei schimbată, o expresie pecare nu i-o văzuse până atunci. Semăna bine cu felul în care-l privise ea înainte, când îl iubise. Dar ştia că acum nu era cazul. Totuşi cristalul din inimă îl înţepa ca şi cum acolo ar fi fost o inimă care să bată. Totodată pe faţa ei citea şi o expresie melancolică, având o privire resemnată, dureroasă.

-E totul în regulă?întrebă el uşor.

-Sigur, zâmbi Halo.

Dar era un zâmbet trist. Şi ochii ei păstrau acea urmă de durere. Şi nu-l priveau, ca şi cum ea ar fi ascuns ceva de el.

După amiaza trecu mai greu ca niciodată. Deşi în ultimul timp antrenamentele mergeau din ce în ce mai bine, chiar dacă obosea, acum nu era în stare să se concentreze mai deloc. Avea o stare sufletească destul de proastă. Îi venea să plângă. Şi parcă tot acum dorul de prietenii ei se intensificase, căpătând accente de nostalgie profundă. Gândul la Sin o făcu să lase câteva lacrimi reţinute până atunci să-i curgă. Îl iubea. Îl iubise mereu. Dar întotdeauna ca pe un prieten. Abia acum realiza acest lucru. Şi nu fusese cinstit din partea ei să-l lase să spere în ceva mai mult. Fusese o greşeală din partea ei. Era conştientă că el suferea şi că ar fi suferit şi mai mult.

În timp ce seara se lăsa, o cuprindea un sentiment şi mai acut de tristeţe. Ca pentru a-şi mai diminua acea stare, aprinse toate lumânările din încăperea care fu învăluită într-o lumină caldă, pâlpâitoare. Răspunse mecanic atunci când el o strigă pentru a-şi semnala prezenţa.

Raff ştia precis că ceva e în neregulă cu Halo. Se gândi că ei îi era dor de prietenii ei, poate dor de celălalt bărbat. Furia care-l cuprindea întotdeauna la această idee, nu mai era acolo, însă. Fusese înlocuită de un alt sentiment, care semăna foarte bine cu tristeţea. Puse cu grijă tava de aur pe masă.

-Ce se întâmplă cu tine? Ce nu e în regulă?

-De ce mă întrebi asta?

-Cum de ce?făcu el. Ai ochii apoşi. Asta înseamnă fie că ai plâns, fie că eşti pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Halo făcu un gest din mână care însemna că Raff vorbeşte aiurea.

-Te asigur că nu, minţi ea.

-Ştii că sunt pe jumătate înger, deci pot deosebi foarte bine minciuna de adevăr. Aşa că nu înţeleg de ce te mai oboseşti măcar să te prefaci.

-Of, bine, rosti ea înciudată. Mi-e dor de prietenii mei, bine?

Raff se simţea de parcă cineva i-ar fi băgat o rangă în piept, incepând să-l lovească în cristal, provocându-i dureri. Deci el avusese dreptate! Ea se gândea totuşi la acel bărbat.

-Are legătură cu cel care a fost îndrumătorul tău?

-Sin?

-Dacă aşa îl cheamă acum....

-Şi cu el. Pentru că şi el tot prietenul meu e.

-Mhm, făcu el sceptic.

-Asta ce vrea să-nsemne?

-Adică?

-Adică aşa cum ai spus tu „mhm” e ca şi cum nu mă crezi.

-Păi, dacă mi-aduc bine aminte, când v-am văzut împreună, voi doi eraţi prinşi într-o îmbrăţişare destul de strânsă, nu?

De data asta Halo îl privi urât. Cu atât mai urât cu cât nu putea să nege.

-Poţi să crezi ce vrei, se burzului ea. Dar Sin e doar prietenul meu.

-Deci n-a reuşit să te sărute?

-Nu, roşi ea uşor.

Raff era foarte mulţumit. Satisfăcut.

-Ce te interesează pe tine?făcu ea.

El nu răspunse la întrebare. Pentru că nu putea minţi. Şi nu vroia nici să-i spună adevărul. Nu vroia să recunoască faptul că era o idee care-l obseda şi care-l chinuia.

-Dar ai făcut ceva lumină aici, zise el în schimb.

Halo se ridică repede pentru a mai stinge din ele. Instinctiv, ea vroia să facă totul pentru a-i fi lui bine, pentru ca el să se simtă confortabil în prezenţa ei.

-E prea lumină pentru tine? Îmi pare rău, nu m-am gândit.

Suflă într-o lumânare.

-Nu, stai, o opri el.

Halo îl privi întrebătoare.

-Nu mă deranjează lumina. Lasă lumânările aprinse.

Raff băgase de seamă culoarea pielii ei pe care flăcările lumânărilor o făceau să semene acum cu cea a piersicilor prea coapte. Tremurul flăcărilor se oglindea de asemenea în ochii ei ca în două lacuri. Auriul irişilor ei căpătase consistenţa aurului lichid.

-Bine, zise ea atunci.

Dar era mulţumită că nu mai trebuie să diminueze din lumină. Pentru că la întuneric simţurile ei se accentuau, percepţiile ei se intensificau, iar nările ei respirau acel miros al lui într-un fel nesăţios, care o ameţea.

Se aşeză la masă. Raff era mulţumit de acea poziţie a ei, pentru că o putea privi acum şi o putea vedea în acelaşi timp şi din faţă şi din spate. Îl nedumerea acea eşarfă pe care ea o purta mereu înfăşurată în jurul gâtului, indiferent cât de cald ar fi fost.

-Şi faptul că simţi lipsa prietenilor tăi e singurul motiv pentru care eşti tristă?reluă el conversaţia iniţială.

Halo nu se miră acum de intuiţia lui.

-Nu, recunoscu ea.

-Atunci?

Halo nu era sigură că va reuşi să-l păcălească, dar încercă.

-Sunt închisă aici, nu-ţi dai seama? Am nevoie să respir aer curat, să fac mişcare la soare, la căldura de afară, respirând în afară!

Halo speră că puse destulă vehemenţă în glasul ei. Raff se uită la ea gânditor.

-Ai dreptate, hotărâ el.

Inima lui Halo bătu mai repede. Era bine că el nu reuşise să vadă prin ea.

-Şi recunosc că ai fost o prizonieră model.

Tonul lui era moale când pronunţă cuvântul „prizonier", aşa că Halo nu se supără. Mai degrabă îşi imagină că în vocea lui era un soi de tandreţe. Oftă. Cum era de aşteptat, Raff interpretă oftatul ei în mod eronat.

-Nu am zis-o cu răutate, zise el repede când o auzi oftând.

-Ştiu, zâmbi ea.

-De aceea, dacă vrei, de mâine vom ieşi la aer.

Ochii lui Halo începură să strălucească. Irişii ei păreau din nou de aur.

-Serios?făcu ea încântată.

-Doar mici plimbări, o avertiză el.

-O, sunt convinsă că va fi minuant. Îţi mulţumesc mult, Raff! Eşti un înger!

Halo dorise să-l tachineze, dar figura lui deveni uşor imobilă. El se supărase.

-Hai, nu fii urâcios, îi atrase ea atenţia.

-Încerc să nu fiu, zise el.

-Atunci pot să-ţi pun întrebarea pe ziua de azi?

-Credeam că ai aflat tot ce vrei să ştii despre mine, zise el surprins.

-Nici pe departe.

-Atunci eu – primul. Ai încredere în mine?

-Ce fel de întrebare e asta?

-Întrebarea mea. Ai încredere în mine?

-Şi vei şti dacă mint?

Raff dădu din cap. Halo ezită o clipă. Apoi spuse încet.

-Îmi pare rău, dar nu. Nu am.

Deşi era foarte înţelept dn partea ei, Raff se simţi înfuriat, fără motiv.

-Acum întrebarea ta, zise el rece.

-Cum ai păcătuit?

Raff se holbă la ea. Nu-i venea să creadă că ea îi pusese o astfel de întrebare. Dar el promisese ceva şi era obligat să-şi ţină cuvântul, aşa cum nu putea minţi. Nu era altă cale de a-i spune acest lucru, asa că i-o spuse direct.

-Carnal.

Şi dispăru.

Nu-şi spuseseră noapte bună. Cumva, odată cu răspunsul ei la întrebarea lui şi cu întrebarea pe care i-o pusese, atmosfera se tensionase brusc. Între ei se stabilise iar distanţa. Doar că acum îi despărţea mai mult răceala lui decât melancolia ei. Îl supărase cu răspunsul ei, văzuse bine acest lucru. În acelaşi timp era purul adevăr. Pentru că una era să îl iubească atât de mult şi alta era să aibă încredere în el.

Începu să se mişte lent, stingând lumânările, una după alta. Pe măsură ce camera se întuneca şi starea ei sufletească se înrăutăţea. Poate că el se obişnuise cu lumina. Dar ceea ce Halo nu ştia era dacă ea se va putea obişnui cu întunericul.

CAPITOLUL XI

APROPIERE

Avu un somn agitat şi întrerupt. Acum aţipea, acum se trezea. „Carnal”, spusese el. Raff păcătuise carnal. Ştia exact care fusese păcatul lui. El păcătuise carnal cu ea. Aşa că, într-un fel, se făcea vinovată de păcatul lui. Ea fusese cauza pentru care el îşi pierduse aripile. Şi de fiecare dată când ispita, adică ea, fusese mai puternică decât voinţa lui, de atâtea ori el o ucisese, ca şi cum ar fi vrut să distrugă sursa fărădelegii lui, a vinovăţiei lui.

Adormi din nou.

Se sucea şi se răsucea. Când pe o parte, când pe alta. Corpul i se acoperi de o peliculă subţire de transpiraţie, iar părul i se lipise de cap, umed.

Când se trezi de dimineaţă avea o durere de cap cum nu mai avusese demult. Îşi făcu toaleta cu mai mult efort decât crezuse şi cu mult mai puţin chef. Nici nu simţea foame. Parcă era bolnavă.

Se simţea vinovată pentru amărăciunea şi pierderea lui Raff. Vinovăţia îi rodea măruntaiele, dându-i o stare de greaţă.

-Ce se întâmplă cu tine?o întrebă Raff puţin mai târziu, când îi aduse dejunul.

-Nimic, răspunse ea uscat.

-Nu mi se pare că e nimic, zise el, încruntându-se.

De seara trecută, Halo nu-l mai privise în ochi. Iar acum era palidă, cu ochii prea strălucitori, buzele uscate. Parcă ar fi avut febră. Raff se apropie de Halo şi îi puse o mână pe frunte. Halo închise ochii la atingerea lui. O respingea şi o chema cu aceeaşi putere. Bătălia care se dădea între cerinţele inimii, imboldurile trupului şi luciditatea minţii sale era poate cea mai grea luptă pe care o dăduse vreodată. Mai ales că era un război pe care îl ducea cu ea însăşi. Se clătină uşor. Mâna lui era caldă, moale, uşoară.

Fruntea ei era rece. Doar puţin asudată, dar rece. Deci nu avea febră. Şi totuşi ea arăta bolnavă. Când o văzu ameţind, îşi reprimă totuşi impulsul de a o ridica în braţe pentru a o aşeza în pat. Poate că ar fi fost un lucru bun să facă asta, dar cu siguranţă că nu ar fi fost la fel de înţelept.

-Ce-i cu tine?şopti el. Şi nu-mi spune că nu e nimic, pentru că este evident că se-ntâmplă ceva cu tine. Arăţi bolnavă.

Halo prinse destulă putere cât să se depărteze puţin de el. Îşi duse propria mână la frunte, ori pentru a păstra acolo senzaţia contactului cu pielea lui, ori pentru a o alunga.

-Nu, nu sunt bolnavă, îngăimă ea. Poate că nu mi-a priit ceva de la masa de seară.

Raff se încruntă din nou. Ea îl minţea de data asta. Era sigur. Nu înţelegea de ce.

-Mă minţi, o acuză el. De ce faci asta?

-Pentru că e singurul răspuns pe care ţi-l pot da, ţipă ea uşor exasperată.

Şi atunci el îşi aduse aminte că ea îi spusese că nu are încredere în el. Se simţi dezamăgit, deşi ea făcea bine că nu se bizuia pe el.

-Mănânci?făcu el rece.

Halo aruncă o privire tăvii. Mirosul care provenea de la ea era îmbietor, dar greaţa pe care o simţea o făcu să strâmbe din nas.

-Nu, refuză ea. Nu mi-e foame deloc. Mai bine m-aş apuca de citit.

-Cum vrei, mârâi el cu nemulţumire. Atunci ce să-ţi aduc pentru studiu?

-Ceva despre energiile primordiale.

Raff nu se mai mira de cerinţele ei în materie de studiu. Se obişnuise să se conformeze. Aşa că dispăru şi apăru imediat cu manuscrisele cerute. I le puse pe masă, le deschise, apoi se aşeză într-un fotoliu. Halo îl privi, nehotărâtă.

-Cred că mă poţi lăsa singură acum.

Raff îşi mută privirile încruntate spre ea. Din nou, ea îi evită ochii.

-Ce spui?

-Cred că mă poţi lăsa singură.

Nici nu se obosi să mai argumenteze.

-Cum vrei.

Apoi el dispăru.

Răceala care se instalase cu câteva ore în urmă persista între ei. Deci ea revenise la atitudinea ei de dinainte, gândi el. Îl evita, neprivindu-l şi apoi chiar alungându-l. Prezenţa lui îi devenise din nou nesuferită. Scrâşni din dinţi. Halo era absentă, bolnavă chiar, chinuită într-un fel. Şi era evident faptul că prezenţa lui o chinuia. Pentru că nu-l putea suporta? În gură simţi gustul amar al decepţiei. Cu toate că ar fi trebuit să fie mulţumit de respingerea ei, pentru că ştia foartebine că orice apropiere între ei era **interzisă**, cristalul din piept îi tăie răsuflarea cândse răsuci acum.

Halo începu să citească, fără chef. Însă după primele rânduri atenţia îi fu captată îndeajuns pentru a-şi alunga ideile care o măcinau.

Cartea vorbea despre aranjarea acestor energii în interiorul unui cerc. Acest cerc devenea un spaţiu sacru, mistic, care ecrana împotriva energiilor nedorite. Energia pamântului trebuia să fie în capătul de nord al cercului, cea a focului în capătul de sud al cercului; în partea de est stătea energia aerului. Iar în vest cea a apei. Avest aranjament al energiilor era reprezentat de o stea cu cinci colţuri, colţul de sus având peste el o săgeată îndreptată spre dreapta. Şi atunci, în interiorul acelui cerc începea crearea propriu-zisă, peste care era aruncată puterea eterului sau cea a sufletului, fără de care acea creaţie nu ar prins viaţă.

Halo mai citise despre suflet, când îl studiase pe Aristotel, pe Platon, ori pe Jung. Dar în această carte scria că sufletul are trei puteri la rândul lui: raţiunea, pofta şi impulsivitatea. Deci sufletul avea o parte mintală, raţională şi o parte spirituală. Acolo mai scria că de fapt mintea este sufletul propriu-zis, mânia şi pofta fiind puteri care o însoţesc şi care iau naştere din asocierea trupului cu sufletul.

Halo citi mai departe, foarte interesată de felul cum se putea crea, de felul cum lumea întreagă fusese creată. După cum bănuise şi înainte, era interzis să aduni laolaltă toate aceste puteri, după cum era interzis să încerci să creezi după puterile tale, după voinţa ta. Ceea ce trebuise creat fusese creat deja. Orice altceva se va fi încercat ar fi fost o blesfemie. Aşadar ideea ei că Ancient strânsese toate energiile primordiale şi secundare într-un singur loc pentru a face o nouă lume era cât se poate de adevărată. Tot ce făcea Ancient era împotriva Creatorului. Şi ea ştia cine fusese întotdeauna împotriva Acestuia, cine îşi dorise din toate timpurile să fie asemenea Creatorului Însuşi: Heruvimul care fusese învins de Arhanghelul Mihail, cel numit Lucifer, Satan.

Halo se cutremură. Era Ancient unealtă diavolească? Ea nu avea nici un dubiu în această privinţă. Ce nu înţelegea însă era care era rolul lui Raff în tot acest joc, în tot acest plan malefic. Halo ştia că se afla din ce în ce mai aproape de aflarea planului lui

Ancient. Totodată trebuia să le spună şi prietenelor ei. Trebuia cumva să le pună în gardă, să le asigure că tot ce vorbise cu ele înainte ca ea să fie pedepsită fusese adevărat. Şi mai trebuia să le spună că acum era absolut necesar să înceapă în a le zice şi celorlalţi, să ştie la ce să se aştepte, să ştie ce să aleagă.

Îşi mută ochii din nou pe carte. *Orice utilizare altfel decât de sorginte divină a energiilor primordiale este strict interzisă şi va fi pedepsită cu aruncarea pe veşnicie în iazul de foc. Totuşi dacă acest lucru se va întâmpla, energiile primare se vor fi consumat definitiv....*

Halo se înfioră. Dacă Ancient îşi ducea planul la îndeplinire, toţi cei de aici ar fi murit, consumaţi de puterile pe care le aveau. Şi chiar şi puterile lor ar fi fost consumate definitiv, rămânând ancorate într-o lume care ar fi fost oricum, dar lipsită de prezenţa şi intervenţia divină. Încercă să-şi imagineze o lume în care nu exista bunătate. În care nu exista înţelegere, apropiere, dragoste. Toţi ar fi fost animaţi doar de pofte, de furie, de ură. O astfel de lume nu trebuia să existe. Niciodată.

Se va opune din răsputeri pentru ca un atare lucru să nu se întâmple. Pentru ca prietenii ei să trăiască. Ştia că fiecare era lăsat pe pământ cu un anumit scop. Existenţa însăşi a fiecăruia reprezenta ceva. Poate că asta era menirea ei dintotdeauna. Să împiedice crearea unei astfel de lumi malefice. Dar mai întâi trebuia să vadă dacă Raff ştia despre asta sau nu. El spusese că era jumătate înger, jumătate demon. Era necesar să afle care parte din el era mai aproape de interiorul lui, care parte îl stăpânea mai mult. Până acum nimic din el nu lăsase să i se vadă partea întunecată, dar era convinsă că aceasta exista undeva acolo. Doar că nu ştia cât de aproape era de a ieşi la suprafaţă. Când va veni timpul, de partea cui va fi el? Din tot ce trăise ea până atunci a fi însemnat ca Raff să se preda întunericului. Ştia că el se lăsase înghiţit de întuneric numai după ce păcătuise. Aşa că poate, doar poate, de data asta nu va fi cazul. Aşa că acum era o şansă, una foarte mică, dar totuşi o şansă, ca de data asta Raff să reuşească să rămână mai aproape de lumină, mai aproape de partea din el care era jumătate înger. Deci într-un fel depindea şi de ea alegerea lui Raff. Tot ce avea de făcut până la urmă e să stea cât mai departe de el. Ştia că el va înţelege greşit, dar era ceva ce trebuia să facă. Pentru amândoi.

Era nemulţumită totuşi că deşi erau multe informaţii cu privire la cele patru energii primare: apa, aerul, focul şi pământul, nu putea spune la fel şi despre energia eterului. Ar fi vrut să ştie mai multe despre crearea acestei energii, pentru a-l putea înţelege mai bine pe Raff.

Să înţeleagă cum şi de ce păcătuise el, pierzându-şi aripile. Cum fusese ea creată şi cum putuse ispiti ea un înger?

Era un sacrilegiu doar să te gândeşti la aşa ceva.

Stomacul ei tremură din nou. Parcă ar fi avut consistenţa unei piftii. Pofta de mâncare nu-i revenise încă. Aşa că refuză şi masa de prânz. Raff îi aruncă o privire lungă, cercetătoare, dar ea se prefăcu că nu observă. El oftă şi dispăru, cu mâncare cu tot.

Luând decizia de a face tot posibilul pentru a nu-i permite lui Ancient de a izbândi cu proiectul lui nefast, îi veni mai uşor să se concentreze, deşi coprul ei era destul de slăbit din cauza faptului că nu se odihnise cum trebuie şi nici nu mâncase. Vroia să fie din ce în ce mai aproape de maximizarea capacităţilor ei. Intră în starea de meditaţie aproape instantaneu. Obiectele pe care le mişca i se păreau acum foarte uşoare. Apoi încercă să iasă cu totul din ea, să-şi împingă energia în afara trupului. Conturul ei energetic se desprinse foarte uşor de învelişul trupului ei. Până acum nu încercase să se mişte decât în

interiorul încăperii. Aşa că vroia să încerce să vadă dacă putea reuşi să se deplaseze dincolo de uşi, de pereţi. Energia ei trecea cu uşurinţă prin grosimea zidurilor. Îl văzu pe Raff pe coridor.

Acesta se întoarse atât de brusc spre ea, încât se temu că el o văzuse. Deşi ochii lui nu vedeau nimic, Raff percepea prezenţa unei forme de energie. Se îndreptă spre locul de unde provenea acea prezenţă invizibilă. Apoi dintr-odată, aceasta se evaporă. Fusese oare Ancient în vizită pentru a observa dacă el îşi făcea treaba cum trebuie? Se încruntă uşor la această idee. Nu-i plăcea ca la rândul lui să fie supravegheat. Apoi gândurile i se întoarseră din nou spre Halo. Îl îngrijora această atitudine a ei. Una era să renege fiinţa lui, alta era să refuze mâncarea. Mai ales că ea avusese întotdeauna un apetit foarte sănătos. Plus că ea arăta slăbită, lipsită de vlagă. Va scoate adevărul de la ea, orice-ar fi.

Cu toate că era sigură că nu o văzuse, pentru că-i zărise nedumerirea în expresia feţei, totuşi el avea o perceţie extrasenzorială foarte dezvoltată. Înlemnise când îl văzuse îndreptându-se spre ea cu atâta precizie, de parcă el ar fi ştiut cu exactitate unde era ea. Imediat revenise în trupul ei. Cu atâta viteză că în momentul în care energia îi pătrunsese în interior, o făcuse să dea un pas în spate.

-Pot să intru?îl auzi.

Care mai era rostul?

-Da, oftă ea.

Raff aşeză platoul pe masă apoi se uită la ea. Încruntat.

-Să nu-mi spui că nu mănânci. Nu ai mâncat nimic toată ziua.

Dar Halo chiar nu putea să mănânce. Nu că nu-i era foame. Dar capul o durea de la tot efortul depus peste zi la studiu şi mai apoi la antrenament, iar senzaţia de greaţă nu-i dispăruse. Era ca şi cum o gheară o strângea de interiorul stomacului. Aşa că doar gândul la mâncare îi provoca silă.

-Nu mi-e foame, pe cuvânt.

Raff se aşeză în fotoliu cu o atitudine care lăsa să înţeleagă faptul că nici cu dinamita nu-l puteai urni de acolo.

-Ce s-a întâmplat cu tine?vru el să ştie.

-Ce vrei să spui? Ce să se întâmple cu mine? Nimic nu s-a-ntâmplat.

-Stai jos, te rog, îi spuse el.

Halo se aşeză pe scaunul de lângă masă.

-Nu, îi atrase el atenţia. Vino şi stai aici, lângă mine.

Şi îi arătă celălalt fotoliu cu mâna. Halo înghiţi o mare cantitate de salivă. Secreţia respectivă era caldă şi dulceagă. Totuşi era conştientă că nu putea să refuze. Atunci el ar fi vrut să ştie şi de ce. Aşa că se îndreptă cu paşi ezitanţi spre el şi se aşeză pe fotoliul de lângă el. Stătea ţeapănă, pe marginea lui, ca şi cum era pregătită să o rupă la fugă dintr-un moment în altul.

-Ţi-am făcut vreun rău?se interesă el. Fizic sau de altă natură?

Fizic nu.

Halo scutură capul a negaţie.

-Bun.

Urmă un scurt moment de tăcere.

-Ţi-am pricinuit vreo neplăcere de orice natură care să-ţi creeze teamă?

Şi lui Halo aproape că îi veni să râdă. Teamă? Păi ea una era ca paralizată de frică. Nu de el, ci de faptul că ea nu era în stare să se controleze suficient în preajma lui,

la apropierea lui. Desigur că ar fi fost un râs isteric. Se abţinu însă. Clătină din nou din cap, cu aceeaşi mişcare de mai devreme.

-Atunci nu-mi rămâne de presupus altceva decât faptul că ţie îţi repugnă apropierea mea.

Nu mai era o întrebare. Era o afirmaţie. O concluzie. Eronată însă.

Raff aşteptă ca ea să confirme. Sau să infirme. Dar se aştepta ca ea să spună sau să facă ceva. Însă ea nici nu zise nimic, nici nu schiţă vreun gest.

-Ei bine?insistă el.

De ce făcea el ca lucrurile să devină şi mai grele decât erau déjà?se întrebă ea. Şi ce vroia el de la ea? Sau ce aştepta?

-Nu ştiu de unde ai mai scos-o şi pe asta, murmură ea, plecând capul.

Raff întinse un deget sub bărbia ei. Îşi cufundă ochii în ai ei. Feţele lor erau destul de aproape şi Halo iar fu cuprinsă de aroma lui. Inima începu să-i bată cu putere. Îşi coborî privirile fără să vrea spre buzele lui. Capul lui păru să se încline şi mai mult spre ea. Gâtul lui Halo păru să se micşoreze şi să se înfierbânte. Suficient de tare pentru a o determina să-şi smucească bărbia de pe degetul lui. Se ridică brusc.

-Vezi de unde-am scos-o?zise el.

-Lucrurile nu stau chiar aşa cum crezi tu.

Halo îşi împleti degetele între ele, ridicându-şi mâinile în dreptul pieptului. Părea că se roagă. Iar el nu putu rămâne insensibil la vederea ei.

-Atunci explică-mi, îi ceru el.

-Eu... nu...pot, se bâlbâi ea.

-Mă gândeam că după ce ai descoperit faptul că sunt înger pe jumătate şi demon pe cealaltă jumătate, acest lucru ar fi putut să te sperie. Mă refer la partea cu jumătate de demon, adică, specifică el. Şi mă gândeam că tot partea aceasta din mine ar fi putut să te dezguste de asemenea.

-Deloc, încercă ea să-l convingă.

-Atunci... poate felul în care am păcătuit te-a scârbit?

Halo simţi că roşeşte şi se întoarse cu spatele la el. Acest fapt o ţinuse trează aproape toată noaptea, dar nu de scârbă.

-Vrei, te rog, să te uiţi la mine pentru ca să-ţi pot vedea faţa?întrebă el pe un ton frustrat. Eu nu pot citi gândurile. Ar fi fost mult mai simplu. Dar aşa vreau să-ţi văd ochii. Să văd dacă minţi sau nu.

Să văd ce simţi, ar mai fi vrut el să adauge. Începuse să-l scoată din minţi faptul că ea se depărta ori de câte ori el se apropia.

Halo se întoarse spre el, dar fără a-l privi în ochi.

-Spune-mi, îi ordonă el, aproape te-am dezgustat! Sau e ceva ce întotdeauna ai simţit faţă de mine, iar mărturisile mele n-au făcut decât să accentueze acest sentiment? Uită-te la mine!ţipă el, scos din minţi.

Fără să vrea, Halo tresări, dar îl privi. În mercurul ochilor lui tremurau adâncimi. Şi ea ştia că iar se lasă vrăjită de ochii lui, de tot ce reprezenta el. Aproape că nu-şi mai putea păstra coerenţa gândurilor. Care parte din el o atrăgea?se întrebă ea. Cea angelică sau cea demonică? Sau tot ce reprezenta el din amestecul acestor părţi opuse şi extreme?

Raff aştepta cu o oarecare înfrigurare răspunsul ei. Faptul că ea întârzia în a-i răspunde îi întărea starea de nerăbdare.

-Aştept, îi aduse el aminte.

Halo trase aer adânc în piept.

-Nimic din ce ai zis nu are nici cel mai mic sens. Nici măcar nu ştiu la ce te referi.

Raff se încruntă.

-Cum?!!

-De unde le scoţi? Nu mi-e teamă de tine. De ce mi-ar fi?îl iscodi ea. Am motive?

Raff zâmbi puţin. Stratagema ei de a-l iscodi la rândul ei era vizibilă. Însă şi ea merita nişte răspunsuri, aşa cum le aştepta şi el de la ea.

-Cine ştie?şopti el. Îţi jur că nu am intenţie de a-ţi face nici cel mai mic rău. Dar câteodată intenţiile noastre nu sunt totuna cu faptele noastre, adăugă el gânditor, mai mult ca pentru el însuşi.

-Deci vrei să-mi spui pe ocolite că ai putea să-mi faci rău, totuşi.

-Da, aş putea, recunoscu el. Chiar dacă nu aş vrea acest lucru.

-Cum? Cum ai putea să-mi faci rău? Şi de ce?

Raff se gândi o clipă ce să răspundă. Zâmbi apoi.

-Nu contează asta. Pentru că nu e nici cel mai mic pericol să se întâmple acest lucru. Sper, mai adăugă el ca pentru sine după un moment de pauză.

Nu cu atitudinea pe care ea o avea faţă de el. Nu când ea respingea orice tentativă a lui de a se apropia. Iar dacă acest lucru nu l-ar fi scos din minţi, ar fi putut recunoaşte că în definitiv era un lucru bun. Aşa nu ar fi putut niciodată să se apropie prea mult de ea, încât să-şi piardă controlul. Dar asta nu-l împiedica să-şi dorească. Zâmbi cu autoironie.

-Atunci nu am nici un motiv să-mi fie frică de tine deci, concluzină ea.

-Să admitem, fu el de acord cu acelaşi surâs pe buze.

Zâmbetul lui era sublim. Lui Halo îi veni să se apropie de el şi să-l atingă. Făcu un pas, apoi încă unul, dar îşi reţinu impulsul de a lua contact cu el.

-Şi nici nu mi-e silă de tine, şopti ea.

Cum ar fi putut să-i fie?

-A, nu?obiectă el. Eu am constatat contrariul totuşi.

-Nu, negă ea. Greşeşti.

Halo spera ca el să nu mai continue discuţia pe această temă.

-Nu-mi rămâne decât să mă bucur atunci, zise el. Atunci de ce....

-Te rog, imploră ea, nu poţi s-o laşi baltă? Nu putem să nu mai vorbim despre asta?

-Dar vreau, sări el înciudat.

-Te rog, pledă ea rugător.

Raff stătu în cumpănă preţ de câteva secunde. Apoi cedă.

-Fie, acceptă el şi Halo răsuflă uşurată. Atunci despre ce vrei să vorbim?

-Ar fi ceva, admise ea.

-Nu vrei totuşi să mănânci nimic?

Halo se strâmbă din nou. Deşi era clar că nivelul zahărului din sânge era scăzut, şi probabil că şi nivelul calciului, simţea că nu putea să înghită nimic.

-Poate că dacă ieşi puţin la aer îţi vei reveni?întrebă Raff cu speranţă.

Capul lui Halo zvâcni cu bucurie.

-Serios?

Raff dădu din cap.

Poate că dacă reuşea să scape de mirosul lui pregnant şi va inspira aer limpede, curat, îşi va reveni suficient pentru a înghiţi ceva.

-Păi atunci să mergem, zise ea.

Raff scoase atunci o cheie mare, aurită şi descuie uşa.

-Să nu-ţi fie rece, o avertiză el.

-Nu cred, zise ea.

Într-un fel chiar spera ca aerul rece al serii s-o trezească din acea stare de moleşeală şi de fierbinţeală pe care o avea în apropierea lui. Ieşiră în holul pe care ea îl văzuse mai devreme, în timp ce ieşise din propriul trup. Atunci nu băgase de seamă, dar acum observă o uşă mare, dublă, ascunsă de o draperie de catifea violet. Raff deschise uşile şi apoi merseră pe terasă. De acolo Halo privi cu încântare. Respiră cu plăcere aerul răcoros. Deşi pielea i se făcuse ca de găină, simţea în acelaşi timp că devine mai lucidă, cu fiecare gură de aer trasă. Nu erau flori în grădina lui. Erau doar copaci. Clipi uimită când văzu un leagăn atârnat de unul dintre aceştia. Fu şi mai uimită să constate că nu departe se afla şi un foişor. Exact ca în visul ei, ca într-una din vieţile ei anterioare. Ceea ce el distrusese cu furie atunci, reconstruise aici, în această lume a lui. Hexagonal, din lemn de fag, părea că te invită să-ţi petreci cele mai frumoase şi mai intime momente cu cineva drag.

-Frumos, rosti ea.

Simplitatea acelui loc o emoţiona. Raff o uimea din nou. Nu înţelegea de ce refăcuse un decor pe care tot el îl şi distrusese.

-Într-adevăr, o aprobă el pe un ton adânc.

Halo îl privi atunci, surprinsă de inflexiunile vocii lui. El însă privea către ea. Halo simţi că se încălzeşte sub privirea lui apreciativă. Nu avea cum să se înşele de data asta. El se referise la ea când vorbise şi nu la peisajul pe care probabil că îl cunoştea foarte bine.

Inconştientă parcă de ceea ce făcea, Halo îl prinse de mână. Raff tresări.

-Putem să mergem acolo?întrebă ea surescitată, arătând spre foişor.

El nu ar fi vrut acest lucru, pentru că acel foişor îi răscolea amintiri. Dar emoţia ei, atingerea ei neaşteptată îl făcură să cedeze. Poate că totuşi nu va fi atât de greu să fie în apropierea ei.

-Să mergem atunci, zise el.

Halo o luă înainte, trăgându-l după ea. Încă nu-i dăduse drumul la mână. Iar Raff nu şi-o retrase. Era convins că odată ce ea va realiza acest lucru, îi va da drumul singură. Până atunci vroia să se bucure de această apropiere simplă, fără complicaţii.

Nici răceala pământului sub picioarele ei desculţe nu-i atenua din bucuria acelui moment. Luna ieşise în toată splendoarea sa. Era ca un glob imens, de un alb strălucitor, singura sursă de lumină.

Când intrară în foişor, întunericul îi înghiţi pe amândoi. Printre modelele din lemn ale pereţilor foişorului pătrundeau mici raze luminoase. Foarte mici. Cât să nu fie complet oarbă. Lumina aceea neonică dădea pielii lui o paloare şi mai accentuată. Spaţiul era destul de strâmt şi chiar dacă aerul era curat, esenţa lui o învălui din nou. Apropierea lui îi făcea ca pulsul să se înteţească. Amintiri din visul ei începură să o bântuie. Ele se amestecau acum cu realitatea. Dădu drumul mâinii lui.

În lumina aceea obscură el vedea perfect. Lumina care provenea de la lună făcea ca argintiul părului ei să pară viu. Ce-ar fi zis ea dacă el i-ar fi spus că odată, într-un foişor la fel ca acesta, ea alergase spre el, aruncându-i-se în braţe şi sărutându-l? Halo îi

dăduse drumul la mână, exact aşa cum se aşteptase. Ca şi atunci, el ar fi vrut să o strângă în braţe până ce ea ar fi zis că e prea puternică strânsoarea.

Atmosfera era tensionată, emoţiile lor amestecându-se, apropierea dintre ei dând naştere la un soi de aer greu, încins.

Halo ieşi.

-Eşti gata să te întorci?o întrebă el răguşit.

Vocea lui îi dădu fiori. Temură. Vizibil.

-Ţi-e frig?murmură el.

Întunericul acela care îi înconjura făcea ca totul să devină intimitate. Halo se bucură că el luase tremurul ei drept reacţie la temperatura destul de scăzută. Se putea ca afară să fie sub nivelul îngheţului chiar şi ea tot n-ar fi observat. Râse tremurat.

-Puţin, minţi ea.

-Să ne întoarcem, decretă el.

Lumina din cameră era destul de supărătoare acum. Dar clipi des de câteva ori până se obişnui.

-Acum mănânci?

Fluturii din stomacul ei nu avea nimic de-a face cu foamea, era convinsă de asta.

-Poate un pic mai târziu.

Raff oftă din nou.

-Dacă te simţi bolnavă trebuie să-mi spui, zise el. Te pot face bine.

Raff nu pronunţase cuvintele cu nici un alt înţeles, dar imaginaţia lui Halo zbură. Roşi uşor şi-şi feri privirile. Raff se uită la ea nedumerit. Făcu legătura între vorbele lui şi reacţia ei cam târziu. Ea reacţionase ca şi cum el îi propusese ceva ruşinos. Raff gândi că era mai bine să nu spună nimic. Asta ar fi însemnat poate şi mai multă jenă din partea ei. Răceala care se instalase între ei părea acum că dispăruse complet. Erau din nou destul de apropiaţi. Ştia că în curând Ancient îl va chema ca să-i spună despre evoluţia lui Halo şi ştia că nu va avea încotro şi va trebui să se supună chemării. Aşa că spera în mai mult timp petrecut în apropierea ei.

-Nu sunt bolnavă, zise Halo.

-Sigur?

-Foarte. Aşa cum am mai spus, poate că ceva nu mi-a priit.

Dar nu părea convinsă. Şi nici convingătoare.

-Pot să te întreb ceva?făcu ea.

-Depinde, răspunse el.

Halo îl privi surprinsă.

-Dacă pot să te întreb eu mai întâi, zise el.

-Sigur. Asta era înţelegerea, nu?

-Aşa e. Deci întrebarea mea pe ziua de astăzi este legată de capacităţile tale.

Halo se încordă uşor.

-Ce vrei să ştii?făcu ea.

-Ce alte puteri mai ai în afară de capacitatea foarte mare a creierului de care te foloseşti?

-Oh, minţi ea, nimic special altceva. Pot să mut mici obiecte telekinetic, atâta tot.

-Nici un flash, nici o vedenie care să-ţi ridice semne de întrebare?

Halo se întreba dacă el vroia să afle pentru a-l informa pe Ancient, sau pentru ca el, Raff, să afle dacă ea ştia ceva despre cât de apropiaţi fuseseră ei?

-Nu, nimic de genul ăsta. Acum e rândul meu, da?

-Dă-i drumul, făcu el relaxat.

-Care e adevăratul tău nume? Că bănuiesc că nu te-a chemat Raff, nu? Sau Raff vine de la Rafael?

-Când îţi intră ceva în cap, greu mai renunţi, râse el încet. Nu, nu vine de la Rafael. Nici pe departe. El este un înger mai special. Eu am fost doar un înger obişnuit, de aceea m-am şi putut lăsa ispitit. Îngerii obişnuiţi au liberul arbitru, să ştii, ca şi oamenii. Numele meu era Rehael.

-Rehael, murmură ea. Îmi place. Într-un fel ţi se potriveşte mai bine decât Raff.

Acesta râse din nou.

-Crezi? Bine, poate că fiindcă ăsta e numele meu.

-Rehael, zise ea din nou. Adică disernământul, traduse ea. Cel care aduce dragoste, respect şi înţelegere pentru toţi.

-Mda. De aceea am şi renunţat la acest nume. Nu mi se mai potrivea. Nu mai aveam dreptul să-l port.

-Mie mi se pare o prostie, făcu ea. Dacă vrei părerea mea. E ca şi cum dacă eu aş face ceva greşit să nu-mi mai spună lumea Halo. Păi ăsta e numele meu. Indiferent dacă greşesc sau nu.

Raff râse.

-Ei bine, trebuie să admiţi totuşi că în lumea oamenilor e puţin mai diferit decât în cea a îngerilor. Doar puţin, înţelegi?

Halo îl privi urât. El o tachina.

Ochii lui Raff străluceau cu acea lucire mercuriană. Flăcările lumânărilor din încăpere aruncau din nou asupra tenului ei tente piersicii, calde. Irişii lui parcă se unduiau. Halo se pierdu în ei.

Poate că era nemâncarea de peste zi. Sau poate că era reacţia obişnuită la apropierea lui. Sau poate că aşa fu destinul.

Halo simţi că ameţeşte. Camera începu să se învârtă cu ea. Aproape violent. Suficient pentru ca ea să-şi piardă echilibrul. Şi să nu-şi mai simtă picioarele. Dintr-un singur salt, Raff fu lângă ea, un braţ de-al lui susţinându-i mijlocul. Şi asta fu chiar prea mult pentru Halo.

Clipa rămăsese undeva suspendată în timp. Halo nu mai era conştientă decât de Raff, de braţul lui care o ardea, decât de mirosul lui, de privirile lui ca două fulgere, de tot ce reprezenta el. Înger sau demon...nimic nu mai conta în acel moment. Şi ea fremătă.

O simţi tremurând, înfiorată. Era o vibraţie a corpului ei care nu lăsa loc de interpretare. Era freamătul anticipaţiei. Al atracţiei.

Dacă ea ar fi făcut cel mai mic gest de retragere, el i-ar fi dat drumul. Dacă ea ar fi scos cel mai mic sunet, el ar fi procedat la fel. Dar ea nu spuse nimic. Nu schiţă nici un gest. Din contră, ochii ei coborâră de la ochii lui la buzele lui. Respiraţia lui Raff deveni mai greoaie. La fel şi a lui Halo. Vena de la gât se zbătea furioasă. La amândoi.

Apoi mâinile lui Halo se ridicară spre piepţii redingotei lui. Şi Raff încercă s-o elibereze, deşi pentru asta îi trebui un efort pe care nici un om nu l-ar fi putut face. Dar Halo nu ridicase mâinile pentru a-l împinge. Ci pentru a-l ţine.

Bucuria realizării acestui fapt îl făcu pe Raff să respire adânc, pieptul umflându-i-se. Îşi coborî capul. Încet. Uşor. Dându-i ei timp să se retragă.

Răsuflarea lui fierbinte şi parfumată îi trecu peste buze ca o părere. O atinsese atât de uşor, încât ea nu fusese sigură că într-adevăr el o sărutase. Mai întâi buza de jos. Apoi cea de sus. Îi prindea fiecare buză între ale lui, pe rând, sugând încet.

Halo gemu din gât.

Şi el se pierdu în gemătul ei.

Mâna lui care îi ţinea mijlocul îşi spori strânsoarea. Pe cealaltă o puse pe spatele ei, pliind-o după conturuirile lui. Şi gura lui deveni sălbatică peste a ei.

Halo simţi că se îneca într-un ocean al plăcerii. Ca şi cum se scufunda în el. Era sigură că dacă el nu ar fi ţinut-o, ea s-ar fi prăbuşit ca o cârpă. El o mula peste corpul lui. Sânii ei erau prinşi de pieptul lui tare. Nici o amintire din visele ei nu o pregătise pentru aşa ceva, pentru asemenea asalt sălbatic asupra propriilor simţuri. Esenţa lui îi lua minţile. Când limba lui o atinse pe a ei, când textura lui i se făcu cunoscută, ştiu că trebuia să pună capăt **acum** la acea apropiere interzisă. Dar mai întâi va mai profita o secundă de acea desfătare.

Halo îi accepta asalturile cu ceva puţin mai mult decât simplă pasivitate. Şi totuşi trecuse atâta timp de când nu o mai gustase, de când îi fusese dor de aroma ei, de ea toată. Trecuseră poate sute de ani de atunci. Şi cu toate că memoria îi era desăvârşită şi îşi aducea aminte cu perfectă claritate toate senzaţiile din trecut, nimic din ce trăise alături de ea în trecut nu se putea compara cu acest moment. Apoi simţi cum vârful limbii ei, timid, îl gusta. Şi capul lui explodă.

O ridică în braţe. Salteaua patului se adânci mult acolo unde el pusese genunchiul pentru a se sprijini, în timp ce o lungea pe Halo sub el.

Dar cum se lăsă peste ea, se şi retrase, făcând un salt înapoi.

-NU!

Halo îl privea ca vrăjită. Dacă era să fi fost după ea, n-ar mai fi vorbit. Nu s-ar mai fi mişcat.

Raff respira greu, aproape şuierător. Piepul îi urca şi-i cobora cu rapiditate. Se uita chinuit la ea. Ochii ei erau pe jumătate închişi, plini de beatitudine. Buzele îi erau umede şi uşor inflamate, întredeschise, încă având pe ele propriul lui gust. Imaginea care i se înfăţişa era de o senzualitate care îl făcu să geamă.

-Nu pot să fac asta, şopti el. Poate nu înţelegi, dar nu vreau să-ţi fac rău.

Dar ea înţelegea mai bine decât credea el.

-Îţi voi lăsa mâncarea aici. Poate vei reuşi să mănânci. Noapte bună.

Raff dispăru.

Halo îşi spunea că chiar dacă el nu s-ar fi oprit, s-ar fi oprit ea.

Raff îşi spusese că un singur sărut nu avea cum să-l afecteze chiar atât de mult. Se înşelase. Crezuse că se putea descurca doar cu atât. Şi o făcuse. Printr-un mare efort de voinţă reuşise să se desprindă de ea. Pentru că ea nu i-ar fi rezistat, ştia acest lucru. Reuşise cumva să se oprească înainte de a fi prea târziu, înainte de a nu mai putea fi oprit, înainte ca el să fie nevoit apoi să o ucidă. Irişii lui începură să ardă cu luciri incandescente pe margini.

La acest gând cristalul din piept i se răsuci, rănindu-l iar. Dureros. Intens. Profund. Tăindu-i răsuflarea. Şi flăcările roşii din ochii lui se stinseră.

Apropierea ei îl făcuse s-o dorească cu aceeaşi intensitate şi nebunie ca altădată. Era la fel. Şi totuşi atât de diferit! Deşi trecuse ceva timp de când plecase de lângă ea, încă respira greu. Mintea nu i se limpezise încă. Gura lui era plină de gustul ei. Buzele şi

braţele lui păstrau urmele căldurii ei. Întregul lui trup ardea sub greutatea pasiunii. Şi nu fusese nimic mai mult decât o simplă apropiere.

CAPITOLUL XII

EVADARE

Era foarte multă lumină. Strălucitoare. Orbitoare. Era ca o piatră prea scumpă, străvezie, ca din iaspis. Lumina aceea era înconjurată de o cetate care avea doisprezece porţi. Înaintea acestora stăteau ca de strajă doisprezece fiinţe înveşmântate în haine albe, care purtau aripi. Pielea lor era ca arama, iar ochii lor păreau că sunt din foc. Zidurile acelei cetăţi erau făcute din iaspis, iar cetatea era făcută din cel mai curat aur. La baza acelei cetăţi erau pietre strălucitoare. Recunoscu iaspisul, safirul, halchedonul, smaraldul, sardonixul, berilul şi topazul. Nu fu sigură dacă celelalte erau bucăţi de hrisopaz, iacint şi ametist. Fiecare poartă era făcută din mărgăritar, iar uliţa acelei cetăţi era făcută din aur mai străveziu ca sticla.

Acel loc încântător putea satisface cele mai rafinate şi pretenţioase gusturi şi tot ar fi fost cu mult mai presus de atât. Acest ansamblu arhitectonic măiestrit întrecea cu mult orice putere de imaginaţie ori de percepţie. Erau locuri şi lucruri pe care nici un ochi uman nu le văzuse, pe care nici o ureche nu le putuse auzi. Şi pe cât de incredibil era totul, pe atât de real era pentru ea.

Pentru că ea vedea toate aceste minunăţii, fără a avea ochi.

În faţa zidurilor erau cinci stâlpi înalţi din aur străveziu şi împodobiţi cu mărgăritare făcute din pietre preţioase, fiind dispuşi sub forma unei stele cu cinci colţuri. În capăt, fiecare dintre stâlpi avea câte un candelabru făcut din topaz. În candelabre ardeau flăcări. Una era roşie, alta era albastră. Cea de-a treia era de culoarea ametistului, iar a patra era argintie. Ştia că erau cinci, dar pe a cincea nu o vedea. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să creadă că cea de-a cincea flacără era chiar ea.

Reuşea să vadă totul în jur, dar cum arăta ea rămânea un mister. Era linişte şi calm. Şi ea simţea o fericire aparte şi simplă doar să ardă în acel sfeşnic, la înălţime.

Imaginea statică a porţilor acelei cetăţi deveni uşor dinamică în momentul în care fiinţele acelea care se numeau îngeri se mişcară, schimbând locurile între ele. Îngerul care străjuia acum poarta din dreptul ei arăta ca şi ceilalţi. Numai ochii lui nu erau de foc, ci părea că erau făcuţi din lumina fulgerelor. Veşmintele albe acopereau un contur masiv. Dădu încet din aripile lui mari şi la ea ajunse o aromă plăcută, de iasomie amestecată cu patchouli, iaspis, vanilie şi alte mirosuri pe care nu le putu distinge. Era mai deosebit decât ceilalţi. Poate că era culoarea ochilor care-l făcea atât de deosebit. Sau poate esenţa lui care o învăluise. Ar fi vrut să fie mai aproape de el, să-l vadă mai bine.

În momentul în care îşi conştientiză acea dorinţă, simţi că zboară de pe înălţimea la care se afla până în jurul lui, învăluindu-l. Îl studie mai atentă, îl mirosi mai bine. Îl simţi tremurând. Se întrebă atunci cum era să ai o formă anume, un contur anume. Să ai ochi, cum avea el, urechi şi tot ce-l făcea să aibă acea înfăţişare.

Nu era prima dată când admira acele flăcări magice, pe care Creatorul le folosea pentru a crea alţi îngeri. Ardeau continuu, maiestuoase în felul lor, mai presus de orice altceva. Pentru că din acele flăcări ieşeau serafimii, heruvimii şi îngerii, ca el. Apoi acea flacără fără consistenţă, fără culoare, pe care mai mult o simţeai decât o vedeai, zbură de la locul ei până la el. Îi simţi apropierea şi felul în care se răsucea în jurul lui. Îl

cuprinse un tremur ciudat, o fierbinţeală pe care nu o mai simţise niciodată. Era ca o foame pe care o simţea în interior, dar nu de natură nutritivă. Nu ştia cum să denumească această senzaţie care-l făcea să-şi dorească să se fi putut contopi cumva cu acea licărire argintată.

Una din porţi se dechise şi ea putu să vadă înăuntru un tron mare pe care stătea Cineva care emana o lumină orbitoare, la care nici nu te puteai uita. Strălucirea aceea era înconjurată de un curcubeu ale cărui culori trimiteau raze puternice în toate direcţiile. Când uşa aceea mare se deschise, ea simţi cum este trasă spre acel amalgam luminos, fără să se poată opune.

Greşise când îşi părăsise locul din vârful turnului cu sfeşnic şi îşi aştepta pedeapsa acum.

Vocea pe care o auzi era precum tunetul.

-Ţi-am auzit dorinţa şi va fi precum ai dorit!

Apoi El o modelă, schimbându-i forma. Nu simţea nici un fel de durere, ci mai degrabă o senzaţie de întindere. Partea de jos îi fu întinsă mult şi împărţită în două. Extremele ei laterale fură despicate la fel. Partea de sus fu extinsă şi ea, în formă rotundă, uşor ovalizată, din care porneau nişte fire lungi, multe la număr. Ea exulta de fericire. Pentru că îşi dăduse seama că avea acum o formă anume. Avea mâini, picioare, şi tot ce îi trebuia să aibă contur. Flacăra fără consistenţă care fusese devenise acum o fiinţă în toată regula.

Vocea aceea ca de tunet se auzi din nou.

-Rehael!

Îngerul apăru imediat.

-Cum ţi se pare această lucrare a mâinilor Mele?

Şi Rehael privi fără glas fiinţa aceea superbă, sublimă, perfectă. Neacoperită de nici un veşmânt, plutea într-o boare, într-o ceaţă nedefinită, picioarele neatingându-i pământul. Părul lung, străveziu, de culoarea lunii, nu avea gravitaţie şi-i înconjura faţa ca un halou, plutind în toate direcţiile. Formele ei feminine erau desăvârşite, având culori combinate de lapte, miere şi piersici coapte. Coapsele ei erau graţioase, perfect proporţionate, iar netezimea pielii ei părea de cristal. Buzele ei erau ca şi cum ar fi fost pârguite. Luceau de parcă ar fi fost umede. Când ea deschise ochii, irişii ei erau din aur lichid.

Ar fi trebuit ca ea să fie o creaţie divină şi atât. Ca îngerii. Dar inteligenţa din privirile ei, trupul ei gol, tot ce era ea acum crea în el un impuls care nu avea nimic de-a face cu divinitatea, cu sacralitatea. Era... mai degrabă... ca şi cum tânjea să o simtă mai aproape, să poată întinde mâna pentru a verifica dacă pielea ei era la fel de alunecoasă precum părea. Un sentiment necunoscut, dar profund îl făcu să se simtă ca şi cum ar fi luat foc.

-Văd că-ţi place, tună Vocea.

Rehael se făcu mic în interiorul lui, umilit.

-Iartă-mă, îngăimă el.

Ea privi acel înger care se uita la ea cu aceeaşi intensitate. Era bucuroasă că acum avea şi ea o formă anume. Nu ştia exact pentru ce-şi dorise aşa ceva, dar cu siguranţă că avea legătură cu îngerul cu ochi de fulger.

Halo deschise ochii. Era cea mai depărtată amintire care i se arătase vreodată. Era prima ei viaţă. Momentul creării ei. Îl văzuse şi pe Raff acolo. Ea nu fusese născută ca să

aibă vreo formă. I se dăduse una pentru că ea îşi dorise. Şi îşi dorise formă pentru acel înger, Rehael, cel care acum era Raff. Şi după cum văzuse, ea era într-un fel direct responsabilă de greşeala lui Raff.

Gândindu-se la el, îşi aminti şi sărutul lui. Îşi duse o mână la buze, presându-le uşor. Oare ce gândea el acum?

Zi de zi, noapte de noapte, Raff îşi petrecuse timpul într-o continuă amărăciune. Greşeala comisă îi apărea în minte la nesfârşit, chinuindu-l, torturându-l. Pentru prima oară după atâta timp noaptea trecuse fără tristeţe, ci însoţită de amintirea caldă a sărutului ei. Se gândise într-una la acest lucru. Şi deşi în piept cristalul se răsucea provocându-i durere în permanenţă, aceasta nu mai era atât de acută, ci surdă. Cu ochii închişi, retrăia din nou şi din nou momentul îmbrăţişării lor. Aşa că aproape nu auzi când ea îl chemă.

Halo se miră că el nu apăruse, cum făcea de obicei. Îl mai strigă o dată.

-Raff!

El se materializă.

Nici unul nu vorbi nimic, aşteptând ca celălalt să zică ceva. Îmbrăţişarea lor stătea între ei atât de vie, încât nici nu părea că peste ea trecuse o noapte. Într-un sfârşit, el rupse tăcerea.

-Poate că ar trebui să-mi cer scuze, făcu el, privind-o fix.

-Poate da. Sau poate că nu. Sau poate că cel mai bine ar fi să dăm uitării.

Dar Halo ştia că nu va putea uita.

-Da, zise şi el. Poate că aşa ar fi cel mai bine.

Dar Raff ştia că nu va avea cum să uite.

-Crezi că în dimineaţa asta vei mânca ceva?

Halo privi tava care rămăsese pe masă cu ceea ce trebuia să fi fost cina ei. Era neatinsă. Zâmbi.

-Păi să ştii că mi-e foame.

Raff veni imediat cu un alt platou din care ieşeau aburi.

-Despre ce vrei să citeşti astăzi?o întrebă el, după ce văzu cu mulţumire că mâncarea dispărea rapid.

-Of, nu ştiu, răspunse ea, uimidu-l. Sinceră să fiu, demult nu am avut atâta lipsă de chef să citesc ceva. Dar bănuiesc că trebuie. Nu vreau să-mi ies din mână.

Halo îşi aduse aminte de cum era să fii în braţele lui. Raff se gândi cât de bine fusese s-o ţină în braţe. Halo închise ochii, amintindu-şi de senzaţia buzelor lui peste ale ei. Raff înghiţi în sec, cu mintea la gustul buzelor ei. Aerul era la fel de intens şi de încărcat de emoţie.

-Aşadar ce carte să-ţi aduc?

Vocea lui devenise groasă. Halo începu să aibă dificultăţi în a respira. Dădu din umeri cu o prefăcută nonşalanţă.

-Ce vrei tu. Sunt convinsă că orice mi-ai aduce va fi la fel de interesant.

-Cum doreşti, zise el.

Era la fel de plăcut să o privească, indiferent ce făcea ea. Dacă doar mânca, sau dacă doar bea apă. Sau dacă citea, ca acum.

Chiar fusese curioasă în legătură cu ce anume i-ar fi ales el să citească. Rămase surprinsă când văzu că Raff îi aduse o carte modernă, despre funcţiile sistemului nervos central şi felul cum puteau fi folosite.

Despre multe dintre informaţiile de acolo cunoştea şi ea câte ceva. De exemplu, despre conştienta de acces, care se referă la accesarea informaţiei din propria memorie, pentru verbalizare, raţionare şi controlul comportamentului. Din acest punct de vedere, conştienţa nu înseamnă altceva decât folosirea informaţiilor disponibile (ceea ce primim pe cale senzorială, ceea ce am memorat etc.) pentru a judeca, interpreta, a emite rezultate şi a controla, consistent cu acestea, comportamentul. Chiar filozofi pe care ea îi studiase, precum Descartes sau Kant au abordat ideea de conştienţă. René Descartes considera orice gând o expresie a conştienţei. El a indicat o anumită glandă din creier - glanda pineală, pe care a numit-o glanda H, ca loc de interacţiune între suflet şi corp. Descartes nu considera imaginile mentale –qualia - ca fiind produsul activităţii organelor de simţ sau al creierului, ci mai degrabă ca fiind „forme sau imagini" care unesc sufletul şi corpul prin glanda H.

De la conştient, se trecea apoi la subconştient. Despre acesta scria că primeşte absolut toate ordinele care i se dau şi pe care le consideră adevărate. Subconştientul înregistrează toate spusele şi gândurile ca pe nişte comenzi pe care trebuie să le execute. Aşadar el este permanent subiectul sugestiilor conştientului. Iar prin cunoaşterea interacţiuniii între conştient şi subconştient totul se poate transforma. Halo îşi aminti că şi Joseph Murphy scrisese despre aşa ceva.

A treia funcţie era cea a inconştientului. Mulţi filozofi studiaseră despre el şi emiseseră fel şi fel de teorii cu privire la el. Leibnitz, Kant, Nietzche, Freud. Cartea spunea despre cum inconştientul este ca un cuprins al conţinuturilor psihice la care Eu-l conştient nu are acces, iar manifestarea acestuia se face prin vise.

Îşi pierdu puţin concentrarea la acest ultim cuvânt. Pentru că-şi aduse aminte de visul ei. Vis sau amintirea unei alte vieţi.

Dar despre câte vieţi putea ea vorbi? Pentru că era foarte clar în acelaşi timp că omul se naşte **o dată** şi moare **o dată**. Nu credea în reîncarnare sau vieţi anterioare. Era mult prea deşteaptă pentru acest lucru. Dar cum putea ea să vorbească despre o singură viaţă în cazul ei, sau, mai mult, despre aceeaşi viaţă?

Îşi băgă degetele răsfirate în păr, podul palmei odihnindu-i-se pe frunte. Ştia atât de multe şi totuşi atât de puţine!

-Crezi în reîncarnare?îl întrebă ea pe Raff.

Acesta râse.

-Nicidecum. Făcătorul nu permite ca un om să trăiască de mai multe ori.

-Mda, zise ea gânditoare. Aşa credeam şi eu.

Închise cartea brusc. Oricum era mai interesant felul în care se oglindea lumina din încăpere în ochii lui de mercur. Sau cum bretonul lui îi venea peste sprâncene, ciufulit. Era mai demn de atenţie felul în care redingota lui deschisă peste cămaşa larg descheiată peste piept lăsa să se vadă piele albă, strălucitoare, netedă, având un luciu aproape metalic, parfumată.

Raff observă cum ochii ei fugeau în toate părţile peste pieptul lui. Şi deşi zona aceea rămase rece, tot restul trupului lui începu să se încingă. Apoi ochii ei coborâră peste pulpele lui musculoase, întârziind cu privitul. Urcară înapoi spre faţa lui, la buzele lui, la ochii lui.

Unde ea îl privea, parcă se simţea atins. Trupul începuse să-i zvâcnească aproape dureros. Buzele începură să-l mănânce. Se ridică, mai mult sărind.

-Gata pentru prânz?

Halo se gândi o clipă.

-Nu mi-e foame acum. Poate o să mă întind puţin mai întâi.

Imediat gândul lui fugi la felul în care arătase ea cu o seară în urmă întinsă în pat, sub el.

-Aştept să mă strigi atunci, suflă el gros. Ne vedem mai târziu.

Halo dădu din cap, aprobând.

După ce Raff o lăsă singură, Halo se întinse pe pat, într-adevăr. Îşi începu exerciţiile practice. Vroia să vadă cât de departe putea să ajungă doar sub formă energetică. Dar pentru asta trebuia ca ea să fie în pat. Nu cumva Raff să intre şi să o vadă în mijlocul camerei, ca o statuie cu ochii goi. Atunci el şi-ar fi dat seama că ea mai avea şi altceva în afară de un cap mare. Reuşi să iasă din propriul trup foarte repede. Ştia că grosimea uşilor sau a zidurilor nu reprezentau obstacole. Dar ar fi putut să zboare? Merse pe terasa unde fusese cu Raff cu o seară în urmă. Sări. Pluti pe deasupra copacilor, ajungând în foişor. Avea un sentiment de libertate cum nu avusese niciodată. Nicăieri. În lumea asta, sau în lumea ei. Nimic nu se putea compara cu această senzaţie de descătuşare. Era o evadare din toate lumile, din toate timpurile, o scăpare de sub orice barieră a vreunei limite impusă de orice, chiar şi de corpul ei. Îşi luă din nou avânt şi sări. Nu conta unde. Era suficient să simtă că zboară. Că nimeni nu o putea opri.

Şi zbură peste toate înălţimile. În acele clipe ea era mai presus decât oricine de acolo. Percepţia altor energii, dar mai la distanţă, o atrase înspre acolo. Un salt şi ea era lângă prietenele ei, care exersau între ele, încercându-şi puterile.

Îi fusese atât de dor de ele!

-Mă întreb ce o face Halo, o auzi pe River oftând.

-Eu cred că e bine, o încurajă Wind.

-O inconştientă, şuieră Flame. Auzi tu la ea, să facă prostia să încerce poarta tridimensională. De parcă bătrânul ar fi fost prost.

-Nu o mai judeca atât, sări River. Ştii şi tu la fel de bine ca noi toate că nu a vrut decât să ajute.

O văzu apoi pe Forest dând din cap şi fiind astfel de acord cu River.

-Aşa o fi, dar tot mi se pare o prostie să rişte aşa.

-Oricum, reluă River, cred că a descoperit ceva important dacă bătrânul acela nesuferit o ţine departe de noi.

-Taci, şuieră dintr-odată Flame.

Celelalte fete se uitară la ea, surprinse.

-Şşşşşt, făcu Flame în continuare. Cred că suntem ascultate. Simt o energie străină printre noi. Voi nu o simţiţi?

După câteva momente, fetele o aprobară.

-Într-adevăr, murmură Forest.

Eu sunt! ar fi vrut Halo să strige.

-Totuşi nu pare a fi o energie care să cerceteze, care să spioneze, făcu River.

-Şi nu percep nici o undă negativă, întări Wind.

-Oricum, continuă Flame, să vorbim mai bine despre altceva.

Halo plecă de acolo, înciudată că nu putuse să le spună că era ea. Mai făcu un salt şi se pomeni în biroul lui Sin. Acesta stătea la birou ţinându-şi capul în mâini. Părea atât de trist, că ea îşi dori să-şi fi putut trece degetele prin părul lui blond, aranjându-i şuviţele în creştet. Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, el îşi ridică imediat capul.

-Halo? făcu el cu neîncredere. Eşti cu adevărat tu?

O vedea? O vedea cu adevărat?

-Mă vezi?întrebă ea.

Sin vorbi din vou.

-Văd că-ţi mişti buzele ca şi cum ai vorbi, dar nu te aud, şopti el. Dar te pot vedea. Ai avansat foarte mult dacă ai ajuns să te poţi desprinde de corp, continuă el. În mod normal nu aş putea să te văd doar la nivel energetic, dar stai în dreptul ferestrei, unde pătrunde lumina prin geam şi creează un contur asupra ta. Nu eşti mai mult decât o ceaţă, dar te pot vedea foarte clar.

Halo era foarte fericită. Acum sentimentul de libertate era şi mai profund.

Sin se ridică şi se apropie de ea, şovăind. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut s-o atingă, dar palma lui nu întâlni decât aer. Acolo unde vrusese totuşi să o atingă, ceaţa aceea care avea trăsăturile ei se distorsionă puţin. O privi cu aviditate.

-Eşti schimbată, zise el. Ca şi cum ai crescut. Ca şi cum te-ai maturizat.

Halo dădu din cap şi el văzu asta. Oftă.

-Of, cât aş vrea să-mi poţi spune ce s-a întâmplat, zise el cu regret. Dar tu eşti bine, nu-i aşa?

Halo dădu din nou din cap.

-E bine atunci. Măcar atât.

Ea ridică apoi mâna, mişcând-o încet de la dreapta la stânga, luându-şi la revedere astfel ca el să înţeleagă.

-Mai stai, insistă el. Nu pleca.

Dar Halo nu mai putea rămâne. Trebuia să se întoarcă înapoi, acolo unde era Raff, acolo unde se presupunea că era închisoarea din care evadase cu succes. Realiză în acel moment că **vroia** să se întoarcă. Nu la închisoare, ci la Raff. Pentru că deşi îi fusese dor de prietenii ei, acum constată că îi era mai dor de Raff, chiar dacă nu era decât puţin timp de când nu îl văzuse. O verificase el să vadă ce face? S-a gândit el că ea doarme?

Acesta era în biroul lui Ancient, după ce acesta îl chemase.

-Ei bine?

-Ei bine ce?făcu Raff morocănos.

-Cum ei bine ce?holbă Ancient ochii la el. Ce-mi poţi spune despre ea? E sau nu mai evoluată?

-E mult mai deşteaptă, răspunse Raff cu un fel de sictir.

-Poate îmi poţi spune şi mie ceva ce nu ştiu déjà, se răsti Ancient la el.

-Păi poate vrei să ştii de câte ori mănâncă, ce anume mănâncă şi tot felul de astfel de chestii. Pentru că nu pot să-ţi spun nimic altceva.

Ancient îl privi lung şi iscoditor. Nici nu avea de ce să facă acest lucru, pentru că Raff oricum nu putea minţi.

-Atunci cum se face că o energie străină se mişcă prin teritoriul nostru?întrebă Ancient mâniat.

Raff ridică din sprâncene.

-Exact cum ai auzit, şuieră Ancient. E o energie pe care doar o percep, dar nu o pot vedea, ca pe celelalte. Se mişcă cu foarte mare viteză, dintr-un loc în altul.

-Care “nostru”?întrebă Raff.

Pe el nu-l prea interesau energiile ca pe Ancient.

-Poftim?

-Ai spus “teritoriul nostru”, îi explică Raff.

-Păi… cum care? Al nostru. Al meu şi al tău.

Raff ridică din umeri.

-Pe mine nu mă interesează teritorialitatea, făcu Raff plictisit. Aşa că poţi să-l ai pe tot. Întregul teritoriu doar pentru tine. Tot ce vreau eu e să-mi recapăt aripile, ştii asta.

-Desigur, zise Ancient repede.

Dar Raff nu terminase.

-Însă nici până acum nu ştiu ce vrei tu.

Zâmbetul lui Ancient se înmuie, convingător.

-Credeam că ştii acest lucru. Mă miră că nu ţi-ai dat seama până acum că tot ce vreau e să ne păstrăm intactă această lume, s-o conservăm cu grijă în linişte şi armonie.

-Şi de ce este atât de necesară ea? De ce trebuie să evolueze?

-Ca să fie complet ciclul. Să pot închide definitiv trapa tridimensională. Şi numai ea poate face acest lucru. Odată ce Halo Duncan a evoluat până la capacitatea maximă, energia ei va fi suficientă să blocheze acea uşă.

Raff îl scrută cu atenţie pe Ancient. Ştia că acesta nu putea minţi nici el, dar câteodată se îndoia de sinceritatea lui.

-Mă strigă, zise Raff către Ancient. Trebuie să plec.

Ancient se gândi dacă Raff mai putea fi păcălit mult timp.

-Gata?o întrebă Raff pe Halo.

Ea îl sorbi din priviri, bucurându-se de simpla lui vedere. Raff simţi cum pieptul i se umflă când văzu cum ei i se luminează faţa când el apăru. Totuşi cuvintele lui Ancient nu-i dădeau pace. „*Cum se face că o energie străină se mişcă prin teritoriul nostru?*”. Aşa spusese Ancient. Şi acolo nimic nu putea să se întâmple fără ştirea acestuia. Îl minţise Halo cumva? Se încordă şi se încruntă.

-S-a-ntâmplat ceva?întrebă ea nedumerită, privindu-l.

Raff nu răspunse. Deşi ea aţipise după amiază, părea destul de obosită. Ideea că ea îi ascundea ceva i se înrădăcina din ce în ce mai mult în minte. Se apropie de ea şi o prinse de umeri.

-Eşti sigură că nu-mi ascunzi absolut nimic?

Strânsoarea lui era puţin cam prea dură şi Halo se crispă uşor.

- Eu cred că o fată îşi permite să aibă propriile ei secrete, nu?se strâmbă ea. Au! Mă doare!

Imediat Raff îşi retrase mâinile. Pe faţa lui trecu repede umbra regretului de a fi fost cam prea brutal.

-Şi apoi cu ce drept mă descoşi?îl luă ea la rost. Eu ţi-am smuls vorbele printre picături, una câte una şi tot nu ştiu întregul adevăr. Pentru că eu am înţeles că poţi spune doar atât cât vrei tu să spui, să dai din tine doar atât cât vrei tu să dai. Nu te-am obligat la nimic. Tu de ce o faci?strigă ea.

Şi pentru că îl iubea atât, atitudinea lui faţă de ea îi provoca o adevărată rană. La colţurile ochilor ei se strânseră lacrimi. Clipi cu furie pentru a nu le lăsa să cadă. Deşi inima nu-i mai aparţinea, mai avea totuşi mândria. Raff îi văzu ochii apoşi. Şi iată că latura lui demonică începuse să iasă la suprafaţă. Îşi trecu o mână peste faţă.

-Îmi pare rău, şopti el dezolat. Desigur că ai dreptate. Sper că nu te-am rănit cu strânsoarea mea.

-Lasă-mă în pace, se întoarse ea cu spatele la el. Pleacă de aici! Lasă-mă singură!

Vocea ei se frânse în suspine iar Raff se înfurie pe el însuşi. Nu avea nici un motiv să se poarte atât de urât cu ea. Dar nu plecă, aşa cum îi ceruse ea. În schimb se apropie şi-şi lăsă din nou mâinile pe umerii ei. De data asta o mângâie uşor, ca pentru a şterge impresia de violenţă pe care o lăsase.

Şi o cuceri din nou. Căldura apropierii lui, aroma pe care o răspândea, părerea de rău din vocea lui, toate o făcură să se înfioare din nou a anticipaţie. Ar fi vrut să se lipească de zidul lat şi puternic al pieptului lui. Ar fi vrut ca el s-o sărute din nou.

-Mă ierţi?şopti el cu buzele în părul ei.

Halo dădu din cap. Îi veni să râdă apoi. Îi iertase ea lucruri mult, mult mai grave.

-Eşti o fată bună, zise el cu o oarecare umilinţă. Atunci facem ceva diferit în seara asta? Pentru că sper că îţi mai aduci aminte că îmi eşti datoare o favoare, preciză el.

-Ce anume?întrebă ea, gândindu-se la ce anume îi cerea el să facă şi înroşindu-se uşor. Şi să ştii că nu, nu am uitat că îţi datorez o favoare.

-Luăm cina împreună, oficial, în sala mare? Cu ţinută obligatorie şi tot tacâmul?

Asta era favoarea pe care i-o cerea el? Când de fapt era tot ce-şi dorea ea.

-Atunci rămâne stabilit, zâmbi ea, întorcându-se cu faţa spre el. E o întâlnire.

-O ce?

-O întâlnire, repetă ea. Ştii tu, când doi oameni de sex opus se plac şi stabilesc să se întâlnească pentru a petrece timp împreună pentru a se simţi bine?

Raff se gândi o clipă.

-Înţeleg, se lămuri el. Mai puţin partea cu oamenii. Nu prea mă încadrez în tiparul ăsta.

-Nu-ţi face griji, îl bătu ea încet pe braţ, ai prins ideea.

-Deci e o întâlnire.

Raff îşi duse două degete la frunte, ca şi cum ar fi salutat milităreşte, apoi dispăru.

Halo intră în baie, cu ochii la cadă. În seara asta chiar va intra în acel vas mare de îmbăiat. Îşi aprinse câteva lumânări groase pe marginea căzii grandioase. Apa călduţă pe pielea ei, lumina pâlpâitoare a lumânărilor, aerul parfumat, întreaga atmosferă de basm o făceau să simtă o emoţie senzuală. Avusese dreptate când spusese că aceea era o cadă decadentă. La fel şi halatul în care se înfăşură după ce ieşi de acolo.

Aştepta cu nerăbdare să vină timpul să se întâlnească cu el. Nu vor mai fi ascunzişuri. Nici fereli. Cel puţin din partea ei. Pentru că era hotărâtă să-i spună adevărul.

Raff se întreba dacă ea era emoţionată. El, unul, aşa se simţea. Şi mai ştia că făcea aceeaşi greşeală milenară. Aceea de nu sta departe de ea. Aceea de se lăsa ispitit. Dar era mai mult decât nerăbdarea de a o ţine în braţele lui. Era plăcerea absurdă de a-i privi ochii aurii luminându-i-se la vederea lui. Era mulţumirea simplă de a fi în apropierea ei şi de a-i asculta glasul.

-Raff?

Până şi vocea ei suna nerăbdătoare.

El o conduse într-o încăpere care semăna mai mult cu o sală de bal decât cu o simplă cameră de luat cina. Decorul semăna ciudat de mult cu cel din visul ei în care se afla la o seară dansantă. Decorată în stil neo-rococo, cu multe ornamente din aur, părea opera unui designer care trăise prin anii 1987. Mobilierul era scump, în stil francez, de pe vremea lui Ludovic al XV-lea. Încăperea avea multe uşi, care, la rândul lor aveau deasupra lor multe picturi cu compoziţii florale aparţinând de data asta secolului al XVII-

lea. Policandrul care atârna din mijlocul tavanului completa splendoarea întregului loc. Înalt de câţiva metri, lucrat în cristal şi aur, era decorat cu pietre preţioase.

Masa era aranjată paralel cu unul din pereţi. Pe ea erau fel şi fel de fructiere, pline cu mere, piersici, cireşe şi altele. Strugurii se revărsau peste margini, îmbinând culori violacee şi verzui aurii. Scaunele semănau cu jilţuri înalte, capitonate, îmbrăcate cu catifea din fire de aur.

-Este minunat, şopti ea, vocea ei reverberând în acea încăpere.

-Mă bucur că îţi place.

-Cui nu i-ar plăcea, mă întreb, făcu ea. Aici e un castel în toată regula, nu?

-E doar casa mea, zise el simplu.

Halo nici nu ştiu ce mâncă. Nici ce gust avu mâncarea. Pentru că toate celelalte simţuri păleau pe lângă senzaţia de a privi în ochii lui. Ochii argintii priveau în ochii aurii. Cei aurii îi răspundeau cu căldură şi emoţie. Fiecare urmărea gesturile celuilalt, fiind atenţi la cel mai mic detaliu. Felul în care îşi mişcau mâinile ori poziţia trupului. Vorbeau despre nimicuri, aşa cum stătea bine unor fiinţe care stăteau împreună doar pentru a sta împreună: despre vreme; despre mâncare; despre ce culori preferă fiecare. Sau muzică.

-Pot să gust şi eu din ce mănânci tu?întrebă Halo la un moment dat curioasă, privind spre paharul lui cu picior, în care se afla un lichid gros, de culoare roz fosforescent.

Raff râse.

-Cu plăcere te-aş servi, dacă acest fel de mâncare ar fi pentru oameni. Din ce ştiu eu, s-ar putea ca ambrozia să fie otrăvitoare pentru voi.

Apoi continuară să vorbească despre lucruri lipsite de importanţă.

La un moment dat tăcură ca la unison. Se treziră privind unul la altul, insistent, fiecare dorind să fie mai aproape de celălalt.

-Dansăm?întrebă el cu o voce suavă.

Halo acceptă cu seninătate şi emoţie. Dintr-odată, muzica unui vals lent se făcu auzită. Plutiră. Era singurul cuvânt care se potrivea mişcării lor lente, graţioase. Părul lui Halo urma ca un văl de argint lichid mişcarea trupului ei. Era o seară a armoniei. Era un moment furat. Era clipa lor de fericire. Clipa lor de libertate. Evadarea fiecăruia din propriile temeri şi griji, din temniţele care erau create din limitele pe care şi le impusese fiecare dintre ei. Şi pe măsură ce se roteau, barierele pe care fiecare în parte le ridicase picau.

Raff îşi dădu seama că acolo fusese de fapt locul ei dintotdeauna. În braţele lui.

Halo îşi puse faţa pe pieptul lui.

Mâinile lui erau calde. Trupul lui întreg era fierbinte. Până şi respiraţia lui parfumată avea aceeaşi temperatură.

Dar locul unde ea-şi lipise obrazul de el era mai rece ca gheaţa.

Se înfioră.

Nici o bătaie de inimă nu se auzea.

CAPITOLUL XIII

MĂRTURISIRI

Pentru nimic în lume nu ar fi distrus acest moment preţios. Şi cu toate astea nu avea încotro. Halo oftă.

-Să ieşim la aer, propuse ea.

Raff o privi, fără să comenteze, dar o urmă spre terasă.

Întunericul nopţii era străpuns de lumina palidă a astrului nocturn. Luna era de o mărime impresionantă. Feţele lor căpătaseră luciri metalice argintii.

-Putem să dăm cărţile pe faţă?zise ea cu hotărâre. Tot ai vrut tu să-mi ştii toate secretele.

Şi zâmbi uşor.

-De acord, făcu el.

-Dar asta presupune ca şi tu, la rândul tău, să faci exact acelaşi lucru. Fără secrete. Fără minciuni.

Raff dădu din cap. Ochii lui era strălucitori. Fulgerele din adâncul lor scăpărau. Halo trase aer adânc în piept.

-**Ştiu** cine eşti tu.

-Desigur că ştii, zise el neînţelegând. Doar ai aflat citind din cărţi. Jumătate înger, dumătate demon.

-Nu, scutură Halo din cap. Nu m-am referit la asta. Am vrut să zic că **ştiu** cine eşti tu.

Cu un gest brusc îşi scoase eşarfa. Bucăţica aceea de mătase alunecă fără sunet, lăsându-i gâtul la vedere. Halo îşi dădu capul uşor pe spate. Raff îi studie curba graţioasă a gâtului ei fin, apoi ochii i se măriră când îi văzură cicatricea înfiorătoare. Icni.

-Ce...

Întinse mâna, nevenindu-i să creadă, punând un deget peste pielea vătămată şi însemnată. Cicatricea circulară pe care o vedea îi crea o stare de vinovăţie, pe care niciodată nu o simţise înainte. Aşadar ea ştia. Acum pricepuse la ce se referise ea. Îşi aducea perfect aminte momentul în care, inchizitor fiind, o condamnase la moarte prin decapitare. Pentru că i se păruse o moarte mai uşoară şi mai nedureroasă decât cea prin arderea pe rug. Nici acum nu ştia ce-l determinase să ia o atare decizie, care-i trădase o oarecare îndurare.

Dar acum... acum, privind la semnul circular de jur împrejurul gâtului ei îl cuprinse o stare de rău. Nici nu o putea privi.

-Şi nu e singurul semn, îi spuse ea.

Raff se întoarse din nou spre ea, ochii rotunjindu-i-se.

-Da, mai am şi altele. Toate produse de tine. Ce vreau să-ţi spun prin asta e că ştiu prin ce am trecut noi doi. Ce am fost unul pentru celălalt sau ce nu am fost.

În Raff se dădea o bătălie care-l sfâşia în două. Pe de o parte se ura pe sine pentru ce-i făcuse ei de atâtea ori, pe de altă parte o ura pe ea pentru că îl determinase să facă aşa ceva. Pe de o parte ar fi vrut să o ia în braţe, să-i sărute acele cicatrici, ca pentru a le alunga amintirea, pe de alta ar fi vrut să scoată chiar atunci pumnalul pentru a o spinteca şi pentru a se desfăta cu sângele ei. Se prinse cu mâinile de marginea aurită a terasei şi o

strânse. Metalul scoase un sunet de protest sub presiunea forţei lui şi se deformă. Maxilarele lui scrâşniră. Tot ce putea spera acum era ca ea să păstreze distanţa, pentru că nu ştia ce i-ar fi putut face el. Argintul din ochii lui fu conturat cu o nuanţă roşiatică. Dar parcă împinsă de nenoroc, Halo se mişcă spre el. Şi când ea se apropie suficient, una din mâinile lui zvâcni cu viteză spre gâtul ei, strângându-l.

Halo scoase un sunet gâtuit. Dar nu opuse nici cea mai mică rezistenţă. Îl privi doar în ochi.

-Chiar vrei să faci asta?reuşi ea să spună. Chiar?

Raff îşi scutură capul, încercând să şi-l limpezească. Nu-i dădu drumul, dar strânsoarea lui slăbi. Suficient cât să-i permită ei să vorbească.

-Ai fost înger, mai înainte de a fi demon, îi aduse ea aminte. Şi ştiu că partea aceea din tine e mai puternică. Apoi... nu a venit încă momentul ca tu să mă ucizi.

Flacăra roşie care-i înconjurase irisul se stinse. Raff fu îngrozit când îşi văzu propria mână înfăşurată în jurul gâtului ei. Îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se clătină, piezându-şi echilibrul. Raff făcu un salt înapoi.

-Îmi pare rău, şopti el.

Iar în vocea lui se ghicea sinceritatea.

-Ţi-am spus că-ţi pot face rău.

-Da, mi-ai spus. Iar eu am ştiut întotdeauna acest lucru.

-Atunci... atunci de ce ai rămas aici, cu mine?întrebă el nedumerit.

-Pentru că am sperat că pot schimba deznodământul acestei poveşti care nu se mai termină.

Raff zâmbi trist.

-Şi încă mai crezi acest lucru?

-Sunt încă aici, nu?

-Într-adevăr, eşti aici. Ceea ce mă face să mă întreb de ce? Nu ai şi tu un instinct de conservare, ca toţi oamenii?se înfurie el.

Fu rândul lui Halo să zâmbească uşor, mai mult la adresa ei.

-Ooo, te asigur că am avut destul din el.

Raff îşi aminti de toată respingerea ei, de cum se ferea ea întotdeauna de el. Cât de bine înţelegea actele ei acum!

-Dar se pare că nu suficient, făcu el pe un ton destul de sec.

-Aşa se pare.

Halo făcu un pas spre el. Apoi încă unul. Dar Raff se depărta pe măsură ce ea se apropia de el.

-Nu pot să mă ţin după tine totuşi, se plânse ea în glumă. Poţi să stai într-un loc să vorbesc cu tine?

Apoi mai făcu câţiva paşi şi se opri în faţa lui.

-Nu te întrebi ce alt instinct poate fi mai puternic decât cel al autoconservării?şopti ea.

-Nu, încercă el s-o oprească. Te rog, opreşte-te din a spune asta.

Şi glasul lui era chinuit din nou. Pentru că, pe cât de mult îşi dorea ca ea să continue să vorbească, să-i mărturisească ce spera el că-i va mărturisi, pe atât de mult îşi dorea ca ea să nu spună acele cuvinte fatidice.

Şi totuşi uite cum mâinile ei îi cuprindeau faţa între palme, fixându-şi ochii într-ai lui. Deşi Raff îşi ridică mâinile pentru a se elibera de atingerea ei, le lăsă acolo, prinzându-le pe ale ei, acoprindu-i-le.

-Chiar nu ştii de ce am rămas în ciuda a tot? Am spus că am terminat cu secretele în seara asta, îi aduse ea aminte. Şi eu am de gând să mă ţin de promisiune. Poate că am ajuns la concluzia că nu putem fugi la nesfârşit de ceea ce ne este dat. Şi pentru că nu am putut schimba nimic până acum poate că nu voi putea schimba nimic nici pe viitor. Dar orice s-ar întâmpla, vreau ca tu să ştii că niciodată nu am încetat să te iubesc. Nu ştiu de ce. Nu ştiu cum. Şi te asigur că în viaţa asta am fugit cât am putut de repede, m-am luptat cu tine şi cu mine cât am putut de mult, dar...- şi ea ridică din umeri a neputinţă – degeaba. Sunt a ta. Întotdeauna am fost. Şi nimic, nici o viaţă nu va putea schimba asta. Pentru că eu te-am ales încă de dinaintea facerii pământului.

Vorbelor ei le urmă o tăcere adâncă. Raff respingea cu toată fiinţa lui cuvintele ei, sentimentele ei, dar cristalul din piept muşcă din el, provocându-i o durere ascuţită.

-Eu nu pot..., începu el, eu nu pot...să simt aşa ceva. Mie îmi este străin acest sentiment.

-De ce spui asta?

Deşi ea ştiuse acest lucru, nu se aştepta la durerea interioară la auzul vorbelor lui. Raff îi luă o mână şi şi-o puse peste piept, în dreptul inimii. Răceala pe care ea o simţise şi cu obrazul ei era acolo. Acolo unde nu pulsa nimic.

-Vezi?o întrebă el. Rece. Gheaţă. Nu bate nimic pentru că nu are ce să bată. Nu mi-am pierdut numai aripile, Halo, spuse el, ci mi-am pierdut şi inima atunci. Sufletul. Aşa că orice senzaţie sufletească mie îmi e străină. Într-adevăr, nu voi nega că amintirea trupului tău stăruie în mine în fiecare clipă, îmi înfierbântă sângele, îmi ia minţile, aruncându-mă într-o stare de nebunie de dorul lui, de frustrare. Da, imboldurile trupeşti îmi sunt cunoscute, dar chemările sufletului nu-şi găsesc în mine răspuns. Îmi pare rău....

Deşi o omora să spună asta, Halo zise:

-Nu trebuie. Ăsta eşti tu.

Raff se strâmbă.

-Da, ăsta sunt eu. Nimic nou, nu?râse el. Un demon condus doar de patimă, nimic mai mult.

-Aş putea crede asta, dacă nu ai avea în tine un soi de cavalerism pierdut demult.

-Nu face din mine o fiinţă mai bună decât sunt, o rugă el. Ştiu ce sunt. Ştii ce sunt.

-Ştim amândoi ce eşti, fu ea de acord. Diferenţa dintre noi e că tu vezi în tine doar latura demonică, iar eu prefer să o văd pe cea angelică. Cred că până la urmă e simplă chestie de perspectivă, zâmbi ea.

-Crezi că o simplă chestie de perspectivă ţi-a făcut asta?întrebă el, atingându-i semnul de pe gât.

Apoi vocea lui se ridică.

-Crezi că o simplă chestie de perspectivă te va ucide?

-Pentru că tu crezi că asta se va întâmpla?

-Nu pentru că aşa cred eu, ci pentru că ştiu că aşa va fi. Timpul care a trecut ne-a arătat amândurora deznodământul, nu?

-Din nou, aş spune că e chestie de perspectivă, spuse ea. Tu alegi să proiectezi în viitor trecutul, iar eu aleg să cred că-l putem schimba.

Raff clătină din cap a negaţie.

-Aşa ceva nu va fi posibil. În momentul în care te voi avea, în clipa în care ai fi a mea, ţi-ai pecetlui soarta din nou. De aceea fac tot posibilul să nu las să se întâmple una ca asta. Deşi asta e ceea ce îmi doresc cel mai mult acum.

Şi vocea lui deveni înăbuşită.

-Acum?întrebă ea.

-Acum şi mereu. În fiecare secundă care trece. Cumva, înainte nu mi-a păsat. Te luam şi te omoram. Dar nu ştiu în ce fel, acum e altfel. Poate pentru că am stat mai mult în preajma ta...sau poate pentru că mi te-ai opus atât de mult...Nu ştiu...e la fel şi totuşi diferit.

-Vezi?făcu Halo. Chiar tu spui că e la fel şi-n acelaşi timp e altfel.

-Poate, admise el. Dar cu toate astea nu aş vrea să risc.

-Dar de ce? De ce să mă ucizi?

Raff se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

-De câte ori am căzut în păcat, de atâtea ori am fost nevoit să te distrug. Pentru că vezi, tu, Ancient mi-a spus foarte clar că odată ce voi distruge cauza păcatului meu, atunci eu nu voi mai păcătui şi-mi voi primi aripile înapoi.

-Ancient?! Ce legătură are el cu toate astea?

-El este un înger, de asemenea, scuns sub înfăţişarea umană, îi explică Raff. Este un arhanghel.

Ancient? Înger?! Undeva era o greşeală.

-Şi de unde ştii tu că Ancient e înger?

-Pentru că mi s-a înfăţişat sub forma lui reală şi am văzut că este un înger al luminii.

-Te rog, făcu ea, contrazicându-l. Ancient nu e mai înger decât sunt eu.

Dar Raff clătină din cap.

-Eu ştiu ce spun. Ochii tăi umani nu pot să-l vadă aşa cum este el în realitate, dar eu pot să-l văd.

Raff îşi aminti momentul în care Ancient i se arătase. Când era zdrobit, fără aripi, în cea mai neagră disperare, în faţa lui apăruse o lumină puternică. Căzuse în genunchi instinctiv când imaginea clară, de netăgăduit, a unui înger cu aripi mari şi parfumate se contură înaintea ochilor lui. Acesta fusese Ancient, care-i spusese planul Creatorului şi care-l asigurase că odată ce-şi va îndeplini misiunea ucigaşă, îi vor fi înapoiate aripile. I se păruse şi lui atunci că această misiune nu prea se potrivea cu divinitatea, dar îngerul fusese foarte ferm în această privinţă şi el nu îndrăznise să se împotrivească.

-Serios? făcu Halo cam cu ironie. Atunci cum poţi să-ţi explici faptul că deşi m-ai omorât de atâtea ori, nici până acum nu ţi-ai recuperat aripile?

-L-am întrebat pe Ancient, îi explică Raff.

-Şi ce ţi-a răspuns?

Apoi el o privi direct în ochi, fără nici un fel de fereală.

-Tu ai o putere aparte. Cea a eterului. A sufletului. Eram acolo când ai fost transformată dintr-o flacără fără consistenţă într-un trup care m-a ispitit din prima clipă a facerii tale, din momentul în care te-am văzut. Ancient mi-a spus că deşi te-am omorât, nu ţi-am afectat decât învelişul fizic. Pentru că înainte ca loviturile mortale să te atingă, cumva tu ai reuşit de fiecare dată să-ţi scoţi energia din tine şi să zbori în altă parte.

Halo îşi dădu seama atunci că ăsta era şi motivul pentru care ea trăise atât de multe vieţi. De fapt încă nici nu murise. Acum ea putea să facă acest lucru. Putea să-şi

părăsească trupul oricând. Probabil că înainte nu putuse face asta decât la iminenţa unui pericol de moarte, moartea ei.

-Spune-mi tot, îl rugă ea.

-Păi se pare că ştii tot. Ce altceva să-ţi mai spun?

-În fiecare viaţă pe care am trăit-o înainte, am mai avut în preajmă un bărbat, punctă ea.

Raff făcu o grimasă.

-Un servitor, nimic mai mult, scuipă el cuvintele.

-De ce spui asta?se supără ea.

Şi el se înfurie,văzând că ea îi ia apărarea, cum o făcea de fiecare dată.

-Aşa ai făcut mereu, mârâi el la ea. Deşi ai jurat că mă iubeşti, te-ai milogit de el să nu moară. Să rămână în viaţă pentru tine.

Halo făcu ochii mari la el, amuzată de data asta.

-Spui că nu ai inimă ca să ai sentimente şi totuşi eşti **gelos**.

Raff mârâi din nou.

-Spun că nu pot avea decât senzaţii negative şi sentimente urâte, asta spun.

-Deci admiţi că eşti gelos, zâmbi ea larg.

-Iar pe tine te încântă acest lucru, deşi nu înţeleg de ce.

Furia nu i se evaporase. Scrâşni din dinţi. Halo îşi puse o mână pe braţul lui.

-Nu ştii ce înseamnă să iubeşti. Dacă ai fi ştiut, ai fi văzut că poţi să iubeşti în multe feluri. O mamă, un tată, o soră, un frate, un prieten, un iubit...Sunt atâtea feluri de iubire...

-Şi cum faci diferenţa între ele?

-Foarte simplu, suflă ea lângă el. O mamă, un tată, sunt părinţii pe care de regulă îi iubeşti de la naştere. Sentimentele pe care le ai pentru un frate le poţi avea şi pentru un prieten. Ceva foarte profund. Te bucuri cu el când se bucură. Sau suferi pentru el când suferă. Eşti acolo pentru el când are nevoie de tine şi-l susţii în tot. Aşa cum simt eu pentru Sin.

Raff scrâşni din nou.

-Dar iubirea pentru un iubit, continuă ea, coborându-şi vocea, iubirea pentru un iubit e mult, mult mai diferită.

-Cum aşa?întrebă el ţâfnos.

-Pentru că nici o altă iubire nu-ţi face inima să bată aşa, zise ea, luându-i mâna şi punându-i-o în dreptul propriei inimi. Nici un alt fel de iubire nu te face să crezi că lumea s-ar sfârşi dacă el nu ar mai exita în ea, indiferent unde.

Raff trase adânc aer în piept când simţi sub palma lui bătăile inimii ei, căldura pe care ea o emana. Vorbele ei aveau un nu ştiu ce senzual în ele şi respiraţia lui se înteţi.

-Nici o altă iubire nu te face să-ţi simţi sângele înfierbântat, sau să simţi că ameţeşti în prezenţa lui, exact aşa cum simt eu pentru tine.

Raff se simţea sedus de ea, iar de regulă el fusese cel care o sedusese pe ea.

-Ce faci cu mine?întrebă el nedumerit.

-Ce?zâmbi ea. Din moment ce nu poţi simţi astfel de sentimente, încerc să ţi le explic eu. Dar până atunci, vreau să ştiu de ce Sin este prezent în toate vieţile mele şi de ce l-ai făcut servitor.

-Pentru că asta şi este. Când ţi s-a dat formă umană, ţi s-a dat şi un slujitor care să te servească în orice ai fi avut nevoie. Iar el a fost astfel creat încât să nu-ţi poată refuza nimic. Aşa că orice i-ai fi cerut, niciodată nu ar fi putut să spună nu.

-Dar asta nu e drept, sări ea. Fiecare trebuie să aibă posibilitatea să aleagă pentru sine!

-Aşa o fi, dădu Raff din umeri. Dar probabil că mai contează şi câtă voinţă ai în tine. Oricum, reluă el povestea, când l-ai pus să-ţi jure că va trăi şi a făcut-o, el a fost îngheţat, fără să mai poată muri decât când îl vei dezlega de jurământ.

Era exact ce-i spusese şi Sin.

-Săracul de el, oftă Halo.

Raff plescăi din buze.

-Oricum, pe mine nu m-a putut minţi. Tipul a fost înnebunit după tine de când te-a văzut prima oară.

Şi în vocea lui se ghicea un fel dezgust.

-Nu trebuie să învinovăţeşti pe cineva pentru ce simte. Sau pentru ce nu simte, îi atrase ea atenţia. În fine, este o istorie destul de complicată. Aş vrea să putem completa toate golurile în seara asta. Cu ce ştiu eu, cu ce ştii tu....

-Ai spus cumva că tu m-ai ales pe mine?!

-Da, exact aşa am spus. Eşti mai puţin vinovat decât mine, zise ea. Nu-ţi aminteşti? Chiar înainte să fiu modificată, eu am coborât de pe acel turn din aur, am plecat de la locul meu din sfeşnic şi am venit lângă tine. **Eu** mi-am dorit să am o formă, aşa cum aveai şi tu, pentru tine. Chiar de dinainte să exist astfel, te-am iubit.

Raff făcu ochii mari.

-Poate, admise el, dar asta nu te face vinovată şi greşeala mea.

-A, nu?zâmbi ea cu tachinare în voce. Credeam că ce-ai făcut tu nu se face de unul singur şi că e nevoie de doi.

Raff făcu un gest din mână.

-Nu se pune. Nu mi-ai fi putut rezista.

-Detectăm ceva mândrie de sine, nu?

-Aşa cum ţi-am spus, pot avea sentimente, dar numai care ţin de partea demonică din mine. Şi nu e vorba de laudă de sine aici, îi explică el. Uită-te la tine. Nu ai făcut tu exact acelaşi lucru pe care l-ai făcut întreaga ta existenţă?

Cumva tonul lui suna plicitisit.

-Fie, cedă ea.

-Atunci am lămurit totul?

-Nu chiar, zise ea. Vreau să ştiu care e planul lui Ancient.

Şi Halo deveni mai lucidă şi mai puţin sentimentală când vorbi. Raff o privi repede.

-Planul lui Ancient?

-Te rog, făcu ea. Doar nu crezi că o să-nghit gogoşile pe care el le toarnă la toată lumea, cum că vrea să păstreze intact tot ce e conservat aici.

-Dar aşa e, sări el. Uite, Ancient nu e rău. Nu poate fi. E un înger.

-Mda, ai mai zis asta. Şi eu sunt tot înger atunci.

-Crezi ce vrei, dar te asigur că l-am văzut. El vrea să închidă poarta aceea tridimensională. Să nu mai poată fi deschisă niciodată. Doar că nu are suficientă energie,

chiar dacă aduni laolaltă toate energiile existente de aici. De aceea are nevoie de tine. Singură energia ta poate face acest lucru, numai când e activată la maxim.

Avea sens şi ce spunea Raff, dar ea tot nu credea.

-Eu nu cred asta, făcu ea cu fermitate. Ştii şi tu că energiile primare, folosite împreună şi cu energia sufletului, pot să dea naştere la o nouă creaţie, la o nouă lume.

-Se prea poate, zise şi Raff, dar Ancient nu doreşte deloc un astfel de lucru. Nu are cum. O singură creatură şi-a dorit să ia locul lui Dumnezeu, Satan. Deci nu este cazul lui Ancient.

-Sigur nu te pot convinge în privinţa lui Ancient?întrebă Halo.

Raff scutură din cap.

-Ţi-am spus, el este un arhanghel. L-am văzut cu propriii mei ochi.

Halo oftă, dar nu mai insistă. Era totuşi bine să ştie că chiar dacă Raff era un pion în planul acestuia, măcar nu urzea alături de el iţe machiavelice.

-În fine, renunţă Halo la a-l mai convinge pe Raff de intenţiile lui Ancient. Şi acum, că ştim adevărul unul despre celălalt, unde ne duce asta?

-Nu ştiu, recunoscu Raff. Eu sper că nicăieri, deşi nu este exact ceea ce-mi doresc. Aşa cum ţi-am spus, te doresc. Până la durere chiar. Dar vreau să fac ce e bine şi să stau departe de tine. Nu vreau să-ţi mai fac rău.

-Chiar dacă asta ar însemna să nu-ţi mai recapeţi aripile niciodată?

Raff reacţionă de parcă ar fi fost lovit de cuvintele ei. Se dădu brusc un pas în spate.

-Nu cred că vrei să-ţi răspund la asta, făcu el încet.

Dar Halo îşi primise déjà răspunsul.

-Spune-i lui Ancient că vreau să vorbesc cu el, îi mai zise ea apoi, calmă.

Raff dădu din cap în semn de înţelegere. O conduse până la uşa ei. Halo îşi ridică faţa spre el, invitându-l. Dar Raff se retrase, nedând curs chemării ei. În starea în care era el, chiar ar fi fost prea mult pentru autocontrolul lui.

-Noapte bună, îi ură el.

Dispăru atât de repede, încât Halo nu avu timp să-i răspundă.

-Noapte bună, şopti ea în urma lui, chiar dacă el nu mai era.

Aşa îmbrăcată cum era, se întinse pe pat. După discuţia pe care o va avea cu Ancient, lucrurile se vor precipita, era sigură de asta. Aşa că era imperios necesar să le avertizeze pe fete. Îşi desprinse energia repede şi zbură până la ele.

Cele patru prietene dormeau, netulburate. Halo ridică telekinetic paharul cu apă de pe noptiera lui River şi-l vărsă peste faţa acesteia.

-Ce Dumn...Care te ţii de glume proaste?răcni aceasta, sărind în capul oaselor.

Wind aprinse o veioză.

-Ce mai e acum? Putem măcar să dormim şi noi liniştite?

-Care dintre voi mi-a făcut asta?arătă ea de la pahar la ea, folosind un ton acuzator.

-Te rog, făcu Flame. Noi chiar avem şi alte lucruri mai bune de făcut decât să ne ţinem de poante.

-Atunci cine....

-Mai este aici o prezenţă, anunţă Forest.

-Ah, zise River cu năduf. Oricine-ai fi, arată-te, că praf te fac.

Paharul se ridică în aer şi se înclină, vărsând din el apă pe podea. Apoi se opri. Fetele se ridicară curioase din pat şi se apropiară de umezeala creată. Acolo se vedea un „H" mare.

-„H"?

Paharul se înclină din nou si se vărsă.

-„A"?

-Halo?

Peste ele trecu ceva ca un curent de aer.

-Cred că ăsta e un da, făcu Flame.

River bătu din plame.

-O.K., făcu ea surescitată. Eşti tare, fato!

O perie de păr se ridică şi ea în aer, lovindu-se de cristalul paharului ca şi cum ar fi fost vreun cod.

-Limbajul Morse, făcu Flame.

-Uau!

Şi aceasta fusese Wind.

-Vrei să faci puţină linişte?se răsti uşor Flame.

Wind şi River se strâmbară amândouă la ea. Dar se conformară şi ascultară şi ele cu atenţie. Aşa că Halo putu să le povestească totul.

-Şi crezi că lucrurile se vor precipita acum?întrebă Flame.

Sigur, răspunsese peria, lovindu-se de pahar.

-Ce vrei să facem noi?zise şi Forest.

Peria se lovea în continuare de pahar, mai repede de data asta.

Nu mai e timp! Şi nu vom mai avea de ce să ne ferim! Va fi prea târziu după aia. Lumea de aici trebuie să ştie ce se întâmplă! Unii poate vor crede, alţii poate că nu. Dar va fi un război, asta e sigur. Şi vom avea nevoie de aliaţi!

-Prostii, zise Flame. Toţi ceilalţi au puteri mai mici ca noi.

Poate, făcu peria din nou, *dar ei vor fi mai mulţi. Iar eu zic că e mai bine să nu ne subestimăm adversarul.*

-Are şi ea dreptate, murmură Forest.

-Bine, făcu apoi River nerăbdătoare. Deci să le spunem tuturor că e pe cale să înceapă un război? Că bătrânul doreşte să ne distrugă pe noi, lumea din care venim, doar pentru a crea o altă lume, doar pentru el?

Da! Cine ştie? Poate avem o şansă să ieşim din asta! Dacă vom reuşi să învingem!

Flame plescăi a anticipaţie, trăznindu-şi degetele înmănuşate.

-O luptă, mormăi ea cu satisfacţie. Abia aştept.

-Şi dacă pierdem?se interesă Wind.

Flame o privi tăios.

-Păi atunci să facem tot posibilul să nu se întâmple asta, bine?răspunse Forest.

Flame rânji.

Deci suntem împreună în asta, da?

-Întotdeauna am fost, spuse River, neşteptat de profundă. Chiar de la început, de când am fost în turnurile de aur, arzând în sfeşnicele noastre.

Celelalte dădură din cap. Era un moment neaşteptat de emoţionant.

-Vezi, tu, zise Forest, noi eram folosite împreună, sau separat, dar întotdeauna prin tine. Aşa că atunci când te-ai hotărât că-ţi trebuie şi un trup, nu numai o flacără, şi noi am fost modificate. Apoi tu ai dispărut şi noi am fost aruncate pe pământ, în căutarea ta. Ne-a luat destul timp până ne-am găsit între noi, una pe cealaltă şi şi mai mult timp până te-am găsit pe tine. Iar acum suntem împreună, ca la început, aşa cum am fost dintotdeauna. Nu putem altfel. Iar noi nu putem să nu te urmăm.

Halo nu se aşteptase la o astfel de mărturisire. Se gândi că până la urmă chiar ea stătea la baza răului care se întâmplase în existenţa fiecăruia. Mai întâi în existenţa lui Raff, care fusese Rehael şi căruia i se luaseră aripile, sufletul şi divinitatea, apoi prietenele ei, care se rătăciseră în căutarea ei, şi nu în ultimul rând Sin, care era prins de un jurământ pe care îl făcuse tot din pricina ei. Realiză că fără voia ei îl ajutase pe Ancient în planul lui milenar. Iar pentru toate astea ea trebuia să se răscumpere cumva.

Amintiţi-vă să vorbiţi cu toţi ceilalţi. Aşa cum am spus, poate unii ne vor susţine. Poate vom găsi ceva aliaţi. Nici un ajutor nu e de prisos. Căci va fi o luptă foarte grea!

Peste faţa lui Flame trecu din nou o expresie de nerăbdare, dar una satisfăcută.

-Atunci să vină lupta!zise ea printre dinţi, ca şi cum abia ar fi aşteptat-o.

Trebuie să plec! Dar va veni timpul când vom fi faţă în faţă, unele lângă altele, înfruntând duşmanul. Iar ziua aceea este foarte aproape!

Halo plecă, zburând înapoi în încăperea ei.

-L-a găsit şi pe el, zise atunci River.

Celelalte dădură din cap, aprobând.

-Pe Rehael, zise Flame.

-Asta chiar e o porcărie, gemu Wind. Ştim cu toate atunci finalul întregii poveşti. Aşa că ce sens mai are măcar să luptăm?

Flame scoase un sunet dezaprobator, plin de dezgust.

-Hei, se oftică Wind, n-am spus că mi-e frică. Am vrut să subliniez că ştim toate finalul, dacă ea l-a găsit pe Rehael.

-Sau cum l-o fi chemând acum, completă River.

-Nu ştiu ce să zic, se amestecă şi Forest în discuţie. Totuşi niciodată nu am mai văzut-o cu o astfel de capacitate. Are mult mai multă putere decât a avut vreodată până acum. Eu zic că de data asta se poate schimba ceva.

-Oare?întrebă River nesigură. Întotdeauna a fost o războinică desăvârşită. Dar toată forţa ei a pălit în faţa sentimentelor pentru blestematul ăla.

Flame mârâi.

-Dacă ţi-e frică, poţi foarte bine să stai deoparte. Eu una aştept de prea multă vreme acest moment, oricum s-ar termina. Dacă se va termina bine, ne vom întoarce în sfârşit la locurile noastre. Dacă se va termina prost, o vom lua de la capăt, într-un alt timp. Care e schema?

-Deja am spus că nu mi-e frică, mârâi River la rândul ei către Flame. Scoteam în evidenţă nişte chestii, atâta tot.

-Ei bine, cred că poţi să le ţii pentru tine, pentru că nu interesează pe nimeni.

Flame îşi dezvelise dinţii la River şi River la Flame. Deja părul lui Flame se aprinsese pe margini, la vârfuri, iar degetele mâinilor lui River se transformaseră în mici pârâiaşe, din care picura apă pe jos.

-Hei, le potoli Forest. Nu între noi e lupta, le atrase ea atenţia. Păstraţi-vă forţele pentru adversari.

Cele două fete se potoliră, încă mârâind una la alta. Dar părul lui Flame se stinse, iar apa nu mai picura din degetele lui River.

-Nu mi-e frică, zise River mai potolită.

-Ştiu, cedă Flame. Îmi pare rău că am zis asta. Uită de asta, bine? E valabil şi pentru tine, Wind.

Aceasta dădu din mână ca şi cum uitase deja.

-Atunci ce credeţi că trebuie să facem?întrebă River după câteva clipe.

-Exact ce a zis Halo. Să spunem tuturor adevărul. Şi să vedem cine e cu noi şi cine nu, ca să ştim la ce să ne aşteptăm.

Nu se mai culcară. Rămaseră treze, făcând planuri şi gândind fel şi fel de abordări.

Halo reveni in interiorul trupului ei. Mâine îi va spune lui Ancient totul. Mâine va afla, la rândul ei, totul. Mâine va începe şi războiul. Mâine va trăi. Sau va muri. Dar până mâine mai era încă azi. Până mâine mai avea ceva de făcut.

CAPITOLUL XIV

FURTUNĂ

Era inutil să se întrebe când începuse dragostea ei. Ştia. Încă de dinainte de toate începuturile. Încă de când fusese creată şi îl văzuse ca înger. Dar era inutil să crezi că ce simţea ea acum pentru Raff era doar amintirea genetică a unei iubiri imposibile. Era mai mult de atât. Pentru că, pe lângă această amintire profundă, era o iubire actuală, un sentiment care crecuse în ea treptat, încă de pe timpul când fusese doar o adolescentă. Odată cu maturizarea ei bruscă venise, se dezvoltase şi această simţire. Parcă în momentul maturizării ei, inima ei crescuse şi ea, numai aşa fiind capabilă să înţeleagă şi să definească tremurul ei interior, ca şi cum numai aşa sufletul ei ar fi putut să cuprindă în totalitate lipsa de limite a dragostei ei pentru cel care era jumătate înger, jumătate demon.

Şi poate că o va ucide. Aşa cum se întâmplase de atâtea ori înainte. Sau poate că va fi Ancient cel care se va ocupa acum de finalul ei. Sau poate că în bătălia care se apropia, una din fiinţele extrapotente se va ocupa de acest lucru. Chiar nu avea nici o importanţă.

Dar **ştia** că nu avea să moară fără să-l cunoască pe Raff în totalitate. Fără ca trupul ei acum de femeie să-l cunoască pe al lui.

Zâmbi.

Toată fuga ei anterioară nu făcuse altceva decât să-i îndrepte paşii spre acest moment. Momentul predestinat în care ea şi Raff vor fi împreună.

Gândurile lui Halo fură distrase pentru câteva secunde de sunetul puternic al unui tunet. Nu-şi dăduse seama când se înnorase, dar se părea că se apropia o furtună.

Zâmbi din nou.

Parcă atmosfera ţinea companie zbuciumului ei interior.

Pentru că nu se putea abţine să nu se gândească în acelaşi timp la riscurile zilei care se apropia, nu pentru ea, ci pentru prietenii ei. Câţi vor supravieţui? Câţi îşi vor fi găsit finalul? Şi care va fi până la urmă sfârşitul acestei istorii întregi? Se vor fi meritat suferinţe, chiar şi perderi?

Şi nu era ea acum o inconştientă dacă ar fi lăsat ca instinctele ei cele mai primitive, cele mai umane, să primeze peste luciditatea conservării?

Răspunsul îi veni mai uşor decât s-a aşteptat. Pur şi simplu nu-i păsa în această clipă.

Un alt tunet o făcu să tresară. Nu începuse încă să plouă. Era doar vânt puternic şi ciocnire de nori.

Ieşi pe uşă, pornind în căutarea lui Raff.

Fu surprinsă să-l găsească chiar pe hol, în dreptul uşilor mari care duceau spre terasă. Atât de surprinsă, încât îşi duse instinctiv o mână la piept.

-Raff? Ce faci aici?

Putea citi foarte uşor pe faţa lui că era la fel de surprins ca şi ea de apariţia ei neaşteptată.

-Eu ce fac? Tu ce faci aici! Este o oră foarte târzie. De ce nu dormi?

Respiraţia lui era greoaie, iar ochii lui străluceau în mod ciudat, ca şi cum cineava le-ar fi dat foc. Halo observă nu fără o stare de teamă că argintiul irişilor lui începuse să

devină incandescent pe margini. El nu era într-una din stările lui bune, amabile. Dar se vedea la fel de bine că încerca să se controleze.

-M-au trezit tunetele, minţi ea.

Raff vedea bine că ea minţea. Dar starea în care era el acum nu-i permitea să înceapă o discuţie în contradictoriu. Întotdeauna furtunile îl agitaseră, adăugând stării lui naturale un plus de agitaţie animalică, demonică. Pentru că dacă soarele scotea partea lui angelică la lumină, întunericul şi mai ales furtunile îi zgândăreau cealaltă parte, cea diabolică, sporindu-i focul interior care-l ardea doar gândindu-se la ea.

De aceea îi era şi mai dificil acum să o privească, să fie în prezenţa ei, să-i simtă căldura.

Pupilele începură să-l ardă şi ştiu că dacă s-ar fi privit acum în oglindă ar fi văzut că flăcările care îl consumau i se reflectau şi în privirile roşiatice. Doar acest gând îl putu determina să-i atragă atenţia pe un ton încordat:

-Te rog, întoarce-te la tine şi încearcă să dormi.

Dar Halo nu făcu acest lucru. Din contră, mai făcu câţiva paşi spre el.

-Nu vreau să dorm acum. Vreau să fiu cu tine.

Raff zâmbi, dar era un zâmbet stăpânit şi mai mult crud.

-Nu, nu vrei asta, o contrazise el sigur.

În ciuda senzaţiei de teamă care o cuprinsese, Halo mai avansă până ajunse ca doar foarte puţini centimetri să-i despartă. Raff aproape că-şi simţi mârâitul din gât pe care încercă totuşi să şi-l ascundă.

-Ştiu ce vreau, şopti ea.

Un fulger alb, luminos, despică cerul negru, luminându-le feţele în acea culoare argintoasă. Halo tresări. Sunetul care urmă fu la fel de puternic. Asta parcă fu semnalul pentru ca ploaia să cadă în sfârşit, rapace, învăluitoare, puternică.

Trăgând aer în piept, ca pentru a-şi face curaj, Halo ridică o mână şi o puse pe pieptul lui.

Raff nici nu ştiu exact dacă tresărise din cauza sunetului zgomotos al ploii care începuse sau din cauza faptului că tocmai atunci Halo îl atinse.

-Ştiu că **te** vreau, adăugă ea.

-Este greşit. Nu pot să spun că nu ştii ce vrei, pentru că ştii la fel de bine ca şi mine acest lucru, aşa că ştii că este greşit.

Îi dădu mâna la o parte cu un soi de bruscheţe.

-Poate, admise ea ezitând. Dar la fel de bine ştim amândoi că acest lucru trebuie şi se va întâmpla.

Raff nu replică, dar o privi lung. **Nu trebuia** ca ea să fie atât de determinată, să fie atât de nerăbdătoare, să fie atât de nesăbuită. Nu cu mult timp în urmă, pe când ea nu avusese mai mult de 17 ani, lui îi fusese uşor să se controleze, să-şi stăpânească dorinţa, pentru că nu era mai mult decât un copil, totuşi. Dar acum nu mai era un copil. Acum era o femeie care recunoscuse deschis că-l iubeşte, că-l doreşte. Oftatul îi scăpă înainte de a-l putea opri. Ar fi fost atât de uşor să accepte, atât de uşor să cedeze voinţei ei. Şi atât de plin de desfătare. Desfătarea tuturor simţurilor şi dorinţelor lui.

Ochii lui scăpărară din nou incandescent, mai puternic de data asta. Întregul lui trup parcă ardea.

Şi de ce să n-o facă? De ce să nu cedeze tuturor chemărilor, ale lui, ale ei…?

Şi iată că tocmai când întreaga lui fiinţă urla în interior pentru descătuşarea monstrului din el, un mârâit de interdicţie îi părăsi gâtul. Era un sunet care era în acelaşi timp o avertizare pentru ea dar şi un avertisment pentru el.

-Poate, îi copie el replica. Dar nu azi. Nu în noaptea asta. Nu acum. Iar dacă va depinde doar de mine, niciodată.

Era oare o totală inconştientă? Fierbinţeala din trup, din ochi, din cap, i se defulă în mânie.

-Eşti o nesăbuită, o acuză el.

Furia din tonul lui o surprinse atât de mult pe Halo, încât făcu instinctiv un pas sau doi înapoi.

-Ce vrei să obţii? începu el s-o jignească. Ce cauţi? Speri cumva că oferindu-mi pielea ta caldă, trupul tău, vei putea să capeţi în acelaşi timp vreo urmă de sentiment real de la mine? Ştii că acest lucru e imposibil. Sau îţi e de ajuns să te complaci în nişte simple senzaţii trupeşti pentru a-ţi crea iluzia vagă a unei iubiri reciproce care nu va exista niciodată?

Cuvintele lui erau cu adevărat jignitoare. Dar Halo se simţi mai mult decât insultată. Raff îi arunca înapoi sinceritatea inimii ei. Transforma o simţire reală, pură şi preţioasă în ceva ieftin. Îi întina pur şi simplu intenţiile, care deşi trupeşti, erau în acelaşi timp o împlinire a chemării propriului suflet.

Aşa că nu era doar insultată. O durea întreaga lui atitudine.

Raff îşi dezveli dinţii într-un rânjet dispreţuitor.

-Şi chiar dacă oferta ta este foarte atractivă şi generoasă, chiar dacă nu pot minţi şi sunt nevoit să recunosc că pofta pe care o simt pentru trupul tău mă înnebuneşte pur şi simplu, sunt încă suficient de stăpân pe simţurile mele ca să zic, nu mersi, cred că o să te refuz de data asta. Mi-ai luat minţile de destule ori înainte, dar de data asta cred că pot să trec peste. Înţelegi ce zic? Nu e decât poftă!

Şi tonul strivea sub dezgustul pe care îl emana. Chiar dacă era dezgust la adresa propriei lui persoane.

Lui Halo i se scurse tot sângele din obraji.

Raff se simţi foarte satisfăcut când o văzu pălind sub atacul lui verbal. Ca şi cum durerea ei îi făcea plăcere. În acelaşi timp cristalul din locul inimii îl înţepă mai acut, dându-i şi un sentiment de vinovăţie. Acea senzaţie dureroasă atât la nivel fizic, cât şi interior, dar necunoscută, îi dădu înapoi o parte din luciditate. Fierbinţeala din pupile se diminuă suficient pentru a fi în stare să vadă mai limpede. Câştigase o bătălie cu demonul din el. Era o bătălie mică, insignifiantă şi pe care o câştigase cu preţul suferinţei ei, dar cel puţin nu a făcut ceva mai grav, cum ar fi să comită un păcat care l-ar fi determinat s-o omoare a doua zi.

Aşa că chiar se pregătea să-i ceară scuze acum, când gestul ei îi lăsă perplex.

Halo deschise usile terasei şi începu să alerge prin furtună, în beznă.

Arşiţa trupului ei fusese greu de suportat oricum. Chinul minţii pe care îl simţise gândindu-se la ziua care urma, îndoielile pe care le avea, grijile cu privire la prietenii ei, dragostea imposibilă pe care o avea pentru Raff, durerea provocată de cuvintele lui dispreţuitoare... toate astea erau ... pur şi simplu erau prea mult. Prea mult pentru ca ea să mai suporte. Avea nevoie să se respire, să se răcorească. Aşa că cea mai bună idee pe care o găsi fu aceea de a deschide uşile terasei şi de a ieşi în ploaie, alergând în întuneric.

Picăturile mari, reci şi repezi, prea repezi, prea reci, aproape că o biciuiau. Unde o atingea apa aceea parcă era atinsă de săgeţi de gheaţă. Dar tot era mai bine decât să suporte întregul lui dispreţ. Pământul se înmuiase, transformându-se într-un noroi negricios, moale, dar la fel de rece. Părul i se lipise de cap, culoarea lui argintie devenind mai închisă la nuanţă, spre negru acum. Şi hainele i se lipiseră de trup, ude şi reci. Dar era bine! Atât de bine! Autoflagelarea aceasta o calma. Această pedeapsă şi acest zgomot puternic făcut de ploaie şi de tunete îi calmau durerea interioară.

Un alt fulger despică cerul.

Raff nu avea nevoie de lumina lui pentru a o vedea încotro aleargă. Halo se îndrepta în fugă spre foişorul unde o dusese cu puţin timp în urmă. Nu era necesar ca ea să se răzbune tot pe propria ei persoană. Ştia că trebuia să-i ceară iertare pentru tot ce-i spusese.

Când Halo sări în foişor, Raff era deja acolo.

-Ce mai vrei de la mine?ţipă ea.

Halo striga atât pentru a acoperi zgomotul furtunii, cât şi pentru a-şi potoli puţin durerea pe care el i-o provocase.

Raff se întrebă cât din umezeala de pe faţa ei era provocată de apa ploii şi cât era cauzată de lacrimile care încă-i străluceau în ochi. Hainele i se lipiseră de trup, contururile ei fiind clar expuse privirilor lui avide. Poate că totuşi nu fusese o idee chiar aşa de bună când hotărâse să se ia după ea şi să vină aici.

-Poate că nu ţi-a ajuns tot ce mi-ai spus? Nu ţi-a fost suficient să mă înjoseşti acolo? Sau trebuie să fii martor şi la plânsul meu umilitor? Zic **umilitor.**

-Îmi pare rău. Era necesar, încercă el să se justifice, atras fără voie de întreaga ei alură.

Dar el nu vorbise suficient de tare pentru ca vocea lui să acopere toate acele sunete pe care natura dezlănţuită le crea: vuietul vântului, sunetul apei repezi şi grele, tunetele asurzitoare.

-Ce?zbieră ea, neauzindu-l.

-Îmi pare rău, strigă el acum, venind mai aproape de ea.

Tocmai atunci însă un alt tunet se făcu auzit. Halo mai făcu şi ea un pas.

-Ce? Nu te-am auzit?

Apoi el fu lângă ea dintr-un salt, chiar când şi ea, în acelaşi timp, se apropie de el.

-Îmi pare rău.

Şi chiar îi părea. Pentru tot.

Raff gemu ca unul care a pierdut cel mai important război: cel cu el însuşi. Gemu ca unul care mersese prin deşertul pustiu, însetat de moarte şi care acum dăduse de o oază proaspătă. Ca unul care nu mai avea ce face decât să se predea.

Mâna lui îi cuprinse ceafa brusc, dar fără brutalitate. Însă chiar dacă ar fi vrut, ea nu s-ar fi putut elibera de strânsoarea lui. Dacă ar fi vrut. Doar că oricum nu vroia.

Apoi gura lui fu peste a ei, lacomă, avidă, fermă.

Nu era însă nici cea mai mică ezitare în gestul ei de a se cambra înspre el, ori în mâinile ei care se înfipseseră la fel de brusc în părul lui. Amintirile ei nu fuseseră niciodată suficient de clare în legătură cu astfel de momente intime petrecute împreună. Dar ale lui erau. Şi nici una nu se compara cu puterea acestui sărut. Era carnal. Era emotiv în egală măsură. Pentru că unul avea pasiunea şi celălat avea, pe lângă pasiune, un

sentiment veritabil, mai profund decât dorinţa lui chiar. Îşi cercetau reciproc texturile, aromele, măiestriile.

Aerul umed amplificase chiar mai mult mirosul pe care el îl emana de obicei. Doar atât şi ar fi fost suficient ca ea să se simtă ca şi cum ar fi fost drogată. Dar buzele lui şi gustul acestora îi furau orice urmă de luciditate. Îi măturau cu totul deplinătatea tuturor funcţiilor intelectuale.

Celălalt braţ al lui îi înconjură mijlocul. Nici nu mai conta că ea era udă din cap până-n picioare şi că el era perfect uscat. Că pielea ei era acum rece, iar a lui era caldă.

Sau poate că din contră, conta.

Pentru că aceste contrarii nu făceau decât să amplifice şi mai mult senzaţiile pe care apropierea lor le creau amândurora. Hainele lui uscau pielea ei, iar fierbinţeala pielii lui o încălzeau pe a ei. Iar răceala corpului ei îl ajuta cumva pe Raff să-şi poată păstra controlul, care însă se subţia din ce în ce mai mult. Cu fiecare secundă care trecea.

Apoi cumva fu prea puţin. Atingerea buzelor lor, faptul că Raff îi sorbea fiecare buză în parte, mai întâi pe cea de sus, apoi pe cea de jos, în timp ce ea i le sorbea pe ale lui exact invers, ceru mai mult.

Mirosul lui era prea îmbietor. Suficient ca s-o determine pe Halo să-şi introducă ea vârful limbii în interiorul cald al gurii lui.

Primul instinct al lui Raff fu acela de a opri această invadare nepermisă a simţurilor lui. Îşi spuse că măcar încercă să întrerupă contactul cu buzele ei.

Dar el era o creatură care nu putea minţi.

Aşa că nu numai că nu puse capăt sărutului, ci când limba ei o atinse pe a lui cu timiditate, el o prădă pur şi simplu. Fu aproape violent în felul în care Raff o gusta, sorbindu-i esenţele, sorbindu-i răsuflarea şi minţile.

Halo scoase un icnet.

Auzul acestuia îl făcu pe Raff să-şi piardă orice urmă de control de care fusese atât de mândru doar cu câteva clipe înainte.

Primul lucru pe care îl făcu fu să o împingă. Dar **nu a respingere.** Pentru că mâinile lui nu se desprinseră de ea. Iar corpul lui o urmă în aceeaşi secundă. O lipi cu spinarea de unul din stâlpii foişorului cu zgomot. Stâlpul de lemn se cutremură la impact. Putea la fel de bine să o rănească în această mişcare cam prea bruscă, chiar violentă. Dar chiar dacă era aşa, nici unul din ei nu se gândi la asta. Nici nu observă.

O rafală de vânt trimise un jet de apă prin ochiurile pereţilor. Picăturile care se loviră de pielea lor fură imediat uscate de dogoarea trupurilor.

Gura lui Raff se ridică de pe a lui Halo doar pentru a urma drumul gâtului ei fin. Halo îşi lăsă capul pe spate, buzele ei întredeschise lăsând să scape un strigăt de bucurie.

Raff nici nu realiză când mâinile lui rupseră mai întâi corsajul rochiei ei, apoi şi partea de jos. Ruptura inferioară a vestimentaţiei ei îi dezgoli complet un picior lung, fin, neted.

Respiraţiile lor gâfâite amestecate acoperiră sunetul pe care îmbrăcămintea o făcu atunci când se rupse.

El făcu un pas în spate şi o privi. Capul ei sprinijint de peretele de lemn, gâtul întins, ochii întredeschişi, buzele umede şi umflate, rotunjimile voluptoase ale pieptului ei, hainele rupte, care atârnau pe pielea ei dezgolită şi udă, totul din ea îl invita. Totul din ea îl atrăgea inexorabil spre calea pe care nu vrusese niciodată s-o apuce. Calea păcatului.

Nici nu se gândi să se împotrivească chemării din el. Nici măcar o fracţiune de secundă nu se mai gândi să se stăpânească. Aceste gânduri fuseseră demult lăsate în urmă. Încă de când limbile lor dansaseră împreună pe ritmul unui preludiu vechi de când lumea.

Se aruncă literalmente aupra ei. Poate că strânsoarea lui era prea puternică. Îi lăsau urme, dovezi de netăgăduit că în sfârşit el se preda la fel de profund cum se preda şi ea acestui moment.

Halo dusese o existenţă milenară doar pentru această îmbrăţişare, realiză ea dintr-odată. Atingerile lui aspre, uşor dureroase chiar, erau acum o binecuvântare. Şi ea le întâmpina fericită, întorcându-i fiecare mângâiere, fiecare atingere.

Nu mai ştia nici unul dintre ei care gemea, care icnea, care răsufla atât de greu, de fierbinte. Pentru că putea să fie oricare dintre ei. Putea să fie amândoi care făceau aceste lucruri. Şi chiar erau amândoi.

Furtuna dezlănţuită de afară nu era decât ecoul unei furtuni mai măreţe, mai vijelioase. Era furtuna unor simţuri, o tempestă carnală, un adevărat uragan de senzaţii.

Mâinile ei traseră înnebunite de hainele lui. Nu avu forţa necesară să le rupă, cu toate că asta şi-ar fi dorit în acel moment. Raff se eliberă de redingotă dintr-o mişcare. Aceasta alunecă fără zgomot, la fel şi cămaşa din mătase. Ochii ei descopereau acum ce înseamnă perfecţiunea unui trup. Nimic nu era nepus la locul lui şi nimic nu era în plus. Cu gura şi cu mâinile în acelaşi timp urma liniile umerilor lui puternici, ale pieptului lat, stomacul plat. Pielea lui era prea fină, prea parfumată. Textura lui alterna ca temperatură. Peste tot era fierbinte de o fierbinţeală care o ardea. Doar zona inimii era rece ca gheaţa. Dar nu-i păsa.

Şi atunci fu clipa când realiză că nu-i păsa doar de jumătatea angelică din el. Îl dorea, îl vroia cu o necesitate care semăna cu un chin, îl venera exact aşa cum era el, dual, format din cele două jumătăţi pe cât de extreme, pe atât de opuse. Înger **sau** demon, demon **şi** înger, ce mai conta? Contase vreodată? Răspunsul era **nu**. Niciodată nu contase. Şi niciodată nu contase mai puţin ca acum.

Mai gemu o dată, apoi se lipi de el cu o urgenţă care îl scoase din minţi pe Raff. Contururile ei moi, rotunjite, se topiră în duritatea colţuroasă a trupului lui.

Vântul zgudui din nou foişorul care adăpostea această dezlănţuire trupească a lor. Un aer rece îi infioră, accentuând mai mult foamea lor, unul de celălalt.

-**Trebuie** să ne oprim, gâfâi Raff.

-Nu, şopti ea întretăiat. Nu trebuie.

Vocea ei disperată, arşiţa din glasul ei îi sfărâmară ultima trezire a lucidităţii.

Şi apoi demonul luă locul îngerului.

Se auzi un mârâit. Halo îl privi. Ochii lui ardeau pe margini, cu luciri roşii, incandescente. Însăşi pielea lui aproape că o ardea, ca şi cum atingea o suprafaţă încinsă. Toate mişcările lui erau lacome, vorace, exagerat de fierbinţi.

Halo se întrebă cu o ultimă sclipire de raţiune dacă asta însemna cerul. Şi totuşi, privindu-l, era mai sigur că ajunsese în iad. Mâinile lui care o strângeau, care o devorau carnal o făcură să închidă ochii, să se piardă în acest ritm al propriei lor furtuni. Poate că ce avea ea acum în braţe, sau poate că ce o ţinea pe ea acum în braţe era doar un demon. Deci poate că de fapt ăsta era iadul. Iar ea nici nu vroia să se afle în altă parte.

Una din mâinile lui Raff îi cuprinse o coapsă, ridicând-o peste mijlocul lui. Apoi cealaltă mână a lui făcu exact acelaşi lucru cu cealaltă coapsă a ei. Raff se împinse insinuant în unghiul făcut de pulpele ei care-l încolăceau.

Halo trase aer atât de brusc în piept, încât acesta şuieră. Inima ei se opri. Deschise iar ochii. Pupilele lui o priveau la fel de fix. Apoi pulsul ei începu să se simtă iar. Frenetic. Dureros.

O bătaie de inimă.

Atât mai dură până când trupul lui îl acoperi cu totul pe al ei.

O răsuflare întretăiată.

Atât mai dură până când carnea lui fierbinte o străpunse pe a ei.

Nu ştiu dacă era tremurul propriului ei trup. Sau poate că era al lui. Poate că era inima ei pe care o simţea bătând în fiecare celulă a corpului ei. Sau poate că era el cel care pulsa în ea, dansa în ea o cadenţă ancestrală, gura lui muşcându-i pielea gâtului.

Fulgerul care brăzdă întunericul cerului, bezna nopţii, fu mai puternic decât oricare altul până atunci. Ţâşni din mijlocul norilor, aşa cum esenţa lui Raff ţâşni în Halo în aceeaşi clipă, aşa cum un alt fulger ţâşni din spatele pleoapelor ei închise, arzându-i trupul, arzându-i mintea, arzându-i sufletul.

Continua să plouă. Mai molcom acum. Mai lent. Mai liniştit.

Raff era încă în interiorul ei, picioarele ei încă înconjurându-i mijlocul, mâinile lui încă susţinând-o. Nici măcar nu-i era ruşine de ce se întâmplase. Cum putea să-i fie, când fusese culminarea supremă a unor senzaţii pe care multe fiinţe trăiau o viaţă fără să le cunoască, fără să le trăiască? Chiar şi răsuflările lor erau mai calme.

Ar fi vrut să-i pară rau. Ar fi vrut să simtă aceeaşi ură pe care o simţise mereu pentru ea înainte, chiar din clipele imediat următoare actului lor de dragoste. Nu, se corectă el. Nu de dragoste. Actului lor carnal. Ar fi vrut să regrete faptul că din nou, ea reuşise să-l determine să renunţe la orice autocontrol asupra lui. Dar tot ce putu simţi fu o stare de....împlinire. De mulţumire. De satisfacţie. Sângele lui încă alerga prin vene cu iuţeală. Încă era fierbinte. Niciodată nu s-ar fi putut sătura de ea. Chiar credea sincer că odată ce ea nu ar mai fi existat ar fi putut înceta din a o dori? Ar fi putut uita această senzaţie pe care o simţea acum, de parcă ar fi fost iar în întinderea raiului?

O lăsă încet jos, desprinzându-şi cu greu trupul de al ei. Pe cât îi fusese înainte de greu să accepte acest lucru, aşa îi era de greu acum să-i dea drumul.

Halo interpretă gestul lui ca pe un final. Nici nu îl privi când ieşi din nou afară, îndreptându-se spre încăperea ei.

Raff privi lung în urma ei. Poate că mâine o va ucide. Poate că mâine va pune capăt definitiv vieţii ei. Poate că mâine va însemna finalul întregii ei existenţe. Dar până mâine mai era această noapte la mijloc. Până mâine mai avea nevoie de ea într-un fel care semăna cu setea şi cu foamea la un loc, ştiind că era o foame care niciodată nu-i va putea fi potolită pe deplin. Pentru că nu credea că va exista vreun moment, în nici o existenţă, chiar eternitate, în care el să poată spune ”Gata, m-am săturat!”. Da, poate că mâine o va omorî. Din nou. Dar până mâine mai avea ceva de făcut.

Halo îşi lăsă rochia ruptă să cadă pe jos, fără să se obosească să o mai aşeze cum trebuie. Complet goală, se îndreptă spre pat. Nu apucase să facă mai mult de doi paşi, când Raff se materializă, surprinzând-o. Ce ar mai fi putu vrea el acum? Să-i spună cât de rău îi pare pentru tot ce s-a-ntâmplat? Mai bine l-ar fi ascultat insultând-o din nou decât

să-l audă spunând aşa ceva. Pentru că ei nu-i părea rău de nimic. Deschise gura ca pentru a-l opri. Dar el fu mai rapid.

-Te rog, zise el. Noaptea încă nu s-a terminat. Vreau să mai fiu încă cu tine. Pot să rămân?

Fără un cuvânt, Halo se sui în patul cu baldachin şi trase cuvertura de pe partea cealaltă.

Raff nici nu avu nevoie de altceva. Era binevenit. În timp ce se apropia de pat, el îşi dădu jos cismele şi pantalonii. Ochii larg deschişi ai lui Halo îl apreciară cu făţişă admiraţie.

Raff însă se crispă la vederea corpului ei gol, unde cicatricile lăsate de el nu-i atenuau cu nimic perfecţiunea.

El se întinse apoi în aşternuturile fine iar Halo îşi lipi obrazul de pieptul lui. Braţul lui o înconjură.

-Te-am speriat?întrebă el.

-Poftim?se miră ea. La ce te referi?

-Mai devreme, explică el. Ştiu că nu am o înfăţişare prea plăcută când îmi pierd controlul.

-Ah, se dumiri ea. Asta.

Zâmbi.

-Poate, admise ea. Doar puţin. Dar nu suficient.

Raff râse.

-Asta înseamnă că eşti mult mai curajoasă acum.

-Sau poate că tu nu eşti atât de înfricoşător pe cât crezi.

Comentariul ei tensionă puţin atmosfera.

-Să nu faci greşeala enormă de a crede asta, spuse Raff încet după câteva momente de tăcere. Nu considera despre mine că sunt mai nobil, mai bun decât sunt. Ştii că nu este aşa. Ştii că la răsăritul soarelui tu vei fii duşmanul meu de moarte.

O tristeţe copleşitoare puse stăpânire pe Halo. Reuşi cumva însă să-şi menţină tonul tachinator de mai devreme, fără a-şi trăda zbuciumul interior.

-Sau poate nu ştii tu şi mai există un alt duşman care-mi va vrea capul poate chiar mai mult decât mi-l vei vrea tu.

Raff se ridică într-un cot, privind-o.

-Din tot ce cunosc despre tine, ştiu că niciodată nu vorbeşti doar de dragul de a vorbi, spuse el. Aşa că te rog, spune-mi ce vrei să zici cu asta.

Halo se răsuci spre el.

-Poate că mâine se vor întâmpla mai multe lucruri decât acela ca eu să devin inamicul tău pe care trebuie să-l distrugi. Sunt mai multe lucruri la mijloc decât crezi tu şi decât ştii tu. Ţi-am spus că vreau să vorbesc cu Ancient. Mâine voi face acest lucru. Va fi un război. Sigur că va fi.

Halo zâmbi a tristeţe.

-Mâine voi avea mai mulţi duşmani decât pe tine. Aşa că unul în plus sau în minus nu mai contează.

-Tot nu pricep ce vrei să spui, făcu el. Ce război?

-Acelaşi pe care tu şi cu mine l-am dus de fiecare dată.

-Asta eu voi decide, rosti el cu o oarecare emfază.

Halo scutură uşor din cap, negând.

-Nu, zise ea. Şi încep să cred că de fapt niciodată nu ai pornit tu războiul. Dar nu vreau să vorbim acum despre asta. Aşa cum ai spus, încă este noapte. Mai avem timp până la răsărit. Iar acesta este timpul nostru.

-Fie, zise el. Ai dreptate. Este timpul nostru.

Raff se lăsă pe pernele moi, trăgând-o din nou spre el.

-Dar vreau să-ţi cer un lucru, făcu Halo dintr-odată.

El o pivi interogator. Dar şi cu nerăbdare. Neastâmpărul din ochii lui îi trăda totodată neastâmpărul trupului.

-Ce?

-Ştiu că în toate nopţile noastre de dinainte tu ai fost cel care a plecat. Lasă-mă pe mine de data asta să fiu cea care pleacă. Dă-mi drumul. Am un destin de îndeplinit, la fel cum ai şi tu. Doar că de data asta lasă-mă pe mine să fiu cea care pleacă.

Raff ezită, dar fu de acord.

-Şi încă ceva, mai ceru ea.

-Spune, acceptă el, mâinile lui deja trăgându-i faţa spre a lui pentru un sărut.

Halo îşi puse ambele mâini de o parte şi de alta a feţei lui, privindu-l fix.

-Am promis mereu că mă voi întoarce.

Surâsul ei era puţin trist, mai mult autoironic.

-Nu voi mai face acest lucru. Într-un fel, mi-am ţinut această promisiune de fiecare dată. M-am întors mereu, chiar dacă în alt timp, în alt loc. Dar am făcut-o. Nu-ţi voi mai promite acest lucru. Mă uit la Sin, mă uit la mine. Cumva promisiunile pe care le facem sunt ca nişte blesteme. Să fie ceva magic?întrebă ea mai mult pentru sine. Nu are importanţă. Dar ce-ţi mai pot promite acum e că nu, nu mă voi mai întoarce la tine.

Cuvintele ei aveau o notă de disperare. Cristalul îngheţat din interiorul lui se răsuci mai dureros ca niciodată. Raff gemu. De nerăbdarea de a-i simţi buzele din nou, dar şi sub impactul durerii ascuţite pe care o simţi în piept.

Şi gurile lor se regăsiră.

Afară ploua destul de mărunt acum. Doar în depărtare se mai vedeau norii ciocnindu-se. Doar în depărtare se mai vedeau flashuri albe, fulgere mărunte. Ca şi tunetele. Sunetele lor erau mai vagi, distanţate.

Furtuna din afară se depărtase. Vântul se potolise. Tempesta se transformase într-o ploaie măruntă.

Nu şi cea din trupurile lor. Şi chiar dacă acest uragan, acest vârtej al simţurilor lor era la fel de puternic, gesturile lor nu erau la fel de bruşte. Mângâierile nu mai erau violente. Degetele, buzele lor erau lente, sinuoase, senzuale. Fiecare atingere în parte cerea o alta, iar fiecare dintre ele aţâţa, în loc să potolească. Raff săruta cu blândeţe fiecare semn care stătea drept dovadă a cruzimii lui din trecut. Parcă îşi cerea iertare pentru fiecare rană provocată. Rană mortală.

Când trupurile lor se împreunară fu mai mult senzaţie de rai decât de iad de această dată.

Raff îşi dădu seama exact când Halo adormi. Ea chiar era epuizată. De fapt păruse obosită încă de când se văzuseră prima dată în hol. Capul ei îi găsi pieptul gol, neted, rece. Doar o clipă îi luă până ce el se hotărî şi-şi împreuneze braţele în jurul ei. Trupul ei gol, lipit de al lui îi trezea aceeaşi pasiune pe care o simţise chiar şi cu câteva minute în urmă. O pasiune pe care, oricât ar fi consumat-o, nu s-ar fi putut termina niciodată, nu s-ar fi sfârşit niciodată.

Dar acum, pe lângă pasiunea care-i încălzea venele, dilatându-i-le chiar şi acest moment, o senzaţie necunoscută, care semăna foarte bine cu duioşia – sau cel puţin aşa credea el că se numeşte- îi răsucea acel cristal în inimă. Era la fel de dureros ca înainte, dar era o durere pe care putea s-o suporte acum, ca şi cum faptul că ea se afla în braţele lui făcea ca suferinţa aceea fizică să fie mai suportabilă. Închise ochii. Desigur că el nu dormea. Dar în spatele pleoapelor închise putea foarte bine să şi-o închipuie pe ea. Ovalul perfect al feţei, trupul armonios, pielea doar foarte puţin închisă la culoare, părul lung, răzvrătit şi argintiu, sprâncenele ei de aceeaşi culoare cu a părului, genele ei lungi, la fel de argintii, care umbreau ochii de culoarea aurului. Un contrast foarte puternic, ciudat chiar, care îl atrăgea precum flacăra care atrage fluturele. Şi, la fel ca fluturele care-şi pierde aripile, arse de flacără, aşa şi el şi le pierduse pe ale lui. Refuză în clipa asta unică să se lase cuprins de amărăciune. Chiar dacă acel cristal îl înjunghie mai rău. Încă putea suporta durerea. Cu ochii închişi, gândindu-se la aurul lichid al ochilor ei, era ca şi cum ar fi visat.

Mirosul pe care îl inhală în momentul în care vântul bătu în direcţia lor o îngreţoşă. Putoarea era de nesuportat. Pe măsură ce caii înaintau şi invariabil şi ei, duhoarea se accentua din ce în ce mai mult. Îşi ridică instinctiv eşarfa la nas pentru a diminua cumva acel aer greu, irespirabil. Căldura era foarte mare, accentuând şi mai mult mirosul de hoit. Sunete lugubre, scoase de corbi se auzeau undeva în apropiere. Croncănitul lor macabru, însoţit de odoarea împuţită nu putea însemna altceva decât moarte. A unui animal? A unui om?

-Ce crezi că e?întrebă ea.

Servitorul ei, care mergea în spatele ei cam la o jumătate de metru, îşi ridică ochii căprui gânditori de pe praful pe care copitele cailor îl ridicau în aer uşor. Părul lui blond, destul de lung, îi era transpirat la ceafă şi la frunte.

-Poate resturi lăsate de coioţi?sugeră el, privind printre ochii strânşi în direcţia din care proveneau sunetele acelea nearmonioase.

-Cronc! Cronc!

Corbii se făcură auziţi din nou. Apoi se auzi un zgomot de parcă ar fi ciugulit din ceva.

-Nu-mi place asta, murmură ea, cuprinsă brusc de o senzaţie ca de friguri, în ciuda arşiţei.

Apoi se opri dintr-odată, ca şi cum ar fi fost lovită, când imaginea înfiorătoare i se dezvălui.

Câteva siluete atârnau în ştreang. Corpurile lipsite de viaţă se bălăngăneau uşor, în bătaia vântului, împrăştiindu-şi duhoarea. Părea că trecuseră câteva zile de când trupurile acelea deveniseră doar nişte corpuri descărnate. Se înfioră din nou, o bănuială cumplită punând stăpânire pe ea.

Un corb alb croncăni, aşezându-se pe marginea spânzurătorii. Corb alb!? Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Existau oare corbi albi? Se părea că da.

Corbul acela cu penaj deschis la culoare îşi suci capul, fixând-o cu un ochi. Ea se înfioră. Ochiul cu care o privea era roşu.

-Cronc!ţipă el.

Era ca şi cum croncănea la adresa ei.

Se strâmbă la el.

-Sunt vie, păsăroiule. Încă nu sunt de mâncat!

-Cronc!

Şi începu să scuture din aripi. Pe măsura ce bătea din aripi, părea că acestea se măreau, din aripile lui, apărând alţi cinci corbi, negri, dar tot cu ochii roşi. Croncăniră la unison, zburând spre corpurile împuţite şi atârnate.

Se înfipseră cu ciocurile în ochii morţi, pentru a-i ciuguli. Unele păsări reuşiră să-i mănânce. La unul din trupuri însă, o orbită rămase goală, neagră, iar celălalt ochi rămăsese scos din lăcaşul lui, atârnând de fire de carne împuţite şi înnegrite şi ele.

Mirosul de leş deveni mai pregnant, ajungând până la esofagul ei. Aproape că simţi gustul asociat mirosului. Scuipă cu dezgust.

-Cronc!

Şi parcă păsările acelea malefice, cu ochii roşi, râdeau spre ea. Parcă îi spuneau că nu va trece mult timp până ce vor mânca şi din carnea ei, până ce-i vor ciuguli şi ei ochii.

Îşi duse mâna la spate şi scoase din tolbă o săgeată pe care o potrivi în arc. Ţintui un corb de marginea lemnoasă a spânzurătorii. Când săgeata îl pătrunse, scăpă din cioc un obiect mic şi rotund, care se rostogoli până lângă ea. Fu cât pe-aci ca picioarele calului să -l strivească sub copite.

Ea trase de frâu şi se dădu jos dintr-un salt. Se aplecă să ia obiectul acela în mână. Nu se obosi să-şi dea mănuşile jos.

-NU!gemu ea.

Înlemnise. Acel obiect scăpat din pliscul corbului era un ochi. Un ochi de o culoare inconfundabilă. Era de culoarea cicorii amestecată cu cea a mercurului. Era un ochi de culoarea fulgerului.

Deschise ochii, respirând greu. Încă simţea în nări duhoarea morţii din vis. Nu era ceva ce trăise înainte. Nu avea cum. Dar cu siguranţă era ceva ce prevedea că va trăi.

Pe ferestre intrau primele raze de lumină ale unui soare care se trezea. Îşi trase pe ea hainele vechi, pe care le avusese pe ea înainte ca ea să fie pedepsită. Era dimineaţă. Era mâine. Era clipa în care fiinţa pe care o iubea cel mai mult în toată existenţa ei devenise duşmanul ei de moarte.

Raff nici nu se mişcă atunci când ea se ridică de lângă el. O privi cu aceeaşi nemişcare când ea se îmbrăcă. Şi stătu în continuare ca o stană de piatră când ea ieşi fără nici un sunet pe uşă, fără să-l privească măcar.

Furtuna se terminase, lăsând ca soarele să strălucească. Un soare care nu aduse altceva decât o altă furtună. O furtună care trebuia să ia cu sine o viaţă.

CAPITOLUL XV

PREGĂTIRI

Ea era schimbată. Ancient vedea foarte bine acest lucru. Nu doar maturizată fizic, aşa cum o văzuse ultima dată. În spatele privirilor ei, el bănuia acum, pe lângă inteligenţa rară, ieşită din comun, o determinare rece şi hotărâtă. Halo nu mai avea nimic copilăresc în ea. Devenise o adevărată femeie, în toate sensurile cuvântului.

-Recunosc că am fost oarecum surprins când Raff mi-a transmis dorinţa ta de a vorbi cu mine, începu el pe un ton amabil.

-Te rog, făcu ea cu ironie, surprinzându-l din nou. Ai putea măcar să renunţi la această prefăcătorie care, sincer, a devenit puţin cam ridicolă.

-Ar trebui să înţeleg ce vrei să spui?

Halo oftă a exasperare. Îşi puse mâinile pe biroul lui şi se aplecă puţin spre el. Se simţea cumva în avantaj din cauza faptului că ea stătea în picioare, iar el jos, Ancient fiind obligat astfel să o privească dintr-o poziţie inferioară.

-Cred că ar trebui să renunţăm la a ne mai ascunde după degete. Ştii foarte bine tot ce se întâmplă aici. Aşa că sunt convinsă că eşti la curent cu toată atmosfera actuală. Ştii că se preconizează o luptă.

Ancient şuieră.

-O luptă de care te faci direct responsabilă, desigur.

Halo zâmbi subţire.

-Nici nu mă obosesc să neg acest lucru. De ce aş face-o când sunt mândră de asta?

-Mândră că-ţi condamni prietenii la moarte?

El într-adevăr ştia cum să lovească sub centură.

-Nu ai de unde să ştii sigur acest lucru, punctă ea.

Ancient râse.

-Ei haide, făcu el. Va fi un război pe care nu ai nici o şansă să-l câştigi.

-Repet, asta spui tu.

Ancient se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

-Oare? Câte războaie ai câştigat înainte? Unul? Două? Câteva? Sau, mai bine zis, nici unul?

-Îţi dau dreptate aici, zise Halo cu vizibilă neplăcere. Cu toate astea experienţa din trecut nu poate fi un rezultat sigur a ceea ce va veni.

Bătrânul zâmbi din nou, sigur pe el.

-Permite-mi să cred că da. Şi mai permite-mi să cred că eşti mai evoluată ca niciodată până acum. Foarte aproape de forma ta originală.

Halo îl privi repede.

-Şi despre asta vroiam să vorbesc cu tine. Nu fac greşeala să te subestimez, evident.

Prin ochii lui Ancient trecu un fulger care semăna foarte bine cu admiraţia.

-Vrei să spui, spre deosebire de mine, sublinie el.

Halo dădu din umeri. Nu prea o interesa acest aspect.

-Vreau să spun că nu pretind că ştiu cu exactitate cu ce voi avea de-a face, dar mă aştept la ceva grandios din partea ta, dacă pot să zic aşa.

Ochii lui Ancient luciră din nou a admiraţie.

-Da, zise el mai mult pentru sine. Cu siguranţă că ai evoluat. Nebănuit de mult. Spun bine când afirm că energia care s-a tot plimbat pe tot teritoriul îţi aparţine ţie?

-Desigur. Şi chiar asta e ceea ce vroiam să-ţi spun. Raff mi-a spus de ce ai tu nevoie de mine.

Halo zâmbi cu amuzament.

-Bineînţeles că el te crede. Nu ştiu cum ai reuşit să-l păcăleşti, pentru că el recunoaşte o minciună la fel de bine cum recunoaşte un adevăr.

-Poate că el ştie că chiar ăsta este adevărul.

Halo pufni cu dispreţ.

-Credeam că putem fi amândoi sinceri în acest ultim ceas.

Ancient se încruntă. Din toate timpurile se ştia că cel mai mare păcat al său fusese mândria. Aşa că şi acum, la fel de mândru, îşi îndreptă spinarea şi începu să vorbească.

-Atunci fie după cum voieşti.

Şi vocea lui deveni brusc cavernoasă, iar ochii începură să-i lucească înspre o nuanţă roşiatică. Halo nu fu surprinsă, însă.

-M-ai ghicit, recunoscu el. Este adevărat că nu vreau să închid acea poartă tridimensională. Vreau de fapt s-o deschid. Pentru ca toată energia din voi s-o pot folosi pentru o distrugere în masă a întregului pământ. Pentru ca să pot crea apoi o altă lume, propria mea lume, propria mea creaţie.

Vocea lui căpătase accente pasionale. Era atât de prins în ideile lui măreţe, de distrugere, încât Halo putu vedea clar prin el, îl putu vedea aşa cum arăta el sub învelişul uman. Era un şarpe uriaş, o reptilă masivă, cu trup gros, acoperit de o piele verzuie, lucioasă şi solzoasă. Capul îi arăta ca cel al unei cobre, ochii fiindu-i roşii, prin gura încleştată ieşindu-i cu un sâsâit înfiorător o limbă despicată, dezgustătoare.

Halo era ferm convinsă că în sfârşit văzuse adevărata înfăţişare a lui Ancient. Ar fi trebuit să bănuiască încă de la început. Dădu din umeri. Vorba aia, mai bine să te deştepţi mai târziu, decât niciodată.

Clipi.

Imaginea şarpelui uriaş dispăru, lăsând locul chipului lui Ancient. Culoarea albicioasă a părului lui îi amintea obsedant de corbul alb din visul ei.

-Deci unde ne duc toate astea?întrebă Halo cu o voce egală. Pentru ce ne pregătim, tu şi eu?

-Credeam că ai spus că ne pregătim pentru o luptă, zise Ancient.

-E foarte bine aşa, atunci, mai zise ea.

-Înainte totuşi de a ne stabili taberele, aş avea o propunere pentru tine.

Halo nu replică, dar îl privi în expectativă.

-Ştiu care este lucrul pe care ţi-l doreşti cel mai mult, începu el pe un ton persuasiv, hipnotizant.

-Adică?

-Ştiu că cea mai mare dorinţă a ta e ca Raff să te iubească. Nu am dreptate? Bineînţeles că am dreptate, rânji Ancient fără a o lăsa să răspundă. Este chinul tău de mii de ani. Faptul că el niciodată nu te-a iubit şi nici nu te va iubi vreodată.

-Ce-are a face acest lucru cu mine şi cu tine?întrebă Halo înfuriată. Ce este între mine şi Raff ne priveşte doar pe noi.

-Greşeşti din nou, râse Ancient. Cine crezi că i-a spus că în momentul în care te va ucide îşi va recăpăta aripile înapoi?

Halo îl privi. Ştia asta deja, de când Raff îi spusese. Ancient se miră puţin lalipsa oricărei reacţii din partea ei. Se hotărî să fie mai clar.

- Eu am fost acela. Nu este nimic altceva decât un cretin, şuieră Ancient apoi la adresa lui Raff. Dar mi-a fost util înainte şi-mi este şi mai util acum. Pentru că într-adevăr, probabil că el este singurul care te poate învinge.

-Nu vreau să mai ascult nimic, i-o tăie Halo.

-Dar încă nu ai auzit propunerea pe care vreau să ţi-o fac, zise el, prefăcându-se uimit.

-Şi care oricum nu mă interesează, punctă ea.

-Vrei să te cred când spui că nu vrei ca Raff să te iubească? Să te iubească cu aceeaşi nebunie cu care te doreşte? Mi-e foarte greu să cred acest lucru, clătină el din cap. Nu vrei ca atunci câbd te aflii în braţele lui să-l auzi spunându-ţi că te iubeşte?

Inima lui Halo începu să bată cu frenezie. Cum ar fi dacă Raff ar iubi-o cu adevărat? Să vadă în lucirile de mercur ale ochilor lui, pe lângă flăcările pasiunii, un sentiment real de iubire? Înghiţi.

-Eu cred că vrei, zise el. Cred că vrei acest lucru mai mult decât orice. Poate chiar mai mult decât victoria unei bătălii pe care, chiar presupunând prin absurd că aş pierde-o, tot va veni un timp când voi reuşi să-mi ating scopul. Aşa că de ce să mai aştept? De ce să mai aştept eu să-mi ating scopul? De ce să mai aştepţi tu să-ţi împlineşti visul? Tot ce ai de făcut e fie să spui la toată lumea că te-ai înşelat în gândurile tale cu privire la mine, fie să stai departe de câmpul de luptă, fie – mai bine chiar – să mi te alături. Imaginează-ţi ce-am putea crea împreună....

Deşi vocea lui era atât de convingătoare, iar propunerea lui atât de tentantă, nici măcar o secundă Halo nu se gândi să cedeze. Ei... poate doar o secundă.

Izbucni în râs.

-Chiar crezi că m-aş lăsa păcălită de tine, aşa cum a făcut-o Raff? Poate că ţi-a mers destul de uşor cu el, dar mă aşteptam la ceva mai multă consideraţie din partea ta în ce mă priveşte pe mine.

Râsul ei îl înfurie.

-Fie atunci după cum vrei. O să-ţi pară rău. Extrem de rău. Nu uita că am destui aliaţi, iar arma mea cea mai puternică este chiar Raff însuşi, care abia aşteaptă să-ţi verse sângele din nou.

Cuvintele lui reuşiră să-i străpungă armura pe care Halo şi-o construise cu grijă, aşa că o durere ascuţită o străbătu. Bineînţeles că tot ce-şi dorea Raff acum era s-o distrugă. Ca şi cum noaptea trecută nu existase decât în amintirea ei.

-Poate că ai dreptate, admise ea cu destulă greutate. Dar dacă va reuşi acest lucru rămâne totuşi un fapt discutabil. Dacă este ceva ce am învăţat aici este faptul că nu te poţi încrede doar în lucrurile evidente.

Şi ea ştiu că punctă.

Se îndreptă spre ieşire.

-Şi mai presus de orice, ştiu că nu mă pot aştepta la corectitudine din partea ta, la fair-play. Aşa cum deja ţi-am spus, nu te voi subestima.

Mâna ei apucă clanţa şi apăsă pe ea în jos.

-După apusul soarelui, zise Ancient dintr-odată. Ne vom întâlni atunci.

După apus, gândi Halo. Cât de tipic pentru Ancient. Lumina îi era un inamic natural, era sigură. Iar întunericul îi era un aliat de nădejde.

Fusese o oarbă până atunci. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama demult despre Ancient. Cine altul ar fi putut dori să lupte pentru supremaţie? Cine altul ar fi vrut să distrugă întreaga creaţie a mâinilor divine pentru a o înlocui cu un surogat palid, doar pentru a demonstra că poate face acest lucru? Cine altul ar s-ar fi putut opune cu atâta îndârjire Creatorului Însuşi? Cine altul, dacă nu chiar Satan? Cel care fusese la rându-i opera Aceluiaşi Creator, care ajunsese pe cea mai înaltă treaptă a desăvârşirii? Care umbla printre cele mai alese comori ale lui Dumnezeu, dar care nu s-a putut mulţumi doar cu atât?

Halo îşi aminti tot ce ştia despre diavol, în general. Că fusese desăvârşit în frumuseţe, plin de înţelepciune, fiind acoperit de tot felul de pietre scumpe. Aşa au apărut mândria şi vanitatea în el, dorindu-şi ceva ce niciodată nu a putut avea. Dorindu-şi să fie ca Însuşi Creatorul, vrând din răsputeri să ia locul Acestuia, atacându-L împreună cu alţi îngeri căzuţi. Războiul pe care l-a purtat chiar în sala tronului a fost destinat eşecului, desigur, iar numele lui, Lucifer, a fost preschimbat în Satan – care înseamnă adversar.

Totul era atât de logic acum. Halo chiar se întrebă cum de putuse fi atât de oarbă şi nu-şi dăduse seama la timp de acest lucru, atât de evident acum?

Ancient spusese că se vor întâlni după apus. De fapt vrusese să spună că lupta va începe atunci. Dar ştiind acum cine era el, ştia la fel de bine că nu putea avea încredere în el. Aşa că trebuia să le spună şi prietenelor ei ce aflase.

Nu urma o luptă uşoară. Nici măcar egală, dacă te gândeai cu cine aveau de-a face. Aşa că trebuia să facă multe pregătiri pentru orele care vor urma.

-Ce s-a-ntâmplat cu tine?fu prima întrebare pe care fetele o puseră când o văzură.

-E... destul de complicat, răspunse Halo.

Prietenele ei se uitau şocate la metamorfoza ei.

-Dar erai...mică, zise River.

-Da, eram, dădu Halo din cap. Sunt câteva lucruri care s-au schimbat.

-Asta vedem şi noi, punctă Wind.

-Nu înţeleg de ce vă miraţi atât, le spuse Halo. Ştiţi la fel de bine ca mine că aici se întâmplă lucruri ciudate.

Forest aprobă în tăcere.

-Oricum, zise Halo, în timp ce mă schimb cu nişte haine mai pe noua mea măsură, vreau să-mi spuneţi ce-aţi făcut voi după ce am vorbit azi-noapte.

-Mda, zise River insinuant. Cred eu, după părerea mea, că nu doar ai vorbit azi-noapte.

Wind rânji şi ea.

Halo se simţi uşor stânjenită la vederea iritaţiilor de pe corpul ei, la vederea urmelor care arătau conturul clar al unor degete. Nu urmele erau sursa stânjenelii ei, ci locurile unde se aflau acestea.

-Deci ca de obicei, nu ne vei povesti nimic, zise River înciudată, scoţând-o din sărite pe Flame.

-Şi tot ca de obicei îţi stă minte la lucruri mult mai superficiale decât te-ai aştepta când probabil că în următoarele clipe urmează să fim atacate.

Zicând acestea, se uită apoi spre Halo.

-Cu siguranţă, aprobă aceasta. Trebuie să fim pregătite. Nu avem mult timp la dispoziţie. Cel mult până după apusul soarelui. Dar eu nu m-aş încrede prea mult în ce promite Ancient.

Zâmbetul ei mic fu văzut de toate fetele.

-Ţi-a mai spus bătrânul ceva?zise River.

-Oh, făcu Halo cu nonşalanţă. Doar a recunoscut că vrea să distrugă pământul pentru a crea el altul.

Fetele şuierară.

-Nebunie!rosti Forest.

-Îţi face greaţă, zise şi Flame.

-Deci şi-a dat arama pe faţă, constată Forest.

-Cu siguranţă, dădu Halo din cap. Voi ce aţi făcut? Acum puteţi să-mi spuneţi?

-Ei bine, răspunse River, dimineaţă, la micul dejun, m-am suit pe masă şi am lansat anunţul.

-**Ce**???

Privirea lui Flame îi spunea că, deşi era neverosimil, River exact aşa procedase.

-Cum ai putut să faci asta?

River scoase limba.

-Dar ce-ai fi vrut? Să mă duc la fiecare în parte şi să spun acelaşi lucru de fiecare dată?mârâi ea.

-Poate că era mai sănătos să faci asta, zise Halo.

River se strâmbă.

-Altă dată să faci tu treburile astea, îi zise River bosumflată.

-În fine, zise Halo. Spune-mi mai departe.

-Păi, pe scurt, la început toată lumea a crezut că e o glumă.

-Mă întreb oare de ce, mormăi Flame în surdină.

River îi aruncă şi acesteia din urmă o privire urâtă înainte de a continua.

-Probabil pentru că eram cocoţată pe masă şi ţineam o portavoce din hârtie la gură. Dar asta nu trebuia să-i facă să râdă. Eram cât se poate de serioasă.

-Poate că dacă te-ai comporta ca atare, lumea chiar te-ar crede.

-Credeam că trebuia ca lumea să fie atentă la ce zic, şi nu la cum fac treaba asta.

River se burzului de-a dreptul de data asta la Flame, iar firele de păr ale acesteia începură să se aprindă la vârfuri.

-Nu între noi trebuie să luptăm, le atrase atenţia Forest din nou. Păstraţi-vă forţele pentru mai târziu. Atunci trebuie să fiţi cu adevărat pregătite.

-Te rog, o invită Halo pe River să continue. Spune mai departe.

-Ei bine, după ca am văzut că toată lumea râde, îţi imaginezi că m-am enervat. Aşa că toată apa care era în pahare s-a transformat în ditamai cascada peste ei. Treaba asta le-a cam luat cheful de a râde şi le-a cam trezit atenţia în acelaşi timp.

-În concluzie?întrebă Halo.

-În concluzie au ascultat toţi cu mare atenţie ce aveam de spus. Fetele au confirmat şi ele. Restul cred că vei observa la prânz. Taberele s–au cam format de-atunci, aşa că avem o vagă idee la cam ce să ne aşteptăm, cu ce ne vom confrunta şi-aşa mai departe.

Halo era sigură că de fapt nu ştiau nici pe departe care era adevărata amploare a bătăliei care se apropia. Tot ce putea spera era că ele erau suficient de pregătite pentru a întâmpina cam orice neprevăzut.

Halo pricepu imediat cum stăteau lucruile când intrară în sala de mese, pentru a prânzi.

Toată lumea o privea puţin ciudat, toţi fiind la curent cu pedeapsa pe care fusese nevoită să o îndure. Dar erau nedumeriţi de maturizarea ei bruscă.

Se vedea la fel de clar care cum se împărţiseră.

Dintr-odată mesele începură să se mişte singure, schimbându-şi aranjamentul. Asta fusese Kyn, care putea mişca orice obiect doar cu puterea minţii, după cum îşi amintea Halo. Mesele se despărţiră la mijloc, lăsând între ele un culoar liber. Era ca şi cum fiecare îşi alegea partea de care urma să fie.

Halo şi fetele se aşezară la una din mesele din partea dreaptă. Prima care se duse să se aşeze lângă ele fu Kyn.

Decizia acesteia declanşă alegerile celorlalţi. După Kyn urmă Gem, care putea preschimba orice piatră în diamante. Apoi fu Gold, care transforma orice în aur. Se alăturară Glow, care putea să dea strălucire oricărui obiect, Light, Good Feeling, Doctor, care putea vindeca orice rană, şi alţi câţiva cu puteri fizice inimaginabile.

Şi cam atât.

De partea cealaltă se aşezară Stone, care avea abilitatea de a transforma orice în piatră, chiar şi pe sine însuşi, Shape, care putea lua forma oricărui animal, Ice, care preschimba orice în gheaţă. Până şi Weather li se alătură. Dark, care putea orbi pe oricine le urmă exemplul. Fură apoi Bad Feeling, Witch, Angel, Wound, Cam, care se putea face invizibil şi restul care aveau abilităţi fizice mari.

Acum toţi erau împărţiţi în două tabere şi îşi aruncau priviri suspicioase şi duşmănoase, ca şi cum se aşteptau ca dintr-un moment în altul să se ia la bătaie. Doar că nu ar fi fost o simplă bătaie care să se lase cu câteva vânătăi, zgârieturi şi julituri. Aceasta era o bătaie care se solda cu morţi.

-Suntem cam puţini, observă Forest ceea ce era destul de evident.

-Nu-i nimic, mârâi Flame printre dinţi. Lasă-i să vină, rânji ea către cei de la mesele opuse.

Se auziră şuierături şi mârâieli din toate părţile.

-Dar nu chiar acum, O.K?făcu River. Stai mai întâi să mâncăm.

-Sigur, numai ţie poate să-ţi stea gândul la mâncare, bombăni Flame.

Ceilalţi râseră. Erau destul de reţinuţi însă şi Halo găsi că e momentul să li se adreseze tuturor.

-Am vrea să vă mulţumim tuturor, spuse ea încet.

Se lăsă tăcere.

-Deşi a mulţumi cuiva care poate că chiar îşi va pierde viaţa poate să pară un lucru cam prea lipsit de conţinut. Vreau însă ca toţi să fiţi conştienţi de gravitatea şi amploarea pericolului la care vă supuneţi. Vreau ca toţi să fiţi pregătiţi pentru a înfrunta ceea ce nu poate fi înfruntat.

Vocea ei se sparse de emoţie.

-Noi ar trebui să vă mulţumim pentru că ne-aţi deschis ochii, începu Gem să vorbească.

Din jurul celorlalte mese se auziră murmure care sunau a fi în acord cu spusele acestuia.

-Iar dacă trebuie ca unii dintre noi să piară pentru libertate nu va fi nimeni învinovăţit, spuse şi Kyn. Pentru că este alegerea noastră. Nimeni nu ne-a obligat să fim aici. Este mai mult decât ne-a oferit Ancient de când suntem aici. Să alegem pentru noi.

-Iar acesta este un lucru mai mult decât bun, se făcu auzită şi vocea lui Good Feeling. Mai ales că dacă vom putea, vom fi în stare să oprim o distrugere mai mare, mai importantă decât noi toţi la un loc.

Urmă din nou un moment de tăcere.

-Poate ar fi mai bine să ne întâlnim cu toţii la antrenamente, pentru a ne coordona mai bine?sugeră Glow.

-Ar fi bine să ne întâlnim, dar fără să ne arătăm capacităţile pe deplin, răspunse Halo. Pentru că ştiţi cu toţii că suntem priviţi şi ar fi mai bine să păstrăm câţiva aşi în mânecă. Aşa cum v-am spus, trebuie să fim pregătiţi pentru orice neprevăzut.

Toţi ceilalţi înclinară capetele a afirmaţie.

-Bine, se auzi River. Acum că am stabilit toate astea, putem să începem să şi mâncăm?

Se auziră râsete din nou. Cineva oftă. Halo nu fu nevoită să se întoarcă spre Flame pentru a şti că aceasta fu cea care oftase.

Prânzul nu fu deloc tensionat. Deşi toată lumea ştia ce se apropia, erau destul de relaxaţi. Halo putea spune că unii chair aşteptau cu nerăbdare lupta. Conversaţia era destul de animată şi nu avea nici o legătură cu evenimentele macabre care se apropiau.

Locul unde se întâlniră mai târziu era ierbos, înconjurat de copaci mari, înverziţi. Mirosea a natură primăvăratică. Stăteau aşezaţi în şezut, cu picioarele încrucişate, în cerc.

-Ce credeți că fac ceilalţi?întrebă Wind, referindu-se la cei care acum le erau adversari declaraţi.

-Probabil că ce facem şi noi, îi răspunse Kyn.

-Mda, aprobă River, dar pariez că nu sunt la fel de drăguţi.

Şi iar râseră.

Halo încercă să-i cuprindă pe toţi dintr-o privire.

Flame, cu părul ei roşu, ascunzându-şi mâinile sub mănuşile de azbest, River, cu ochii ei albaştri, la fel ca şi culoarea părului ei, Wind, cea cu pielea străvezie, Forest, brunetă, Kyn, la fel de drăguţă, cu o înfăţişare care nu era ieşită din comun: păr şaten, ochii căprui. Gem era destul subţire, pielea lui chiar având o strălucire aparte, ca cea a diamantelor. Gold era atât de blond că ai fi putut jura că părul lui era făcut din aur, avea ochii verzi. Glow era mignonă, cu o înfăţişare mai degrabă delicată, ochii ei strălucind puternic. Semăna foarte mult cu Light la înfăţişare. Good Feeling era şi el drăguţ, în obraji având mereu o tentă rozalie, ca şi cum ar fi fost mereu fericit. Doctor era cel mai în vârstă dintre toţi, aducând puţin la trăsături cu Sin.

Se gândi atât de intens la acesta din urmă, încât aproape că nici nu se miră când îl văzu venind spre ei, agitat.

-Îţi vine frumosul tău, îi trase River un cot deloc delicat lui Halo. Hei, salut Sin!făcu ea apoi cu entuziasm.

Dar acesta nu răspunse cu amabilitatea care-l caracteriza de obicei. Dădu doar scurt din cap.

-Ce se întâmplă aici?întrebă el, vizibil supărat.

-Păi, cum să-ţi explic..., începu River. Nu e chiar o poveste lungă, dar mi-e lene s-o repet iar. Halo, vrei să faci tu onorurile şi să-l pui la curent şi pe Sin?

-Nu la asta mă refer, zise el la fel de supărat. Ştiu foarte bine ce se întâmplă. Toată lumea ştie. Mă refer la faptul că sunteţi toţi nişte inconştienţi!

Flame strânse buzele, abţinându-se să replice. Ceilalţi tăcură şi ei.

-Sin, zise Halo pe un ton destul de blând, cred că ştiai că asta se va întâmpla încă de când am venit aici, încă din prima zi.

Capul bărbatului zvâcni spre ea. Un muşchi i se vedea zbătându-i-se la colţul gurii. Good Feeling îşi pironi ochii în ai lui Sin. Relaxarea acestuia instantanee fu vizibilă pentru toţi. Sin se întoarse.

-Chiar dacă nu mai pot să **simt** că sunt furios acum, zise el cu ochii la Good Feeling, nu înseamnă că nu mai sunt.

Halo se ridică, avansând spre el.

-Spune-mi că nu ştiai că se va ajunge aici, îl provocă ea încet.

Sin se uită în ochii ei, oftând.

-Ştii foarte bine că nu pot spune aşa ceva, începu el. Doar că nu mă aşteptam să fie atât de curând.

-Poate, admise Halo. Nici eu n-am ştiut că vom ajunge aici. Nu atât de repede. Poate că ar fi trebuit să fie ani de zile la mijloc, dar maturizarea mea a venit pe nepusă masă. Cred mai degrabă că asta a declanşat totul.

Sin îşi strânse buzele într-o grimasă nemulţumită.

-Şi cine e de vină şi pentru asta?

-E cam târziu să aruncăm vina de la unii la alţii, zise Kyn.

-Exact, completă Flame. Iar tu n-ai fost invitat să iei parte la nimic. Aşa că dacă ţi-e frică poţi să te întorci la biroul tău cald şi confortabil.

Sin se întoarse brusc spre Flame, înfruntându-i privirile cu mânie.

-Hei, încercă Halo să-i împace.

-Nimeni nu a spus că-i e frică, sublinie Sin cu buzele albite de nervi.

-Ups!făcu Good Feeling.

Şi restul se întoarseră spre el.

-Ce e?mârâi Flame.

-Se pare că cineva se joacă cu voi, zâmbi el. Vrea să introducă în mijlocul nostru neînţelegere şi ceartă. Ce potrivit, continuă el pe un ton ironic. Divide et impera. Dezbină şi stăpâneşte.

Prima persoană la care Halo se gândi fu Ancient. Era în stare de aşa ceva. Dar se înşela. Îl văzu pe Good Feeling zâmbind din nou.

-Va fi chiar amuzant să am partea mea cu Bad Feeling. Da, răspunse el la întrebările nerostite, Bad Feeling vă induce această stare.

Apoi ochii lui se albiră şi dintr-odată atmosfera deveni iar calmă şi relaxată.

Gem îşi adunase o grămăjoară de pietricele şi se juca cu ele, aruncându-le în sus ca pe monede. Când acestea cădeau înapoi în palma lui, le acoperea cu mâna cealaltă. Iar când le dădea drumul înpoi pe pământ, pietrele obişnuite erau diamante strălucitoare. Gold luă câteva dintre ele şi le transformă în bucăţi grele de aur.

-Deci eşti cu noi sau nu?îl întrebă Flame pe Sin, neobosindu-se să-şi ceară scuze de la acesta pentru remarcile ei.

-Întotdeauna, răspunse Sin cu ochii la Halo.

Aceasta ştia că oricum el nu avea de ales.

-Bine, conchise Wind. Acum că am lămurit lucrurile, putem să stabilim măcar un plan de bătaie, înainte să se lase întunericul?

-Asta chiar nu e o idee rea, admise Forest.

Dezbătură împreună.

-Eu îl iau sigur pe Stone, zise Gem.

-Stone e al meu, sări Gold.

-Pot să-l împart, zise Gem cu amabilitate.

Râseră.

-Atunci Stone şi Ice?sugeră Gem iar.

-Stone şi Ice să fie, căzu Gold de acord.

-Măcar să meargă aşa, punctă Forest.

-Ce vrei să spui cu asta?

Şi privirile tuturor se îndreptară spre ea.

-Adică măcar să poată fi ceva bătut în cuie. Fiecare să-şi aleagă oponentul şi gata. Mă tem însă că în vâltoarea de atunci, nu va mai conta cine pe cine alege.

-Posibil, fu de acord Light. Dar totuşi abilităţile lor trebuie cumva să fie combătute cu abilităţi pe măsură. Chiar dacă noi suntem mai puţini.

-Cu siguranţă că Bad Feeling îmi aparţine, zise şi Good Feeling.

Toată lumea fu de acord cu asta.

-Atunci clar că Dark e al meu, zise şi Light.

-Eu mi-l aleg pe Wound, zise Doctor.

-Iar eu voi încerca să mă ocup de Angel, zise Glow.

Şi încă erau destui oponenţi.

-Ei bine, lasă-i pe restul pe seama mea, zise Flame printre dinţi.

River se bosumflă.

-De ce trebuie să ai tu porţia cea mai mare?

Ceilalţi râseră din nou.

-Poţi să te bagi şi tu, zise Flame cu generozitate. Sunt destui, aşa că pot să-i împart cu tine.

-Şi cu mine, sări şi Wind.

Flame dădu din cap. Era aproape ciudat să o vezi atât de destinsă şi de încântată. Forest zâmbi şi ea. Ştia că nici ea nu va fi lăsată la urmă.

-Sin, începu River către acesta, tu pe cine îţi alegi?

-Pe singurul cu care aştept de multă vreme să lupt în sfârşit, zise el privind-o pe Halo.

-Nu, sări aceasta. Nu poţi face asta!

-Ba bineînţeles că pot să fac asta, o contrazise el.

-Îţi interzic!zise Halo pe un ton ferm.

Sin rotunji ochi spre ea, dar Halo îi evită privirea. Nu era drept din partea ei să profite de faptul că acum ştia că existenţa lui se datora faptului că trebuia să-i slujească ei şi că indiferent ce i-ar fi poruncit ea, el s-ar fi supus.

-De ce îmi faci asta?întrebă el pe un ton trist, care-i rupse pur şi simplu inima.

Pentru că nu voi suporta să vă văd ucigându-vă între voi! Pentru că nu voi putea să te privesc murind!

-Ştii la fel de bine că este o lupă care îmi aparţine mie dintotdeauna.

-Şi la fel de bine ştiu cum se va termina, şuieră el.

-Poate, admise ea. Dar ăsta e destinul meu. Vei avea partea ta de luptă oricum, ştii asta.

Da, ştia asta, dar nu era ceea ce-şi dorea.

-Te rog, se milogi el, lasă-mă pe mine să lupt cu el de data asta.

Şi Halo se ură în acel moment pentru că îl determina să se milogească de ea, iar ea era nevoită să-l refuze.

-Nu, zise ea cât putu de blând. Nu-ţi pot permite să faci asta.

Toţi ceilalţi îşi dădură prea bine seama că era ceva mai mult decât înţelegeau ei din conversaţia lor.

-De ce?întrebă el încet.

-Pentru că, aşa cum ţi-am spus, tu eşti soarele meu, Sin, şi nu pot permite ca nici un întuneric să-mi ia soarele.

Afecţiunea din glasul ei era atât de evidentă pentru toată lumea, încât pentru câteva momente, toţi priviră discret în altă parte, părând preocupaţi de orice altceva. Acum Sin şi Halo discutau ca şi cum nimeni nu mai era prezent în jurul lor.

-Dacă această poveste va avea acelaşi final ca întotdeauna, şopti el, cum poţi să mă condamni încă la o asemenea existenţă lipsită de tine? Pentru că orice aş reprezenta eu pentru tine ar fi mai bine decât să mă laşi să duc o existenţă în care tu să nu exişti deloc.

Inima lui Halo se frânse din nou la auzul suferinţei lui. Întinse o mână şi-i mângâie braţul consolator.

-Nu e un moment bun pentru ca tu să vorbeşti şi să gândeşti aşa, îi atrase ea atenţia. Te-ai gândit că **poate** de data asta nu vom pierde?

Dar vocea ei suna falsă până şi pentru propriile ei urechi. Iar privirea pe care Sin i-o aruncă era grăitoare. Privi neputincioasă către Good Feeling. Acesta o înţelese imediat şi îi induse lui Sin o stare de linişte, de pace, de împăcare cu întreaga situaţie.

-Se presupune că nu stările mele trebuie să le influenţezi, zise Sin către acesta din urmă.

Dar zâmbea când vorbi. Good Feeling îi întoarse zâmbetul.

-Orice ca să fie bine, prietene, spuse acesta împăciuitor.

Halo îi mulţumi din priviri.

Soarele începuse să-şi schimbe culoarea aurie, strălucitoare, într-una care bătea mai mult spre portocaliu.

-Timpul se apropie, zise Flame.

În vocea ei se ghicea nerăbdarea, anticipaţia luptei. Ceilalţi fremătară şi ei, gânditori, cu ochii la soarele care se pregătea să apună.

-Da, zise Halo încet. E timpul să ne pregătim.

Sin déjà se depărta, cu mintea la paloşul greu şi vechi pe care aşteptase de multă vreme să-l folosească.

-Pot să sugerez ceva?întrebă Good Feeling.

Ceilalţi îl priviră.

-Cred că ar fi mai bine dacă am fi îmbrăcaţi la fel, propuse el. În vâltoarea luptei ar fi mai uşor să ne dăm seama cine ne e duşman şi cine ne e prieten.

-Sunt în totalitate de acord, acceptă River. Mi se pare chiar de bun gust sugestia ta. Ştii, ca în filme, unde toţi băieţii buni care se bat cu cei răi arată mai întotdeauna la fel.

Poate după ce trecem de toată povestea asta ne vindem ideile vreunei case de producţie. Îţi dai seama ce de bani am face?

Flame îi aruncă o privire prin care îi spunea că e o cauză pierdută. River rânji spre ea.

-Şi încă ceva, mai zise ea către Good Feeling, deşi se uita la Flame.

-Da?întrebă acesta.

-Te superi dacă te strig G.F? Good Feeling e atât de lung!

Ceilalţi râseră, în timp ce Flame îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. Pentru că dacă nu ar fi făcut acest lucru era sigură că până şi ea ar fi râs.

Se depărtară spre încăperile lor pentru a se pregăti.

Halo afişa o mască a încrederii pe care în realitate nu o simţea. Ar fi vrut să aibă puterea de a da timpul înapoi, de a face cumva ca noaptea trecută să dureze la nesfârşit, fără ca dimineaţia de după să mai vină vreodată. Era însă inutil să se mai gândească la astfel de lucruri. Ce făcuse era bun făcut. Important era ce va face în orele care se apropiau. Pentru că în inima ei ştia că nu s-ar fi putut lupta cu Raff pentru a-l ucide. Pentru că ştia în sinea ei că chiar dacă nu putea fi sigură de supravieţuirea celorlalţi, de un lucru era convinsă: ceasurile care urmau vor aduce cel puţin o moarte. A ei.

Şi în timp ce se îmbrăca pentru a fi în ton ce ceilalţi, soarele trecuse de la nuanţa portocalie la acea culoare de foc care o fascina pe Flame.

Totul era gata acum.

Momentul în care va începe lupta sosise. Taberele fuseseră hotărâte. Fiecare îşi cunoştea adversarul. Planurile erau puse la punct. Până chiar şi acest detaliu insignificant cum era îmbrăcămintea pe care o vor purta fusese stabilit.

Da, nu mai erau erau necesare alte preparări. Întreaga scenă era pregătită.

Timpul venise.

CAPITOLUL XVI

DESTIN

Terenul pe care obişnuiau să facă antrenamente devenise acum frontul războiului. Deşi soarele nu se mai vedea, nu se lăsase complet întuneric. Cerul încă era roşiatic, presărat cu nuanţe violete şi cenuşii. Printre acestea mai răzbăteau câteva dungi aurii. Vântul începuse să adie uşor în direcţia lor.

Nările lui Halo captară un iz parfumat, de iasomie amestecată cu vanilie şi patchouli. Nu cunoştea decât o singură fiinţă care emana un astfel de iz.

-Este timpul, îi anunţă ea pe ceilalţi.

Toţi ceilalţi îşi îngustară privirile, devenind imediat mai încordaţi şi mai atenţi. Se auzi un sunet ca şi cum ceva s-ar fi scurtcircuitat. Halo privi spre Flame. Ca o premieră, aceasta nu avea mănuşile pe mâini şi din vârful degetelor ei săreau scântei, ciocnindu-se între ele.

Halo îi privi pe toţi şi pieptul i se umflă de mândrie. Îmbrăcaţi din cap până în picioare într-un material care semăna cu pielea, dar care era pe cât de lucios, pe atât de elastic, alb la culoare, cu privirile atente, fixate, cu picioarele uşor depărtate şi cu mâinile depărtate de corp, ei erau o mică armată care înfrunta răul. Nici una din fete nu avea părul prins, aşa că acesta se mlădia uşor în bătaia vântului. Acum, că clipa fatidică venise, te-ai fi aşteptat să vezi pe chipurile lor teamă. Sau măcar îndoială. Dar tot ce putu Halo citi era numai determinare, o hotărâre de nestrămutat. Ba chiar şi un sentiment de anticipaţie, de nerăbdare, îşi adăugă ea în minte privind-o pe Flame.

Erau statici. Părea că nici nu respirau. Această nemişcare a lor nu era nimic altceva decât calmul profund de dinaintea unui uragan.

Şi apoi îi văzură. Se apropiau cu o oarecare încetineală. Nu erau la fel de coordonaţi ca ei. Şi nici atât de uniţi. Asta se vedea din felul anarhic în care avansau. Dar nu ei erau cei care-i atrăsese privirile lui Halo. Ci cel care îi conducea, cel care era acoperit din cap până în picioare de o platosă neagră.

Nici nu trebuia să-i dea cascheta jos pentru a şti cine se afla în spatele ei. Însă chiar faptul că acum ştia acest lucru, nu-i atenuă cu nimic din disperarea pe care o simţi. Îşi aminti de câte ori o mai simţise înainte. Ai fi zis că s-a obişnuit cu această senzaţie de sfâşiere a inimii până acum, dar adevărul era că suferinţa îi tăie răsuflarea, ca de fiecare dată. Simţi privirile lui Sin asupra ei. Efortul pe care îl făcu să-şi menţină aceeaşi expresie facială îi smulse totuşi un icnet.

-Cum e?o întrebă Sin.

-Nu-ţi face griji, zâmbi ea chinuit. Nu mai rău decât de obicei. Măcar acum ştiu cine se află în spatele măştii.

Ce uşor îi venea acum să vorbească despre experienţele ei anterioare ca fiind o unică existenţă! Ca şi cum tot ce trăiseră în trecut, în mii de ani în spate nu erau decât nişte întâmplări care ar fi avut loc într-un trecut relativ recent.

Apoi grupul celălalt se opri la o distanţă nu mai mare de cincizeci de metri de ei. Liderul lor se apropie, micşorând acea distanţă cu jumătate.

-Ce-o vrea să ne spună?şopti Kyn.

-Păi să meargă cineva să vadă, făcu Halo.

Prea târziu realiză că toţi ochii o priveau pe ea. Înghiţi cu zgomot.

-Adică eu?îngăimă ea. Dar eu nu sunt liderul vostru, se împotrivi Halo.

-Zic zău dacă nu eşti, începu River. Noi ştim prea bine cine eşti tu. Şi în afară de asta, chiar dacă nu am fi ştiut, tu ai fost cea care ne-a deschis ochii şi care ne-a insuflat tăria de a lupta pentru libertatea noastră şi pentru a împiedica distrugerea lumii din care venim. Aşa că tu eşti indiscutabil conducătorul nostru.

Halo scutură din cap.

-Nu, negă ea. Nu vreau să fiu răspunzătoare pentru pierderea niciunuia dintre voi.

Apoi Gem vorbi şi el.

-Nu vei fi răspunzătoare pentru nimic, o încurajă el. Noi ceilalţi nu ştim ce a vrut River să zică atunci când a afirmat că ele ştiu cine eşti tu. Pentru că noi nu ştim cine eşti şi ce reprezinţi pentru ele. Dar ştim că vrei să împiedici distrugerea unei lumi întregi. Şi poate că acea lume din care totuşi provenim nu ne mai aparţine acum. Pentru că nu mai avem loc în ea, pentru că ne-am dezobişnuit să trăim acolo. Dar nu am uitat totuşi cum e să ai o viaţă. Iar dacă eu aş fi acolo, mi-aş dori cu siguranţă să am pe cineva care să lupte pentru mine, pentru conservarea unei lumi care nu este perfectă. Pentru păstrarea unor vieţi care sunt poate comune, poate irosindu-se în nimicnicie. Da, poate că acea lume este departe de a fi perfectă, dar cu toată imperfecţiunea ei, cu toată ticăloşenia ei, este lumea din care venim, lumea în care toţi am lăsat pe cineva drag. Aşa că vezi tu, luptăm pentru noi aşa cum, la fel de bine luptăm pentru cei pe care i-am lăsat acolo. Şi tu eşti cea care a făcut ca acest lucru să fie posibil. Ai dat un rost existenţei noastre de aici. Ai făcut ca timpul întreg pe care l-am trăit aici să nu fie în zadar. Aşa că cine altcineva în afară de tine ar fi cea mai potrivită să conducă?

Privirile celorlalţi erau atât de grăitoare că parcă ar fi vorbit. Iar dacă ar fi vorbit, ar fi spus exact aceleaşi lucruri pe care le spusese Gem.

-Deci du-te, o împinse Gold puţin.

-Da, mârâi Sin. Du-te şi vezi ce vrea nenorocitul ăla.

Şi Halo se duse.

Nici măcar o lucire de recunoaştere nu trecu prin ochii lui când ea ajunse în lângă el. O privea rece, îngheţat, ca şi cum nu fusese niciodată altceva pentru el decât adversarul lui. Şi Halo realiză că pentru el chiar nu reprezentase niciodată mai mult decât însemna în acest moment.

-Ce vrei?întrebă ea cu cea mai glacială voce de care fu în stare.

-Ancient vrea să-ţi transmit cât mai este timp că încă poţi scuti o grămadă de vieţi. Tot ce trebuie să faci este să renunţi.

Un fulger de mândrie amestecat cu furie trecu prin ochii ei acum. Buzele lui Halo se curbară într-un surâs dispreţuitor.

-Ar vrea asta, nu-i aşa?

Apoi scoase nişte cuvinte de care nu se crezuse niciodată în stare.

-Ei bine, poţi să-i transmiţi şefului tău – şi vocea ei deveni ironică atunci când pronunţă acest cuvânt – că poate să ne pupe pe toţi în fund.

Apoi izbunci în râs.

-Da, da, chiar aşa să-i spui. M-ai auzit? Direct în fund!

Dacă Raff fu surprins nu arătă acest lucru.

-Ei bine, dacă asta a fost tot, te rog să mă scuzi, zise ea şi se întoarse cu spatele la el.

-Aşteaptă, zise el oprind-o. Mai e ceva.

Halo se întoarse mirată. Se încruntă.

-Ce altceva ar mai putea să fie?

Raff mârâi.

-În primul rând Ancient nu e şeful meu, cum spui tu.

-Puteai să mă păcăleşti, îl luă ea în râs.

Cumva Halo îşi dorea mai presus de orice o reacţie din partea lui. Orice reacţie. Bună sau rea. Dar în definitiv, o reacţie. Şi o obţinu. Raff scrâşni cu furie.

-Sunt aici pentru că **eu** vreau să fiu, nu pentru că vrea Ancient.

Halo făcu un gest plictisit din mână, ca şi cum oricum nu l-ar fi crezut, dar că nu avea chef acum să se certe cu el.

-Mă rog, zâmbi ea subţire. Altceva?

-Ancient a avut dreptate despre tine, zise Raff cu vocea rece din nou, care căpătase accente dispreţuitoare. Eşti unealta răului.

Halo făcu ochii mari.

-Cum?

-Exact aşa. Unealta răului, insistă el. Cum altfel ai fi putut determina un înger să renunţe la tot? Cum altfel te-ai împotrivi acum lui Ancient care, ştii prea bine, este un arhanghel, o creatură divină? O împărăţie nu se poate dezbina pe sine însăşi. Aşa că dacă el este un arhanghel, un trimis al Creatorului, tu eşti instrumentul iadului, pentru că te-ai ridicat împotriva lui.

Raff fu din nou luat prin surprindere când ea începu să râdă din nou.

-Mda, zise ea. Cred doar că între noi doi este o maaaaaaare neînţelegere la mjloc. Tu şi cu mine avem perspective foaaaaaaaarte diferite, râse ea. În fine, dacă ai terminat de vorbit, poate ar fi bine să trecem şi la treaba pentru care ne aflăm aici, nu crezi?

-Te voi căuta pe câmpul de luptă, o avertiză el.

-Iar eu te voi aştepta, îi replică ea.

Apoi se-ntoarse cu spatele la el.

-Niciodată, îi spuse el, niciodată să nu mai întorci spatele duşmanului, îi atrase el atenţia.

Halo se opri un moment, apoi îi spuse încet.

-Deocamdată, în clipa asta nu te consider duşmanul meu, chiar dacă e clar că tu da. Doar când ne vom întâlni pe câmpul de luptă vei fi. Şi poate nici atunci. Poate că nu voi face nimic altceva decât să mă apăr. Pentru că este la fel de sigur că nu te pot ucide aşa cum şi dragostea mea pentru tine e vie.

Raff râse el de data asta.

-Nu-ţi face griji, eu nu voi fi la fel de mărinimos.

-Nici tu să nu-ţi faci griji că voi fi uşor de ucis. Pentru că, Raff – îi spuse ea pe nume – de data asta sunt mai mult decât o femeie îndrăgostită. Mult mai mult.

Apoi se depărtă fără să mai aştepte ca el să-i mai spună ceva.

Întotdeauna ai fost! Privirea lui Raff era mai mult decât elocventă în spatele ei.

Halo ajunse înapoi la locul ei.

-Ce vroia?o întrebă Sin.

-Să renunţăm, zise ea pe un ton plat.

Murmurele dezabrobatoare pe care le auzi în jur erau în asentimentul ei. Flame făcu chiar mai mult decât atât. Expresia ei era ceva mai vulgară, dar ceva mai corectă.

-Şi tu ce i-ai spus?continuă Sin.

-Cuvânt cu cuvânt?făcu ea zâmbind.

Ceilalţi aprobară.

-Ei bine, ridică ea din umeri, i-am spus să ne pupe-n fund. Pe toţi.

Izbucniră în râs.

-Hei, îi dădu River un cot, bate palma, soro. În sfârşit, te-ai dat pe brazdă.

Până şi Sin zâmbi.

-Ei bine, îi întrerupse Flame, cred că e timpul să ne pregătim. Acum!şuieră printre dinţii încleştati.

Şi tonul ei căpătă nuanţe urgente.

Apoi atmosfera se schimbă, devenind una tensionată, atentă, încordată.

Se depărtară uşor unii de alţii, pentru a-şi face loc, pentru a avea suficient spaţiu să lupte fără să se incomodeze între ei. Se aşezară în poziţiile stabilite, picioarele lor depărtate fiind bine înfipte în pământ. Mâinile lor pe lângă corp se încordară şi în jurul lor apărură mici sfere energetice de diferite culori.

Primele erau Flame, River, Forest şi Wind.

După ele erau aşezaţi Gem, Kyn, Glow şi Doctor.

Mai în spatele lor erau Light şi Good Feeling.

Pe fiecare margine erau flancaţi de restul dintre ei, care aveau puteri fizice extraordinare. Aceştia smulseră din pământ nişte copaci, cu tot cu rădăcini. Pământul tremură uşor la gesturile lor.

Iar în faţa tuturor erau Halo şi Sin.

-Nu mai văd nimic!ţipară câţiva dintre ei.

Şi acesta fusese Dark, care îşi aruncase energia orbirii asupra lor. Un câmp magnetic închis la culoare se întinsese deasupra tuturor. Light îşi azvârli palmele înainte, din mijlocul lor ieşind o energie albă, care o lovi pe cea a lui Dark. Pâcla de întuneric care le acoperise ochii se ridică. Acum pe întreg câmpul de bătălie se vedeau două energii care se opuneau una alteia.

Ăsta fu semnalul.

Se auziră strigăte de o parte şi de alta.

Apoi lumina amurgului făcu loc întunericului nopţii.

Nu se mai vedeau decât sfere luminoase de diferite culori, care străbăteau obscuritatea. Zgomotele erau asurzitoare. Pământul tremura sub ei. Copacii se loveau de copaci, de bucăţi de stânci, măturând totul în calea lor. Unii gemeau a durere, alţii, din contră, a victorie.

Stone fu primul care fu învins. Când o sferă energetică se îndreptă spre el, acesta se transformă în piatră. Imediat Gem îşi lansă puterile asupra acestuia. Piatra în care se transformase Stone fu transformată în diamant. Ice interveni şi prefăcu diamantul în gheaţă. Apoi veni rândul lui Gold. O atingere şi gheaţa fu transformată în aur.

-Flame!se auzi aceasta strigată.

Apoi Flame îşi aruncă mingile de foc spre statuia din aur şi aceasta începu imediat să curgă sub formă de lavă, până ce nu mai rămăsese nimic decât o baltă de foc lichid, care se răci imediat sub vântul rece pe care Wind îl aruncă în zonă. Apoi când lava topită se transformă doar într-o platformă pământoasă, Forest plezni pământul cu pumnul. Platforma care fusese odată Stone se sparse în bucăţele mici.

Lupta continua. Unul din adversari îl împinse cu putere pe Sin. Acesta replică şi-l împinse şi el cu putere, în piept. Apoi, într-un vârtej, se prinseră amândoi cu braţele, fiecare dintre ei încercând să măsoare puterea celuilalt. Apoi pumii se loviră de pumi cu atâta putere, încât picături de apă săriră la impact. Se auziră sunete de oase zdrobite. Puteau fi ale feţelor. La fel de bine puteau fi coaste. Sau la fel de bine putea fi un gât care fusese rupt, constată Halo, aruncând o scurtă privire. Antebraţul solid al lui Sin dădu drumul adversarului, care căzu moale, capul acestuia având o poziţie ciudată.

Bătălia energiilor de deasupra lor, între Light şi Dark continua. Lumina albă era mai puternică decât cea neagră, câştigând teren. Light scrâşnea din dinţi de efort, apoi trăgând adânc o ultimă răsuflare, împinse mai mult palmele în faţă, cu un gest brusc. Se auzi un strigăt şi Dark fu lovit în plin de puterea lui Light. Acesta plonjă pe spate, distrus. Light alunecă uşor şi ea, complet epuizată de orice urmă de energie.

-Sin, strigă Halo la el, ia-o pe Light de aici!

Acesta o cuprinse pe Light. Ea era uşoară şi moale.

-Mă tem că nu se mai poate face nimic, zise Sin către Halo. Nenorocitul ăla a secat-o de tot.

Inimile celorlalţi se strânseră. Era prima lor pierdere. Cui îi urma rândul? Un fior care semăna cu teama se strecură printre ei, insinuant.

-Opreşte-te!strigă Good Feeling la Bad.

Apoi el îşi strânse palmele în pumni, strângând din ochi cu putere, concentrându-se să combată sentimentele neplăcute pe care Bad Feeling le inducea.

-Protejaţi-l pe Good F...

Aceasta era Forest care strigă, oprindu-se când un fulger o lovi. Weather îşi folosise abilităţile de a controla fenomenele meteorologice pentru a o ataca.

Dar ceilalţi o înţeleseseră. Îl înconjurară pe Good Feeling, încercând în acelaşi timp să-l protejeze pe acesta şi să se şi apere pe ei.

Good Feeling percepu gustul amar al fricii când energia lui o atinse pe cea a lui Bad. Se cutremură puţin, dar alungă starea. Cu ochii interiori vedea câmpul magnetic pe care Bad Feeling îl crea în jurul celor care îi erau aliaţi şi încercă să-l împingă înapoi. Totuşi puterea lui Bad era foarte mare şi sentimentul era copleşitor. Căzu într-un genunchi, gâfâind. Bad Feeling zâmbi superior, sigur pe el.

Halo nu ştiu cum s-ar fi descurcat ea şi toţi ceilalţi fără Light, fără Good Feeling.

Vâltoarea luptei se intensifică. Violenţa atinsese cote maxime. Erau ţipete, strigăte, zbierete.

Apoi luna care lumina câmpul se ascunse după nori şi nu mai văzură nimic.

-Strălucire!strigă Glow.

Şi din mâinile ei ridicate deasupra capului se formă o sferă atât de luminoasă, încât lumina întregul spaţiu. Din globul acela încărcat de lumină săreau scântei care îi răneau acesteia pielea, dar Glow strângea din dinţi, suportând durerea cu stoicism.

Nimeni nu-l văzu pe Cam când o atacă pe aceasta. Nici nu avură cum. Pentru că abilitatea lui de a se confunda cu mediul necesita o contraputere pe care Halo o avea, dar pe care nu avea cum s-o folosească acum. Nu în condiţiile în care trebuia să lupte pentru a se apăra, pentru a rezista pentru lupta care era doar a ei.

Lumina aceea strălucitoare se opri brusc. Fusese însă suficientă pentru ca luna să iasă iar din ascunzişul norilor negri.

-NU!strigă Halo.

Glow căzu moale la pământ ca şi cum fuse frântă de la mijloc. Lângă ea, Cam se făcu vizibil. O privi pe Halo, rânjind cu satisfacţie. Apoi iar dispăru.

Good Feeling, încă cu ochii strânşi şi cu dinţii încleştaţi, îndepărta încetul cu încetul pâcla ceţoasă din interiorul celorlalţi care le crea senzaţia de panică. Bad se forţă mai mult, simţind cum energia lui Good Feeling se apropie din ce în ce mai mult de el. Din gâtul lui Good ieşi un sunet asemănător cu un mârâit. Îşi împinse mai mult puterea interioară. Simţea că îi explodează capul de efort, dar nu renunţă. Chiar dacă niciodată nu-şi folosise puterea la acest nivel şi era în pericol de a intra în comă, nu renunţă. Durerea ascuţită îi porni din spatele ochilor închişi. Parcă îi bătuse cineva cuie în globii oculari. Durerea porni de acolo, apoi se răspândi cu aceeaşi acuitate în tâmple, înspre creştet şi în ceafă. În momentul în care ştiu că creierul lui Bad Feeling se prăjise, aşa se întâmplă şi cu al lui. Nu avu nici cel mai mic instinct de protecţie când căzu la pământ. Pieptul i se ridica şi îi cobora, semn clar că inima îi bătea încă. Însă ochii îi erau larg deschişi, goi. Funcţia lui cerebrală se dusese.

Halo ştia că dacă nu ar fi trebuit să lase la o parte orice stare emoţională, s-ar fi tăvălit pe jos şi ar fi început să plângă în hohote. Dar nu era acum nici locul, nici momentul pentru jelit. Era momentul luptei acum. Și luptau.

Peste tot vedeai cu ochii cum mâinile închise în pumni deveniseră arme letale. Loveau, sfărâmau oase, frângeau gâturi, ba chiar smulgeau capetele din trunchiuri. Nu era nimic din ce nu văzuse şi înainte.

Shape luase acum forma unui tigru. Era maiestuos cu sclipirile blănii lui alb-portocalii aurii, cu ochii galbeni, strălucitori. Şi la fel de mortal. Sări la gâtul unuia dintre cei care erau cu ea şi care aveau abilităţi deosebite de forţă şi luptă. Acesta zbieră, apoi horcăi când jugulara îi fu smulsă. Halo fu destul de aproape pentru ca sângele cald să o stropească. Mirosea a fier ruginit. Strâmbă din nas, fără să vrea. Mirosul îi era foarte cunoscut, dar la fel de neplăcut ca întotdeauna.

-Doctor!îl strigă ea, arătându-i-l pe cel care trăgea să moară.

Acesta foarte util până acum, vindecând atâtea răni câte putuse, încercând să fie peste tot. Ba chiar datorită lui mica lor armată nu se împuţinase şi mai mult. Îşi puse mâinile déjà murdare de sânge peste gâtul celui rănit. Carnea acestuia din urmă se refăcu, vena groasă lipindu-se la loc, pielea devenindu-i din nou intactă.

-Mulţumesc, Doc, zise el.

Doctor zâmbi drept răspuns.

Aşa îşi găsi sfârşitul.

Acum zâmbea, iar în secunda următoare capul îi fu smuls de pe umeri, de gura unui leu.

Halo se cutremură. La fel şi alţii care văzuseră scena terifiantă. Ar fi trebuit ca Doctor să fi fost mai protejat. Dar eu erau puţini faţă de ceilalţi şi abia făceau faţă şi-aşa. Dar îşi promise că se va ocupa personal de Shape. Şi asta chiar atunci.

-Sin, îl chemă ea, acoperă-mă puţin.

Fără o vorbă, acesta se posta în faţa ei, încercând să fie în acelaşi timp oriunde în jurul ei.

Halo intră imediat în starea de transă, ochii ei se albiră de tot, mărindu-se. Îl putea vedea acum pe Shape exact aşa cum era el în realitate, dincolo de înfăţişarea pe care şi-o luase de data aceasta, şi anume de anaconda. Mâinile ei se mişcară ca şi cum ar fi căutat ceva pe post de armă.

Kyn o văzu. Ochi un cuţit cu lama groasă şi lungă. Cu un zvâcnet, doar cu puterea minţii ei, ridică arma şi o puse în mâinile lui Halo. Şarpele acela imens o înconjură acum pe Halo. Fu aproape comic şocul care se citi în ochii galbeni când cuţitul din mâinile lui Halo îi pătrunse direct în inimă, provocându-i inevitabilul deces.

Kyn surâse mulţumită, iar Halo îi răspunse la surâs.

-Fii atentă!strigă apoi Halo la ea.

Ice trimise o rază de energie albă care o prinse pe Kyn din plin, transformând-o într-o stană de gheaţă. Weather îi veni în ajutor, trimiţând din nou un fulger, care făcu fărâme statuia îngheţată care fusese Kyn. Halo se întoarse cu furie spre aceştia.

-O, nu, o opriră Wind cu River. Pe ăştia îi laşi în seama noastră.

Deşi Halo ştia că cele două fete erau foarte puternice, nu se putu împiedica să nu se îngrijoreze.

Ice trimise din nou o rază energetică albă către River, de data asta. Din palmele acesteia ieşiră imediat două cascade, îndreptând raza înapoi spre Ice. Weather încercă să-i vină în ajutor lui Ice, creând la rândul ei un vânt puternic care să ţină departe cascadele.

-Asta s-o crezi tu, şuieră Wind.

Îşi suci mâna în sus, cu degetele adunate ca într-o cupolă. Între ele se formă un uragan mic, dar puternic, iute.

-Du-te!zise Wind.

Uraganul din mâna ei zbură către Weather, căpătând proporţii uriaşe pe măsură ce se apropia de aceasta. Se auzi un ţipăt când uraganul o prinse pe Weather şi îi frânse pur şi simplu trupul, terminând-o. Când Ice rămase fără ajutorul lui Weather, cascadele lui River îl prinseră în mijlocul lor pe Ice. Nu i-ar fi cauzat acestuia nici o avarie, poate doar l-ar fi udat zdravăn, dacă nu ar fi fost Wind, care trimise un vânt iute şi rece, care să îngheţe apa din jurul lui Ice. Acesta se transformă într-o statuie de gheaţă.

-Servit în suc propriu, rânji River, bătând plama cu Wind. Hei, Forest, strigă ea apoi, dai şi tu....un pumn.... de ajutor?

Forest dădu cu pumnul înconjurat de energie în pământ şi statuia care fusese Ice se sparse în bucăţi mici.

Wind ridică degetul mare în sus spre Forest, apoi mai bătu o dată palma cu River.

Cu toate că avuseseră destul succes şi învinseseră destui, diminuând din armata duşmană, şi ei rămăseseră destul de puţini. Foarte puţini, de fapt. Fără să se poată opri, îl căută cu privirile pe Raff. Acesta se ţinea departe de câmpul de luptă deocamdată, urmărind-o pe ea cu ochii strânşi. Pentru că de fapt asta nu era lupta lui, nu avea de ce să se amestece în suprimarea altor vieţi care nu erau vinovate în faţa lui cu nimic. Tot ce avea el de făcut era să aştepte să-i vină rândul. Rândul de a se lupta cu ea. Pentru a o ucide. Nările lui fremătară uşor a nerăbdare.

Apoi Cam şi Angel îi flancară pe Gem şi pe Gold. Witch se apropie şi ea.

-Hei, fetiţo, o strigă Flame. De ce nu te pui cu cineva pe măsura ta?scrâşni ea.

Cam se confundase din nou cu mediul. Angel dispărea şi apărea cu mare viteză în jurul lui Gold. Apărea pe o parte, îi cauza acestuia o rană, mai înainte ca Gold să-l poată atinge. Apoi dispărea şi apărea pe partea cealaltă, provocându-i altă rană.

Gem se găsea şi el în aceeaşi dificultate ca şi Gold. Pentru că nici el nu-şi vedea adversarul.

Era ca şi cum luptau cu ochii legaţi. Aşa că mişcările lor, loviturile lor, lansarea energiilor lor, întâlneau doar aerul, fără să cauzeze nici cea mai mică leziune oponenţilor. Iar rănile lor erau din ce în ce mai mari.

Părul lui Flame era incandescent, la fel ca şi ochii ei. Fusese dezlănţuită în lupta de până atunci. Dar nu dăduse peste nimic care să nu poată fi învins cu uşurinţă. Doi adversari puternici se apropiară de ea din laterale. Flame îşi transformă sferele energetice din mâini în nişte tăişuri mari, ascuţite, din flăcări. Când cei doi se apropiară, ea sări pe spate, peste cap, făcând un salt armonios şi înalt, aterizând în spatele lor. Mâinile le lăsă la pământ. Când le ridică, cele două tăişuri incandescente le despicară trupurile. Din leşurile despicate sări carne crudă, porţiuni de oase şi sânge. Foarte mult sânge. O parte din acest amestec îi lovi colţul buzelor. Cu ochii la Witch, Flame rânji şi se linse pe buze, înghiţind gustul morţii fără scârbă. Ba chiar cu satisfacţie.

Witch făcu o grimasă.

-Ar fi trebuit să ni te alături nouă, zise aceasta. Nu eşti numai sadică. Eşti pe jumătate canibală, văd. Nu înţeleg cum de eşti cu ei.

Flame se strâmbă dispreţuitor, curbându-şi buzele sângerii. Dinţii ei se vedeau foarte albi, tăioşi. Părul îi era roşu incandescent, iar pupilele îi ardeau în aceeaşi culoare. Mâinile îi ardeau în flăcări fără să o consume.

-Îmi place să simt gustul morţii duşmanului meu, fu de acord Flame. Dar îl pot simţi de oricare parte aş fi. Iar eu am ales să fiu cu ce e bine.

-Eşti un contrast ciudat, zise Witch, analizând-o. Deşi pari că vii din iad, alegi calea care ţi se pare dreaptă doar pentru că ţi se pare că aşa e corect. Mai degrabă semănând a demon, lupţi totuşi alături de cei buni. Fiind o luptătoare desăvârşită, mă miră faptul că alegi să lupţi pentru o cauză pierdută.

Flame plescăi.

-Iar eu mă mir că la cât îţi place să vorbeşti, ai putut să rămâi în viaţă până acum.

Apoi buzele ei mânjite de sânge se dezveliră iar într-un rânjet.

-Dar nu-ţi face griji, această stare a ta, de a fi în viaţă, se va schimba în scurt timp.

Şi sări brusc, atacând. Flame fusese întotdeauna de părere că cea mai bună apărare este ofensiva. Şi atacul ei fu nemilos. Witch avea într-adevăr abilitatea de a combina diverse energii prin pronunţarea unor anumite cuvinte, combinate cu anumite gesturi. Reuşi să combată câteva din armele de foc ale lui Flame. Săgeţi cu capete de foc şi cozi incandescente, mingii flamabile, sfere arzătoare, fulgere roşiatice. Reuşi chiar să se eschiveze de loviturile fizice pe care Flame le pregătise. Apoi putu să se ferească din calea salturilor iuţi pe care Flame le făcea. Iar cel mai mare succes pe care Witch îl avu împotriva acesteia se materializă sub forma unor mici fulgere care îi zgâriară pometele destul de rău. Mai mult surpriza decât durerea o făcură pe Flame să-şi piardă din concentrare. Nu mult, dar suficient pentru ca lovitura lui Witch s-o nimerească din plin. Fu o lovitură atât de puternică, încât atunci când Flame îi simţi impactul, picioarele acesteia scormoniră adânc pământul de dedesubt când fu aruncată înapoi. De la colţul buzelor începu să curgă un firicel de sânge.

-Drăguţ, zise Flame.

Apoi îşi trecu din nou limba peste buze, gustându-şi rana. Şi poate că ar mai fi continuat lupta doar de dragul de a lupta, dacă Witch nu şi-ar fi ales momentul să zâmbească. La vederea surâsului satisfăcut al acesteia, Flame văzu literalmente roşu în faţa ochilor. Un mârâit fierbinte îi părăsi gâtul. Strigătul pe care îl scose apoi o

deconcertă foarte tare pe Witch, care îşi recunoscu sfârşitul în privirile înflăcărate ale lui Flame. Aceasta făcu un salt atât de sus, încât Witch trebui să-şi dea capul pe spate pentru a privi. Nu avea cum să scape de viteza lui Flame. Părul acesteia îi flutura în spate, vâjâindu-i pe lângă urechi. Îşi încrucişă mâinile la nivelul pieptului. Witch se pregăti să pareze lovitura. Prea târziu observă cum plamele perfect întinse ale lui Flame se transformară în tăişuri incandescente, curbate, ca ale iataganelor. Flame îşi descrucişă mâinile exact în dreptul gâtului lui Witch. Fu ca şi cum o foarfecă imensă o decapită pe aceasta. Capul îi căzu înaintea trupului, aşa că Flame avu timp să vadă cu satisfacţie cum din tăietura ca de laser, atât de precisă că nici măcar nu sângera, ieşeau aburi.

- Şi mai drăguţ!rânji, admirându-şi opera.

Privi apoi în jurul ei. Gem şi Gold aveau probleme. Forest era deja acolo, ajutându-i. Dintr-un salt ajunse la ei. Din câteva mişcări abile ale mâinilor proiectă un halou roşiatic, câmpul acela magnetic conturând perfect silueta lui Angel. Gold reuşi să-l atingă, transformându-l în aur, iar Flame trimise o masă de foc lichid care-l termină pe Angel.

Forest puse mâinile pe pământ. Sub ele, acesta îşi schimbă structura, devenind mâlos. Şi cu toate că nici acum Cam nu putea fi văzut, acolo unde se afla el se vedeau urmele picioarelor lui. Gem urmări acest joc câteva clipe până putu să anticipeze următoarea mişcare a lui Cam.

River aruncă o cascadă de apă asupra lui Cam în acelaşi moment în care Forest creă un vârtej de nisip în jurul lui. Flame trimise o flacără, iar Wind o urmă cu un vânt iute şi rece. Conturul lui Cam era acum pietrificat. Gem îl atinse şi prefăcu stana aceea de piatră într-un diamant uriaş. Din nou Forest pocni pământul cu pumnul şi diamantul se sparse, Cam fiind distrus la rândul lui.

Urmă apoi un moment de pauză. Nu mai rămăseseră mulţi. Din nici o parte.

Însă Gem şi Gold erau prea răniţi să mai poată continua.

Fetele erau şi ele rănite, dar uşor.

Sin sângera şi el pe alocuri, ca şi Halo.

Wound părea că nu are nici o rană şi era perfect capabil să continue această luptă. Doar că rămăsese de unul singur acum.

Dar erau şi destui care erau morţi, de ambele părţi. Însă mai erau destui vii. Dar care gemeau dureros, incapabili de a se ridica chiar.

Fetele se regrupară, apropiindu-se de Sin şi de Halo.

-Se pare că am câştigat, zise Wind.

Halo nu răspunse însă. Ea mai avea o luptă de dus. Una pe care trebuia s-o ducă singură.

Raff se apropia.

Apoi de nicăieri se auzi cum cineva bătea din palme.

-Bravo!zise Ancient, aplaudând. Bravo! Impresionant! Chiar nu mă aşteptam! Minunat!

Flame mârâi. Celelalte se încordară.

Atacară toate odată.

O masă de energii colorate îl acoperiră pe Ancient.

-**Acum** am câştigat, făcu River încântată.

Dar Ancient se ridică şi păşi prin acele energii fără nici cea mai mică rană.

-Nu e rău, făcu el scuturându-se. Dar nici pe departe prea complicat pentru mine.

Apoi începu să râdă, un râs de mormânt, cu hohote demente.

-Ştiţi voi oare cu cine v-aţi pus? Ştiţi voi oare cine suntem noi?

Fetele arătau deconcertate. Care ei?

În spatele lui Ancient, Raff se mişcă.

-Veţi afla la timpul potrivit. Doar la timpul potrivit. Până atunci mai am un spectacol de urmărit.

Halo se înfurie. Asta însemna acest masacru pentru el? Un spectacol? Când ele îşi jeleau prietenii căzuţi şi pierduţi în luptă el se distra copios?

-Raff, îl chemă Ancient. Cred că e timpul tău acum. Te rog, fă ce ai de făcut. Dar repede. Suntem atât de aproape că abia mai am răbdare.

Raff îi aruncă lui Halo o spadă mare şi grea. Aceasta o prinse imediat, dintr-un gest. Sin făcu şi el o mişcare involuntară. Fetele se strânseră în jurul lui Halo.

-Vă rog, le zise ea. Asta e lupta mea. Doar a mea. E ceva doar între mine şi el.

Sin oftă. Oare de câte ori nu mai auzise el aceste cuvinte? Şi de câte ori nu asistase el neputincios la propria ei condamnare?

Halo înaintă.

Şi acolo, pe câmpul acela acoperit de praf, de resturi, de sânge, spadele lor se încrucişară. Din nou.

CAPITOLUL XVII

LEGIUNE

Spadele lor aveau lamele foarte dure, fără a fi casante însă. Erau de asemenea elastice şi rezistente atunci când se ciocneau din diferite unghiuri şi poziţii. Şi deşi erau lungi, zvelte şi uşoare, când atingeau pielea, lăsau dâre sângerânde şi dureroase.

Cei doi adversari dansau unul în preajma celuilalt. Se mişcau cu îndemânare, încercând să-şi găsească atât punctele tari, cât şi pe cele slabe. Dar erau amândoi mult prea buni pentru ca unul din ei să dea dovadă de slabă pregătire. Îşi încrucişau spadele, fandau, se apărau, săreau. În mişcările lor era o graţie de nedescris totuşi. Din când în când fiecare dintre ei tresărea atunci când lama celuilalt îl atingea.

Raff avea mult mai multă forţă. Şi Halo se clătina ori de câte ori se afla sub atacul lui direct. Însă ea era agilă, iute şi braţele ei se mişcau mult mai repede ca ale lui, punându-l mereu în dificultate. Raff se trezi de multe ori că face mulţi paşi în spate, apărându-se greu de atacurile ei iuţi.

Ceilalţi îi priveau încordaţi, mai ales Sin. Mâna acestuia se încleştase prea des pe propria lui spadă, abţinându-se cu greu să nu intervină.

Halo evita să-l privească în ochi pe Raff. Nu de alta, dar aşa putea să pretindă că cel din faţa ei nu era acelaşi pe care-l ţinuse în braţe cu câteva ore în urmă. Aşa putea pretinde că în ochii lui nu era doar ură şi răceală la adresa ei. Pentru că altfel ştia prea bine că tot curajul ar fi părăsit-o. Nu curajul, scutură ea din cap la propriile gânduri, nu curajul. Niciodată curajul. Ci doar acel instinct sălbatic de a face ce era corect, de a face ce era bine.

-Destul cu asta, se auzi Ancient.

Vocea lui Ancient îi întrerupse gândurile lui Halo şi o făcu totodată să-şi piardă din concentrare. Nu prevăzu următoarea lovitură. Vârful lamei lui Raff o zgârie din dreptul arcadei până în dreptul bărbiei. Parcă trasase o dungă cu un creion roşu. La început. Apoi linia aceea fină începu să devină mai groasă, pe măsură ce sângele se grăbea să iasă prin deschizătura aceea.

Se auzi cum Sin mârâi şi făcu o mişcare. Dar una greşită. Pentru că acum era pe punctul de a fi spintecat de spada lui Raff, care făcu o mişcare la fel de bruscă.

-Nu!strigă Halo, aruncându-se în calea loviturii lui Raff, protejându-l pe Sin.

Şi lovitura lui Raff lovi în plin.

Cu ochii măriţi, ştiind prea bine ce avea ea să facă, Sin o prinse în braţe strâns şi se învârti cu ea. Astfel că lama sabiei lui Raff se înfipse între omoplaţii lui Sin şi nu în pieptul lui Halo.

Şocul durerii îi tăie respiraţia. Ochii i se înceţoşară, dar fără să părăsească o secundă măcar chipul lui Halo.

Vocea ei era pierită când i se adresă, când de fapt tot ce vroia în acel moment era să strige.

-Nu, se milogei ea. Te rog, nu....Nu-mi face una ca asta Sin, te rog...

Acesta deveni moale. Şi greu în braţele ei. Abia îl mai putea susţine. Aşa că atunci când Sin căzu în genunchi, ea fu nevoită să-l urmeze.

Palmele lui Halo se umplură de un lichid cald, vâscos şi mirosind a rugină. Venea în valuri, fără să se oprească. Nici nu vroia să conceapă că lichidul care i se scurgea printre degete acum era sângele lui Sin.

Fetele îşi ţinură respiraţia. Lacrimile le dansau în ochi. Până şi Wound fu impresionat.

Raff se dădu înapoi câţiva paşi. Nu fusese intenţia lui să-l ucidă pe acest bărbat. Chiar dacă-l ura cu o ură care-l ardea pe dinăuntru.

Halo îl aşeză cu grijă pe Sin pe pământul rece.

-Stai cu mine, mă auzi?îi şopti Halo din nou lui Sin. M-ai auzit? Să nu mă părăseşti!

Sin deschise gura ca pentru a spune ceva. Dar nu ieşi nimic mai mult decât un horcăit printre dinţii lui încleştaţi.

Şi Halo se înfurie. Nu credea că mai simţise o astfel de furie devastatoare vreodată. O furie care-i întuneca orice raţiune, care-i paraliza toate celelalte simţuri. Era orbită de acest sentiment de mânie nestăpânită care-i luă atunci cea mai mică urmă de stăpânire de sine. Furia impetuoasă îi întunecă minţile, îi anihilă practic orice alte simţiri, chiar şi dragostea pentru Raff.

-Ticălosule!ţipă Halo atunci către Raff. Ticălos fără inimă! Egoist ce eşti!

Mâna i se încleştă pe spadă când o ridică de jos cu furie. Îşi puse toată forţa în acest atac îndreptat către Raff. Furia ei se dezlănţuise pe măsura durerii ei şi se manifesta acum prin măiestria violentă cu care mânuia sabia. Raff făcu câţiva paşi în spate, destul de împiedicaţi. Era încă destul de confuz şi de supărat pe el însuşi pentru rana mortală pe care i-o provocase lui Sin. Nu fusese îndreptăţit să facă acest lucru. Pentru că asta nu mai era dreptate. Era doar o crimă. O crimă oribilă. Oricât ar fi vrut să-l facă pe celălalt bărbat să dispară, nu avusese nici un drept să-şi împlânte sabia în el. Încă destul de confuz şi chiar supărat pe el însuşi, icni şocat când lama spadei ei i se înfipse în stomac. Halo nu se mulţumi doar să-l spintece, ci îl împinse cu furie. Tăişul sabiei intrase prin stomacul lui Raff şi ieşise pe partea cealaltă. Aşa că atunci când Halo se împinse în el reuşi să-l infigă şi pe Raff într-un copac.

Totul rămase liniştit, şocat. Parcă nimeni nu mai respira. Parcă nici vântul nu îndrăznea să mai deranjeze frunzele din copaci, pentru a nu mai scoate nici cel mai mic sunet. Lipsa aceasta de mişcare, absenţa oricărui sunet o făcură să-şi limpezească mintea cât de cât.

Se repezi la capul lui Sin, îngenunchind lângă el. Peste irişii acestuia se aşezase o pâclă albicioasă. Faţa i se albise, devenind la fel de palidă ca o coală de hârtie. Abia mai respira.

-Te rog, rămâi cu mine, şopti Halo, ridicându-i cu blândeţe capul.

Sin întoarse capul, tuşind. Scuipă o cantitate impresionantă de sânge. Un fir din acel lichid roşu îi rămăsese în colţul gurii, scurgându-se în jos, pe bărbie. Halo îi luă o mână şi şi-o lipi de faţă, pe partea nerănită.

-Vei fii bine, îi promise ea.

-Dar nu mai vreau, hârâi el. Nu mai vreau să continui aşa. Dă-mi drumul.

Degetele ei se încleştară de mâna lui.

-Nu pot, zise ea chinuit.

-Te rog, se milogi el printre respiraţiile grele. Am obosit trăind, nu poţi să înţelegi asta? Am obosit trăind fără tine, iubindu-te fără speranţă. Lasă-mă să plec. Aş muri acum şi mâine m-aş trezi, luând-o de la capăt. Să ce? Pentru ce?

Se întrerupse, un alt şuvoi de sânge sărindu-i printre buze.

-Numai tu poţi să mă eliberezi de jurământ, îi aduse el aminte. Fă-o! Mi-ai promis!

-Nu pot, şopti ea dureros. Nu pot să fac asta. N-am să fac asta! Te iubesc!

Mâna lui pe care ea şi-o ţinea lipită de faţă se încordă uşor, degetele lui crispându-se pe obrazul ei, ca într-o mângâiere lipsită de putere.

-Dacă mă iubeşti cu adevărat, lasă-mă să plec, îi spuse el cu duioşie. Lasă-mă să mă odihnesc în pace. Eliberează-mă de jurământ.

-Nu e corect să-mi spui asta.

-Poate, dar e tot ce am. Şi e tot ce pot să fac.

Zâmbetul lui era atât de trist şi atât de dureros, încât inima lui Halo se frânse. Vocea începu să-i tremure, iar ochii începură să-i lăcrimeze. Picături umede, calde şi sărate îşi făcură loc în jos, pe obrajii ei, lăsând dâre.

-Au, zise ea când lacrimile îi atinseră rana de pe faţă.

-Nu mai plânge, încercă Sin să zâmbească din nou.

-Cred că sunt defintiv desfigurată, îi întoarse ea zâmbetul.

-Eşti frumoasă, o contrazise el. Întotdeauna ai fost şi întotdeauna vei fi. Şi nimic nu va schimba asta.

-Îmi va fi dor de tine, îi spuse ea. Îmi va fi atât de dor de tine!

Ochii lui Sin care începură să îngheţe se deschiseră puţin mai mult.

-Asta înseamnă că mă eliberezi?întrebă el plin de speranţă.

Halo oftă.

-Dacă asta e ce este mai bine pentru tine, nu prea îmi rămâne de ales, nu?

-Mulţumesc, îi spuse Sin cu recunoştinţă. Acum pot să mă odihnesc, în sfârşit.

-Du-te, Sin, îi şopti Halo. Fii liber de orice promisiune, de orice jurământ sau de orice blestem. Odihneşte-te în pace!

-Mulţumesc, şopti el din nou cu greutate.

Mâna lui îşi pierdu din greutate. Alunecă, moale. Ochii lui se închiseră. Inima lui Halo se opri pentru o secundă. Abia apoi văzu că pieptul lui Sin încă se ridica şi cobora, chiar dacă cu greutate. Apoi genele lui tremurară sub efortul de o mai privi încă. Gura lui abia mai avu putere de a-i mima cuvintele „Te iubesc”. Ochii lui pe jumătate deschişi se agăţau de ultimele răsuflări numai şi numai pentru a-i mai privi chipul în ultimele momente.

Halo se aplecă cu blândeţe asupra lui şi-şi lipi buzele de ale lui. Astfel simţi când răsuflarea lui ultimă îi părăsi trupul. Şi Sin rămase nemişcat. Ochii lui nici nu se mai deschiseră, nici nu se mai închiseră. Genele lui nu mai tremurară. Pâcla albicioasă din ochii lui îngheţase.

În sfârşit, Sin îşi găsise odihna.

Murise.

Suspinul care ieşi din pieptul lui Halo nu se materializă sonor. Îşi găsi însă ecoul în celelalte fete. River chiar plângea zgomotos. Wind suspina şi ea. Forest înghiţea în sec, iar Flame îşi ţinea buzele strânse într-un rictus dureros.

Halo se întoarse spre Raff, împietrită.

Acesta îşi scoase din interior spada. Rana semăna cu o gaură mare. Aproape că puteai să-i vezi organele din interior. Se strâmbă de durere. Însă nu trecu mult timp şi rana i se închise, vindecată complet.

-Care e rostul?strigă Halo atunci. Oricum nu poţi fi ucis. Oricum nu poţi muri!

Izbucni într-un hohot de râs ce friza isteria.

-Nu asta era înţelegerea, îl acuză ea, zbierând la el. Tu trebuia să mă omori pe mine, se bătu ea cu pumnul în piept. Doar pe mine! El nu ţi-a greşit cu nimic! Cu absolut nimic!

Pumnul ei i se izbi de piept cu zgomot. Probabil că era chiar dureros, dar oricum nu era mai dureros decât suferinţa ei interioară.

Raff înfipe sabia ei în pământ dintr-un singur gest. Apoi făcu acelaşi lucru cu propria lui armă.

-Ce?lătră ea spre el. Ce înseamnă asta? A, nu! Nu-mi spune că vrei să îngropăm securea războiului! Nu acum! În nici un caz nu acum! Tu ai motivele tale pentru care vrei să mă ucizi, iar eu – şi rânji – eu am chiar un motiv mai bun să te ucid pe tine.

Raff se apropie cu grijă. Ridicase palmele în sus, ca şi cum s-ar fi predat. Şi chiar asta făcea. Se preda. Pe măsură ce el se apropia, Halo făcea paşi în spate pentru a menţine distanţa dintre ei. Avea nevoie de el în aceeaşi măsură în care îl ura cu o ură incomensurabilă. Aproape că putea simţi gustul acestui sentiment puternic, nestăpânit, de duşmănie pe care o simţea pentru Raff în aceste clipe. Era un gust amar, vâscos, care-i strepezea dinţii. Aşa putea înţelege acum dualitatea din Raff. Pentru că acum o avea şi ea. Îl ura şi-l iubea deopotrivă.

-Am păcătuit din nou, îi spuse el pe un ton jos.

Flame mârâi înspre el, pregătindu-se să sară. Forest o reţinu şi-i făcu semn din cap în acelaşi timp.

Ancient îşi mângâia barba a satisfacţie, oarecum gânditor. Din cine ştie ce motive nu intervenise până acum. Părea că găseşte o satisfacţie imensă în durerea lui Halo, în suferinţa celor care mai erau încă în viaţă, în atitudinea ciudată a lui Raff. Pentru el era într-adevăr un spectacol la care asista cu o neprefăcută plăcere, tragediile adăugând sare şi piper întregului act.

-Rămâi exact acolo unde eşti, îl avertiză ea pe Raff.

Însă acesta se apropia din ce în ce mai mult de ea. Când fu în dreptul ei, încercă să o cuprindă cu braţele. Halo se zmuci, dar nu reuşi să se desprindă.

-Dă-mi drumul, zbieră ea.

Apoi îl lovi cu pumnii cât de tare putu. Îl lovi până obosi şi îşi lăsă braţele să-i cadă neputincioase, lacrimile curgându-i neoprite pe faţă.

-Loveşte-mă, îi zise Raff încet. Loveşte-mă, dacă asta îţi face bine, dacă asta te poate face să mă ierţi.

-Niciodată, urlă ea la el. Vreau să te lupţi cu mine! Vreau să te omor!

-Ştii la fel de bine ca mine că acest lucru este imposibil.

Cumva, în vocea lui se simţea regretul.

-Te pot lăsa să-ţi împlânţi sabia în mine oriunde vrei, ori de câte ori vrei. Va fi probabil extrem de dureros, dar nu fatal. Niciodată fatal. Nu mă poţi ucide. Pentru că eu nu pot muri.

Şi el îşi permise să zâmbească. Dar nu era un zâmbet satisfăcut, ci unul trist.

-Poate că ea nu te poate ucide. Dar eu pot.

Şi acesta fusese Ancient.

Toate capetele se întoarseră mirate spre el. Dar cel mai mirat era chiar Raff.

-Ce???

-Idiotule!zise Ancient spre el. Omoar-o! Asta e treaba ta. Asta trebuia să faci tu! Nu să ai regrete şi sentimente inutile de vinovăţie. Ei şi? Ai omorât un om, mare lucru. Nu a fost vina ta. Cretinul ăla s-a băgat pur şi simplu de unul singur în tăişul sabiei tale. Îţi vrei sau nu aripile înapoi?

Raff îi dădu drumul lui Halo şi se depărtă puţin de ea, cu mâna pe mânerul sabiei.

-Ăsta nu e un lucru pe care l-ar spune un înger, făcu Raff destul de calm.

-Pentru că nu e un înger, sări Halo. Am tot încercat să-ţi spun asta.

Ancient rânji.

-Iar tu, dragul meu idiot, ar fi trebuit s-o asculţi.

-Şi încep să cred că nu mi-aş mai fi recuperat niciodată aripile, chiar dacă aş fi reuşit s-o ucid, mârâi Raff.

Şi Ancient izbucni în râs.

-Dar ţi-am văzut adevărata înfăţişare, zise Raff nedumerit. Din tine a ieşit lumină! Ţi-am văzut aripile!insistă Raff.

-Oare?zise Ancient. Sau ai văzut doar ce ai vrut tu să vezi?

-Vrei să spui.... vrei să spui că...dar cum ai putut?

-Satan poate lua orice formă, zise Halo, chiar şi cea a unui înger de lumină.

Fetele se strânseră una lângă alta, pregătite de atac.

-Ai fost al nostru de la început, îi zise bătrânul lui Raff. Ai fost atât de patetic în durerea de a-ţi fi pierdut aripile, atât de prins de păcatul tău, încât ţi-a fost mai uşor să crezi când ţi-am spus că vina era în întregime a ei, că dacă ai fi reuşit să-ţi ştergi urma păcatului, s-o ucizi, îţi vei recăpăta aripile. Cât de lipsit de minte!îl luă Ancient în râs pe Raff. Dar să ştii că întotdeauna, dar întotdeauna doar noi suntem vinovaţi de propriile greşeli, de propriile păcate.

-Şi atunci... atunci blestemul sufletului meu?

Ancient pufni dispreţuitor.

-Niciodată nu a fost vorba de vreun blestem. Singur ţi-ai împietrit inima. Singur ţi-ai transformat sufletul într-o bucată de cristal. Mi-ai fost foarte util atâtea mii de ani, dar acum nu mai am ce face cu tine. Dacă nu mai vrei s-o ucizi, nu mai am nici un motiv să nu te distrug. Oricum moralitatea ta excesivă, la care eram nevoit să ader doar pentru a te înşela în continuare, îţi mărturisesc că mă scotea din minţi.

-Ai spus că am fost al **vostru**, sublinie Raff. Ce vrei să spui cu asta?

Şi dintr-odată, vocea lui Ancient se schimbă. Se îngroşă, se deformă, se distorsionă, până ajunsese la un ton care provenea din cel mai adânc iad. Halo se aştepta ca înfăţişarea reală a lui Ancient să fie una hidoasă. Dar se înşelă. Deşi acesta începu să crească în mărime, dimensiunile lui devenind de trei ori mai înalte şi mai late, trăsăturile lui Ancient nu mai erau îmbătrânite acum. Din contră, ridurile dispărură sub ochii tuturor, pielea întinzându-i-se pe oase. Părul alb i se înnegri. Ochii albaştri, spălăciţi, îşi schimbară şi ei culoarea. Nu erau chiar roşi. Dar ardeau ca doi tăciuni. Iar mâinile i se terminau cu gheare de culoare neagră.

-Noi suntem legiune.

Iar vocea lui Ancient se auzi pe mai multe tonuri, diferite, toate cavernoase. Suficient cât să-ţi ridice părul în cap.

-Cinci demoni, suspuşi al celui mai mare şi mai puternic conducător, întunecimea sa, Lucifer, care ne-a înzestrat cu puteri mari pentru a duce la bun sfârşit această misiune.

-Destul cu vorbăria, tună Flame. Sper că ştii să lupţi mai bine decât vorbeşti, zise ea cu dispreţ.

Şi fetele încercară un atac neaşteptat asupra celui pe care îl cunoscuseră până atunci drept Ancient. Dar acesta ridică doar o mână. Din palma lui ieşi un câmp energetic negru, care anihilă orice ofensivă din partea acestora. Cele patru fete fură aruncate înapoi şi căzură puternic şi dureros.

-Se apropie miezul nopţii, începu Ancient. Timpul când trebuie să aranjez toate energiile voastre. Aşa că nu mai am suficient timp să mă ocup de voi cum trebuie. Legiune!strigă el.

Conturul lui fu acoperit de o ceaţă întunecată. Când ceaţa se îndepărtă, în locul lui erau cinci demoni, având aceeaşi înfăţişare ca a lui Ancient. Deasupra lor, pe cerul întunecat, stelele se aşezară în forma unui ceas.

-Vă veţi ocupa de foc, apă, aer, pământ, le ordonă Ancient. Iar eu mă voi ocupa de suflet.

Toţi priviseră această transformare cu ochii măriţi, inclusiv Raff, care părea deocamdată incapabil să aibă vreo reacţie, aflându-se încă în stare de şoc.

Şi Halo realiză că visul ei cu corbi o prevenise în legătură cu acest moment. Corbul alb –Ancient – din aripile căruia ieşiseră cinci corbi negri – cei cinci demoni cu care se confruntau acum. Refuză însă se se gândească mai departe. Pentru că ar fi însemnat să ştie dinainte care avea să fie sfârşitul acestei bătălii. Fiecare din cei cinci demoni îşi alese o putere cu care să lupte.

Fetele se ridicară. În ochii lor se citea multă prevedere. Se uitară apoi una la alta. Dădură din cap, de sus în jos. O dată. Apoi săriră.

Era mai uşor să se lupte acum cu acei demoni. Pentru că atunci când legiunea se divizase, îşi divizase şi puterile.

Din nou câmpul fu acoperit de sfere luminoase, energetice. Atmosfera se încărcase din nou de sunete specifice luptei. Strigăte, icnete, zgomotele specifice atunci când fetele sau demonii lansau energii. Aceste zgomote care semănau cu nişte scurtcircuituri. De data asta chiar şi Wound se alătură fetelor.

-Ia te uită, rânji cel care-şi spusese Ancient. Desigur că trădarea nu mi-e ceva necunoscut, dar eu chiar credeam că vom avea o colaborare fructuoasă pe termen lung, zise în continuare spre Wound. Ei, asta e! Nimeni nu e de neînlocuit! Voi căuta ajutoare bune în altă parte!

Acesta îşi păstrase însă cea mai mare parte din putere. Se lupta atât cu Halo, cât şi cu Raff.

-Destul!se auzi un zbieret demonic. Nu mai e timp!

Demonii se strânseră unul în altul, Ancient apărând la loc, în forma lui reală, demonică. Ceasul mare de pe cer, format din stele arăta că mai erau doar câteva minute până la 12 noaptea.

-Să terminăm cu asta. Este amuzant, dar am rămas fără timp. Vă mulţumesc pentru că m-aţi distrat, zise el în zeflemea.

Apoi îşi ridică braţele cu palmele în sus. Din mijlocul acestora, printre gheare, apărură sfere mici, energetice, de culoare neagră. Sferele se măreau din ce în ce mai mult,

din ele începând să iasă fulgere zgomotoase. Când mingile de energie neagră fură suficient de mari, Ancient le eliberă cu un zvâcnet din încheieturi. Sferele se uniră între ele, zburând în direcţia fetelor.

Nici un scut nu ar fi putut face faţă acestui atac, acestei puteri malefice.

Toţi fură aruncaţi.

Primul care îşi reveni fu Raff. Apoi Wound.

Şi atât.

Pentru că erau singurii care aveau puterea de a se regenera.

Fetele însă erau întinse pe jos, într-o poziţie nefirească a corpurilor, rănite, muribunde.

Demonul le privi cu satisfacţie, îndreptându-se apoi spre Halo.

-Stăpânul va fi foarte mulţumit de noi. După atâta timp, în care alţii au dat greş, noi vom reuşi.

Vocea lui satanică tremura de satisfacţie. O mână se strânse în jurul gâtului lui Halo, ghearele lui pătrunzându-i în carne şi lăsând urme sângerânde. Cealaltă mână intră prin trupul lui Halo, în pieptul acesteia. Strigătul acesteia de durere era pur şi simplu prea mult pentru urechile oricui. Chiar şi pentru cele ale fetelor muribunde, care, cu ultimele puteri, încercară să se ridice. Când Ancient încercă să-şi scoată mâna din inima lui Halo, în ea ţinea o energie pură, de culoare albă, fără formă. Energia ei lumina atât de tare, încât simţeai nevoia să inchizi ochii, de teama de a orbi.

-În sfârşit, zise legiunea din nou. E a noastră! Puterea eterului ne aparţine!

Pe măsură ce minutele treceau şi se apropia ora 12 noaptea, ceasul format din stele începea să se transforme într-un vortex dintr-o energie neagră, din care scăpau fulgere gri, când şi când. Cu fiecare secundă, vortexul se mărea, începând să atragă în el totul. Înghiţea copacii cei mai înalţi, clădiri, munţi. Culoarea lui neagră se deschidea la nuanţă, căpătând luciri incandescente. Zgomotul era foarte puternic, semănând cu apropierea iminentă a unei tornade.

-Nu mai avem decât să aruncăm energia aceasta pură în poarta spre iad şi apoi totul va fi distrus!

Râsul dement al legiunii răsuna cu ecou.

Şi apoi energia aceea albă, luminoasă, zbură din ghearele demonului, intrând înapoi în Halo.

-Ce….Tu!

Raff îl atacase cu forţă, făcându-l să scape preţioasa comoară.

-Nu trebuia ca tu să poţi face asta! Nu trebuia ca tu să faci ceva bun pentru ea! Nu aveai cum! Erai déjà al nostru!

Raff prinse mânerul sabiei cu ambele mâini, aşezându-se în faţa lui Halo.

-Eu am fost întotdeauna al **meu**!zise Raff.

-Şi crezi că mi te poţi opune?! Aşa cum am spus, idiot! Crezi că mica ta armă mă poate opri acum?! Ha ha ha! Crezi că o poţi proteja acum? Din ucigaş în protector? Patetic, aşa cum ai fost întreaga ta existenţă!

Halo vedea ca prin ceaţă, auzea vag râsul legiunii, mişcarea lui Raff. Şi din nou fragmente din visul ei îi reveniră în memorie. Mai ales partea în care un ochi de culoarea mercurului i se rostogolise la picioare.

-NU!zise ea cu greutate.

Deşi Raff nu se întoarse complet spre ea, îi aruncă o privire scurtă.

-Este singurul fel în care mă pot răscumpăra cât de cât, îi explică el. Nu o fac pentru tine, ci pentru mine! Pentru sufletul meu, pentru a putea să-mi trec cu vederea crima împotriva prietenului tău!

-Te va ucide!icni ea.

-Probabil, zise Raff calm. Dar va fi un mod bun de a muri. Făcând ceva bun!

Nu înţelegea Raff că **ea nu vroia** ca el să moară? Mai ales într-o luptă care era inutilă, în care pieriseră atâţia doar pentru a avea acelaşi final? Ancient avusese dreptate când afirmase că vor muri mulţi şi că va fi în întregime vina ei!

-Ca de obicei, ar fi bine să o asculţi, îi atrase demonul atenţia.

Cele patru fete, abia respirând, gâfâind dureros, reuşiseră să se ridice, sprijinindu-se una pe cealaltă. Halo se ridică şi ea, la fel de greu. „Îmi pare rău” mimă ea cu buzele către cele mai bune prietene ale ei. *Atât de rău!* Acestea îi prinseră căutătura şi dădură din cap în semn negativ, ca şi cum i-ar fi spus că nu are de ce.

Vortexul se apropia de ei, cauzând un vânt puternic. Pletele lor se mişcau în toate direcţiile, la fel ca şi frunzele din copaci, care se mişcau cu frenezie, încercând să se smulgă din crengile de care erau ataşate. Întregul pământ tremura. Ca şi cum se apropia sfârşitul lumii.

Lumea aceasta.

Lumea cealaltă.

Toate lumile.

-Atunci mori!zbieră demonul către Raff.

Şi din mâna acestuia ţâşni o rază energetică sub forma unei săgeţi care-i pătrunse lui Raff direct în locul unde cristalul îl înţepa dureros.

Iar Halo percepu totul ca şi cum mişcarea ar fi fost cu încetinitorul. Din nou şi din nou revedea cu încetineală, cu ochii minţii, aceeaşi secvenţă. Clipa în care săgeata aceea energetică îi pătrundea lui Raff în piept. Sunetul emis de acesta îşi găsi ecoul perfect în sufletul ei. Moartea lui Sin o paralizase sufleteşte, anihilându-i orice alte simţiri. Dar moartea lui Raff însemna şi finalul ei. Cum îl înţelegea acum pe Sin! Mai bine un final, oricare ar fi fost el, decât un iad fără sfârşit. Pentru că asta ar fi însemnat existenţa ei fără Raff. Ochii ei se măriră, rotunjindu-se. Pupilele îi deveniră doar două puncte mici, infime, pe întinderea aurie a irişilor ei. Nici măcar nu putu să strige. Ce dacă el nu o iubea? Ce dacă el nu o va iubi niciodată? **Ce dacă**?

Raff fu aruncat pe spate, energia aceea care-i intrase în piept tăindu-i răsuflarea. Ţipă dureros când cristalul care-i ţinea loc de inimă îi ieşi de acolo. Demonul se aplecă, luă cristalul în palmă şi-şi înfipse ghearele în el, frângându-l. Halo se repezi spre Raff. Ochii acestuia erau goi, fără viaţă, chiar dacă pieptul îi urca şi-i cobora greu.

-O, nu!zise Halo, întorcându-se spre demon, distrăgându-i atenţia. O, nu! De data asta nu va fi cum vrei tu! De data asta nu vei ieşi învingător! Pentru că ştii ce? Am văzut asta! Am văzut în visele mele cum se va termina totul! Dar nu şi de data asta! Vrei să vezi energie pură? Atunci priveşte asta!

Şi părul lui Halo începu să fluture dintr-odată, lipsit de gravitaţie. Tot trupul ei fu înconjurat de un halou luminos, alb. Fiecare fir de păr îi era de asemenea înconjurat de acelaşi halou. Părea că în capul ei se mişcau şerpi albi, luminoşi. Ochii i se albiră şi ei complet, emanând aceeaşi lumină albă, strălucitoare.

Nimeni nu ştia ce avea ea de gând. Dar fu o mişcare suficientă pentru ca demonul să fie distras şi să se oprească din mişcări. Deşi vortexul era din ce în ce mai aproape şi ei

toţi abia mai puteau menţine contactul cu pământul, zgomotele fiind asurzitoare, Halo nici nu se clinti. Apoi întreaga ei energie ţâşni din ea şi intră în Raff. Când el începu să respire normal, cu ochii argintii lucizi, trupul lui Halo căzu fără graţie, moale, la pământ, ca moartă.

-Ce-ai făcut?întrebă Raff încet, şocat.

Se simţea ciudat. Era ca şi cum era şi nu era el, în acelaşi timp. Avea o stare neobişnuită, iar în partea stângă a pieptului se mişca ceva. Era ceva ce nu se mai întâmplase de mii de ani. Cristalul care îl rănise mereu nu mai era. În locul lui acum exista o inimă. Care bătea. În locul lui era acum un suflet. Care simţea. Iar acest lucru devenise posibil din nou prin consumarea totală a unei energii. Cea a eterului. Cea a sufletului. Care o consumase totodată şi pe Halo, ucigând-o. Ea îşi dăduse viaţa doar pentru a o salva pe a lui, doar pentru a-l salva pe el. Pe cel care o ucisese de atâtea ori.

Celelalte fete îşi ţinură respiraţiile în secunda aceea. Parcă şi inimile lor se opriră din a mai bate.

Flame ştia că urma să piară. Dar mai întâi...mai întâi va mai arde o ultimă oară. Pentru tot ce putea să fie, pentru tot ce n-au reuşit, pentru prietenie.

Forest îşi vedea pământul drag arzând într-un foc veşnic al iadului. Nu putea accepta aşa ceva. Aşa că va mai fi pământ încă. Atât cât va mai putea. Pentru viaţă, pentru întreaga planetă, pentru prietenie.

Wind nu putea concepe că vântul putea să fie folosit într-un mod atât de distructiv. Le va arăta ea ce înseamnă să fii vânt, să fii briză. Pentru toate clipele când mai era nevoie de o adiere în alungarea fierbinţelii, pentru tot ce ar fi însemnat victoria, pentru prietenie.

River le va arăta ea ce însemna să fii mare, fluviu, cascadă, ocean, toate la un loc. Pentru prietenie.

Se prinseră de mâini. Apoi conturul lui Flame deveni incandescent. Îşi împine energia afară şi mai mult. Părul i se ridică, arzând. Hainele îi luară foc. Tot trupul îi ardea. Acum nu mai era decât o flacără vie. Atât.

Lângă ea, părul lui Forest se ridică şi el, în valuri, aruncând lumini pământii. Trupul îi fu cuprins de halouri de culori ecru, amestecat cu galben, cu verde, cu ocru. Îi găuri hainele, până nu mai fură. Până ce nici Forest nu mai fu. Ci doar o lumină colorată.

Wind făcu exact la fel. Lumini bleu o înconjurară, mici sfere albăstrii plimbându-se de jur împrejurul ei. Şi apoi o acoperi în întregime, ea însăşi devenind doar pură energie albă.

River se uită la Halo care zăcea întinsă ca o cârpă. Apoi îşi privi prietenele care se consumau în energiile care le luau viaţa. Se întoarse spre Wound şi rânji.

-Dacă scap de aici, ce zici? Ne combinăm?

Apoi din creştetul ei ţâşni un şuvoi de energie albastră, ca o cascadă, care o acoperi din cap până îi picioare, transformând-o în acea stare primordială, aşa cum erau toate celelalte.

Exact când vortexul se opri deasupra lor, le absorbi. Nu pe ele ca fiinţe, ci pe ele, ca energii.

Era miezul nopţii.

Vortexul începu să tremure. Fulgerele care ţâşneau din el nu mai erau gri, ci erau colorate: roşii, galbene, albe, albastre. Apoi culorile se amestecară într-un adevărat curcubeu luminos, până ce o lumină alb aurie puternică izbunci din miezul vortexului.

-Ce....

Demonul nu înţelegea ce se întâmpla. Lumina care ar fi trebuit să acopere totul, să absoarbă totul, să distrugă totul, în nici un caz nu ar fi trebuit să fie alb aurie, ci neagră roşiatică. Apoi veni cutremurul. Puternic. Părea că întreg pământul tremură din toate încheieturile. Wound căzu, nemaiavând echilibru, nici măcar reuşind să şi-l menţină. Raff se aplecă peste Halo, acoperind-o cu trupul lui.

Şi din acel vortex apăru cineva care îi şocă pe toţi.

În locul demonului nemilos, stăpânul întunericului şi al răului, cu înfăţişare de iad, coborî o creatură mare, translucidă, făcută integral din lumină, cu aripi la fel de mari, puternice. În mână avea un paloş de un albastru strălucitor, o sabie de foc arzândă.

-Nu!zbieră demonul. Nu se poate! Este imposibil! Tu?

-Arhanghelul Mihail, şopti Raff. Şi sabia divină a dreptăţii!...

Demonul îşi acoperii ochii la strălucirea puternică pe care îngerul acela suprem o emana.Ochii arhanghelului îl ardeau.

-Mihail, scuipă demonul cuvântul. Sau cum ţi se mai spune, Cine ca Dumnezeu....Cum... Ce.. Ce cauţi aici?

Deşi punea atâtea întrebări, în vocea demonului se ghicea teama. Arhanghelul întinse sabia către el.

-Consumarea totală a energiei sufletului m-a adus aici. Renunţarea de bunăvoie la viaţă pentru a salva o alta. Asta, împreună cu cele patru energii primordiale reunite m-au adus aici, răspunse Mihail şi vocea lui era puţin mai prejos decât a unui tunet. Ele au fost despărţite de foarte mult timp, de mii de ani. Când însă se vor fi reunit, eu aş fi fost prezent la reunirea lor. Pentru că ar fi însemnat fie că a avut loc un act divin, de unde nu pot lipsi, fie că a a vut loc un act satanist, de unde iar nu pot lipsi. Deci când ele s-au reunit şi au fost absorbite de vortexul pe care tu l-ai deschis, ori eu ori Satan am fi venit prin el. Era chiar de aşteptat ca eu să fiu cel care vine. Doar eu sunt cel care v-a învins şi prima dată, care v-a aruncat în fundul pământului. Aşa cum vă voi învinge şi acum dacă îndrăzniţi să vă opuneţi. Cu voi niciodată nu mi-a fost greu. Este suficient să vă rostesc numele pentru ca voi să nu mai aveţi nici o putere.

Demonul se dădea înapoi, privind cu groază la înger. Încercă să-şi astupe urechile, pentru a nu-l mai auzi. Dar vocea lui Mihail era prea puternică.

-Aşadar să începem, zise Mihail. Primul demon care eşti, Abaddon, cel care însemni orgoliu, şi care faci pe ceilalţi să creadă că sunt hărăziţi unor misiuni speciale, îţi poruncesc să pleci!

Din legiune ieşi un fum negru, ca o părere. Demonul imens îşi pierdu din dimensiuni.

-Al doilea demon, strigă arhanghelul din nou, care te numeşti Mammon, şi care îi împiedici pe cei pe care îi stăpâneşti să gândească liber şi să se elibereze de influenţa pe care o ai asupra lor, îţi poruncesc să dispari!

Din nou se văzu un abur întunecat ieşind din demonul care-şi diminuă mărimea din nou.

-Îţi poruncesc şi ţie, Pythin Luzbel, care ai puterea de ai domina pe ceilalţi, în scopul manipulării, să pleci de asemenea! Apoi ţie, Astaroth, care întăreşti invidia şi gelozia, îţi comand să dispari!

Din demonul imens care fusese, rămăsese acum unul de mărimea obişnuită a unui om. Se chircise de spaimă şi nu putea privi către îngerul care-i ştia numele.

-Ai rămas singur, Nabarus, demon al elocvenţei şi al artelor frumoase, care apari de obicei sub înfăţişare de corb. Eterul te-a văzut deja sub forma ta, în proiecţiile ei. Piei în adâncurile din care ai venit!

Se auzi un geamăt când legiunea fu învinsă. Atât.

Wound se dădu înapoi când arhanghelul avansă spre Raff. Dar îngerul nici măcar nu-l privi. Raff se puse într-un genunchi, înclinându-şi capul cu umilinţă. Arhanghelul îl privi cu milă.

-Rehael...

-Nu merit nici măcar sa-mi pui pe nume, îngăimă Raff.

-Rehael, reluă Mihail ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, acum este momentul adevărului. Ai fost indus în minciună pentru mult timp, prea mult. Vinovăţia te-a ros pe de rând cu dorinţa pentru creatura de lângă tine. Aripile ţi s-au luat după alegerea ta şi nu ca pedeapsă. Ai fost creat doar ca înger. Îngerii sunt supuşi ispitelor şi alegerilor proprii, liberului arbitru. Crezi că eşti singurul înger care a iubit? Şi alţi fii ai îngerilor au iubit fiice ale oamenilor. Numai **tu** ai putut să iubeşti o asemenea creaţie a lui Dumnezeu. Aşa că îţi repet, nu ai fost pedepsit când ţi s-au luat aripile, ci ţi s-a făcut voia, ţi s-a îndeplinit dorinţa. Chiar acum, Creatorul e gata să-ţi împlinească voia din nou. Aşa că depinde de tine: îţi vei alege aripile, nemurirea, sau eşti dispus să renunţi la ele în schimbul vieţii acestei creaturi?

Şi apoi arhanghelul Mihail arătă spre Halo când pronunţă cuvântul „creatură”.

Raff fu şocat şi acest lucru se citea cu uşurinţă în ochii lui. Să-şi primească aripile înapoi! Dorinţa lui de milenii! Închise ochii, încercând să-şi amintească senzaţiua de a fi printre nori, uşor ca o pană, fără gravitaţie, cu minunăţiile tremurâdu-i în spate ca o adiere de divinitate.

Dar în spatele pleoapelor închise îi apărură alte imagini. Halo la 17 ani, speriată şi fugind de propria ei dorinţă, fugind de el...Halo citind concentrată, aplecată deasupra unei cărţi mari, cu limba scoasă printre buze...Halo nemulţumită de ea însăşi....apoi Halo adultă...Amintirile începură să fie însoţite de senzaţii auditive, căpătară chiar gust şi miros. Îşi aminti de sărutările lui Halo, de aroma ei, de îmbrăţişările ei, de felul în care ea scotea acele sunete din gât, profunde, când el o iubea, la felul în care ea îl privea când îi spunea că-l iubeşte... mândria lui Halo, furia lui Halo şi în final sacrificiul suprem al lui Halo.

Raff zâmbi. Era incredibil cât de tâmpit fusese. Era neverosimil faptul că nu-şi dăduse seama până acum ce însemna Halo pentru el, că nu recunoscuse împunsăturile cristalului din el ca fiind dragoste. Dragostea pe care o simţea pentru ea. Dorinţa era acolo, prezentă încă, uimitor de intensă, de profundă. În îngroşa sângele în vene, îi înfierbânta trupul, iar acum, mai nou, îi făcea inima să-i bată cu putere, cu emoţie, undeva în zona stomacului simţind ca şi cum mii de fluturi se zbăteau. Ce era eternitatea fără ea? Cum mai putea să se numească cer, dacă ea nu exista?

-Nici nu am ce să aleg, răspunse el într-un sfârşit.

Mihail zâmbi larg, o strălucire aparte a dinţilor lui făcându-l pe Raff să strângă din ochi. Acesta o ridică pe Halo în braţe, cu gingăşie.

-Niciodată nu am avut de ales, înţeleg acum, continuă el. Pentru că ea m-a ales pe mine. Iar eu...cum puteam să nu mă las ales? Am vrut aripi să mă pot înălţa, fără să-mi dau seama că numai dragostea ei mă poate face să zbor. Te rog, mai făcu el spre

arhanghel, am ales deja. Doar că am fost prea orb, prea prost să-mi dau seama până acum. Întotdeauna a fost vorba despre ea. Doar despre ea.

Arhanghelul dădu din cap.

-Este o renunţare uriaşă ceea ce faci tu acum, dar este felul în care te răscumperi. Fii eliberat atunci de orice vină, fii eliberat de orice vinovăţie, şi fii binecuvântat cu o dragoste care nu apare decât o dată la câteva mii de ani! Bucură-te de ea! Bucuraţi-vă împreună! Dar pentru că ai ucis om nevinovat eşti pedepsit prin a nu-i putea spune nimic. Doar dacă ea îşi va aminti!îi mai atrase arhanghelul atenţia lui Raff la final.

*Ce vrei să spui?*ar fi vrut Raff să întrebe.

Dar arhanghelul se depărtă. O lumină orbitoare apăru ca un flash.

Şi Halo începu să reacţioneze.

CAPITOLUL XVIII

ÎN LOC DE FINAL

Mirosul de iasomie o învălui. Înspiră acel parfum adânc, în piept şi zâmbi.

Arhanghelul se depărta, răspândind lumină orbitoare şi zgomot ascuţit.

Zgomotul ascuţit devenea din ce în ce mai puternic însă, în loc să se diminueze. Aşa că nu reuşea deloc să-şi dea seama de provenienţa lui, cum nu reuşea să deschidă ochii.

-Soră! Doctore! Cineva!

Era mult timp de când nu mai auzise vocea asta.

Mamă?

Nu mai simţea nici o durere nicăieri. O durea capul uşor şi era foarte confuză. Şi ameţită. Pentru că atunci când reuşi să-şi întredeschidă ochii, lucrurile începură să danseze în jurul ei.

-Oh, draga mea, draga mea! În sfârşit! În sfârşit!

Vocea înecată de lacrimi a mamei sale nu avea ce să caute acolo. Lumina aceea orbitoare se mai diminuase, dar tot nu reuşea să-şi deschidă larg ochii. Auzi un sunet ca o uşă care se deschide şi care se închide la loc.

-Incredibil! Se pare totuşi că pacienta noastră şi-a revenit din comă după atâta timp!

Raff? Halo nu înţelegea ce vroia să spună el. Ce pacientă? Ce comă? Se sperie dintr-o dată. Aproape de panică.

Unde erau fetele? Avusese impresia prezenţei unui înger, unui arhanghel. Unde era Ancient? **Unde era toată lumea???**

-Domnişoară Duncan, m-auziţi?

Sunete ascuţite începură să bipuie în ritmul inimii ei care bătea speriată.

-Ce se întâmplă? Doctore, ce se întâmplă cu fiica mea?

-Liniştiţi-vă, doamnă. Este normal să aibă astfel de reacţii după atâta timp de inconştienţă.

Halo simţi atingerea caldă a unei mâini care o strângea pe a ei. Recunoştea această atingere. Se linişti puţin. Bine măcar că Raff era încă prezent acolo, liantul ei.

-Domnişoară Duncan, dacă mă auziţi, strângeţi-mă de mână.

Degetele ei se strânseră convulsiv în jurul acelei mâini atât de dragi, care o atingea pe a ei.

-Foarte bine. Foarte bine. Vedeţi, doamnă? Fiica dumneavoastră nu este decât confuză. Dar sunt sigur că îşi ca reveni. Daţi-mi voie să vă spun că ceea ce s-a-ntâmplat azi ţine mai mult de miracol decât de ştiinţă. Sunt sigur că lucrurile vor fi normale după un timp. Acum, dacă-mi daţi voie, îi voi mai face câteva teste şi analize, apoi mai mult ca sigur că-i vom da drumul acasă. S-ar putea ca mult timp să fie confuză, să amestece lucrurile, să nu-şi dea seama de realitatea actuală, dar vă asigur că aceste simptome vor dispărea odată cu trecerea timpului.

Cumva, vocea lui Raff devenise înăbuşită acum, în urechile lui Halo. Din nou se auzi uşa deschizându-se, apoi închizându-se.

-Iubito, eşti bine? Mă auzi? Sunt eu, mama...

Halo îşi deschise ochii cu greu. Apoi îi deschise şi mai mult, şocată. Da, era mama ei, dar mult mai bătrână. Părul, deşi la fel de îngrijit, albise. La colţurile ochilor şi ale buzelor spăruseră riduri fine, acum mai pronunţate de grijă.

-Mamă?

Claire începu să plângă înăbuşit. Îşi mângâie fiica cu înfrigurare. Halo era din ce în ce mai confuză. Şi din ce în ce mai speriată. Ce căuta mama ei aici?

-Ce este?întrebă ea. Ce cauţi tu aici?

-Mulţumesc lui Dumnezeu. Este un miracol că ai reuşit să-ţi revii.

Halo încercă să se ridice. Gemu scurt la durerea ascuţită pe care o simţi la braţe. Văzu după aceea că era conectată la nişte aparate ciudate care ţiuiau, iar în venele ei erau băgate ace care-i asigurau nutriţia prin perfuzii. Chiar şi de tâmple erau legaţi senzori şi fire. Îşi dădu seama că era întinsă pe un pat de spital. Mirosul de iasomie provenea de la florile care stăteau în vaza de pe noptiera de lângă pat. Mintea ei începu să alerge în toate părţile, încă nereuşind să înţeleagă ce se întâmplă cu adevărat. Visa oare? Ultima ei amintire era legată de clipa în care renunţase cu totul la propria ei energie pentru a-i reda viaţa lui Raff. Era apariţia mamei sale vreun alt truc al lui Ancient? Se încruntă uşor, apoi o privi pe Claire cu ochi reci.

-Frumoasă încercare Ancient, dar nu ţine cu mine. Aşa că poţi să renunţi la tot acest truc, la toată această iluzie optică.

Faţa lui Claire se crispă.

-Halo, nu ştiu ce tot spui, draga mea. Te simţi bine? Cine e Ancient?

Claire se aplecă cu grijă deasupra lui Halo, punându-i o mână pe frunte.

-Stai exact acolo unde eşti, îi aruncă Halo mâna cu brutalitate. Oh, trebuie să recunosc, eşti foarte bun. Aproape că m-ai păcălit. Pentru o secundă.

Femeia mai în vârstă se albi sub impactul panicii care începea să o cuprindă.

-Halo, zise ea încet, ce se întâmplă cu tine? Nu mă recunoşti? Nu ştii cine sunt? Nu mai ştii cine eşti tu?

Oare fiica ei îşi pierduse minţile în această comă profundă? O recuperase doar pentru a o pierde iar? Întinse braţe imploratoare spre Halo.

Aceasta încerca să se concentreze pentru a-şi da seama unde era realitatea, unde era iluzia creată de demon.

-Unde este Raff?întrebă ea brusc. Unde sunt fetele?

Claire aproape că-şi pierdu vocea când vorbi.

-Cine este Raff? Care fete? Halo, mă sperii...Te rog, încearcă să-ţi aduci aminte de mine. Sunt eu, Claire, mama ta.

Durerea şi panica din vocea femeii o făcură pe Halo să îi mai arunce acesteia o privire îndoită. Care era visul? Care era realitatea? Care era iluzia?

-Raff a fost aici, m-a strâns de mână.

-Aaaa, se dumiri Claire. Te referi la doctorul acela tânăr şi drăguţ. Te aflii în îngrijirea lui de ceva tinp, după ce ai fost găsită sub dărâmăturile vechii biblioteci.

Vechea bibliotecă? O lumină de recunoaştere trecu prin ochii lui Halo.

-Ţi-aduci aminte, nu?întrebă Claire cu grijă.

-Ce anume?zise Halo cu precauţie.

-Când ai spus că trebuie să pleci să studiezi la nu ştiu ce institut special..., începu Claire.

Asta era ceva ce îşi aducea foarte bine aminte. Dar se mira că Ancient ştia despre acest lucru. Pentru că Halo nu avea nici un dubiu asupra faptului că cea care stătea lângă ea nu era mama ei, ci era o stranie iluzie. Şi ştia foarte bine că Ancient putea lua orice înfăţişare. De aceea era atât de uimită că el ştia despre această discuţie pe care o purtase cu Claire înainte să plece. Aparatul la care era conectată inima ei începu să ţiuie, semn că pulsul se agita. Prea rău. Era oare posibil ca aceasta să fie **într-adevăr** Claire Duncan, mama ei?

-Da, zise Halo, asta e ceva ce mi-aduc aminte foarte bine. Dar sunt curioasă dacă **tu** ştii ce ţi-am spus când te-ai opus ca eu să plec?

-Ai spus că oricum va veni timpul când vei pleca la casa ta, când te vei mărita şi că...

-Mamă???

-DA, da, strigă Claire înnebunită, lacrimile începând să-i curgă din nou pe obraji.

Halo întoarse capul, privind pe fereastră. La început îşi văzu propria reflexie. Îşi duse mâna la gât, uimită. Nu mai avea nici o cicatrice. Îşi dădu la o parte pledul de pe ea, cu mişcări bruşte.

-Halo, ce s-a-ntâmplat?

Şi Claire deveni din nou îngrijorată. Dar Halo nu răspunse. Îşi ridică acea cămaşă specială de spital. Din nou, nici un semn. Nici o cicatrice. Se întoarse spre mama ei, albă la faţă. Un presentiment groaznic puse stăpânire pe ea.

-Te rog, îi zise ea mamei sale, spune-mi ce s-a întâmplat.

Şi vocea ei era înceată.

-Păi imediat după aceea a avut loc un cutremur îngrozitor. Cel mai mare din ultimii 40 de ani. A avut 8 grade pe scara Richter. A urmat panică îngrozitoare. Câteva străzi s-au crăpat. Clădirile au picat. Nu multe însă. Dar printre ele a fost şi biblioteca veche. Am înnebunit căutându-te. Apoi echipele de urgenţă te-au găsit sub dărâmături. Ce-ai căutat acolo, numai Dumnezeu poate să ştie. Oricum, reveni Claire la subiect, când te-au găsit însă, erai deja în comă.

Claire suspină sub amintirile dureroase pe care le depăna acum.

-Cât timp a trecut de atunci?

Şi răspunsul lui Claire o făcu să se prăbuşească în ea.

-**Şapte ani** lungi şi chinuitori. La început te-au ţinut în viaţă, sperând că o să-ţi revii. Apoi, după primii trei ani, au sugerat să te deconecteze de la aparate. Nici măcar nu am putut să concep aşa ceva. Simţeam că e ca şi cum te omoram cu mâna mea. Erai în viaţă, pentru numele lui Dumnezeu. Totul funcţiona în tine, în afară de creierul tău. Ca şi cum… ca şi cum mintea ta era prinsă în altă parte, de unde nu vroia să se întoarcă înapoi.

Claire se întrerupse din nou. Îşi drese glasul prea încărcat de emoţie, apoi reîncepu.

-Apoi a venit un doctor nou care te-a luat sub îngrijirea sa. Este doctorul de care ai întrebat, preciză Claire. Doar că nu îl cheamă Raff. Este doctorul Damon. Damon Raft. Presupun că totuşi ne-ai mai auzit vorbind din când în când şi aşa ţi-a rămas numele lui în minte, chiar dacă incorect. A fost mereu aici. Te-a verificat într-una. A încercat fel şi fel de teste şi de metode. Eu deja ajunsesem în punctul în care nu mai nădăjduiam. Dar el a fost mereu capabil să-mi insufle speranţă, să mă facă să cred că într-o bună zi îţi vei reveni. Şi a avut dreptate, oftă ea la sfârşit. Tot el şi-a făcut un obicei din a-ţi aduce mereu flori proaspete de iasomie. Se pare că reacţionai oarecum mai bine la mirosul lor.

Halo îşi suci iar capul, privind în gol. Nu putea să fie adevărat ce spunea Claire. Pentru că ea ştia ce fusese real şi ce nu. Pentru că chiar dacă mintea ei ar fi putu fi confuză, sentimentele pe care le simţea chiar şi acum pentru prietenele ei erau reale. Pentru că dragostea care îi acaparase sufletul pentru Raff era acolo încă. Pentru că amintirile nopţii ei de iubire îi pulsau încă în vene. Iar dacă creierul ei fusese mort, cum ar fi putut născoci o întreagă istorie care să-şi lase amprente asupra sentimentelor ei? Refuza cu toată fiinţa ei să creadă acest lucru. Respingea cu tot ce reprezenta ea că sentimentul sublim al unei prietenii perfecte, tresărirea sufletului în adorare, tremurul unui trup prins în vârtejul unei dorinţe seculare...respingea întru totul ideea că toate astea nu fuseseră nimic mai mult decât iluzii.

O asistentă în vârstă, îmbrăcată complet în alb intră în salon.

-Toată lumea din spital vorbeşte despre trezirea fetei dumneavoastră. Bine ai revenit printre noi, drăguţo! Şi acum să te ajutăm să mergi la doctorul Raft pentru teste.

Asistenta se pregătise să o ridice pe Halo cu destul efort, ţinând cont de faptul că aceasta stătuse complet inertă, în perfectă nemişcare atâţia ani, dar Halo se ridică pe picioarele ei, puternică, stăpână pe simţuri.

-Altă minune!zise asistenta cu sprâncenele ridicate a mirare. N-am mai văzut aşa ceva în toţi anii mei de carieră şi credeţi-mă că nu sunt puţini.

Dădu din umeri apoi.

-Oh, ei bine, bănuiesc că multe lucruri ţin de miracol. Aşa că unul în plus sau în minus nu mai contează.

Halo aruncă o privire scaunului cu rotile adus de asistentă şi clătină din cap a negaţie.

-Dar asta e politica spitalului, insistă asistenta.

-Nu am nevoie de un cărucior cu rotile, aproape că silabisi Halo.

-Vă rog, doamnă, interveni Claire mai blând, haideţi să lăsăm căruciorul. Nu vreau să o supăr, mă-nţelegeţi...

-Treaba voastră, se încruntă uşor asistenta. Eu am vrut doar să-mi fac datoria.

-Sigur, zâmbi Claire a scuză. Vă înţelegem. Dar înţelegeţi-ne şi dumneavoastră pe noi...

-Şi vreau haine proaspete, noi, curate, punctă Halo în continuare.

I se făcu pe plac în tot. Când însă se văzu mai clar în oglinda de la baia mică de lângă rezerva unde stătuse până atunci, îşi mângâie cu un deget o cicatrice lungă, care pornea de la tâmplă şi se oprea deasupra buzei. Îşi amintea perfect când tăişul sabiei lui Raff o crestase acolo. Scutură din nou din cap. Nu se putea să fie altfel. Va afla care era adevărul, orice-ar fi.

Schimbată şi pieptănată, se întoarse în salon.

-Pe asta cum am căpătat-o?întrebă ea, arătând spre semnul de pe faţa ei.

-Aproape că nici nu se mai vede, zise Claire. E doar o dungă fină, foarte subţire, uşor mai deschisă la culoare decât restul tenului.

-Nu are importanţă, făcu Halo cu nerăbdare.Vreau doar să ştiu cum m-am ales cu ea.

-Se pare că atunci, în timpul cutremurului, nişte geamuri s-au spart şi au căzut peste tine de asemenea. Toţi medicii au spus că ai fost extrem de norocoasă.

-Haide, domnişoară, o îndemnă asistenta pe Halo. Să mergem la domnul doctor.

Claire le însoţi, desigur. Mirosul era specific oricărui spital. Antiseptic. Era cel mai puternic miros dintre toate. Femeia îmbrăcată în alb care le conducea pălăvrăgea într-una despre doctorul Raft şi despre cât de atrăgător era considerat de personalul feminin şi de paciente, în general.

-Zău că arată ca un înger coborât din cer, îi zise asistenta lui Halo. Sau ca un demon ispititor, adăugă apoi cu un rânjet. Desigur, mama ta îl cunoaşte. Dar o să te convingi singură, când o să-l vezi. Uite că am ajuns. Doamnă Duncan, vă rog să veniţi cu mine.

Când Halo intră în biroul doctorului, acesta stătea cu spatele la ea, privind gânditor pe fereastră. Se pare că era suficient de gânditor, astfel că nu auzi uşa când ea intră. Nici nu-şi dădu seama de prezenţa ei.

Inima lui Halo bătea să-i spargă pieptul. Dar se prăbuşi a dezamăgire. Deşi nu-l vedea la faţă, nu avea cum să fie Raff al ei. Acest bărbat era cu siguranţă mai în vârstă, în primul rând. Se vedea după conturul prea dezvoltat al trupului masculin pe care îl vedea din spate. Şi era tuns scurt, în al doilea rând. Raff avusese părul lung, prins la spate într-un inel din piele neagră. Acest bărbat avea părul puţin peste gulerul puloverului pe care îl purta. Şi care era crem. Raff purtase întotdeauna negru. Iar pantalonii croiţi la modă erau din stofă de culoarea cafelei cu lapte, mai multă cacao decât lapte. Nu, cu siguranţă nu era Raff. Dezamăgirea îi tăie răsuflarea.

Dacă fusese într-adevăr în comă şi trăise o viaţă ireală timp de şapte ani, o viaţă iluzorie în care cunoscuse dragostea pentru a o pierde în viaţa reală, atunci vroia să se întoarcă iar în starea de comă din care se trezise. Nu-şi dorea o realitate în care el şi prietenele ei nu existau. Nu putea să trăiască o astfel de viaţă. Nu reuşea să facă faţă unui astfel de trai. Gemu.

Atunci o auzi el şi se întoarse pe călcâie.

Inima lui Halo se opri.

Cunoştea această faţă colţuroasă. Părul negru avea bretonul prea lung, care-i cădea peste sprâncenele stufoase, umbrindu-i ochii de culoarea mercurului. Ochii aceştia era inconfundabili. Cum putea să nu-i recunoască? Cum putea să **nu-i iubească**? Nasul lung, deasupra acestor buze prea senzuale – buze cărora le cunoştea atât de bine gustul încât şi acum îl simţea.

Dezamăgirea iniţială care o dărâmase se transformă acum în cea mai pură fericire. Privirile ei se plimbau flămânde pe faţa lui, pe trupul lui.

Dar prin privirile lui nu trecu nici o lumină de recunoaştere. Era doar interesul unui doctor pentru pacientul său.

Dezamăgirea iniţială reveni. Ochii ei se umplură de lacrimi. El **nu** ştia cine era el, cine era ea.

-Te rog, Halo, ia loc. Sunt convins că eşti foarte dezorientată, foarte confuză acum. Vom face nişte teste, nişte analize şi...

-Nu am nevoie de ele, zise ea ferm.

Un obiect de pe biroul lui îi atrase atenţia. Era un glob care închidea în el un castel ca de cleştar. În faţa castelului erau cinci stâlpi. Numai din patru însă ieşeau nişte lumini care înfăţişau flăcările. Le cunoştea foarte bine culorile: roşu, albastru, cafeniu şi alb.

-Îţi place?o întrebă el, observându-i direcţia privirii.

Halo dădu din cap, vrăjită. Mai văzuse acest castel. Mai văzuse aceşti stâlpi care-i străjuiau intrarea şi din care ieşeau flăcări.

-Ţi-l ofer, dacă-l vrei.

-Desigur.

Mâinile ei se înfipseră cu o grabă avidă în globul acela.

-Nu e decât plastic, zise el. Şi acum, revenind la analize...

Halo clătină din cap.

Doctorul se apropie de ea. Un parfum subtil de iasomie, amestecat cu vanilie şi patchouli ajunse la nările lui Halo. Închise ochii, amintindu-şi totul. Spera ca atunci când îi va redeschide să se trezească din acest vis urât, din acest coşmar şi să constate că totul fusese doar o glumă. Să se trezească în prezenţa prietenelor ei, în prezenţa îngerului ei, în prezenţa lui Raff. Însă privirile ei se plimbară peste acelaşi decor aproape auster al biroului doctorului.

Era prea mult ca să mai poată suporta. Se ridică dintr-un salt.

-Te rog, ai grijă, se pregăti el să o prindă. Mă îndoiesc că eşti chiar atât de stabilă, deşi forţele tale au surprins pe toată lumea. Se presupunea că ai nevoie de multă terapie de recuperare pentru a putea merge singură, chiar.

-Vreau să plec de aici, zise ea înăbuşit, gata să plângă.

-Desigur, aprobă el. Imediat ce...

-Acum, izbucni ea.

Apoi Halo se repezi pe uşă, înnebunită.

Şi avu această stare mult timp. Chiar şi după ce ajunse acasă şi se refamiliariză cu totul.

-Nu am vrut să schimb nimic, îi spusese Claire când îi văzuse ochii iscoditori.

Dar nu conta. Nimic nu conta. Nu vroia această viaţă, realiză ea dintr-odată. Ancient avusese dreptate în această privinţă. Pentru cei care fuseseră dincolo, viaţa de aici nu mai reprezenta nimic.

Starea de apatie i se accentuă până aproape de depresie după câteva săptămâni. Reuşi să se convingă că nimic nu fusese real. Totul fusese numai proiecţia propriei sale minţi. Trăise în această lume reală o viaţă ireală timp de şapte ani. Practic dormise tot acest timp şi visase. Doar că nu ar fi vrut să se mai trezească din acest vis. Atinse cu vârful degetelor globul pe care i-l dăduse doctorul. Îşi puse faţa în palme. Care era visul? Unde se termina el şi unde începea realitatea?

Ciocănitul care se auzi la uşa de la intrare îi întrerupse reveria. Auzi vocea mamei ei, apoi o altă voce, mai groasă, inconfundabilă. Sări din fotoliu şi merse în living. Ochii ei aurii se oglindiră în ochii argintii.

-Bună seara, salută el. Mama ta m-a chemat aici, explică el.

-Nu te supăra, draga mea, îi spuse Claire. Doar că mă îngrijorezi de moarte cu toată această atitudine a ta, aşa că m-am gândit să-l sun pe domnul doctor.

-Vă rog, doamnă, spuneţi-mi Raft, zâmbi el.

Halo îi privi lung pe amândoi. Nu se sinchisi să răspundă la salut.

-Bine, acceptă Claire cu un zâmbet. Raft, te rog să mă crezi că nu mai ştiu ce să fac cu ea. Nu reacţionează la nimic. E apatică şi se mişcă prin casă ca o fantomă.

-Înţeleg, făcu el dus pe gânduri. Halo, vrei să mă însoţeşti puţin? Ieşim puţin, doamnă Duncan. O scurtă plimbare.

-Sigur, nu e nici o problemă. Dar te rog să-mi spui Claire.

Halo ieşi prima pe uşă. Îl simţi apropiindu-se. Aroma lui discretă, inconfundabilă, o învălui. Durerea pierderii lui o invadă din nou. Agonizant.

-Ce vrei?făcu ea la el nepoliticoasă.

Bărbatul zâmbi. Era însă un zâmbet trist.

-Sincer? De fapt speram să mă însoţeşti la cină.

Halo făcu ochii mari.

-Nimic prea oficial, o asigură el. Ştii tu, o plimbare, un burger sau un hot dog...

Ea nu spuse nimic. Dădu însă din umeri. Era un gest care putea să însemne însă orice. Dar îl urmă când el se mişcă.

Era la fel. Aceleaşi senzaţii pe care le avusese mereu în preajma lui o asaltau. Fiori, bătăi puternice ale inimii, uscăciunea gurii, buzele tremurându-i. Esenţa pe care el o emana o ameţea ca altădată.

-Sper că nu e prea devreme, intonă el apoi fără nici o legătură, fără nici o introducere.

-Poftim?făcu ea, neînţelegând.

Raft se opri, întorcând-o spre el. Atingerea mâinilor lui pe umerii ei îi trimise un fior de-alungul întregului trup.

-Simt că te cunosc de foarte mult timp. Înţelegi?zâmbi el. Într-un fel, aşa şi este. Eşti pacienta mea de aproape patru ani. De aceea simt că te cunosc de atâta timp, chiar dacă tu nu mă cunoşti decât de câteva săptămâni. Impropriu spus. M-ai văzut o singură dată acum câteva săptămâni. Asta nu înseamnă că mă cunoşti, desigur. Mereu am sperat că îţi vei reveni. Prima oară când te-am văzut, am considerat că eşti prea tânără pentru cineva ca mine. Dar anii au trecut, te-ai maturizat şi ţi-ai revenit.

Halo îl privea cu ochii măriţi. Nu era adevărat nimic din ce spunea el. Ea îl cunoştea foarte bine pe el! El nu o cunoştea pe ea!

-Ştiu, zâmbi el din nou. Mă mişc prea repede. Doar că… doar că am avut răbdare prea mult timp şi se pare că acum nu mai am. Vreau să mă cunoşti, vreau să ştii cine sunt şi vreau să fim mai mult decât doi străini, decât un doctor şi fosta lui pacientă.

El se opri. Trecu ceva timp, însă nici unul din ei nu mai spuse nimic. Tăcerea se prelungi destul cât să devină stânjenitoare. Cel puţin pentru el.

-Ce spui?se mişcă el nervos de pe un picior pe altul.

Ce spunea ea? Ea spunea că nici ea nu mai are răbdare. Ea spunea că nu, nu se mişcă deloc prea repede, ci prea încet după gustul ei.

-Mai bine ne-am întoarce, sugeră ea încet.

El oftă.

Nu vorbiră la întoarcere. Însă când ajunseră în faţa casei ei, el o întoarse din nou cu faţa spre el, destul de brusc.

-Am fost prea rapid?se interesă el încruntat.

Inima ei se frânse din nou. Încruntându-se ca acum, era mai mult ca niciodată Raff al ei. Intră în casă, lăsându-l singur. Abia după câteva momente îi auzi paşii care-l duceau spre maşina lui modernă, sport, scumpă. Ceva ce Raff nu ar fi avut niciodată.

-E totul bine?îşi iţi Claire capul zâmbind.

Când văzu însă expresia hăituită a lui Halo, zâmbetul îi pieri şi îşi lăsă umerii în jos, dezamăgită. Aceasta nici nu se sinchisi să se mai schimbe înainte de a se trânti în pat. Privind la globul de pe noptieră, lacrimi fierbinţi începură să-i curgă pe obraji. Plânse până adormi.

Cerul era senin, de culoarea florilor de nu-mă-uita. Nici un nor nu-i strica perfecţiunea. Iarba sub ea era caldă, moale. Vântul adia uşor. Mirosea a verdeaţă şi a flori. Cu mâinile sub cap, privea întinderea nesfârşită a boltei, pură. Totul era perfect în jurul ei. Totuşi niciodată nu fusese mai nefericită ca acum. Nici un război pe care-l purtase, toate pierderile, tot sângele vărsat, toate morţile… şi totuşi atunci avusese ceva în suflet care o ajutase să treacă peste tot.

Fusese un război pe care îl câştigase acum. Ştia că meritase orice preţ. Doar că işi perduse pe undeva echilibrul acela interior. Deşi era o victorie supremă, sentimentul unei pierderi definitive o stăpânea, o fierbinţeală îngrozitoare arzându-i sufletul.

-De ce plângi?

Tresări la auzul vocii atât de cunoscute. Se ridică în şezut dintr-o mişcare.

-Ce, ţi-a tras ţeapă frumuşelul?

River mormăi din vârful buzelor.

-Mereu am spus că toţi bărbaţii sunt la fel, strâmbă Wind din nas.

Flame îşi dădu ochii peste cap. Oftă.

-Voi două chiar n-aveţi de gând să vă reveniţi, nu?le întrebă ea. Nu le băga în seamă.

-Da, îi ţinu isonul Forest. Astea două sunt cazuri pierdute. Nu se mai fac bine.

Şi atunci începu să plângă din nou.

-Ah, uite că iar udă coada pisicii, se văicări River. Zău, fetelor n-aveţi nici un pic de compasiune.

-Mi-e dor de voi, le zise ea. Spuneţi-mi că nu a fost doar un vis, le rugă ea.

-Cum ar fi putut?făcu Forest.

-Şi cum n-ar fi putut?zise şi Flame. Chiar şi acum visezi. Dar ştii la fel de bine că am fost şi suntem reale. Am mai fi putut fi încă. Şi poate vom mai fi. Cânva. Când va fi nevoie de noi din nou. Nu prea departe. Urmăreşte-ne în globul tău. Când luminile se vor transforma în flăcări care ard atunci nu va mai trece mult şi ne vom pregăti din nou de război.

Îşi trase nasul neelegant.

-Uau! Asta chiar a fost scârbos, se strâmbă River. Dacă va mai fi o dată viitoare, să ştii că mă combin atunci,

Wind râse. Forest clătină din cap, iar Flame pufni cu dezgust.

-Şi eu?întrebă ea.

-Tu ai salvat o viaţă. Mai mult, ai salvat o lume.

-Da, rânji River. Misiune imposibilă V.

-Dar vreau să fiu cu voi!strigă ea apoi.

-Păi şi nu eşti? Aici ne vei găsi mereu şi mereu vom fi împreună aici, pe acest tărâm unde gândurile se regăsesc cu imaginaţia, unde reveria lasă loc meditaţiei, lumea viselor.

Apoi ele se întoarseră să plece.

-Staţi, încercă ea să le oprească.

River se întoarse spre ea, făcându-i cu ochiul.

-Apropo, el ştie.

Deschise ochii cu calm. Ştia ce avea de făcut.

Îi luă foarte puţin timp să ajungă la spital. Şi mai puţin timp să-l găsească. Raft îşi ridică surprins capul la intrarea ei precipitată. Ochii lui se luminară pentru o clipă, apoi redevenirră precauţi.

-Salut, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Nu pentru că urcase scările în grabă. Ci pentru că ăsta era în general efectul pe care el îl avea asupra ei.

-Îmi cer scuze dacă seara trecută te-am jignit cu ceva, începu el.

Halo se aruncă la pieptul lui şi-i puse un deget pe buze.

-Şşşşşşşşt, îi zise ea. Tu eşti doctorul Damon Raft, eşti îngerul Rehael, eşti Raff al meu. Şi nu nega, pentru că ştiu că ştii.

Chipul lui se lumină. Râse apoi.

-Aveam de gând să aştept. Aveam de gând să-ţi fac cadou ăsta, zise el, scoţând un pachet dreptunghiular şi întinzându-i-l. Doar că niciodată nu am stat bine la capitolul răbdare, ştii prea bine lucrul acesta. Chiar mă gândeam că am stricat totul aseară. Dar oricum nu aveam să renunţ.

Se opri din tiradă când ea desfăcu pachetul. Era un tablou. Pletele blonde care încadrau faţa masculină din tablou, ochii căprui care parcă o priveau viu o făcură să-i vină lacrimi în ochi. Putea spune că Sin era cu ea încă.

-Speram că prin ăsta, puţin câte puţin, vei reuşi să-ţi aminteşti.

-Dar mi-am amintit, sări ea. Din prima clipă. Din primul moment. Am crezut că am înnebunit! Că tot ce am trăit a fost doar iluzie! Că dragostea pe care am trăit-o nu a fost decât aievea! Tu erai cel ce părea că nu-şi aminteşte!îl acuză ea.

Raft dădu din umeri.

-Aşa a fost înţelegerea. Nu puteam să-ţi spun nimic. Nu aveam voie.

Ce înţelegere?vru ea să întrebe. Cu cine? Dar acum nu conta. Tot ce conta era faptul că se regăsiseră. Îi va spune mai târziu. Îi va completa golurile şi îi va spune tot în legătură cu nemurirea sau lipsa acesteia în vieţile lor. Dar toate astea mai târziu.

Se priviră în ochi. Auriu cu argintiu. Apoi gura lui fu peste a ei şi Halo ştiu atunci că într-adevăr el era al ei şi ea era a lui. Atunci ea ştiu că a fi în braţele lui, în oricare lume însemna de fapt să fie acasă. Însemna de fapt să trăiască.

Dorinţa îi cuprinse pe amândoi.

-Să plecăm, îi sugeră el.

Halo îl privi cu atenţie. Mercurul ochilor lui niciodată nu fusese mai viu ca acum.

-Te iubesc, îi spuse ea. Întotdeauna am făcut-o.

-Ştiu, îi răspunse el solemn.

Apoi el îi spuse ceva ce ea aşteptase mii de ani să-l audă spunând.

-Şi eu te iubesc.

Halo îşi dădu seama că în realitate el o iubise din momentul în care şi ea îl iubise. De când puterea eterului văzuse chipul îngerului. Încă de dinainte de facere. Doar că el fusese cel care îşi dăduse seama atât de greu. Cu toate astea nimic nu răpi fericirea sublimă a acestui moment.

-Am fost meniţi să fim împreună, şopti ea. Dragostea care poate să ierte totul şi pasiunea dezlănţuită.

-Tu şi eu, confirmă el.

Buzele lor se împletiră iar, limbile lor împreunându-se, dansând senzual, gustându-se. Atmosfera din jur se încărcă de dorinţă grea, fierbinte. Mirosea a vanilie şi patchouli. Cu greu, el îşi desprinse gura de a ei. Clătină din cap.

-Ce?întrebă Halo.

-Tot nu-mi vine să cred că ţi-ai putut aminti, zise el clar emoţionat.

Halo lăsă un moment de tăcere să treacă, până ce el ridică din sprâncene, curios. Apoi ea îi făcu cu ochiul.

-Întotdeauna am avut creierul mare.

El izbucni în râs. O luă cu un braţ de după umeri, îndreptându-se spre lumea care îi aştepta. În orice lume. În orice univers în care coexistau.

Dar Halo se întreba, dincolo de răpunsul jovial pe care îl dăduse mai devreme, cum ar fi putut uita vreodată o dragoste care trecuse peste atâtea mii de ani, o dragoste care supravieţuise în ciuda şi-n pofida a tot, o dragostea care salvase o lume, o dragoste ca a lor?

Şi-n timp ce ea îşi savura fericirea, globul de pe noptiera ei începu să strălucească, iar luminile colorate de pe stâlpişorii ca de cleştar se transformară în adevărate flăcări, care ardeau….ardeau…ardeau….

SFÂRȘIT